

GAZ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΑ
Δ Τ Ο

Περιέχοντα κατά χρονικήν πρόοδον τὰς περι-
τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων Συγγραφέων
βεβαιοτέρας εἰδήσεις.

Συγεραισιδεύται ἐκ παλαιῶν καὶ νεωτέρων
Κριτικῶν, καὶ ἐκδοθέντα ὑπὸ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ
ΤΟΥ
ΜΗΛΙΩΤΟΥ.

ΤΟΜΟΣ Β΄.

Περιέχων τὸ Δεύτερον Βιβλίον.

ἘΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

Ἐτει τῷ Σωτηρίῳ Χ[Η]ΗΗΗΠΙΙ. 1807.

Ἐκ τῆς Τυπογραφίας Πάνου Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.

BIBLIOTHEK
EVALUATION
BIBLIA
A T O

Προβλεπόμενα μετὰ χρονικῆν προόδου τῶν πραγμάτων
τῶν ἐρχομένων ἑλληνικῶν Συγγραφέων
ἑσθητικῶς εἰδικῶς.

Συμπληρωστικὴ ἐκ νεωτέρων καὶ κλασσικῶν
Κριτικῶν καὶ ἱστορικῶν πηρῶν

ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΑΞΗ

ΜΗΛΙΩΤΩΝ

TOMOS B.

Παρισκῶν ἐκ ἑσθητικῶν Βιβλίων.

EN BENETIA.

Ἐκ τῆς Τυπογραφικῆς Ἐπιμετελλομένης

Ἐκ τῆς Τυπογραφικῆς Ἐπιμετελλομένης

ΒΙΒΛΙΟ ΘΙΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΗΗΔΔ.

ΘΕΟΔΟΤΙΩΝ.

Η' κμαζε μετα Χριστον περι το 176. ετος.

Θεοδοτίων ο εφ' εσού, σπαδός ην Μαρκίανος τῷ Ποντικῷ, ὅστις λαβών τινὰς διδασκαλίαις τῷ Εβίωνος, ἐκλήθη καὶ Εβιωνίτης, τὸ πρῶτον ἦτον χριστιανός, ἔπειτα ἠσάσατο τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἐκ τῆς προηλθε καὶ μία νεωτέρα μετάφρασις τῆς θείας Γραφῆς, ἣτις ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸν Εἰρηναῖον, τῷ 176. ἢ 177. Αὕτη ἡ μετάφρασις πλησιάζει εἰς ἐκείνῃ τῷ ὑπὸ πῶν Εβδομήκοντα, ἣτις κρατεῖ σχεδὸν τὸν μέσον δρόμον τῆς τε ὑποδεδλωμένης μεταφράσεως τῷ Ἀκύλα, καὶ τῆς ἐλδιθέρας τῷ Συμμάχῳ. Ἀπὸ τῶτον ἔγινε καὶ ἡ τῷ Δανιὴλ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μετάφρασις, ἣτις τὰ νῦν παρὰ τοῖς κανονικοῖς βιβλίοις τῆς παλαιᾶς Γραφῆς σώζεται, τὰ δὲ λοιπὰ τὰ εἰς τὸν Δανιὴλ προσειβόμενα βιβλία, δὲν προσετέθησαν ὑπὸ τῷ Θεοδοτίωνος εἰς τὴν παλαιὰν γραφὴν, ἀλλ' οὔτε πῶν λοιπῶν ἄποκρύφων βιβλίων δὲν ἐσάθη εἰς τὸν συλλογόν, ὡς τινες εἶπον, καθὼς καὶ οἱ βίβλοι τῶν Παραλειπομένων, καὶ τὸ πρῶτον τῶν Μακκαβαίων, δὲν μᾶς εἶναι βέβαιον ἀπὸ τῆς αὐτῆς σωεγράφησαν. Τὰ λοιπὰ ἄποσπασμάτια τῶν μετα-

φράσεών τε πὰ δείσκει τινὰς ἐν τῇ ἑξαπλῇ συλλογῇ τῶ
 Ωειγσίης, καὶ ἐν τῇ τῶ Φαβερκίης Βιβλιοθ. βιβλ. Γ'. κεφ.
 12. τόμ. Β'. σελ. 334. δείσκεται ἐν Δοκίμιον.

Η Η Δ Δ Ι .

Α Θ Η Ν Α Γ Ο Ρ Α Σ .

Η΄νθα περὶ τὸ 177. ἔτος.

Ἀθηναγόρας ἦν Ἀθηναῖος Φιλόσοφος. ἔτος διὰ τὰ ἐμπο-
 ρέση νὰ ἀντιστρατεύθῃ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἠθέλησε νὰ
 ἀναγνώσῃ πρότερον ἐπιμελῶς τὴν θείαν Γραφήν, διὰ τὰ
 τελειώσῃ δὲ τυχεῶς τὴν κατ' αὐτῶν φιλονεκίαν, ἀντὶ ὅμως
 νὰ κατασβύσῃ τὸ φῶς τῶ Εὐαγγελίου μὲ τὰς περιπλοκάς
 τῶν λόγων τε, ἐφωτίσθη ἔξ αὐτῶ περισσότερον, ὥς ἐπὶ
 διώκτης τῶ Εὐαγγελίης, ἔγινεν ἀληθῆς διδάσκαλος, προσ-
 στείσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Χριστιανικὸν διδασκαλεῖον, ἐ-
 ἔθα καὶ τὴν Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν ἐξηκολέθη καὶ τὸν φι-
 λοσοφικῶν χιπῶνα ἔφερε. Διὸ δὲν πρέπει νὰ ἐμπλήττεται
 τινὰς ὅταν ἐν τοῖς συγγραμμάσιν αὐτῶ συναπαντᾷ ἴχνη
 Πλατωνικῶν ιδεῶν, τὰς ὁποίας ἐξαιρέτως εἰς τὰς περὶ τῶ
 τίς τῶ Θεῦ ἐκφράσεις τε μεταχειρίζεται, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐτι
 γνωρίζονται φανερώς εἰς τὰς περὶ προνοίας Θεῦ, καὶ τῆς
 περὶ τῶ γάμψ ιδέας, τὰ ὁποῖα ἐδόξαζε πρότερον. Ὅτι ὁ-
 μως αὐτὸς ἀπεσάλη ὡς πρέσβυς ἄπὸ τῶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 Χριστιανῶν, πρὸς τὸν καίσαρα, καὶ ὅτι διὰ ζώσης φωνῆς
 μετ' αὐτῶ ὁμιλήσας, ὑπερασπίθη αὐτῶ, πολλοὶ τῶ νεωτέ-
 ρων Κριτικῶν τὸ ἐπιβεβαίωσι. Περὶ δὲ τῶ λοιπῶν συμ-
 βεβηκότων τῆς ζωῆς τε δὲν ἐξέδρομεν περισσότερον, ἀλλ' ἔ-
 τε περὶ τῶ θανάτου αὐτῶ καμμῖαν εἰδήσιν ἔχομεν.

Συγγράμματα.

Μεταξὺ τῶν Συγγραμμάτων, ἡ ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν Πρεσβεία ἔχει τὴν προτίμησιν, περὶ ταύτης δὲ εἶναι ἄλλη ἀμφιβολία, εἰμὴ, ἀλλ' ὁ Ἀθηναγόρας τὴν ἐφύλαξε μόνος τε, ἢ πρὸς τὸν Καίσαρα τὴν παρέδωκεν, ὅστις τότε ἦν Μάρκος ὁ Αὐρήλιος, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Κόμμοδος, ἡ δὲ πρεσβεία σωματεύθη τῷ 177. ἔτει, καθὼς ἰχυρῶς ὁ Μόχειμ περὶ τῶν Καισάρων καὶ τῆς γραφῆς ἀπέδειξεν. (α)

Β'. Περὶ Ἀναστάσεως νεκρῶν.

Ἐκτὸς τῶν τῶν δύο Συγγραμμάτων, σώζεται καὶ μία Μυθιστορία, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος *Futé Seigneur de Genille* μεταφράσας εἰς τὸ Γαλλικὸν ἐξέδωκεν. Ὁ Μαρέσιος θέλει ὅτι ὁ συγγραφεὺς ταύτης εἶναι εἰς τῶν Σοφιστῶν, ὁ δὲ Βαχάρτ θέλει εἶνα ἄλλον παλαιότερον τῆς συγγραφῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν ὅμως πρωτότυπον δὲν εἶρέθη ἀκόμη, ὁ Χυέτιος (β), Γίσβερτ Κάπερ (γ) καὶ ὁ λαὸς Κρόττσε (δ), ἀπέδειξαν διεξοδικῶς, ὅτι τὸ τῶν Συγγραμμάτων εἶναι ὑποβολιμαῖον, ὅτι σωματεύθη ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφορῶν συγγραμμάτων, καὶ ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τῆς ἦτον ἐκδοτὸς εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικῶν, καὶ χρυσοχοικῶν τέχνῳ.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς.

Περὶ τῶν τῶν Ἀθηναγῶν Ἐκδόσεων, ὅρα τὸ τῶν Μάρτυρος Ἰεσίνε Ἄρθρον.

Ἀθηναγόρου Ἀθηναίου Φιλοσόφου, ὑπὲρ Χριστιανῶν Πρεσβεία, καὶ τ. λ. ἐξεδόθη ὑπὸ Ἐρρίκου τῶ Σπεφῶν, τῷ 1557. εἰς 8. Ἐκλ. Λατ.

(α) *In diss. de vera etate Apologetici Athenagora, in ejusdem Dissert. ad H. E. pertinent. Vol. Alton. 1733. 8. p. 269.*

(β) *De orig. Fabular. Romanens. p. 44.*

(γ) *Παρά τῶν Φαβρικ. τόμ. Ε'. σελ. 88.*

(δ) *Παρά τῶν αὐτῶν τόμ. 5'. σελ. 184.*

Du vray & parfait Amour, écrit en Grec par *Athenagoras* Philosophe Athenien, contenant les Amours honnestes de Theogone & de Charide, de Pherecides & de Melangenie, à Paris, chez Daniel Guillemont. 1612. 12. Τοῦτο ἔξεδόθη πρότερον πρὸ 1599. καὶ τὰ νῦν συχνάκις.

 ΗΗΔΔΙΙ.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ἐγεν. πρὸ 121. ἀπέθ. τῷ 180. ἔτα.

Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντώνιος, εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, ἀπέκτισε μεγαλιτέραν φήμην ὑπὸ τῷ μάθησιν καὶ σοφίαν τῶν ᾧδὲ ὑπὸ τῷ βασιλείαν τῶν ἡτίς καὶ κοιῶς ὁ χρυσῆς αἰὼν αἰομάζετο. Οὕτως κατήγετο ἔξ ἐπιφανῆς γένους τῆς Ρώμης, ἕτινος ἡ γενεὰ ἀνάγεται εἰς τὸν Νεμῶν, ἐγεννήθη τῷ 872. ἔτει τῆς Ρώμης, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶ Σωτῆρος 121. ὁ πατήρ τῶ Ἄννιος Βῆρος ἐκαλεῖτο, ὅσις ὑποθαυῶν νέος, ἀεδέχθη τὸν υἱὸν αὐτῶ ὁ πατήρ τῶ, ὁ ὁποῖος μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἀέθρεφε τὸν ἔγγονον αὐτῶ Ἀντωνῖνον, ἕως ἧ ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ ἐκ τῆς ἀγάπης τῷ ὁποῖαν ἔδειχεν πρὸς τὸν νέον, Ἄννιον Οὐρεσίσιμον τὸν ἀνόμαζεν. Ὁ νέος ἔχων μεγάλην ἐπιθυμίαν εἰς τὰς μαθήσεις, ἔγινε διόλου ἐκδοτος αὐτῶν, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσπέδαξεν ὅλας τὰς τέχνας καὶ ἐπισήμας τῶ καιρῶ τῶ, καὶ ἐφημίζετο μεγάλας, ἰδίως δὲ εἰς τῷ Ρήτορικῷ, ἐδιδάσκετο ὑπὸ τῶ περιφήμου Ρήτορος τῶν Ρωμαίων Κορνηλίου Φρόντε, καὶ εἰς τῷ Φιλοσοφίῳ ὑπὸ Σέξτε Χαϊρωνέως, Γελλίῳ Ρεσίκε, Κλαυδίῳ Μαξίμου, καὶ Κίωνα Κατέλα. (ἐπέμεινε δὲ πάντα εἰς τῷ Στωϊκῷ, καὶ ἔφερε, παιδίον ἔτι ὢν ὅλας τὰς σκληρότητας αὐτῆς) ὑπὸ δὲ Λεκίῳ Βολεσίῳ Μαυκιανῶ, ἐδιδάχθη τῷ πολιτι-

κλή, ἢ τὴν τέχνην τῆ διοικεῖν. Ἡ μετὰ ταῦτα διοίκησις
 τῆ, τὰ συμβεβηκότα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπεσον ἡ οἰκογένεια
 αὐτῆ, ἔδωκαν εἰς αὐτὸν διαφορετικὰς δικαιοῦσας, διὰ τὰ φέ-
 ρει εἰς ἀράξιν ὅλα τὰ τῆς μαθήσεώς τε. Οὗτος ἀφ' ἑαυτέ-
 βη εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆς Ρώμης, εὐδὺς ἐτίμη-
 σεν ὅλας τὰς ἐναντιότητες μὲ γυναικότητα, ἐδιώρθησε τὰ
 τῆ πολιτεύματος, ἐκαλλιτέρευσε τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων τε, ἀ-
 νήγειρε σχολεῖα, ἔφερε πανταχόθεν τεχνίτας, καὶ διδασκά-
 λους, τὰς ὁποίας μὲ μεγάλας πληρωμαῖς ἢ χαρίσματά ἐ-
 τίμα, καὶ ἐδίωξε τὰς ἰσχυρὰς καὶ ἀμελεῖς φιλοσόφους τῆς
 Ρώμης, οἵτινες εὐδὺ καλὸν ἔφερον εἰς τὴν πατρίδα των,
 ἢ εἰς λόγῳ, ὁ Ἀντωνῖνος ἔσπεπε τὰ ὀνομάζεται Μακά-
 ριος αὐτοκράτωρ, καὶ ὁ πατήρ τῆς πατρίδος, αὐ-
 τὸν ἀπαρτίστῃ τῆ δὲν κατεπέδιδετο εἰς τὰς ἐχθρὰς τῆ Χριστιανισμοῦ,
 τὰ δῶσθαι ἢ αὐτὸς τὴν γνώμην τε, εἰς τὸν κατὰ τῶν Χρι-
 στιανῶν ὀϊωγμὸν. Ἀπέθανε τῆ ἑξήκοσθ' ἔτει τῆς ἡλικίας τε.

Συγγραμματα.

Ο Ἀντωνῖνος, ἐν ᾧ ἠσύχαζεν ἐν τῶν περιπατασμῶν τῆς
 διοικήσεως, κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην, ἢ εἰς τὰς φιλο-
 σοφικὰς Θεωρίας, ἧς ἂν συνίστανται ἢ τὰ δῶδεκα βιβλία
 τὰ μέχει τῆ δε ἄποσωφύτα, ἐπιγραφόμενα κατὰ τὸν Σό-
 λωνα: εἰς ἑαυτὸν. τὰ ὁποῖα ἐπαινεῦνται μὲγάλως, καὶ
 παρατρῆται ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἀνδρὶ τῆς γνώσεως τῆ Χριστιαν-
 ισμοῦ, δεῖ ἦτον δυνατὸν τὰ γραφῶσι κατὰ τῆτον τὸν τρό-
 πον. Εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς διασπαρμύαι ἄπολογίαι περὶ
 τῆς σκληρότητος τῆν ὁποῖαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἔδειξε, ἢ
 μία κλίσις μὲγάλη περὶ τῆς τῆ Χριστὸν διδασκαλίας. Τι-
 νὲς θέλωσιν ὅτι τὰ σωζόμενα ταῦτα βιβλία εἶναι ἐπιτομή
 εὐδὺ μὲγάλου Συγγραμματος, ἀλλ' εἶναι πιθανὸν, ὅτι ὁ
 Ἀντωνῖνος δεῖ συνέγραφε σοιχιωδῶς, ἀλλὰ μόνον τὰς Θεω-
 ρίας τε τὰς κατὰ καιρὸν ἀποσυχεύσας. Ο Βεδδαῖος συνέγρα-
 φε μίαν εἰσαγωγὴν εἰς αὐτάς. Σώζονται ἔτι καὶ μερικὰ
 Ἐπιστολαί, ἀλλὰ τὸ γνήσιον αὐτῶν ἀμφιβάλλεται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μάρκου Αντωνίου εις εαυτόν . M. Antonini de se ipso lib. XII. ἔξεδόθησαν Ε'κ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῆ Ζυλαύδρα, ὑπὸ Μαρίου τῷ 1558. εἰς 8. ἐν Τιγρείῳ.

--- Καὶ ὑπὸ Θωμᾶ Γατακερίου ἐν Κωνταβειγία τῷ 1652. εἰς 4.

Καὶ ὑπὸ Μερικῆ Κασαβώνη ἐν Λόνδρα τῷ 1698. εἰς φύλ. Ε'κδοσις ἀρίστη.

Καὶ ἐν Λειψία τῷ 1729. εἰς 8. ὑπὸ Χραιοφόρου Βόλλε, Christophori Wolle.

Καὶ μετὰ ταῦτα αὐτόθι, τῷ 1796. εἰς 8.

ΗΗΔΔΙΙΙ.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Σ .

Η'κμαζε περι τὰ 180.

Αδελανός, εἰς πῶν Σοφιστῶν, ἦτον ἄπο τῆ Τύρον τῆς Φοινίκης, μαθητὴς δὲ Ἡρώδη τῆ Ἀττικῆ, καὶ διάδοχος τῆ Χολεῖα αὐτῆ ἐν Ἀθήναις. Οὗτος ἐτιμᾶτο μεγάλας ὑπὸ τῆ Καίσαρος Ἀντωνίνου, καὶ δῶρα συχνὰ ὑπ' αὐτῆ ἐλάμβανε. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Ρώμην, διδάσκαλος ἐκεῖ ἐχημάτισε, καὶ μουσικὸς Γραμματικὸς τῆ Κομμόδα. ἢ μεταξὺ τῆ Σοφιστῶν ὑπόληψις τε ἦτον πόση μεγάλη, ὥστε καὶ Γόης ὠνομάζετο. Ἀπέθανεν εἰς Ρώμην τῷ ὀγδοηκοσῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε. Ε'κ τῆ λόγων τε σώζονται μόνον μερικὰ ἄποσάσματα, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆ Ἀλλατίς.

In Excerptis Græcorum Sophistarum & Rhetorum. Romæ 1641. εἰς 8.

ΗΗΔΔΙΗ.

Φ Ρ Υ Ν Ι Χ Ο Σ .

Η΄κμαζε περὶ τὸ 180.

Φρύγχος Ἀράβιος, εἰς τῶν Σοφιστῶν, ἦτον ὑπὸ τῷ Βι-
δυνίῳ, καὶ ἦν μετὰ κλέεσ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνί-
ου καὶ Κομμόδου. Οὗτος συνέγραψεν εἷς μέγα Σύγγραμμα, Πα-
ρασκευὴ σοφιστικῆ, ἣτι ἀποδήκη τῆς Σοφιστικῆς, ἐπι-
γραφομένη, σωισάμενον ὑπὸ Τελακονταεπτὰ βιβλία, ἐξ
ἧν ὁ Φώτιος εἶν μόνον ἀέγνωσεν, εἰς ἡμᾶς δὲ εἶδεν ἄνω
ἀπεσώθη, εἰμὴ εἶ ἕτερον Ἐκλογαὶ Ἀστικῶν Ὀνομά-
στων, καὶ Ῥημάτων, ἐπιγραφομένη.

Ε΄κ δ ὀ σ ε ι ς .

Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ εἰς 8. ὑπὸ Ζαχαρίου Καλ-
λιέργου.

Φρυγίου Ἐκλογαὶ Ἀστικῶν Ὀνομάτων καὶ
Ῥημάτων, Phrinichi Eclogæ nominum & verborum Attico-
rum. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰωάννου Κορηλίου
Πάβ. Johanne Cornelio de Pauw. ἐν Tragecti ad Rhen.
1739. 4.

ΗΗΔΔΠ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ .

Η' ἔθνη περὶ τὸ 180. ἔτος .

Μάξιμος ὁ ἐκ Τύρῃ, εἰς τῶν Σοφιστῶν καὶ Πλατωνικῶν φιλοσόφων, ἠκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τῶ Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου, ὅτε καὶ εἰς Ρώμῃ παρεγγείετο· αὐτὸς ὅμως καὶ πρότερον ἐσάθη εἰς Ρώμῃ καθώστινες ὑπέλαβον, εἶναι ἀμφίβολον, τὸ μόνον εἶναι βέβαιον ἐκ τίνος χειρογράφου ἐν Παρισίοις, περιέχον τὰς ἑπτὰ πρώτας λόγους, ἐπιγραφόμενον· Τῶν ἐν τῇ Ρώμῃ διαλέξεων σῆς πρώτης ἐπιδημίας, ἐπειδὴ καὶ ἡ δεύτερα τε ἐπιδημία δὲν ἠμπορεῖσε γὰ ὑποτεθῆ πρώτη, βεβαιότερον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Μάξιμος ἔτος δὲν ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῶ Ἀντωνίνου, ἀλλ' ἄλλοστις Σπωϊκὸς Κλαύδιος Μάξιμος καλέμενος, ὁ δὲ ἡμέτερος διέτριψε τὸ πλεονότερον τῆς ζωῆς τε ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ πλεονότερον ἄλλο δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν.

Συγγράμματα .

Σύζονται ἔτι παρακοντα καὶ εἴνας Λόγοι, καὶ Διαλέξεις, τὰ ὅποια Γαῖος ὁ Λάσκαιος πρῶτος τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὰ ἐχάρισε τῷ Λαυρεντίῳ Μηδίῳ. τὰ ἐν Παρισίοις χειρογράφα φυλάττεισιν μίαν ἄλλω τάξιν, παρὰ τὰ λοιπὰ· ἡ ἐπιγραφή τῶν πρώτων ἑπτὰ λόγων ἐσημειώθη ἀνωτέρω, τῶν δὲ λοιπῶν Φιλοσοφούμενα ἐπιγράφεται. Τὰ συγγράμματα τῶ Μαξίμου ἐπαινῶνται μεγάλως διὰ τὸ ἡδὺ καὶ κομψὸν τῆς ῥητορείας τε, καὶ μάλιστα ὁ Κασσαβῶνος mellitissimum Platoniorum τὸν ὀνομάζει. πε-

εἰ δὲ τῆς ἀλαζωνίας τὴν ὁποίαν ὁ Δαβίσιος τῷ προσα-
πτει, ὁ Φαβέλκιος (α) ἰχυρῶς τὸν ὑπερασπίζεται.

Ε' κ' δ' ὁ σ' ε' ι' ς. υ' ζ

Μαξίμου Τυρίου λόγοι καὶ διαλέξεις. ἔξεδόθη-
σαν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις τῷ 1557. εἰς 8.

Καὶ ἐν Λευδόνῳ Βατ. τῷ 1614. εἰς 8. μετὰ τῶν ση-
μειώσεων τῶ Δαν. Εἰσὶν.

Καὶ ἐν Κωνταβουργίᾳ τῷ 1703. εἰς 8. ex off. J. Hayes,
μετὰ πλείων σημειωμάτων, ἔκδοσις ἀρίστη.

Μαξ. ---- Maximi Tyrii Philosophi Platonici dissertationes,
ἔξεδόθησαν ἐν Λόνδρῳ (Londini) τῷ 1740. εἰς 4. ὑπὸ
Γωῶν. Βάρδ. Ward. ἀρίστη ἔκδοσις, καὶ κατὰ τὴν τάξιν δια-
φορετικὴ τῶν ἄλλων.

ΗΗΔΔΠΙ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Η' κμαζε περι το ιδο.

Γέλιος Πολυδεύκης, ἦτον ἐκ Ναυκράτε τῆς Αἰγύπτου, ἔπος
ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶ πατρὸς αὐτοῦ τῷ Κετικῷ, καὶ μετέπει-
τα καὶ ὑπὸ τῶ Σοφιστῶ Ἀδελανῶ τῷ Σοφιστικῷ. Εἶχε μίαν
λεπτοτάτην φωνὴν, ἣτις ἤρσεν πολὺ εἰς τὸν Καίσαρα Κόμ-
μοδον, καὶ διὰ τῆτο τὸν ἐδιώκει καθυγικῶ ἐν Ἀθήναις
τῆς Ῥητορείας, ἀγκαλὰ καὶ διδάσκαλος τότε ἐχηρημάτισε, καὶ
περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τε πρὸς αὐτὸν ἔγραφε καὶ τὸ Ὀρο-
μαστικόν. Ὁ Λεκιανὸς δὲν ἔλειψε τὴν γὰ μὴ τὸν ἐγγί-

(α) Βιβλ. Ε' α. βιβλ. Δ'. κεφ. 23. §. 8. τέρμ. Δ'. σελ. 32.

Ξη εἰς τὸν τῆ Λεξιφανῆς Διάλογον. Παρέτεινε δὲ τὸν βίον αὐτῆ μέγχε τῶν πρῶτε κὶ ὀγδοήκοντα ἔτων.

Συγγραμματα.

Κατὰ τὰς μαρτυρίας τῆ Φιλοστράτου κὶ Σκίδα, φαίνεται ὅτι ὁ Πολυδέκης συγγράφη πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία, ἐν οἷς ἐπαρατηρεῖτο περιαιότερον ὡς Κελτικός τῶν ἄλλων παρὰ ὡς Συγγραφῆς ἴδιος. Τὸ μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς ἡμᾶς εἶναι τὸ *Ὀνομαστικὸν* ἐκ δέκα βιβλίων σιωπῆσάμενον, εἰς τὸ ὁποῖον δεικνύονται διάφοροι λέξεις ἐκ διαφόρων συγγραφέων σωμαγμῆσαι, διὰ τῶν ὁποίων φανερώμεναι τὰς ὀνομασίας πολλῶν κὶ διαφόρων πραγμάτων, ὡς παρ. χάρ. τὰ τοῦ οἴκου σκευῆ, τὰ τοῦ ράπτου ἐργαλεῖα, κ. τ. λ. Τὸ δὲ χρονολογικὸν τὸ φέρον τὸ τῆ Πολυδέκης ὄνομα, εἶναι ἄλλε νεωτέρε τινὸς Χρειαυῆ σωμαγμῆ σύγγραμμα.

Ἐκδόσεις.

Ἰουλίον Πολυδεύκουσ Ὀνομαστικόν. ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετία παρὰ τῆ Ἀλδῶ τῷ 1502. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Φράγκοφ-ρτ τῷ 1608. εἰς 4. Ἐλλ. Λατ. ὑπὸ Wolfgangi Seberii. *Ἰουλ. Πολυδεύκουσ Ὀνομαστικόν.* *Julii Pollucis Onomasticon.* Ἐλλ. Λατ. μετὰ διαφόρων σημειώσεων, παρατηρήσεων, κὶ πίνακος τῶν λέξεων. ἔξεδόθη ἐν Ἀμσελοδαμίῳ Amstelædami ex off. Wetsteniana, τῷ 1706 ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ. κὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη ἔκδοσις.

 ΗΗΔΔΠΙ.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ.

Η΄κμαζε περὶ τὸ 181.

Ο Θεόφιλος ἔτος νομίζεται κοινῶς ὡς εἰς τῶν Ε΄θνικῶν, ἐπειδὴ μόνος τε γνωρίζεται, ὅτι δευ' ἐπίδεν Ανάσασιν νεκρῶν, ἀλλ' ὁ μεταφραστής τε Γερμανὸς ὑποδεικνύει ἐκ τῶν ὑποσωθῶντων βιβλίων τε ὅτι ἦτον Ἰεδαῖος, ἐκ τῆς τῶν Σαδδουκαίων αἵρέσεως, διότι ὁ Θεόφιλος δευ' ἀναφέρει εἰς κἀνὴν μέρους, ὅτι αὐτὸς πρότερον ἦτον ἔκδοτος εἰς τῷ εἰδῶ λολατρείαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἠγωνίζετο νὰ ἀποσάσῃ τὸν Αὐτόλυκον. Ἐκ τῆς ἐνωτικῆς ὁμῆς, καλεῖ τῆς Ἰεδαίως προγενεσέρους τε, καὶ τὸν Ἀβραὰμ προπάτερα, καὶ τὸν Δαβὶδ πατέρα. Διὰ δὲ τῆς προσεχῆς ἀναγνώσεως τῆς θείας γραφῆς, γνωρίσας τῷ ἀλήθειαν, ἔγινε Χριστιανὸς, καὶ τὸν τῆς Αντιοχείας ἐπισκοπικὸν θρόνον κατὰ τὸ 169. ἔτος διεδέξατο, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὸν Νικηφόρον τελείοντα, κατὰ μὲν δὲ τὸν Εὐτύχιον, εἴκοσι ἔτη ἐκράτησε.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Ολίγον πρότερον ὑπὸ τὸν θάνατόν τε συγγράψον ὁ Θεόφιλος τρία βιβλία πρὸς Αὐτόλυκον τινα πεπαιδευμένον καὶ ἐραστὴ τῆς ἀληθείας ἔθνικόν. Ο Δόδβελλ τὰ ἀποδίδει ἀνὰ ἀποχρόντος λόγου, εἰς ἄλλον τινα νεώτερον Θεόφιλον Αντιοχέα, ἀκμάζοντα ἐπὶ Σεβήρῃ, καὶ ἀποδιδνύει ὅτι καὶ τὸ τρίτον βιβλίον ἐγράφη πρὸ τῶν ἄλλων δύο, ὁ δὲ Βόλφιος ἐπιβεβαιῶν ὅτι συγγράφησαν ὡς ἔχουσι, καθὼς φαίνεται ὑπὸ τὰς ἀρχαίων, πλὴν παρατηρεῖται ὅτι τὸ πρῶτον καὶ τρίτον βιβλίον δευ' εἶναι ἐντελῆ. Ο Λακταάντιος ε

πέγραψε τὸ τρίτον βιβλίον de Temporibus. ἐπειδὴ καὶ περιέχει ἐπιτομικῶς μίαν χρονολογίαν ἀξ ἀρχῆς κόσμου μέχρι τῆ Καίσαρος Μ. Αὐρηλίου Βήρου.

Ἐκ τῶν λοιπῶν Συγγραμμάτων τῆ Θεοφίλου εἶδον ἀπεσώθη, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Θεοφίλου ὑπομνημάτων βιβλία τέσσαρα, συνεγράφησαν ὑπό τινος ἄλλου νεωτέρου, ἢ καθὼς παρατηρεῖται, τὰτο εἶναι μία συλλογὴ πολλῶν περιόδων ἐκ τῶν τῆ Κυριακῆ καὶ Γερανούμου συγγραμμάτων, ἔργον Μοναχῶν τινῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας βιβλία τρία πρὸς Αὐτόλυκον, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Τιγρείῳ τῷ 1546. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1555. ἐν τῆς Ὀρθοδοξογράφοις. ἐν σελ. 285.

Καὶ in Auctario Bibliothecae PP. Paris. 1624. εἰς φύλ.

Καὶ ἰδίως, Θεοφίλου Ἀντιοχείας βιβλ. γ'. Theophili Sexti Antiochensis Episcopi, ἐξεδόθη ὑπὸ Joh. Christ. Wolfii ἐν Ἀμβέργῳ τῷ 1724. εἰς 8.

Καὶ μετὰ τῶν τῆ Ἰεσίνε Μάρτυρας τῷ 1742. εἰς φύλ. Had. Com.

ΗΗΔΔΠΙΗ.

Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ι Δ Η Σ .

Ἐγιν. τῷ 129. ἀπέθ. τῷ 189.

ἢ κατ' ἄλλ. τῷ 199. ἔτα.

Ἄλλιος Ἀλεξείδης ἐγεννήθη ἐν Ἀδελμουπόλει τῆς Μυσίας τῆς νυῖ Βιθυνίας καλαμυσῆς, τῷ 129. ἔτετι ὑπὸ Χρ.

κατὰ τὸν Μασσόν, ἤκασεν Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν, Ἀρξοκλήν τὸν Περγαμινόν, καὶ τὸν κοινόν διδάσκαλον τῆς Ἑλλάδος Ἀλέξανδρον τὸν Κοτυαῖον, καὶ τὸν Πολέμονα, ὅτε καὶ παρῶτος τῶν μαθητῶν τῆς διεφημίζετο. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν ἐν Σμύρῃ διέτριβεν ἐκεῖ, καὶ ἐπαινέτο μεγάλας ἐφ' ὅλων τῶν Σοφιστῶν διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ δόφραδειαν αὐτῆ. Δὲν ἐνόμιζε προτέρημα τὸ νὰ λαλῇ τινὰς ἐκ τῆ προχείρου, δι' ὃ αὐτὸς ποτὲ δὲν ὁμίλει χωρὶς μεγάλης προετοιμασίας, καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν Καίσαρα Μ. Αὐρήλιον, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτον ἐκ τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀπειροβούντων. Ἐγνωσθῆ μετὰ τῆ Καίσαρος Μ. Αὐρ. Ἀντωνίνου περὶ τῷ 176. ἔτος, τὸν ὁποῖον καὶ μετὰ δύο χρόνας παρεκίνησε νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν Σμύρην, ἣτις ὑπότινος μεγάλης σεισμῆ κατακεκλιμένη, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Σμυρναῖοι τῷ ἔσησαν ἓνα χαλκῆν Ἀνδριάντα ἐν τῷ τῆ Ἀσκληπιῆ ναῶ, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀρξοκλῆς εἰς ἣν τῶν Ἱερῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸν τῆς πατρίδος τε ναὸν τῆ Διὸς, διότι δὲν ἠθελε νὰ ἔμβῃ εἰς ἄλλας κοσμικὰς ἀξίας. Ἡλόθεράθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆ Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου τῆ ἕξ αὐτῆ ἀπὸ τὰς δημοσίαις ἐκκαθάρσεις, ὅπως τῆς Ρήτορείας τε. Ἀπῆλθον εἰς τὴν Αἴγυπτον πάσαρες φοραῖς, τὴν ὁποίαν καὶ περιηγήσατο μέχρι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ περὶ τῶν ὁποίων μᾶς εἰδοποιεῖ. Περὶ τῆς ἐθνικότητός τε ἀποδεικνύουσιν οἱ λόγοι τε, ἐν οἷς καὶ καυχᾶται περὶ τῆς ὀκαειότητος ἀδελφείας, ὅτι ὁ Ἀσκληπιός, ὁ Σέραπις, καὶ ὁ Ἰσις τῷ ἔσημβέβησαν τὴν Θεραπείαν, μ' ὅλον ὅτι δὲν ἰατρῆθη ὀλοτελῶς· παρέτεινε δὲ τὸν βίον αὐτῆ μέχρι τῆ ἑξήκοστού ἢ ἑβδομοκοστῆ ἔτος τῆς ἡλικίας τε, καὶ ἀπέθανεν ἐν Σμύρῃ ἐπὶ Κομμόδου τῆ αυτοκράτορος.

Συγγραμματα.

Οἱ λόγοι τῆ Ἀρξοκλῆς ἐθεωρῶντο εἰς τὸν καιρὸν τε ὡς ἀρχέτυπον, μετὰ τὸ νὰ ἀρξοκλήθη ἐνεσθαρμικάαι εἰς αὐτῆς ὅλαι αἱ ρήτορμαὶ ἰδιότιες, αἱ ὁποῖαι παρὰ Πλάτωνι, Ουκιδῆ, καὶ Δημοκρίτῃ διείσονται. Ὁ Ἀρξοκλῆς ἀπέδειξε τὴν ἀληθῆ κρείσιν αὐτῶν, καὶ μ' ὅλον ὅτι παρρηθήθησαν με-

εικά σφάλματα, δὲ μικρῶν ὅμως τῶ ὑπόληψιν αὐ-
τῶν, ἢ μὲν ἔλοι οἱ Κεϊτικοὶ εἰς τῶ τῶν παλαιῶν γνώ-
μῳ. Ἐκ τῶν λόγων τε σώζονται ἀκόμη τρεῖς καὶ πενή-
κοντα, ἢ δύο βιβλία περὶ Τεχνῶν Ῥητορικῶν.

Ἐκδόσεις.

Ἀριστείδου Λόγοι, Aristidis Orationes. Ἐξεδόθησαν
ἐν Φλωρεντία τῷ 1514. εἰς φύλ. ὑπὸ Ευφροσύης Βονίνας
Γατροῦ.

Aelii Aristides Orationum tomi III. Græce & Latine, με-
τὰ διαφορῶν ἀναγνώσεων Ἐξεδόθησαν apud. Paul. Stephanum.
1604. εἰς 8.

Ἀριστίδου τὰ σωζόμενα ἅπαντα. Aristides opera
omnia. Ἐλλ. Λατ. ἐν δυσὶ τόμοις μετὰ σημειώσεων, καὶ
ἐπιδιορθώσεων, Gul. Canteri, Tristari, Palmeri, Fabri,
Spanhemii, Normanni, & Bosii, Ἐξεδόθ. ὑπὸ Sam. Jebb.
ἐν Οξωνίᾳ ἐν Theatro Sheldon. 1722. εἰς 4. καὶ αὐτὴ ἔστιν
ἡ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΙΙΙ.

Σ Ε Ξ Τ Ο Σ.

Ἡ΄κμαζε περὶ τὸ 193. ἔτος.

Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς, νομίζεται Ἀφρικανὸς, καθὼς μό-
νος τε μαρτυρεῖ τῶ Λυβίαν διὰ πατρίδα τε, τὸ δὲ ὄνομα
τῆς πόλεως, ἐν ἣ ἐγεννήθη, ἀποσιωπᾶ. εἰς ἄλλο μέρος πάλιν
ὁ αὐτὸς φαίνεται ὅτι δὲ ἦτον ἀπὸ τῶ Λυβίαν, ἐπει-
δὴ καὶ παρομοιάζει τὰ ἦθη τῶν συμπατριωτῶν τε μετὰ τῶν
Γερμανῶν, Ῥωμαίων, Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Σήρων, Σκυ-
θῶν, Σαρματῶν, Σύρων, Περσῶν, Σπαρτιατῶν, Θρακῶν,

Γετών, ἢ Κιλίκων. Τινὲς συγχέουσι ἐσφαλμένως τὸν ἡμέτερον Σέξτον μὲ τὸν Στωϊκὸν Σέξτον τὸν Χαιρωνέα, τὸν διδάσκαλον τῆ Ἀντωνίνου. Οὗτος ὅμως ὁ Σέξτος περὶ ἑὸ λόγος, ἦν νεώτερος ἐκείνου, ὅσις ἠκμαζε περὶ τὰ τέλη τῆς Κομμώδε, ἢ κατ' ἀρχὰς τῆς τῆ Σεβήρου αὐτοκρατορίας. Αἱ δόξαι τε ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἦτον ἐθνικὸς, ἢ ὅτι ἐχρημάτισεν Ἰατρός εἶναι ἀναντίρρητον, ἢ ὅτι ἦτον ἐκ τῆς τῶν Ἐμπειρικῶν αἵρέσεως, μ' ὅλον ὅτι τινὲς τὸν θέλουσι Μεθοδικόν. Ο' Φαβέλκιος παρέτηρσεν ὅτι οἱ Ἐμπειρικοὶ ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἦτον Σκεπτικοὶ εἰς τὰς πείρας των, ἢ ὅχι οἱ Μεθοδικοὶ, καὶ διατέτο ὁ Σέξτος τάσσεται μόνος τε εἰς τὴν τάξιν τῶν Σκεπτικῶν.

Συγγραμματα.

Τὰ Συγγραμματα τῆ Σέξτε ἀνήκουσιν εἰς τὴν τῶν Πυρράνειων, ἢτοι τῶν Σκεπτικῶν, Φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς δίδει εὐα λαμπρὸν φῶς, ἢ τὴν ὑπερασπίζεται μὲ μεγάλῳ ἀγχίνουαν. Ἐν ταῖς περὶ Πύρρανος ἀγωγῆς τεσσὶ βιβλίοις τε δίδει εὐ τακτικὸν χέδιον τῶν ἀξιωματῶν ταύτης τῆς αἵρέσεως, περὶ τῆ ὁποίας εὐ τῆς λοιποῖς εὐδέκα αὐτῆ βιβλίοις κατὰ τῶν Μαθηματικῶν, διεξωδικώτατα πραγματεύεται, ἀντιλέγων πρὸς τὰς γνώμας των. Τὸ πρῶτον βιβλίον περὶ τῶν Μαθηματικῶν, εἶναι κατὰ τῶν Γραμματικῶν, τὸ δεύτερον κατὰ τῶν Ῥητόρων, τὸ Τρίτον κατὰ τῶν Γεωμετρῶν, τὸ δ' κατὰ τῶν Ἀριθμητικῶν, τὸ ε' κατὰ τῶν Ἀερολόγων, τὸ ς' κατὰ τῶν Μυσικῶν, τὸ ζ' ἢ η' κατὰ τῶν Λογικόμενῶν, τὸ θ' ἢ ι' ἀσοιχιάπως κατὰ τῶν Φυσικῶν, ἢ τὸ ια' κατὰ τῶν Ἠθικῶν. Αἱ δὲ βραχεῖαι διαλέξεις αἱ Δωδεκὶ κατὰ τῶν Σκεπτικῶν γεγραμμῆσαι, ἀνοήτως προσίθονται ἐν ταῖς τῆ ἡμετέρας Σέξτε Συγγραμμασιν.

Ἐκδόσεις.

Σέξτου Ἐμπειρικοῦ τὰ σωζόμενα Sexti Empirici opera. μετὰ σημειώσεων Ἐρρίκου τῆ Σπφαις, ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1621. εἰς φύλ.

----- Ε'λ. Λατ. μετὰ σημειώσεων Ε'ρ. Στεφ. καί τινων ἄλλων παρατηρήσεων καὶ σημ. Ἐξεδόθη ὑπὸ Γ'ωαύ. Α'λβέρτε Φαβεικίε, Joh. Albertus Fabricius, ἐν Δειψία Lipsia J. Frid: Gleditschii b. fil. 1718. εἰς φύλ.

--- Διαλέξεις Ἀντισηπεπτικαί, ἐν τῇ τῷ Φαβεικίε Βιβλιοθ. βιβλ. 5. κεφ. 7. τόμ. ΙΒ'. σελ. 617.

ΗΗΔΔΔ.

Α Γ Α Θ Η Μ Η Ρ Η Σ .

Μετὰ τὸ 193.

Ἀγαθημήρης ὁ τῷ Ὄρθωτος υἱός, πάσεται ὑπὸ πῶν Κεττικῶν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Σεξιμίε Σεβίρε, μ' ἔλον ὅτι ὑπ' ἄλλων πάσεται τῷ ἰ. Αἰῶνι. Σώζονται τέτε δύο βιβλία μιᾶς μικρᾶς Γεωγραφίας, ὑποτυπώσεων τῆς Γεωγραφίας ἐν Ἐπιτομῇ, ἐπιγραφόμενα, ἐν οἷς ἄλλως δεικνύονται τινεσ ἀγνώρισεσ εἰδήσεισ. Ἐκτὸσ πῶν ἄλλων παλαιῶν Συγγραφέων τῶσ ὁποῖασ αὐτὸσ ἐμελέτησεν, ὁ Κλαύδιος Πτολεμαῖοσ τιμᾶται ὑπ' αὐτῷ μεγάλωσ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀγαθημήρουσ ὑποτυπώσεων Γεωγραφίας. Βιβλ. Ι. ΙΙ. Ἑλληνο-Λατιν. μετὰ σημειώσεων Σαμ. Τενελίε, Ἐξεδόθη ἐν Ἀμσελοδαμ. τῷ 1672. εἰσ 8. apud. Joh. Revestein.

--- Μετὰ σημειώσεων καὶ ἐπιδιορθώσεων ὑπὸ Γ'ακ. Γρονόβιε, ἐν πῖσ ὑπ' αὐτῷ Γεωγράφοισ ἐλάισοσι.

Καὶ ἐν πῖσ τῷ Ι. Χεδσὸν Hudsonii Γεωγράφ. Ἐλάισ.

 ΗΗΔΔΔΙ.

ΣΥΜΜΑΧΟΣ.

Περί τῷ 193.

Σύμμαχος ἦν Σαμαεῖτις. Καταλιπὼν μετὰ ταῦτα τὸ γένος του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἣν καὶ δευτέραν περιτομὴν ἔλαβεν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν χριστιανισμόν ἐδέξατο, ἢ κυρίως εἰπεῖν, τὸν Ἑβραϊσμόν. Ἐπεχείρησε τὴν μεταφράσιν τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, ὑπεράνω τὸν Ἀκύλαν καὶ Θεοδοτίαναν, εἰς τὴν ὁποίαν περιαιότερον ἐκρίσεξεν εἰς τὸ νόημα τῶν εἰς τὰς λέξεις. Φαίνεται ὅτι ἔκαμε τὴν μεταφράσιν ἐκ τῆς Σαμαεῖτικῆς, διότι ἀναγράφεται ὅτι ὅταν οἱ Πατέρες ἀναφέρωσι τὴν ὄψιν τῶν Σαμαεῖτων, φέρουσιν εἰς μαρτυρίαν πάντοτε τὸν Σύμμαχον, καθὼς καὶ τὸν Ἀκύλαν περὶ τὸν Ἰουδαίον. Τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια ταύτης τῆς μεταφράσεως δέονται ἐν Bernh. de Montfaucon Hexaplis Origenis. Paris. 1713.

Καὶ τινα ἐν τῇ τῆς Φαβριλίε Εἰς. Βιβλ. Γ'. κεφ. 2. §. 10. τόμ. Β'. σελ. 336.

 ΗΗΔΔΔΙΙ.

ΕΡΜΙΑΣ.

Πρὸ τῷ 200.

Ερμίας, εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, εἶναι μετὰ τῶν ὀμωνύμων τῶν ὁ ἀγνώριστος, ἐπειδὴ εἶδεν ἐξ ὀμο-

μεν περὶ τῆς ζωῆς τε καὶ τῆς καταστάσεώς τε: Οἱ Συλλογῆς τῆς βιβλιοθήκης τῆς πατέρων τάσσειν αὐτὸν εἰς τὸν Δ'. Αἰῶνα· ἄλλοι πάλιν εἰς τὸν Ε'. καὶ Σ', ὁ Λαμβέκιος καὶ ὁ Τένζελ τὸν θέλουσιν ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς Ἑρμίας Σαζόμενος Σαλαμί- νειος, ὁ καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰσραὴλ συγγραφέας, ὁ δὲ Καίε, διασκορπίζει ταύτην τῶν γνώμων ἀποδεικνύων ἐκ τῆς ἀποσφραδίστων Συγγραμμάτων τε, ὅτι ἤκμαζεν εἰς τὰς χρό- νους ὅτε ἦνδεῖ ἀκόμη ἡ εἰδωλολατρεία, καὶ εἶναι πιθανώτα- τον ὅτι ἔζη περὶ τὸ τέλος τοῦ Β'. αἰῶνος. Σάζεται τέτι ἐν Σύγγραμμα Μυκησπρισμὸς τῶν Ἐθνηκῶν φιλοσόφων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ περιπαίξει καὶ διασκορπίζει τὰς γνώ- μας των, διὰ τῆς ἀποδείξεως τῶν ὄντων, τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς Θεᾶς, τὰ συμπεράσματά τε ὅμως εἶναι δι' ὅλα σοφιστικά.

Ε' κ δ ὀ σ ε ι ς

Ἑρμίου Φιλοσόφου. Hermiae Philosophi irrisio gentilium Philosophorum. Ε'κ. Λατ. ἔξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῆς 1553. εἰς 8. per. I. Oporin.

Καὶ in veteres aliquot Theologos Græcos, Tigurii 1560. fol.

Καὶ in Auctario Bibliotheca pp. Paris. 1614. fol.

Καὶ μετὰ τῆς τῆς Τατιανῆς ἐν Οὐρανίᾳ τῶ 1700. εἰς 8.

Καὶ μετὰ τῆς τῆς Γεσίνας Μάρτ. ὅρα τὸ ἄρθρον Γεσίνας.

ΗΗΔΔΙΙΙ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

Ἦκμαζε μετὰ τῶ 122 — 200. ἔτις.

Λουκιανὸς, πατεῖδα εἶχε τὰ Σαμύσατα τῆς Συρίας, ὁ χρό- νος κατ' ὄν ἐξενήθη καὶ ἀπέθανε δυσκόλως ἐμπορεῖ τὰ δια- ρειθῆ. Οἱ νεώτεροι Ἰσραῆκοί τάσσειν τὸν χρόνον κατ' ὄν ἤκ- μαζε μετὰ τῶ 120. μέχρι τῶ 200. ἔτις, ἐπὶ τῆς αὐτοκρα-

τορίας τῶ Ἀντωνίνῃ, καὶ τῶ Κορμούδου. Οἱ γονεῖς του ἔντες πτωχοὶ, ἀφιέρωσαν τὸν Λακκιανὸν εἰς τὴν Λιδοξοικλίῳ τέχνην, τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πατρὶ τῶ ἀδελφῶ τῆς μητρός τε, Λιδοξῶ περιφίμῳ, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἐφαίνετο δύσκολος εἰς τὸν Λακκιανόν, παραιτήσας αὐτὴν ἀπῆλθεν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ προσεκολλήθη εἰς τὰς μαθησεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔχων μεγάλῳ ἐφασιν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε μεγάλην προόδον, καὶ περίκλυτος ἐγένετο. Κατὰ πρῶτον διαείθη Σωτήγορος (advocatus), δυσάρεστοίς δὲ καὶ εἰς τὸ πρῶτον ἐπάγγελμα, μετῴχετο μόνον τὴν ῥητορείαν, ὅτε καὶ περιήλθε τὴν Γαλιάν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, καὶ Ἰωνίαν. Καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοιπορίας ἐκατάλαβεν ὅτι ἔλαβε κλίσειν τινα καὶ ματαιότητα εἰς ἀξιώματα καὶ εἰς πλῆθη, καὶ ὄχι εἰς ἀρετὰς, καὶ εἰς ἄλλα προτερήματα τὰ ὁποῖα σοφίζεν τὸν ἑσῶ ἀνθρώπον, παραιτήσας καὶ τὴν ῥητορείαν, ἠσπάθη τὴν φιλοσοφίαν, ἣτις σοφίζει πρὸς ἡδὴ τῶ ἀνθρώπου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶ Σωκράτους, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύονται καὶ τὰ πλεῖστα τὰς Συγγραμμάτων· καὶ καθὼς ἔπος ἦτον φίλος ὅλων τῶν ἀρετῶν, τοιαυτῶς κατεφρόνει τὴν κακίαν, καὶ οὐδέχεται τὴν πικροτάτην χολίαν κατὰ τῆς ἀφροσύνης, καὶ ἀλαζονίας τῶ φιλοσόφου τῶ αἰῶνος τε καὶ τῶ παλαιότερου. Ἡ ἐλευθερία τῶ περιπαίσειν τὰ πάντα, ἣτις ἦτον μεμιγμένη μὴ πικρότητας, παρέτρεψεν εἰς ὑπόψιν τῆς παλαιότερης καὶ νεωτέρας διὰ τὸν κατηγορήσειν, ὡς ἄθεον, καὶ μόνον ὅτι τινὲς τὸν ὑπερασπίζονται κατὰ τὸ πρῶτον, δὲ εἰμπορῶν ὅμως νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὅλος ἐκδότος εἰς τὴν Ἐπικύρειον φιλοσοφίαν, καὶ ὅτι ἠρνεῖτο τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασίαν, καὶ ὅτι τὰ φυσικὰ πράγματα δὲν τὰ ἐνόμιζεν ἀξία ἐντροπῆς, καθὼς καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις τε πολλάκις ὁμιλεῖ ἔξω τῶ δέοντος. ὅτι, δὲ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη ποτὲ τὸν Χριστιανισμόν, γίνεται δὴλον ἐκ τῆς ὀλίγης γνώσεως ἣν εἶχε περὶ τῶ Χριστιανικῶν δογμάτων, τὰ ὁποῖα συγγέει μετὰ τῶν Ἰουδαϊκῶν. Ἐπὶ τῆς τῶ Μάρκου Ἀντωνίνῃ αυτοκρατορίας ἐσάθη διοικητὴς εἰς ἓν μέρος τῆς Αἰγύπτου, καθὼς ὁ ἴδιος τὸ μαρτυρεῖ (α). Ἐκ τῶ τῆς Ποδορέας ἐγκωμίου μαρτυροῦ-

(α) Ἀπολογία περὶ μισθοφορῆς. §. 12.

μεν, ὅτι ἔπαχε καὶ ἄπο τῆτο τὸ πάθος, ἴσως καὶ ἐκ τῆτε ἀπέθανεν, ὡς συμπεραίνουσιν· τὸ δὲ ὅτι κατεσφραγίσθη ὑπὸ τῆς κυνῶν, εἶναι μῦθος.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἐκ τῶν τῆ Λακκιανῶν Συγγραμμάτων, σώζεται ἓνας μέγας ἀριθμὸς, ἐν οἷς φαίνεται ὁ ἀπαράλλακτος ἀπλῆς καὶ γλυκύτατος Ἀττικισμὸς καὶ ἡ τῆτε πολυμάθεια, καὶ ἀγχίνοια, ἐκτὸς τῆς σαυῶν ἀσεϊσμῶν τε, καὶ μὲν ὅλον ὅτι δὲ ἦτον γεννησιμὸς εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸ ὕφος τε ἐθαυμάσθη καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδίης, καὶ θαυμάζεται διὰ πάντα. Ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν Συγγραμμάτων τε μὲν ἐμποδίζει νὰ τὰ ἀναφέρω ῥητῶς, καὶ σιμειῶ μόνον ἐκεῖνα τὰ φέροντα τὴν ἑροτίμησιν, ἅπερ εἰσὶ ταῦτα. Τίμων ἢ Μισάνθρωπος, εἰς τῆτο ζωγραφίζει τῆς κόλακας, καὶ τοὺς κακῶς χρωμένους τὰ πλέη. Προμηθεὺς ἢ Καύκασος. Θεῶν διάλογοι, ἐν οἷς διηγείται τῆς ὠραιότερας μῦθου, καὶ τῆς ἀπρεπείης ἐφορέσεις τῆς Ποιητῶν. Νεκρικοὶ διάλογοι, τῆς ὁποίης ὁ ἀμίμητος Φοντερέλλ καλώτατα ἐμιμήθη. Χάρων ἢ Θεωρία. ἐν ᾧ φησὶται ὁ Σουλ τὴν σκληρὰν Σωφροσύνην, καὶ ἀθωότητα. Βίων πρᾶσις, ἐν ᾧ περιγράφει τὴν ματαιότητα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς φιλοσόφων. Ἀλκιὺς ἢ ἀναβιώσας, μία ὑπεράσπισις τῶν ἑροτέρων διαλόγων. Περὶ μισθοφόρων διδασκάλων, Ζεὺς ἀντιλεγόμενος, Ζεὺς Τραγῶπου, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει τὴν ἀχημοσύνην τῆς δεισιδαιμονίας, καὶ τὴν τῆς Ἐθνητῶν Θεῶν. Τὰ ἀμφιβαλλόμενα τῆτε εἰσὶν. Ἀλκυῶν, τῆτο ἀποδίδεται εἰς τὴν Πλάτωνα, ἢ Λέοντα πρὸς Ἀκαδημιακῶς, Μένιππος, Ἀστρολογία, Ἐρωτες, Θεὰ Συρία, Δημοσθένους ἐγκώμιον, Κυρικός, ψευδοσοφιστής. Φιλόπασρις, ἕως ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς Γέσσης ὅτι εἶναι ἄλλος τινὸς Λουκιανῶν νεώτερος, ἀκμάζοντος ἐπὶ Ἰταλιανῶς, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ μία ἐπιστολήτε σώζεται. Χαρίδημος, Νέρων, καὶ Ὀκύπου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Λουκιανού τὰ σωζόμενα, ἔξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ
Ε'κ. τῷ 1496. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τῆ Α'λδρ' ἐν Βενετία τῷ 1522. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Λατινίᾳ τῶν Παρισίων μετὰ σημειώσ. τῷ 1615
εἰς φύλ.

Λουκιανού τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Luciani opera omnia*, ἐν δυσὶ τόμοις. ἔξεδόθη ὑπὸ Γεωργίου Βενεδίκτη *Benedicti*, Ε'κ. Λατ. τῷ 1619. εἰς 8. ἐν Σαλμβρείῳ *Salmurii* Typ. Petr. Piedetii, Ἐκδοσις καθαρωτάτη.

--- Ἐν Ἀμσελοδαμίῳ *Amstelodami*. ex typ. P. et J. Blau, τῷ 1687. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. μετὰ διαφορῶν σημειώσ. Ἐκδοσις πολλὰ ἐσφαλμένη, τὰ δὲ χόλια ταύτης τιμῶνται.

Λουκιανού τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Luciani opera omnia*, μετὰ χολίων καὶ διαφορῶν σημειώσεων, παρατηρήσεων καὶ ἀναγνώσεων, ἔξεδόθη ὑπὸ Γεωργίου Φριδερίκου Ρεϊτζίς, *Ioan. Friderici Reitzii*, Ἀμσελοδαμίῳ, τῷ 1743. ἐν τρισὶ τόμοις εἰς 4. Ταύτης τῆς ἐκδόσεως ἔξηκολούθησε καὶ ὁ τέταρτος τόμος, περιέχων τὰς Πίνακας τῶν λέξεων καὶ φράσεων, ὅσας ἔξεδόθη ἐν *Trajecti ad Rh.* τῷ 1746 εἰς 4. Καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀριστωτάτη τῶν μέχρι τῶδε ἐκδόσεων.

--- Ἐπι ἔξεδόθη ἐν Ἀγγλῇ τῆς Σαξωνίας τῷ 1800. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. Ἑλληνιστὶ μόνον μετὰ τῶν χολίων.

Καὶ ἐν Ἀργεντοράτῳ εἰς 10. τόμος εἰς 8.

ΗΗΔΔΙΙΙΙ.

Γ Α Λ Η Ν Ο Σ .

Ε'γεν. τῷ 131. καὶ ἀπέθ. τῷ 200.
ἢ 201. ἔτη.

Κλαύδιος Γαλνός, ὁ περὶ φημότετος τῶν παλαιῶν Ἰατρῶν μετὰ τὸν Ἱπποκράτην, πατεῖδα εἶχε τὴν περιφημον πόλιν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Πέργαμον, ἔνθα τῷ 131. ἔπει μετὰ Χρυσόν, τῷ ἰδ. ἢ ἰε. ἔπει τῆς αὐτοκρατορίας τῆς Ἀδριανῆς, ἐγενήθη. Ὁ πατήρ τιν Νίκων εἰς τῶν περιφημῶν Μαθηματικῶν, καὶ Ἀρχιτεκτόνων, ἐδίδαξε καὶ τὸν υἱόν τιν ὅλας τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας, προσδίδας αὐτῷ καὶ μίαν καλῶν ἀνατροφῶν, ὁ δὲ Γαλνός φύσεως ὀπιπιδείας πρὸς τὰς μαθήσεις ὦν, μέχερ τῆς δεκάτης τετάρτης ἔτις τῆς ἡλικίας τιν ἤκυσεν ὅλα τὰ εἶδη, καὶ τὰς αἰρέσεις τῆς φιλοσοφίας, τῷ δὲ ιζ. ἔπει τὸν ἀφιέρωσεν ὁ πατήρ τιν, δι' οὗτος ὀκείρε, εἰς τὴν Ἰατρικὴν τὴν ὀποίαν ἐδιδάσκετο ὁ Γαλνός ἀπὸ τὸν Σάτυρον, Στρατόνικον, καὶ Αἰσχέλιαν· μετὰ δὲ τὸν Θάιατον τιν πατρός του ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην, ἔνθα ἤκυσεν τὸν Ἰατρὸν Πέλοπα, καὶ τὸν Πλατωνικὸν Ἀλβῖνον. μετὰ ταῦτα περιῆλθε πολλὰς πόλεις, καὶ πόλεις, καὶ ἰδίαις τὴν Λίμνον, διὰ τὰ ἰδῆ τὴν περιφημον Ἰατρικὴν γῆν, καὶ τὴν Συρίαν, διὰ τὰ διεβλήθη τὸ Βάλσαμον, καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὴν καθεδρῶν πτε τῆς Ἰατρικῆς, καὶ τῶν μαθήσεων, καὶ μετὰ ἐπτα ἔπων ἰδοιπορίας, ὑποσρέφας εἰς τὴν πατεῖδα, διέτριψε μόνον τέσσαρα ἔτη, καὶ ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, ἔνθα εἰς τὸ διάστημα τῶν πέντε ἔπων τῆς πρώτης τιν ἐκεῖ διατριβῆς, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα, διὰ τῆς γυμνάσεως τῆς τέχνης τιν, διὰ τῶν ἀκρεβῶν τιν παρατηρήσεων εἰς τὰς ἀδονείας, καὶ διὰ τῶν ἀτυχῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πειραμάτων τιν καὶ τῶν πορορήσεῶν τιν, ἀπέκτισε μεγάλῳ φήμῳ. Ἡ ἔπακολουθή-

σασα πανώλη μετὰ ταῦτα τὸν ἐβίασε νὰ φύγῃ ὑπὸ τῷ Ρώμῳ, καὶ νὰ ἀπέλθῃ πάλιν εἰς τῷ πατερίδατῃ τῷ 168. ἔτει ὑπὸ Χεϊσῦ. Τῷ δὲ ἐπομείω ἔτει ὁ Κεῖσαρ Μάρκος Λυρήλιος, καὶ Λ. ὁ Βῆρος, τὴν ἀνεκάλεσαν, καὶ αἰρῶν αὐτὸς εἰς Ἀκυιλαιαν, ἠθέλησαν νὰ τὸν λάβωσιν μεθ' αὐτῶν τῷ 170. εἰς τῷ κατὰ τῆς Γερμανίας ἐκστρατείας, ὁ δὲ ἀποφυγῶν τῆτο διὰ παρακλήσεως, ἀπῆλθεν εἰς Ρώμῳ, ἔνθα καὶ διέτριψε τὰ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆ· τελέχισον δὲ δέεισ-κομῶν ἴχνη, αὐ πάλιν εἰς τῷ πατερίδατῃ ὑπέστρεψε, τῆτο μόνον ὅτι καὶ εἰς τῆς χρόνος τῆ Σεβήρε δέεισκειτο εἰς Ρώμῳ ὅτε καὶ τὴν θνητακῶ, ἡ ποτὲ διὰ τὸν Μάρκον Αντόνιον ἐξηργάζετο, ἠτοίμασε καὶ δι' αὐτόν. Κατὰ τὸν Σεΐδα, πα-ρέτεινε τῷ ἡλικίαν αὐτῆ μέχρι τῆ ἑβδομήκοντα ἐπῶν, καὶ ἀπέθανε τῷ 200. ἢ 201. ἔτει ὑπὸ Χεϊσῦ.

Συγγραμματα.

Κατὰ τῷ μαρτυρίαν τῆ Σεΐδα, ὁ Γαλλῶς δὲν ἐγραφε μόνον Γατεκὰ, ἀλλὰ Φιλοσοφικά τε, Γεωμετρικά, καὶ Γραμματικά, ἔξ ὧν τῆ τελευταίων τῆτων σώζονται μερικὰ τεμάχια, ὁ δὲ Φαβερίος (α) καὶ ἐντελῆ κατάλογον τῆτων ἐξέδωκε, καθὼς καὶ τῆ σωζομένην τῆ ὁποίων ὁ ἀριθμὸς μετὰ τῆ τεμαχίαν, ὑπερβαίνει τὴν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Οἱ Χαρτιέρ τὰ διαίρεσον εἰς τάξεις. Θέλωσιν ὅτι εἶναι καί-τινα ὑποβολιμαία, ἀλλὰ ἀδυνατεῖται ὅτι μόνον τὰ Λα-τινιστὶ σωζόμενα εἰσὶ τοιαῦτα. Μεταξὺ τῆ σωζομένην ἢ φιλοσοφικῆτου Ἱστορία, ἔχει μεγάλῳ ὁμοιότητα μετὰ τὰ Ἀρῆσκοντα σοῖς Φιλοσόφου τῆ Πλετάρχε, μ' ὅλον ὅτι καὶ τὰ δύο εἶναι ἐλλειπῆ, τὸ δὲ περὶ Χρῆσεως σωῶν μερῶν τοῦ Ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ὁ ἀραιότα-πος ὕμνος πρὸς τῷ Θεότητι, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει τῷ πανσο-φίαν τῆ Δημιουργῆ ἐκ τῆς τεχνικῆς κατασκευῆς τῆ ἀνθρω-πίνου σώματος, καὶ ἐνεκον τούτου ἐφημίσθη μεγάλως ὁ Γαλλῶς.

(α) Εἰλ. Βιβλιοθ. βιβλ. Δ'. κεφ. 17. σφ. Γ'. σελ. 329.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γαληνοῦ βιβλίων, Galeni librorum pars prima, II. III. IV. & V. Ἑλλην. ἔξεδόθησαν ἐν Βενετία ὡδὴ τῷ Ἀλδῶ τῷ 1525. εἰς φύλ. ἀπεδῆ καὶ ἐπιμελεία Γεωργίου Ἀρχιερέως, καὶ Οπίζου.

Γαληνοῦ τὰ σωζόμενα, Galeni opera omnia ἔξεδόθη Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ ἐν πρῶτῳ τόμ. τῷ 1538. εἰς φύλ. Jo: Bebel. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει σωέτρεξαν πολλοὶ τῶν πεπαιδευμένων εἰς τὴν ταύτης ἐπιδιόρθωσιν.

Καὶ μετὰ τῆς Ἰπποκράτους ἐν Παρισίοις τῷ 1679. εἰς φύλ. per Renatum Charterium, ἴδε Ἰπποκράτους.

Γαληνοῦ τεμάχια διάφορα, Galeni opuscula varia, a D. Theod. Gulstono graece recensita, μετὰ διαφόρων κριτικῶν σημειώσεων ἔξεδόθησαν ἐν Λονδῶν Londini τῷ 1640. εἰς 4. Typ. Rich. Badger.

Η Η Δ Δ Π .

Ε Ι Ρ Η Ν Α Ι Ο Σ .

Ε' γ γ ω . τῷ 120. καὶ ἀπέθ. τῷ 202. ἔτα.

Εἰρηναιὸς ἐγενήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὄχι εἰς τὴν Γαλιαν, καθὼς τις τῶν παλαιῶν Ἰουδαῶν ὑπέλαβεν· ὅτι ὅμως ἐγενήθη εἰς Σμύρνην, καθὼς ἄλλοι λέγουσι, καὶ τῆτο δὲν εἶναι πῶσον ἀξιοπίστον, ὅσον εἶναι, ὅτι αὐτὸς νέος ὢν ἤλθεν εἰς Σμύρνην, καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τοῦ Πολυάρτου, τοῦ ὁποῖο τὸ γῆρας πίπτει εἰς τὴν νεότητα τοῦ Εἰρηναιῆ, καὶ ἔπειτα ἐδιδάχθη ὑπότινος ἀγωνύμου, διαδόχου ὅμως τῶν Ἀποσόλων (α). Πότε ὅμως, καὶ διατὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιαν.

(α) Τινὲς εἰόμισαν τὸν Παπίαν, ἀλλ' ὅπως ἦν νεώτερος τοῦ Εἰρηναιῶ.

λίαν, δεῦ ἐξέδρομον, πλὴν τῶτα εἶναι ἀναμφίβολον, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῶ μαρτυρίῃ τῶ Ποθηνῶ, ἐπισκόπου τῶ Λιονίς, Lion. κατὰ τὸ 177. ἦτον ἐκεῖ, καὶ διάδοχος τῆς τῆς τῆς θρόνου ἐγένετο, ὅτι ὁμοῦς ἐχειροτονήθη εἰς Ρώμῳ, ὡς λέγουσιν, εἶναι ἀναπόδεικτον. Κατ' ἀρχὰς τῆς ἀρχιερατείας τῆς ἀπέδειξε μίαν ἀγιοπάτω ζωῆ, καὶ μεγάλην ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, αἱ δὲ μετὰ ταῦτα πειρασμοὶ τῆς ζωῆς του μᾶς εἶναι ἀδύνατοι, καθὼς καὶ ὁ θάνατός τῆ. ἡ κοινώτατη γνώμη εἶναι ὅτι αὐτὸς ἔλαβε τὸν σέφανον τῶ μαρτυρίῃ τῆς δεκάτῃ ἔτει τῆς αὐτοκρατείας τῶ Σεβήρου, ὅπερ ἐστὶ τὸ 202. ἀπὸ Χριστοῦ.

Συγγραμματα.

Ὁ Εἰρηναῖος συνέγραψε πολλὰ καὶ καλὰ ἐκκλησιαστικά Συγγραμματα, ὅξ ἂν εἶδεν εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, εἰρή, πρῶτε βιβλία κατὰ αἰρετικῶν, ἦτοι. Περὶ ἐλέγχου καὶ ἀνατροπῆς τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, βιβλία πέντε. Φαίνεται, ὅτι αἰτὰ ὀλίγην ἀφράδειαν ἔχουσιν παρὰ ὅσῳ ἔφερετε νὰ ἔχουσιν εἰς τὴν κατ' αὐτὸ Ἑλληνικὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν Κελτικῶν, τὸ τοῖστον ἕφος τῶ Εἰρηναῖος ἦτον κοινὸν τότε εἰς τὴν Γαλιαν, τὸ δὲ ὅτι συνέγραψεν Λατινιστῆ, ὡς τινες ὑπέλαβον, δεῦ ἔχει τὸ κύρος, διότι αὐτὸς ἔγραφε, δεῦ ἠθέλον εἶναι κοινὰ τὰ τῶ Εἰρηναῖος Συγγραμματα κατ' ἐκείνης τῆς χρόνης μετὰ εἰς τῶς Ἑλληνας. Ἐξ αὐτῶν λοιπῶν τῶν πρῶτε βιβλίων, μᾶς ἐφύλαξε τὸ πρῶτον σῶον, ὁ Ἐπιφάνιος, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τεμάχια τινὰ σώζονται, ἐνεσπαρμεία μετὰ τῶν πατερικῶν Συγγραμμάτων· τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν νομίζουσι τινὲς ὡς πρωτότυπον τῶ Εἰρηναῖος, ἀλλ' αὐτὴ ἡ γνώμη εἶναι ψαδῆς, καὶ ὁ μεταφραστὴς ἀγνοεῖται· τῶτο μόνον ἀδυνατεῖται, ὅτι ὁ μεταφραστὴς εἰς πολλὰ μέρη βαρβαρίζει, καὶ φαίνεται ὅτι ἠκμαζε παρὶ τὸν 5. αἰῶνα.

Ἐκ τῶν ἐκλελειπτόπων σώζονται διάφορα τεμάχια, ἐν τῇ Συλλογῇ τῶ Γράβε, Μασσαέτ, καὶ Πράφ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐγένετο μόνον Λατινισί τῷ 1526. ἐν Βασιλείᾳ, εἰς φύλ.

Εἰρηναίου τὰ σώζόμενα, Irenaei Opera, ἦτοι τὰ κατὰ Αἰρετικῶν βιβλία Ε. μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν Τεμαχίων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Νικολάου Γαλλασίᾳ, τῷ 1570. ἐν Παρισίοις εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Λεττεία πῶν Παρισίων μετὰ πῶν τῷ Πολυκάρπῳ Ἑλλ. Λατ. τῷ 1675. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τῷ Γράβη, ἐν Οξωνίᾳ τῷ 1702. εἰς φύλ.

Καὶ ὑπὸ τοῦ Μασουέτ, Renati Massuet, τῷ 1710. ἐν Παρισίοις εἰς φύλ.

Εἰρηναίου τὰ ἀνέκδοτα, Irenaei fragmenta anecdota, ἐκ διαφόρων Βιβλιοθηκῶν καὶ Συγγραμμάτων ἐρανισθέντα Ἑλλ. Λατ. ἐξεδόθησαν μετὰ ἀκριβῶν Θεολογικῶν σημειώσεων, ὑπὸ Χριστοφ. Ματθ. Πφάφ, Christoph. Matth. Pfaffi, ἐν Αἴτᾳ Hagæ, τῷ 1715. εἰς 8.

Τὰ αὐτὰ ἐξέδωκε καὶ ὁ Φαβέλκιος, ἐν τῷ Β. Τόμῳ τοῦ Ἰππολύτου τῷ 1728. ἐν Stargard.

Ἐντι ἰδίως ἐξεδόθησαν μετὰ τριαύτῳ ἐπιγραφῶν, S. Irenaei Scripta anecdota, Graece et Latine, notisque et dissertationibus illustrata, denique Liturgia Graeca, Jo: Ernesti Grabe, labore et studio Christoph. Matthaei Pfaffi, Tom. I. II. Lugdon. Bat. etc. 1743. εἰς 8.

ΗΗΔΔΔΠΙ.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Σ .

Ἡ κμαζε περί τὸ 204. ἔτος.

Ὀππιανός εἰς τῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κόρυκον, ἢ Ἀνάζαρβον εἰς τὴν Κιλικίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ πα-

πῆρ του ἐκαλεῖτο Ἀγισίλαος, εἰς ὃν τῶν πλοσίων καὶ παιδομύων ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος ἔδωκε μίαν καλῶ ἀνατροφῶν εἰς τὸν υἱὸν του Ὀππιανόν, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς ὅλας τὰς ἐπισήμας, καὶ ἰδίως τὴν Μουσικὴν, Γεωμετείαν, καὶ Γραμματικὴν. Κακὴ τύχη ὅμως, περιέπεσον εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Καίσαρος Σεβήρου, μετὰ τὸ νὰ ἠμέλησε νὰ εὐ-γγη εἰς προὔπαντισιν καὶ υποδεξίωσιν μετὰ τῶν λοιπῶν συμπατριωτῶν τε ἐν ᾧ ὁ Σεβήρος διήρχετο διὰ τῆς Ἀναζάρβου, καὶ ἐξορίθη ἐπ' αὐτῆ εἰς τὴν Μελίτην μίαν πῶν νήσων τοῦ Ἀδριατικῆς κόλπου. Τῆτο ἐγένετο τῷ 194. ἔτει. Οἱ υἱὸς τοῦ Ὀππιανὸς ἐσωτρόφωσε τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ ἐσάθη ὁ ἐλδιδερωτῆς τε. Ἐπειδὴ συγγράφας τὸ Κυνηγετικόν τε ποίημα, τὸ ἐπαρόσφερε πρὸς τὸν Ἀντωνῖνον Καρακάλλαν, τὸ ὁποῖον ἀναγνώσθη δημοσίως, ἴσως εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἰσβιλαῖς Ἐορτῆς τῶν Ῥωμαίων, τῷ 204. ἔτει, εὖτε τὸσον κρείον, καὶ ἀρέσκειαν, ὥσε εἶπον πρὸς τὸν Ὀππιανόν νὰ ζητήσῃ ἐλδιδερωτῆς ὅτι ἐπιθυμεῖ, δι' αὐταμοιβῶν, καὶ αὐτὸς τότε παρεκάλεσε νὰ ἐλδιδερωθῇ ὁ πατὴρ τε τῆς ἐξορίας, καὶ ἔλαβεν ὅχι μόνον τὸ ζήτημα τῆτο, ἀλλὰ καὶ διὰ καθ' ἑα σίχον, ἕνα χρυσὸν νόμισμα τῆς Ῥώμης. Μετὰ ταῦτα ἐπακλθὼν εἰς τὴν πατρίδα τε Ἀναζάρβον μετὰ τοῦ πατρός τε, μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς πανώλης, τῷ τριακοσῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε.

Συγγραμματα.

Ο Ὀππιανὸς περιγράφει ὅλον τὸ Κυνηγετικόν τε Ποίημα, εἰς τρία συγγράματα, ἐξ ὧν ἕκασον συνίστατο ὑπὸ πρῶτε βιβλία. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περιελάμβανε περὶ τῶν πτηνῶν, ὅπερ καὶ Ἰβευτικά ἐπεγράφετο, ἐσχάθη τελείως, μὲ ὅλον ὅτι Φραγκίσκος Ἀσλανὸς εἶπεν ὅτι τὸ εἶχε, καὶ ὅτι ἀρέθη εἰς μίαν βιβλιοθήκην μετὰ τῆς παραφράσεως τοῦ Εὐτεκνίου (α). Τὰ Ἀλιευτικά σώζονται σῶα, καὶ ἐκ τῶν Κυνηγετικῶν λείπει τὸ πέμπτον.

(α) Τίς εἶπεν ὁ Εὐτεκνίος ἔ' πρῶτε ἠκμασεν, ἀγνοῖται.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Οππιανού ἀλιευτικά, καὶ κυνηγετικά, ἐξεδόθησαν παρὰ τῷ Ἀλδῶ ἐν Βενετία τῷ 1517. εἰς 8. ὑπὸ Φραγκίσκου Ασπλάντ.

--- Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1555. εἰς 4.

Οππιανῶς Κυνηγετικῶν βιβ. Δ'. ἢ Ἀλιευτικῶν βιβ. Ε'. Oppiani de venatione Libri IV. de piscatu Libri V. Ε'κ. λατ. ἐξεδόθη ὑπὸ Conrardi Rittershusii, μετὰ σημειώσεων, διαφόρων αἰαγνώσεων καὶ χολίων, τῷ 1597. εἰς 8. ἐν Lugd. Bat. ex off. Plantin.

Αὕτη ἐστὶν ἡ μέχει τῶδε ἀρίστη ἔκδοσις τῆ Ποιπτῆμας.

* * *

Εὐτεκνίου σοφιστῆ παράφρασις εἰς τὰ τῆ Οππιανῶς Ἰξολικά Ε'κ. λατ. ἐξεδόθη ὑπὸ Ε'ρ. Βινδιγγίς, per Er. Vindingium. Hafn. 1702. εἰς 8.

Η Η Δ Δ Π Ι Ι.

Α Θ Η Ν Α Ι Ο Σ.

Συνέγραψε μετὰ τὸ 204.

Ἀθηναῖος, εἰς πῶν Γραμματικῶν, ἦτον ἄπὸ τῶν περὶ φημον πόλιν Ναυκράτην τῆς Αἰγύπτου, ἔζη εἰς τὰς χρόνας τῆ Καίσαρος Ἀντωνίνου, καὶ τῆ Φιλοσόφου, συνέγραψεν ὁμοίως μετὰ τὸν Κόμμοδον καὶ τὸν Οππιανόν (α) τὸν Ποιπτῆμας, ὅστις ὀλίγον παρὰ τῆ Ἀθηναίς ἠκμαζε.

(α) Ο' ἀπὸ τῆς Ἀθην. Δατν. βιβλ. Α'. κεφ. 10.

Συγγραμματα.

Τὸ μέγιστον τῶδε σωζόμενον Σύγγραμμα τῆς Ἀθηναίας Δειπνοσοφιστῶν ἐπιγραφόμενον ὑποδεικνύει μίαν ἐκτεταμμένην πολυμαθεῖαν τῆς ἀνδρὸς, περιέχων ἅμα καὶ ἓνα μέγα θησαυρὸν Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος. Τέτα τῆς ἀξιοτάτης Συγγραμματος σώζονται μόνον ΙΕ΄ Βιβλία, ἧς ὡν τὸ πρῶτον, καὶ δὲύτερον, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς τρίτης φαίνεται ὅτι εἶναι μία ἐπιτομὴ τῆς πρῶτουτύπων (ὄχι ὅμως ὅλον τὸ βιβλίον) τῆς Ἀθηναίας, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιτομὴ φαίνεται γὰρ εἶναι πολλὰ παλαιά, ἐπειδὴ ὁ Εὐστάθιος ὁ τῆς Θεσσαλονίκης ἐκείνος περικληθεὶς Ἐπίσκοπος συχνάκις τὴν ἀναφέρει εἰς τὸ ἀθάνατον πνεῦμα, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς Ἀθηναίας φαίνονται εἰς μερικὰ μέρη ἐλλείψεις τινες.

Ἐκδόσεις.

Ἀθηναίης Δειπνοσοφιστῶν βιβ. ΙΕ΄. ἔξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀλδῶ τῶ 1514. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις εἶναι πολλὰ ἐσφαλμένη.

--- Ἐξεδόθη ἐν Βασιλεῖα τῶ 1535. εἰς φύλ. apud. J. Valterum μετὰ τῆς σημειώσεων Ἐράσμου τῆς Βεδάϊης, ὑπὸ Γακάβου Βεδρότε. Αὕτη ἐπιδιορθώθη εἰς πολλὰ μέρη, προσεθετόπων καὶ δύο Πινάκων τῶν Λέξεων, Ἑλληνικοῦτε καὶ Λατινικοῦ.

--- Καὶ ὑπὸ τῆς Ἰσαάκ Κασαμβώνη Ἑλλ. Λατιν. μετὰ καὶ τῆς σημειώσεων Γακ. Delechampii, ἐν Heidelberg. ap. Hier. Commelin. τῶ 1597. εἰς φύλ.

Ἀθηναίου Δειπνοσοφιστῶν Athenaei Dipnosophistarum libri IV. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῶν σημειώσ. Γακ. Dalech. καὶ ἄλλων τινῶν Κριτικῶν παρατηρήσεων καὶ καλλωπισμάτων, μετὰ τῶν ἀναγκαίων πινάκων, ἔξεδόθη τὸ δὲύτερον ὑπὸ Ἰσαάκ Κασαμβώνη Isaac Casauboni, ἐν Lugduni, ap. vid. Ant. de Hary. 1612 εἰς φύλ.

Αὕτη ἔστιν ἡ μέγιστη τῶδε ἀρίστη ἔκδοσις τῆς Ἀθηναίας.

Ἡ αὕτη ἐκδίδεται ἤδη ἐν Ἀργυροτάτῳ εἰς 8. μέγιστη

τὰς ἐφάνησαν δύο τόμοι. ἤρχισε κὴ εἰς Λείψια νὰ ἐκδο-
θῆ εἰς Θ'. τόμ. εἰς δ. Ἑλληνο-λατινο-Γαλλισί, ἀλλὰ πρὸ
πρῶτε ἐπὼν ἤδη ἐφάνησαν τρεῖς τόμοι, ὁ μὲν πρῶτος περιέ-
χει τὰ πρῶτα πρῶτα βιβλία Ἑλληνισί, ὁ δεύτερος τὰ αὐτὰ
Λατινισί μετὰ τῶν Κριτικῶν ᾠδατηρήσεων τῆ Κασαβόνε,
κὴ ὁ τρίτος Γαλλισί μετὰ τινῶν κριτικῶν σημειώσεων.

ΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Πρὸ τῆ 211. ἔτους.

Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιάς, εἰς τῶν Περιπατητικῶν Φιλο-
σόφων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀφροδισίαν πόλιν τῆς Καρίας,
ἐξ ἧς κὴ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβεν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τὸν Ἑρ-
μῖνον, Ἀριστοκλέα τὸν Μισσηνιον, καὶ Σωσιγέλιω ταύτην
τὴν Φιλοσοφίαν τόσοσιν σοικειωδῶς, ὥσπερ ὑπερέβη πάντας
τῆς Ἀριστοτελικῆς, κὴ ἐπειδὴ ἐκαταλάμβανε τόσοσιν ἀκραιβῶς
τῆς Ἀριστοτελικῆς λέξεϊς, κὴ μόνον αὐτὰς μετεχειρίζετο χω-
εἰς νὰ τὰς συγχέῃ μετὰ ἄλλας ἄλλων νεωτέρων, οἱ Ἕλληνες
κὴ οἱ Ἄραβες ἄφησαν σχεδὸν τὸ τῆ Ἀριστοτέλεος ὄνομα, καὶ
αὐτὶ τέπε τὸν Ἀφροδισιάα ἔφερον πάντοτε εἰς μαρτυρίαν, κὴ
οἱ ὀπαδοίτε Ἀλεξανδρεῖς ἠνομάζοντο, κὴ προσέτι κὴ οἱ νεώ-
τεροι τὸν ἐτιμῶσαν μεγάλας, καθὼς ἀπὸ τὸν Πλωτῖνον φαί-
νεται. Ἡ μεγάλη πολυμαθεῖα τέπε τῆ ἀνδρὸς τὸν ἀπεκα-
τέστησε δημόσιον Καθηγητῶν, ὅχι εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ
εἰς τὰς Ἀθήνας, κὴ εἰς Ἀλεξανδρείαν, προσκαλέσαντες αὐ-
τὸν οἱ Καίσαρες, ὅτε Σεπτέμιος Σεβήρος, κὴ Ἀντωνῖνος Κα-
ρακάλας, πρὸς θς καὶ τὸ περὶ Εἰμαρμένης βιβλίον δι-
χαιρηθῆιον συνέγραψεν. Εἰς τὰς τῆ Ἀριστοτέλεος δόξας ἦτον
ἰχυρῶς προσκολλημένος, ἐκτὸς μόνον εἰς τὰς περὶ Θεῶν, κὴ
περὶ Προνοίας. Φαίνεται παρ' Ἀθηναίῳ, ὅτι μετὰ τὸν πῦ
Σεβήρου θάνατον ἔζη ἀπόμην.

Συγγραμματα.

Α'. Περὶ Εἰμαρμένῃς καὶ τοῦ ἐφ' ἡμῖν, ἐν τούτῳ φαίνεται ὅτι ἀγωνίζεται νὰ ἀποσρέψῃ τὸν Σεβῆρον ἀπὸ τὴν Ἀστρολογίαν. Οἱ Εὐσέβιος ἀναφέρει μίαν μεγάλην περιόδον τούτου.

Β'. Ὑπόμνημα, εἰς τὸ πρῶτον τῶν Πρωτέρων Ἀναλυτικῶν τῶ Ἀριστοτέλους.

Γ'. Ὑπόμνημα, εἰς τὰ Η'. τῶν Τροπικῶν. Φραγκίσκος ὁ Πατρέϊκιος ἀποδίδει τῆτο εἰς τινὰ ἄλλον νεώτερον, ὁ δὲ Σουΐδας εἰς τὸν ἡμέτερον Ἀλέξανδρον, ἐν ᾧ ἐπιδιορθώνει διάφορα σφάλματα τῶν τῶ Ἀριστοτέλους ἀντιγραφῶν, καὶ κάμνει κείσιν εἰς τίς διαφορὰς ἀναγνωσεις, καὶ ἐκ τῆς φαίνεται ὅτι εἶχε διάφορα ἀντίγραφα τῶ Ἀριστοτέλους ἀπὸ χεῖρας.

Δ'. Ὑπομνήματα, ἢ ὑποσημειώσεις, εἰς τὸν περὶ σοφιστικῶν Ἐλέγχων.

Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ ΙΒ'. βιβλ. τῶν μετὰ τὰ Φυσικά. τῆς σάζεται μόνον ἢ Λατινικῇ μετὰφρασις Γωαύ. Γενεσίς Σεπελβέδα.

ς'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Λίδημάτων.

Ζ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Δ'. βιβλ. τῶν μετῶρων. τῆτο ἀμφιβάλλεται ὑπότινων, ἐπεὶδὴ καὶ παρ' Ὀλυμπιοδώρῳ ἐν τοῖς Μετεωρολογικοῖς δεῦν φαίνονται μερικαὶ περικοπαί.

Η'. Περὶ Κράσεως σωμάτων, βιβλίον καὶ τῆς Σπώικῆς διδασκαλίας.

Θ'. Περὶ ψυχῆς βιβλία Β'. Δύο διαφορετικά, πλὴν ὄχι τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον.

Ι'. Φυσικῶν Σχολίων, βιβλ. Δ'.

ΙΑ'. Προβλημάτων Φυσικῶν καὶ Γαλεϊκῶν. βιβλία Β'. Ἀμφιβαλλόμενα.

ΙΒ'. Περὶ Πυρετῶν πρὸς Ἀπολλώνιον Γατρὸν, ἐκ τῶν Ἀμφιβαλλομένων.

ΙΓ'. Ὑπόμνημα, ἢτοι χόλια εἰς τὰ τεῖα βιβλία τῆς Ρήτορικῆς τῶ Ἀριστοτέλους ἀνήκσει καὶ ταῦτα ἐνὶ Χειριστικῶν Συγγραφεῖ.

Ε΄ κ δ ό σ ε ι ς.

Τὰ τῶν Ἀλεξανδρῶν Συγγράμματα δὸν ἐξεδόθησαν ἀπόμνη εἰς εὐ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε ἰδίως.

Ἀλεξανδρῶν Ἀφροδισιέως. περὶ Εἰμαρμῶν, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετία τῷ 1534. φύλ.

Καὶ τῷ 1658. εἰς 8. ἐν Londini Ἐ.λ. λατ.

--- Εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικὰ τῶν Ἀριστοτ. ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1520. εἰς φύλ. καὶ ἐν Φλωρεντία τῷ 1521. εἰς 4.

--- Εἰς τὰ Τροπικὰ, ἐν Βενετία τῷ 1513. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰς σοφιστικὰς ἐλέγχους, Βενετ. 1520. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικὰ, ἐν Ρώμῃ 1527. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὸ περὶ Αἰδημάτων Βενετ. 1527. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ περὶ Μετεώρων Βενετ. 1527. εἰς φύλ.

--- Περὶ Κράσεως, καὶ ψυχῆς, αὐτόθ. 1534. εἰς φύλ.

--- Περὶ Προβλημάτων φυσικῶν, κ. τ. λ. αὐτόθ. 1536. εἰς φύλ. καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1540. εἰς 12.

--- Περὶ Πυρετῶν, ἐν Βενετ. 1498. εἰς φύλ.

Μερικὰ ἐκ τῶν ἀριστοκοντα καὶ εἰς τὰς τῶν Ἀριστοτέλους παλαιὰς ἐκδόσεις.

ΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

Κ Λ Η Μ Η Σ.

Ἀπέθανε πρὸ τῶν 218. ἔτους.

Τίτος Φλάβιος Κλήμης, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὅστις κοινότερον Ἀλεξανδρῶν ὀνομάζεται, διὰ τὸ διατελεῖν ἐπιπολὺ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἦτον Ἐθνικὸς Φιλόσοφος, καὶ μετὰ ταῦτα ἔγινε Χριστιανός. Περὶελθὼν κατ' ἀρχὰς ὄλλω τῷ Ἐλλάδα, τῷ Καθαβείαν, τῷ μικρῷ Ἀσίαν, κατῴκη-

Ἰσὸν τέλος πάντων εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἴδα ἦκεσε πολλοὺς Χριστιανῶν Διδασκάλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὁ ἴδιος ἀποσιωπᾷ, ὁ δὲ τελευταῖος ᾧ καὶ τῷ ὀνόματι ἐν Αἴγυπτῳ ἔμεινεν, ἐκαλεῖτο Πανταῖνος, Καθηγητὴς τῶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανῶν σχολείῳ, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ὁ Κλήμης, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη, καταγινόμενος τῷ Φιλοσοφίᾳ τῷ ὀνόματι Ἀπὸ διαφορῶν φιλοσοφικῶν αἱρέσεις ἔμαθον, ἐκατάλαβε δι' αὐτῆς τῷ ἀλήθειαν ἣτις ὁδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ εἰς τὴν γνώσιν τῆς Θεότητος. Οὗτος ἐπίσταν ὅτι ἡ τῶν βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων Φιλοσοφία περιεῖχε τὸ ὅλον τῆς αἰωνίης ἀληθείας, καὶ ὅστις ἤθελε τὴν ἀπαρχὴν ὅλων ὁμῶς καὶ τὴν φέρη εἰς εὐ, ἤθελεν συστήσῃ εὐ Σύστημα, τὸ ὁποῖον δεῦν εἶναι μακρὰν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ταύτην τῷ διδασκαλίᾳ τῷ ἔλαβεν ὁ Κλήμης ἀπὸ τὸν Πανταῖνον, καὶ εἶναι ἡ βᾶσις τῶ ἐγκωμίων, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τῶ Πανταῖνου προσέφερον εἰς τὰς προστάτας τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολείῳ τῆς Χριστιανικῆς Φιλοσοφίας. Ἀποσταθεῖς ἐν ὁ Πανταῖνος τῷ 189. ἔτει, ἔατο τῶ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου Δημητρίου, εἰς τὰς Ἰνδίας, διεδέχθη τὸ σχολεῖον τῆς Καθηγήσεως ὁ Κλήμης. Εἰς τῶτο τὸ ἐπάγγελμα δεῦν ἔφθασε τινὰς ποτὲ, ὥστε νὰ ἔδειξε πῶσιν ἀγιότητα, πολυμαθεῖαν, ὅσιν ὁ Κλήμης. αὐταὶ οἱ δύο ἀρεταὶ ἔστυραν πλῆθος μαθητῶν εἰς αὐτὸν, ὅς ἂν εἰς ἦν καὶ ὁ Ωριγένης, ὅστις καὶ διάδοχος τῆς ἐγένετο, ὅτε ὁ Κλήμης καταλιπὼν τὴν Ἀλεξανδρείαν εἰς τὸν καιρὸν τῶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὑπὸ τῶ Σεβήρου διωγμῶ, διέτριβεν εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς Ἀντιόχειαν, ἕως ἔ ἐπέστρεψεν. Ὁ Εὐσέβιος προσέτι κατὰ τὸ 195. ἔτος τὸν ὀνομάζει καὶ ἱερέα. ὁ χρόνος καθ' ὃν πρὸς Κύριον ἀπεδήμησε, δεῦν μᾶς εἶναι γνωστὸς, συμπεραίνουσιν ὁμῶς, ὅτι τῶτο ἐγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίνου τῶ Καρακάλα.

Συγγράμματα.

Περὶ τῆς πολυμαθείας καὶ ἀφραδίας τῶ Κλήμηντος, ἱκανῶς ἀποδεικνύουσι τὰ εἰσέτι σωζόμενα αὐτῶ Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶ Δανιὴλ Εἰρηίου ᾧ κα-

ζυγίσαι τὰς τρεῖς βαθμῆς τῆς μουσικῆς Θεολογίας τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων, τὴν ἀποκάθαρσιν δηλ. τὴν μύησιν, καὶ τὴν ἐποπτείαν. τὰ σωζόμενα τέτα εἰσί.

Α'. Προσρηπτικὸς λόγος, ἦτι νεθεσία πρὸς τοὺς Ἐθνικὰς, ἐν ᾧ ἀνασκιάζει τὰ τῆς Θεοσκείας των, καὶ τὰς ἀδυνατεῖν νὰ δεχθῶσι τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Λεῖπει ὅμως ἡ ἀρχὴ τέτα τῶ λόγῳ, καὶ ἄλλαι τινεὶ περικοπαὶ εἰς πολλὰ μέρη.

Β'. Παιδαγωγὸς, περιέχων μίαν ὀραιοτάτην Χριστιανικὴν ἠθικὴν, καί τινας ἄλλας κανόνας, πῶς πρέπει νὰ διδάσκωνται καὶ νὰ ζῶσιν οἱ παῖδες τῶν χριστιανῶν. Συμπίπτει ἀπὸ τρία βιβλία, καὶ τελειώνει μὲ εἷς ὕμνον πρὸς τὸν Χριστόν.

Γ'. Οἱ Στρωμασεῖς, ἢ τῶν κατὰ τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν γνωστικῶν ὑπομνημάτων στρωμασεῖς Η'. ἔπι συνεγράφησαν τῷ 194 ὁ Κλήμης ἀποδεικνύει ἐν τέτοις τὴν ὁμοίωτα διαφόρων διδασκαλιῶν τῶν Ἐθνικῶν Φιλοσόφων, Ἰεδαίων, καὶ Χριστιανῶν. τὸ σύγγραμμα τέτα εἶναι ἀτακτον, καὶ σκοτεινὸν εἰς πολλὰ μέρη. Τὸ ὄγδοον βιβλίον τέτων, δὲ ἔχει ἀναφορὰν μὲ τὰ λοιπὰ, εἶναι δὲ πρὸς τέτοις καὶ ἐλλειπές.

Δ'. Λόγοι ἄλλοι τινεὶ, καὶ ἐκλογαὶ ἔκτε τῶ Θεοδοῦτε, καὶ τῶ προφητῶν, καί τινα πασμάτια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως τὰ εὐρισκόμενα ἅπαντα. ἔξεδόθησαν ὑπὸ Πέτρῳ Βικωρίῳ. Ex bibliotheca Medica, τῷ 1550. εἰς φύλ.

Clementis Alexandrini Opera Graece et Latine. Μετὰ σημειωμάτων καὶ ἐπιδιορθώσεως Δανιὴλ Βΐνσις ἔξεδ. ὑπὸ Φρειδερίκῳ Σουλβεργίῳ, τῷ 1641. ἐν Κολωνίᾳ, εἰς φύλ.

--- Opera quae extant. ἔξεδόθη ἐν Οἰωνίᾳ μετὰ τῶν σημειώσεων Ἰωάννη Ποτπερίῳ τῷ 1715. εἰς φύλ. e theatr. Sheld.

--- Opera quae extant. ἔξεδόθη ἐν Βενετίᾳ, τῷ 1772. ἐν δυσὶ τόμοις, ἔκδοσις ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔ.

Ι Π Π Ο Λ Υ Τ Ο Σ .

Η΄κμαζε περί τὸ 222. ἔτος.

Οἱ Ἰππόλυτος ἔτος ἔδωκε μεγάλας αἰτίας συμπερασμάτων μεταξὺ εἰς τὰς πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ ἡ Ἰσορία τὴ εἶναι ποτὶ ἀμφίβολος, καὶ τὰ ὅποια δὲν ἐξέδρομον ἀπόμνη μήτε τὴν πατερίδα τὴν γένος τὴν ἀξιώματα, τὴν καταγωγὴν, καὶ τὸν θάνατόν τὴν με βεβαιότητα. Οἱ Συγγραφεῖς τῆς Γαλλικῆς τῶν πεπαιδευμένων Ἰσορίας τὸν θέλουν Γάλλον, ἐπιφέροντες μίαν τὴν μαρτυρίαν, ἣτις σώζεται ᾠδὴ Φωτίῳ (α), ὅτι ἦτον μαθητὴς τῆς Εἰρηναίου, καθὼς τὸν ἐπιμαρτυροῦσι καὶ τὰ συγγραμμάτα. Ἄλλοι πάλιν εἰς ὀραντίας τὸν θέλουν Ἀσιατικόν, καὶ ἱερέα τῆς Ἀραβίας, μὴ ὅλον ὅτι δὲν ἔχουσι τινα παλαιὰ μαρτυρίαν. Οἱ Τίτλος τῆς ἐπισκοπικῆς ἀξιώματος ὅπως τῷ ἀποδίδεται, ἔδωκε καὶ αὐτὸς ὅχι ὀλίγας αἰτίας ἐξετάσεων. οἱ πλησιέστεροι Συγγραφεῖς τὴν καιρῶν δὲν ὀνομάζουσι τὸν τόπον τῆς ἐπισκοπῆς τῆς ἡ κοινωτέρα γνώμη κατὰ τὸ χρονικὸν τῆς Συγγέλε, τὸν θέλει διὰ Ἐπίσκοπον τῆς Ῥωμαϊκῆς Πόρτε (λιμνός) εἰς τὴν Ὀσίαν. ὁ Στέφανος λέ Μοῦνε ζιτεῖ τῆτον τὸν λιμνὸν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ μὴ ὅλον τῆτον δὲν δέεισκει ὅτι ἐκεῖ ἦτον τότε θρόνος ἐπισκοπικός. Οἱ περικλεῖς Εὐμαῖν τὸν θέλει Ἐπίσκοπον ὅχι ἱερατικῆς ἀξίας, ἀλλὰ κοσμητικῆς, ἣτις ἐδίδετο τότε εἰς τὰς προσάτας τῆς ᾠδαθαλασίων, καὶ λιμνῶν, καὶ εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ Ἰππόλυτος τοιοῦτος Ἐπίσκοπος ἐσάθη, προσάτης δηλ. καὶ ἐπιθεωρητῆς τῆς λιμνῆς τῆς Ὀσίας, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ

(α) Κωδ. 12Γ.

τὸν Εὐσέβιον, καὶ Γερασίμου, οἳ τινες περὶ Ἐκκλησίας εἶδον ἀναφέρσιν. Καὶ μὲν ὅλον ὅτι οἱ Συγγραφεῖς τῆς Ἱστορίας τῆς πεπαιδευμένης τῆς Γαλλίας, τὸν θέλουσι μαθητὴν τοῦ Εἰρηναίου, ὡς εἶπομεν, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπον κατὰ μέρος, δεῦν ἠμπορῶν γὰρ τὸ ἀποδείξαι, καὶ τότε μὲν εἰς τὴν Ἀσίαν, τότε εἰς τὴν Εὐρώπῃ κηρύττοντα τὸν φέρουσιν, τότε δὲ καὶ τὸν Νεγκύλιω μαθητὴν του θέλουσιν. ὅτι ὅμως διέτριψεν εἰς τὴν Εὐρώπῃ εἶναι ἀναμφίβολον. Αἱ παλαιαὶ καὶ νέαι γνώμαι τὸν θέλουσιν ὅτι ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἀλλ' ὁ τόπος, καὶ ὁ χρόνος εἶναι καὶ εἰς αὐτὸς ἀδιηλός. Ἡ σιωπὴ τῶ Εὐσεβίου, (α) καὶ τῶ Γερασίμου (β) οἳ τινες περὶ αὐτῶ τῶ Ἰππολύτου καὶ περὶ τῶ συγγραμμάτων αὐτῶ ἀναφέρσιν, καθ' ὑποβάλλει καὶ τῆτο εἰς ἀμφιβολίαν.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ὁ Ἰππολύτος ἦτον ἐπιτηδείωτατος εἰς τὴν Ῥητορείαν, καὶ Φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπισήμας ἔμπειρος. ἐπλάττισε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ διάφορα Συγγραμματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τῶν παλαιῶν μεγάλως ἐτιμῶντο καὶ ἐφημίζοντο, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, καὶ τῶν τὰ περιωδέτερα εἰσὶν ὑποβολιμαῖα. Ἡ περὶ τῶ Πάχα ἐκκαίδεκαετηρίσσου, ἀρέθη τῶ 1551. ἐν Ρώμῃ, μεταξὺ τινῶν ἐρείπιων γεγραμμένη ἐπὶ τινος ἀρχιερατικῆς θρόνου, ἐκ μαρμάρου, μὲ Ἑλληνικὰ γράμματα.

Ἐ κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶ Ἰππολύτου τὰ πλεῖστα σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἰδιαιτέρως, κατὰ διαφόρας καιρῆς, καὶ ἐν διαφόροις μέρεσιν. εἰς δὲ μόνον πύχος σωμαθροισθούται ἐξεδόθησαν, S. Hippolyti opera, ὑπὸ Ἰωάν. Ἀλβέρτου Φαβρικίου, Jon: Alberti Fabricii, ἐν δυοῖ πόμοις τῶ 1716. καὶ 1718. ἐν Ἀμβούργῳ, Hamburgi.

(α) Ἐκκλησ. Ἱστ. βιβ. 5. κεφ. 20. § 22.

(β) Περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν κεφ. 61.

ΗΗΔΔΔΔΙ.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Η΄κμαζε περὶ τὸ 222. ἔτος.

Κλαύδιος Αἰλιανός, ἦτον ἐκ τῆς Πραίνεσῶς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ, ἐχέσης τὸ πολιτικὸν δικαίωμα τῆς Ρώμης, δι' ὃ καὶ ὁ Φιλόσρατος (α) Ρωμαίων αὐτὸν καλεῖ, καὶ ὁ αὐτὸς Αἰλιανὸς Ρώμῳ, λέγει, τὴν πατερίδα (β). Ὁ Φιλόσρατος διηγεῖται ἔτι, ὅτι ἤκασεν ἰσχυρῶς τὸν Αἰλιανὸν ὅτι αὐτὸς δὲν ἐξῆλθε ποτε τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἔτε εἰς θαλάσσαν ἐπλόσσε μήτε τὴν ἐγνώριζε, καὶ τὸτο ἦτον εἰς αὐτὸν μία ἰδιάζουσα τιμὴ εἰς τὴν Ρώμην. Ὁ Αἰλιανὸς ὁμοίως διηγεῖται μόνος τε ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὐτὴ ἢ ἀντιλογία ἀλλέως δὲν ἐξηγεῖται, παρά, ὅτι ὁ μὲν Φιλόσρατος ἔγραψε αὐτῷ τὴν εἰδησίην προτίτερα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέπλόσσεν ὁ Αἰλιανὸς εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτον ποτὲ, καὶ μ' ὄλον ὅτι διέτριβε πάντοτε ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν Ἑλληνικῶν διάλεκτον εἶχε πόσῃν δύναμιν, ὥστε μελίγλωσσος, καὶ μελίφθογγος ἀνομάζετο, καὶ μὲ τὸ Σοφιστῆς ἐτιμάτο. ἤκασε τὸν ῥήτορα Παισανίαν, καὶ ἐθαύμαζεν Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν εἰς τὴν ἀπλότητα τῆς τέχνης τῆς ῥητορείας τε. Ὁ Αἰλιανὸς συνέγραψε μετὰ τὸν Ἀθῆναιον, ἐκ τῶν ὁποίου καὶ πολλὰ ἔλαβεν, ἔζη δὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅτε καὶ ὁ νεώτερος Φιλόσρατος. Ὁ Σείδας τὸν ἀνομάζει ἀρχιερέα, διότι συνέγραψε πλεῖστα θεῶν φράγματα, περὶ Χριστιανῶν, καὶ περὶ ποιῆς ἐπεινῶν οἵτινες ἀρνεῦνται τὴν τῶν Θεῶν Πρόνοιαν,

(α) Ἐν βίαις Σοφισ. Βιβλ. Β'. κεφ. 31.

(β) Ποικίλ. ἰσorp. Βιβλ. Β'. κεφ. 38.

καὶ ἰδίως περὶ Προνοίας. παρέτεινε δὲ τὸν βίον αὐτῷ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανεν ἄγαμος.

Συγγραμματα.

Ὁ Αἰλιανὸς ὢν ἀνεπιτήδειος εἰς τὴν Ῥητορείαν, κατεγίνετο εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, εἰς ὃ καὶ διδοκίμησε. τὸ ὕψος τῆς ὁμοιάζει σχεδὸν μὲ τὸ τῆς Δίωνος. Σώζονται ἔτι τέσσαρα Συγγραμματα ὑπὸ τὸ ὄνομά τῃς, περὶ τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἀν εἶναι ὅλα γνήσια.

Α'. Ποικίλης Ἱστορίας βιβλ. ΙΔ'. ὅπερ ὡσαύτῃς τοῖς παλαιοῖς διαφόρως ἐπιγράφεται, Περὶ ποικίλης ἀφηγήσεως. Ἱστορικῆς διαλέξεως, καὶ, Σύμμικτος Ἱστορία. Περὶ τῆς ἐδεμῖα ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι τοῦ ἡμετέρου Συγγραφέως· μερικοὶ λέγουσιν ὅτι τὸ βιβλίον δεῦν ὄπιθεωρήθη ἀπὸ τὸν ἴδιον Συγγραφέα, ἀφ' ἧς συνεγράφη· φαίνεται ὅμως ἐκ τῆς προλόγου, καὶ ὄπιλόγου ὅτι εἶναι ἐλλειπές, καὶ ἐκ τῆς Σπαβαίς, καὶ Σείδα, οἵ τινες ἀναφέρουσι πολλὰ τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον δεῦν σώζονται.

Β'. Περὶ ζώων, ἢ περὶ ζώων ιδιότητος. βιβλ. ΙΖ'. Τοῦτο εἶναι μία συλλογὴ τῆς ἐμπειρίας τῆς ἀπὸ ἄλλης Συγγραφῆς, καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ἐκ τῶν τῆς Λεισοτέλης, ὅτι ὅμως καὶ τῆς εἶναι ἔργον τῆς χειρὸς τῆς δεῦν εἶναι ἀμφιβολία.

Γ'. Τακτικά, μερικοὶ θέλουσιν ὅτι εἶναι τοῦ Αἰλιανοῦ μας, ἀλλ' οἱ ὡσαύτοισι τῆς Κελτικῶν ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τῆς Τακτικῶν ἦτον Ἕλληνας τὸ γένος, καὶ ἠξίωρε καλῶς τὴν τῆς Ἑλλήνων Τακτικῶν, ἐχὶ δὲ καὶ τὴν τῆς Ῥωμαίων, καὶ ἐκ τῆς κρίνουσιν ὅτι ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς ἦτον σχεδὸν παλαιότερος τῆς Αἰλιανῶν περὶ πρὸς ἑκατὸν ἔτη.

Δ'. Ἐκ τῶν Αἰλιανοῦ ἀγροικῶν ἐπιστολῶν. Αὐταὶ εἰσὶ γυμνάσματα τοῦ Αἰλιανῶν ὑπάρχοντος ἔτι ἐν τῷ χολείῳ, ὡς λέγουσιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Αίλιανού τὰ σωζόμενα ἅπαντα. Ε'λλ. Λατ. ἔξε-
δόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Τιγούριω τῷ 1556. εἰς φύλ. ὑπὸ
Κουράδου Γεσνέρου.

Αίλιανού Ποικίλης Ἱστορίας. Claudiani Aeliani va-
ria Historia ἔξεδόθη μετὰ διαφορῶν σημειώσεων καὶ ἐπιδιορ-
θώσεως ὑπὸ Ἰαν. Περζωνίου Sac. Perizonii. ἐν Λαγδ. Βα-
ταβ. τῷ 1701. εἰς 8. ἐκδοσίς ἀρίστη.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔξεδόθη ἡ αὐτὴ μετὰ καὶ τινῶν ἐτέρων
σημειώσεων, ὑπὸ Ἰωάν. Ε'ρρ. Λεδερλίνου, τῷ 1713. εἰς 8.
Καὶ ἐν Λαγδάνῳ Βαταβ. ὑπὸ Ἀβραάμ Γρονοβίου Abraamo
Gronovio, Lugd. Bat. τῷ 1731. εἰς 4. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἐπιτε-
λεστέρα.

Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1805. ὑπὸ τῷ Κριτικῶτάτῳ Κοραΐ,
τῷ ἡμετέρῳ ὁμογενεῖς, καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

---- Περὶ ζώων ἰδιότητος, de natura Animalium,
Libri XVII. ἔξεδόθη ἐν Γενέβῃ Genevae, τῷ 1611. εἰς 12.

Καὶ ἐν Λονδίῳ, τῷ 1744. εἰς 4. ὑπὸ Ἀβραάμ Γρονοβίου.

--- Τακτικὰ Tactica, ἔξεδόθησαν ὑπὸ Sixti Arcerii ἐν
Λαγδ. Βατ. τῷ 1613. εἰς 4.

---- Ἐπιστολαί, ἔξεδόθησαν εἰς τὰς συλλογὰς τῶν
Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΔΔΔΔΙΙ.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

Η' κ μ. περὶ τὸ 228. ἔτος.

Σίξτος Γέλιος Ἀφρικανός, εἰς τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Συγ-
γραφέων, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν Σουΐδας φιλόσοφον Λίβυρ

καλεῖ, ὁ δὲ Φαβείκιος (α) Σύρον ἐκ τῆς Ἐμαῦς, ἣτις καὶ Νικόπολις μετὰ ταῦθα ὀνομάσθη· ὅτι ὅμως εἰς αὐτῷ τῆς πόλιν ἀρετὸν χρόνον διέτριψεν εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, διότι ἐσάλθη ὡς πρέσβυς εἰς τὸν καίσαρα Ἐλαγάβαλον (Ἡλιογάβαλον), διὰ τῶν ἀνακαίνισιν ταύτης τῆς πόλεως, τῷ 221. ἔτει. ὁ δὲ Ἐβεδ Γ' ἐχρὸς τὸν ὀνομάζει Ἐπίσκοπον τῆς Ἐμαῦς. ὦν πρότερον ἐθνικός, ἐδέχθη μετὰ ταῦτα τὸν Χριστιανισμόν. ὁ θάνατός του γίνεσθαι ὑπὸ τοῦ Καῦς τῷ 232. ἔτει.

Συγγραμματα.

Ο. Ἰεράνυμος (β) δίδει μίαν ὠραιωτάτην μαρτυρίαν περὶ τῆς πολυμαθείας Ἰαλίας τῆς Ἀφρικανῆς. Τὰ περισσότερα τῶν Συγγραμμάτων τῶ ἀπώλοντο, τὰ δὲ σωζόμενα εἰσὶ.

Α'. Σπουδάσματα, τῆτο τὸ σύγγραμμα σωζέσθαι ἀπὸ διαφόρων εἰδησεις καὶ μελέτης, πῶς ὁποίας ὁ Ἀφρικανός, ἀπὸ διαφόρων Συγγραφεῖς εἰς αὐτὸν συνῆρράφητο, καὶ πρέπει νὰ λυπηθῶμεν διὰ τῶν τῶν φθορῶν. τὸ σωζόμενον τὰ νῦν εἶναι μία ὀπιτομὴ τῶ πρωτοτύπου, τὸ ὁποῖον κάποιος νεώτερος μετὰ ποροδῆνης ἐξέδωκε, καὶ ἐν τοῖς χειρογράφοις εἰσκιεταὶ κατὰ πολλὰ διεφθαρμένον.

Β'. Χρονογραφία, ἀρχομένη ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶ 221. ἔτις μετὰ Χριστοῦ. Καὶ τῆτο τὸ Σύγγραμμα ἀπώλετο, ἐκτὸς τινῶν περικοπῶν ἀποσωθῶντων ὡσαύτῃ Εὐσεβίῳ, καὶ ἑτέροις τισὶ νεώτεροις χρονογραφεῦσι. Τὸ δὲ Λατινιστὶ σωζόμενον, de Divisionibus et generationibus gentium, δεῖν εἶναι τῶ Ἀφρικανῆς, ἀλλὰ τῶ Ἰππολύτου.

Γ'. Πράξεις μαρτυρικαῖ, ἐκείνων δηλ. ὅπῃ ὑπέφερον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὸν καιρὸν τῶ Ἀδριανῆς. μερικοὶ τὸ θέλουν διὰ νόθον.

Δ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ὀριγένην περὶ τῆς Ἰστορίας τῆς Σωδάνης, ἐν ἣ νομίζει ταύτῃ τῶ Ἰστορίαν ψάδῃ,

(α) Ἐκπ. Βιβλιοθ. Β.βλ. Ε. Κερ. Α'. §. 3. Τόμ. Ε'. σελ. 254.

(β) Περί ἐνδόξ. ἀνδρ. Κερ. 63.

εἰς ᾧ ἀπεκρίθη ὁ Ωρειγάνος ἐν τῇ μετὰ τῶ Βάσσα σιω-
μιλία, παρ' ᾧ ἐκατοικῆσαν ὁ Ἀφεικανός, ὅτι δεῖ φέρεται ἀ-
φρόνως τὰ ὑποκρίπτονται τὰ παρά τῆς Ἐκκλησίας δεχό-
μενα βιβλία.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

„ Γουλιου Ἀφρικανου σπουδάσματα, ἐξεδόθησαν
μετὰ τῶ παλαιῶν Μαθηματικῶν, ἐν Παρισίοις τῷ 1693.
ἐν σελ. 275.

„ Ἐπιστολὴ πρὸς Ωριγένην, ἐξεδόθη μετὰ τῆς τῶ
Ἀδριανῆ εἰσαγωγῆς ἐν Augu. Vind. τῷ 1602. εἰς 4.

Καὶ μετὰ τῆς Ἀποκρίσεως τῶ Ωρειγάνος ἐν τῷ τῶ Ω-
ρειγάνου Διαλόγῳ κατὰ Μαρικωνίων, τῷ 1674. εἰς 4.
ἐν σελ. 220.

„ Πράξεις μαρτυρικαί, in Theod. Ruinarti actis Se-
lect. Martyr. p. 20 .

Καὶ Actis SS. Antr. ad d. XVIII. Sul. p. 358. Tom. IV.

ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Δ Ι Ω Ν .

Ἐγεν. τῷ 155. κὺ ἀπέθ. μετὰ τὸ 229. ἔτος.

Κάσιος Δίων Κοκκηϊανός, ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ρεϊμάρων
τῷ 155. ἔπει ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας (α). ὁ πατὴρ τῶ Κάσ-
σιος Ἀπρονιανός ἐκαλεῖτο, ὅσις καὶ διοικητὴς τῆς Σικελίας
ἐχρημάτισεν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶ εἶχε τὸ γένος ἀπὸ Δίωνα
τὸν Χρυσόσομον, ἐξ ἧ τὸ Κοκκηϊανός ἐπίθετον ἔλαβεν. Ο

(α) Φώτιος Κώδ. 71.

Ζωναράς, ἡ ὁ Κεδρινὸς ὀνομάζουσι τῆτον Ρωμαῖον, διότι
 διέτειλε τὸ περιαιότερον τῆς ζωῆς τῆς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ
 διὰ τὰ πολιτικά ἀξιώματα, μετὰ τὰ ὅποια αὐτὸς ἐπέετι ἐτιμή-
 θη. Περὶ τῆς Ἰσορίας τῆς, μόνος τοῦ μαρτυρεῖ, καὶ ὅτι αὐ-
 τὸς δὲν ἐδόθη παιδιόθεν εἰς τὴν σπουδὴν· ἀλλὰ μετὰ
 ταῦτα ἀφ' ἑκατάλαβε τὴν ταύτης ἡδονὴν, εἰς τὴν ἑρα-
 κτικὴν Φιλοσοφίαν δὲν ἔκαμε πόσας ἐξετάσεις, ὅσας εἰς
 τὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν Ἀστρολογίαν, Χρησιμολογίαν, καὶ Ὀ-
 νειροκριτικὴν. Ἡκολέθησε τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Σικελίαν,
 εἴδα καὶ τὸ διοικεῖν ἐδιδάχθη, ἐπιστραφεὶς δὲ εἰς Ρώμην,
 τῷ 180. ἔπει ἐπιτετάχθη τῷ Ρωμαϊκῷ Συμβελίῳ, τῷ
 δὲ 193. ἔπει ἐτιμήθη μετὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Πραιπόσβιτου,
 τῆς Περτίνακος, μετὰ τὸν ὅποιον καὶ συχνάκις συνανέβητο.
 Μετὰ δὲ τὸν αἰφνίδιον τέτυκτο θάνατον, ἔχασεν ὅλας τὰς ἐλ-
 πίδας τῆς ἐπι Σεβήρης, καὶ ἔμεινε πάλιν εἰς τὸν τῶν Συμβέ-
 λων ἀξίωμα, φέρων τίτλον Κοισέλε, ἐφ' ἡσυχάζων εἰς
 Ρώμην, καὶ συναγωγὴν ἕλλη δὲ τὸ Σύγγραμμά τῆς. Μετὰ
 ταῦτα ἠκολέθησε τῷ Καρακάλλῳ, μετὰ καὶ ἄλλων συμβέλων,
 ἕως εἰς Νικομήδειαν, καὶ ὑπὸ τῆς Μακρίνου τῷ 218. ἔπει, ἔ-
 γινε Διοικητὴς τῆς Σμύρνης, καὶ τῆς Περγᾶμος, ἀλλὰ μετὰ
 τρεῖς χρόνους, ἡ τύχη τῆς πάλιν μετατραπέῖσα τὸν ἔφερεν ἀ-
 πό αὐτοῦ ἀξίωμα εἰς ἄλλο ὑψηλότερον, διότι ἐτιμήθη ὑπὸ
 Ἀλεξαῖδρος τῆς Σεβήρης τῷ 222. ἢ 223. ἔπει, Ὑπάτος τῆς
 Ρώμης, καὶ μετὰ ταῦτα Προκόσμος, ἦτοι Ἀνθύπατος τῆς
 Ἀφρικῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσάλθη εἰς τὴν Δαλματίαν, καὶ
 ἀνωτέρα Παιονίαν, καὶ ταῦτα πάντα ἐγένοντο μέχρι τῷ 227.
 ἔτος, ἐπιστραφεὶς δὲ εἰς Ρώμην, ἡ Πραιποσβιτικὴ φυλακὴ
 ἐζήτησε παρὰ τῆς καίσαρος τὸν θάνατόν τῆς· ἀλλ' ὁ καίσαρ
 δὲν ἠκούσε τὸ ζήτημά τῆς, καὶ τὸν ἐτίμησεν ἐν δευτέρου
 ὑπατοῦ τῆς Ρώμης. καὶ ἐπειδὴ ἡ Πραιποσβιτικὴ φυλακὴ δυ-
 σαρεσθήθη περισσότερον κατὰ τῆτον, ὁ καίσαρ διὰ τὸν κίν-
 δυνον, ἀπέσειλε τὸν Δίωνα εἰς τὰ ἕξω μέρη τῆς Ρώμης,
 διὰ τὸ μὴ ὑποπέσει καὶ ἔτος εἰς τὸν κίνδυνον τῆς Οὐπιανού.
 Τελειωθέντος δὲ τῆς χρόνους τῆς ὑπατείας, ὁ Δίων ἐπανήλ-
 θεν εἰς Ρώμην, ἀπὸ τινος κινδυνῆς, καὶ διέτειλε μετὰ τῆς
 καίσαρος ἐν Καμπανίᾳ, εἴδα ὑποπέσας εἰς μίαν τῶν πο-
 δῶν ἀδελφείαν, καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν ἑαυτῆς τῆς καίσαρος ὑ-

πέφρουν εἰς τὴν πατρίδα τε, καὶ ἐκεῖ διέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τε· μέχει τίνος ὅμως παρέτεινε τὸν βίον τε, μᾶς εἶναι ἔτι ἀγνωστον.

Συγγραμματα.

Διάφορα Συγγραμματα προῆλθον ὑπὸ τῆν γραφίδα τοῦ Δίωνος. ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἐν Συγγραμματα περὶ Ἐτυπνίων, καὶ μίαν Ἱστορίαν τῆ Κομμόδα, τὸ πρῶτον ἀπώλετο, τὸ δὲ δεύτερον δέσκεται διασαρμσίον ἄδε κάκεισε ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ τε Ἱστορίᾳ. Αὕτη συνίστατο ἀπὸ ὀκτὼ δεκάδας, ἦτοι ὑπὸ ὀχδοῦκοιτα βιβλία, ἀρχομένη ὑπὸ τῆ Αἰνεΐα, καὶ λήγουσα ἕως εἰς τῆς χρόνος τῆ Δίωνος. ἦτον ἔργον εἰκοσιδύω ἐνιαυτῶν, ὀκτὼ εἰς τὴν συλλογὴν, καὶ δώδεκα εἰς τὴν συντάξιν. Ἡ μέχρι τῆ καίσαρος Ἱστορία ἦτον σωτομος, ἡ μετὰ ταῦτα δὲ διεξωδικωτέρα, ἡ δὲ τῆ καιρῶτε διεξωδικωτάτη, περιγράφουσα καὶ τὰ μικρότατα συμβεβηκότα. ἡ περιληψὶς τῶν βιβλίων δὲ εἶναι τῆ Δίωνος, ἀλλὰ μὴτε τὰ ὀνόματα τῶν ὑπάτων, μὴ ὅλον ὅτι καὶ ἐν τοῖς παλαιωτάτοις χειρογράφοις δέσκεται, ἡ δὲ ὑπὸ τῆ βι. μέχρι τῆ 80. βιβ. προσετέθη ὑπὸ τὸν Λοβενκλαύιον. Ἡ Ἱστορία τῆ Δίωνος ἐσώζετο σῶα μέχρι τῆ Ζωναρά, μὴ ὅλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέτυχε πολλὰς ἐλλειπτεῖς Κώδικας, ἀλλὰ τότε νῦν ἔχον, ἐκολοβῶθη δι' ὅλου. Τὰ πρῶτα τριακοντα πέντε βιβλία, δὲ εἶναι, εἰμὴ μερικὰ τεμάχια, τὰ ὅποια Φέλβιος Οὐρσίνοσ ἐκ τινῶν χειρογράφων συνελλέξατο. τὸ ἐκ τῆ τριακοσῆ πέμπτῃ τεμάχιον, θέλασιν οἱ περιωότεροι ὅτι εἶναι ἐκ τῆ τριακοσῆ ἑκτῆ, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μέχρι τῆ τέλους τῆ πεντηκοσῆ βιβλίε σῶζονται σῶα, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν μόνον τινα ἀποσπάσματα, ἐκτὸς τῆ πεντηκοσῆ πέμπτῃ, ἐκ τοῦ ὁποῖοσ σῶζεται ἐν ἀρκετὸν τεμάχιον, τὰ δὲ μέχρι τῆ ἑξηκοσῆ εἰσὶν ὀπτιομήτις ἐκ τῶν τῆ Δίωνος, ἀνωμυκτινος, ἀπὸ δὲ τῆ ἑξηκοσῆ μέχρι τέλους εἶναι ἡ ἐπιτομή τοῦ Σιφιλίνα ἐκ τῶν τῆ Δίωνος. εἰς τῆς νεωτέρῃς δὲρέθησαν καὶ τινα ἄλλα ἐξ αὐτῶν τῶν βιβλίων λείψανα, τὰ ὅποια προσετέθησαν εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσει. Ὁ Δίωον ἐπεινεῖται ὑπὸ τῆς Κελτικῆς, διὰ τὸ ἀληθεῖς, καὶ παραγματικὸν τῆς Ἱστο-

είας τε, μ' ὅλον τῆτο δεῖν εἶναι καὶ χωρὶς σφάλματα, διότι φησὶται ὅτι πολλὰ ἀντέγραφον ἀπὸ τὸν Πλούταρχον, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλοι ὑπερασίζοντες τον θελεσιν ὅτι τῆτο προῆλθεν ἀπὸ τούς ἀντιγραφείς, οἱ τινες εἰσήγαγον αὐτὰς τὰς τῆ Πλουτάρχου πειροπὰς καὶ ὅτι εἰς πολλὰ μέρη παράκαιρα μεταχειρίζεται τῆ ρητορικῆ τε περιγράφων μάχας καὶ ὅτι κρατεῖ τῆ Ἰσορίαν του με ὄνειρα, θαύματα, ἠδονὰς καὶ πότμος ἡδ' ἀξίωματικῶν, καὶ με ἄλλα φησὶται συμβεβηκότα, ἀνάξια τῆς Ἰστορίας, καὶ ὅτι περιπαίζει τὸν Κικέρωνα, Σκίπκα, καὶ ἄλλας μεγάλας Συγγραφείς, καὶ ὅτι περὶ στρατιωτικῆς ὀλίγῳ ιδέαν εἶχε.

Ε' κ δ ὅ σ ε ι ς .

Δίωτος Ρωμαϊκῶν Ἰστοριῶν ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἀπλῶς ἐν Παρισίοις τῷ 1548. εἰς φύλ.

Κασσίου Δίωτος Κοκκιπιανοῦ. Ρωμαϊκῶν Ἰστοριῶν, τὰ σωζόμενα ἅπαντα Cassii Dionis Coecejani historia Romana quae supersunt, μετὰ τῶν σημειώσεων τῆ Φαβερίας, ἐπιδιορθώσεως, προδηκῆς ἐκ πολλῶν χειρογράφων, καὶ ἀκρίβων πινάκων, Εἰλ. Λατ. ἔξεδόθησαν ὑπὸ Ἑρμάνου Σαμηλ Ρείναρς, Hermanni Samuelis Reinari, ἐν Ἀμβέργα Hamburgi, τῷ 1752. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ. καὶ αὐτὴ εἰν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Α Ψ Ι Ν Η Σ .

Η' κ μαζε περὶ τὸ 236. ἔτος.

Ἀψίνης, εἰς τῶν Ρήτορων ἐκ τῆς Γαδαρᾶ πόλεως τῆς Φοινίκης, ἤκουσε τὸν Ρήτορα Ἡρακλείδῳ εἰς Σμύρνην, καὶ τὸν

Βασιλίσκον εἰς Νικομήδειαν, ἦνθη δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῆ καίσαρος Μαξιμίνα, τὸν ὁποῖον τῷ 236. ἔτος διεδέχθη ὁ Γορδιανός. Σώζονται καὶ τέτε δύο Συγγράμματα Α.) Τέχνη Ῥητορικὴ. Β. Περὶ τῶν σχηματισμένων προβλημάτων, ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ῥητόρων ὑπὸ τῆ Ἀλδα τῷ 1508. σὺ σελ. 682. καὶ 727. καὶ ἐν τῇ τῆ Ρεϊσλίκ.

ΗΗΔΔΔΔΠ.

Η Ρ Ω Δ Ι Α Ν Ο Σ.

Ἦνθη περὶ τὸ 238. ἔτος.

Ἡρωδιανός, εἰς τῶν Ἰσορμῶν (τῆ ὁποῖα τὸ ὄνομα δεῦ παρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τινος ἄλλης Γραμματικῆς ὀμωνύμου τῆ ὁποῖος ἦτον φίλος τῆ Καίσαρος Μάρκω Ἀντωνίω), ἦτον αξιωματικὸς τῆς Ῥώμης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ. Οὗτος συνέγραψε μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἰστορίαν εἰς Η'. βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τὸν θάνατον τῆ Μάρκω Ἀντωνίω, ἕως εἰς τὸν Γορδιανὸν τὸν νεώτερον, διηγόμενος συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶδεν, ἤκουσε, καὶ ἔμαθεν, καὶ ᾧ ἦν εἰς τὰς ἐκτελέσεις τῆ ἀξιώματός τε. Ὁ Φώτιος (α) τὸν ἐπαιεῖ μεγάλως, ὡς κεν τῆς καλῆς ἀποδεδειγμένης κείσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς γλυκείας ἀφραδίας τῆ ὕφους τε, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ νεώτεροι ἐπιβεβαιεῖντες λέγουσιν, εἶδε νὰ ἐπρόσεχεν ὁ Ἡρωδιανός ἔτω καὶ κατὰ τὴν χρονολογίαν.

(α) Βιβλιοθ. Κώδ. 99.

Συγγραμματα.

Ἐκτός τῶν ὀκτώ βιβλίων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, δύο ἐξάρμομον αὐτῶν ἔγραφε καὶ ἄλλα τινα, καὶ ταῦτα πάλιν φαίνονται κολοβά εἰς δύο μέρη. Ἐγὼ ἐξετάζων περὶ τοιούτων ἐκλελειπόμενον, εὔρον παρά τινι φίλῳ με δύο περιμποτάς ἀντιγεγραμμένας ἐκ τινος κώδικος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἐλασσάνῃ τῆς Θεσσαλίας Μοναστηρίας, τὰς ὁποίας καὶ κορσίτησι δημι ὡδε.

Βιβλ. Β'. πρὸς τὸ τέλος τῆς Β'. Κεφαλ.

„ Καὶ τὸ στρατιωτικὸν εἰς τῷ βασιλείῳ αὐτὸν ἤγαγον αὐλῷ.

Βιβλ. Δ'. Κεφ. Δ'. τῆς μὲν διὰ σοργλῷ, τῆς δὲ δι' ἐπιβελίην.
Εὔρηται.

„ Τῆς μὲν ἐν μητρὸς μεταπεμφαμένης τῆς παιδῆς, ὁ
„ μὲν Γέτας πειθεῖς τοῖς τῆς μητρὸς λόγοις, μόνος ἀφεί-
„ κητο, ὁ δ' Ἀντωνῖνος πονηρὸς ὢν ἤκε πρὸς τῷ μητέρῃ
„ μετὰ τῶν χιλιάρχων. Ἐν δὲ τῷ παρανεῖν αὐτὸν τῷ μη-
„ τέρα, νόθει τοῖς χιλιάρχοις τὸν τῆς Γέτα θάνατον. Οὗ δὲ
„ Γέτας ἐπιθεῖ τοῖς τῆς μητρὸς σήδεσι, καὶ βοᾷ, Μᾶτερ!
„ Μᾶτερ! σῶσον, καὶ τῆς μὲν κωλυσῆς διὰ σοργλῷ, τῆς
„ δὲ Ἀντωνίνας μὴ πειθομένης δι' ἐπιβελίῳ, ὀρμήσαντες οἱ
„ χιλιάρχοι, αὐτὸν κατέκτειναν. Γέτας μὲν τρώθει. κ.τ.λ.

Ἐκδόσεις.

Ἡρωδιανὸς τῆς μετὰ Μάρκον Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία Η'. ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1503. παρὰ τῷ Ἀλδῶ εἰς φύλ.

Ἐν τῇ ἐξεδόθησαν μετὰ ταῦτα εἰς πολλὰ μέρη, ἐξ ὧν ἡ μετὰ τῶν Ἐλασσάνων Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν ὑπὸ τῆς Συλβεργίης τῷ 1590. εἰς φύλ. εἶναι ἡ ἀρίστη.

„ Ἡρωδιανὸς Herodiani Historiarum libri VIII. Ἐλλ. Δατ. μετὰ σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, καὶ πίνακος, καὶ Λεξικῶν, ἐξεδόθη ὑπὸ Βαλτασάρου Σχειδίου Baltasari Schei-

εἶναι, ὡς Ἀργυροπράτω τῷ 1662. ἐν δυοσὶ τόμ. εἰς 8. καὶ αὐ-
τῇ ἔστιν ἡ ἀρίστη. Καθώς καὶ ἡ τῆς Οὐρανίας τῷ 1699. εἰς 8.
--- Εξεδόθη ἔτι ἐν Λειψία τῷ 1800. Ἑλληνιστὶ μόνον,
μετὰ καὶ τῆς Ἑλληνο-Γερμανικῆς Λεξικῆς εἰς τὸ τέλος, καὶ ἄλλων
τινῶν Γερμανικῶν σημειωμάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων,
καὶ αὐτῇ ἀρίστη.

ΗΗΔΔΔΔΠΙ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

Ο΄ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη περὶ τὸ 244. ἔτα.

Φλάβιος Φιλόστρατος, ἦτον υἱὸς Φιλοστράτου καὶ τῆς Σεβήρου.
Διατείφας εἰς τὴν νεότητά τε εἰς τὴν Λῆμνον, καλεῖται ὑ-
πότινων διὰ τῆτο Λήμνιος ὅτι ὁμοίως ἐγεννήθη καὶ εἰς τὴν
Λῆμνον, ὡς τινες λέγουσι, δεῦν εἶναι βέβαιον. Μετὰ τοῖς συγ-
χέουσι τῶτον μετὰ τινος ἄλλου Φιλοστράτου παλαιότερου, ὅστις
καὶ περὶ τῆς Τύρου πολιορκίας σωζέγραψεν. Οὗτος ἤκασε τὸν
Ναυκρατίτην Πρόκλον, Δαμιανὸν τὸν Εὐφείδιον, καὶ Ἰππό-
δρομον Λαλασαῖον, ἀνδρας, οἵ τινες κατ' ἀρχὰς τῆς Σε-
βήρου αὐτοκρατορίας μεγάλας ἐφημίζοντο. Κατὰ τὴν μαρ-
τυρίαν τῆς Ἡσύχου καὶ τῆς Σεΐδα, ὁ Φιλόστρατος ἤκασε κατ' ἀρ-
χὰς τὴν Ρητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, μετέπειτα δὲ ἀπῆλθε
εἰς Ρώμην ἐπὶ τῆς τῆς Φιλίππου αὐτοκρατορίας, ἣτις πίπτει
τῷ 244. ἔτει. Ἡ καίσαρις Ἰαλία τὸν συγκατέταξε μὲ τὴν
τῶν παιδαγωγικῶν ἐταιρείων, καὶ ἐγυμνάζετο ὑπ' αὐτῆς εἰς
τὰς ἐπισήμας, καὶ διὰ προτροπῆς ταύτης, σωζέγραψε καὶ τὸν
βίον τῆς Ἀπολλωνίας.

Συγγράμματα.

Α'. Ἀπολλωνίου Τυανέως βίος. βιβλία Η'. ἐν ᾧ ζωγραφίζεται ὁ Ἀπολλώνιος ὡς Θεός, καὶ ὡς ἐναντίος τῷ Χριστῷ, τελάχισον καὶ ὁ Ἱεροκλῆς ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸν τὸν σκοπὸν, καθὼς ἀποδεικνύει ὁ Εὐσέβιος, καὶ ἄλλοι. ἄλλως δὲ περιέχει τὸ πρῶτον τὸ Συγγράμμα πλεῖστα τῆς παλαιᾶς Πυθαγορικῆς, καὶ Ἀσιατικῆς Φιλοσοφίας, καὶ δίδει φῶς εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἴσοειαν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Νέρωνος μέχρι τοῦ Νέρβα, περιέχων ἔτι καί τινας ἀξίως κανόνας περὶ τῆς κοινῆς ζωῆς, καὶ περὶ Δημοκρατίας.

Β'. Ἡρωϊκά, εἷς διάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον περιγραφοῦνται εἷς καὶ εἴκοσι ἥρωες τῆς Τρωάδος. Τὸ εἶναι μία κειτικὴ εἰς τὸν Ὅμηρον, καὶ ἰδίως περὶ τῶν ἐφευρέσεων καὶ χαρακτῆρος τῶν, ὧν αὐτὸς ἀναφέρει.

Γ'. Εἰκόνες. ΞΕ'. περιγραφή τῶν εἰκόνων τῶν ἐν τῇ Ἀλφῇ τῆς Νεαπόλεως, εἰς δύο βιβλία. Ὁ Μεύρσιος ἀποδίδει τὸ εἶναι εἰς τὸν Παλαιὸν Φιλόστρατον.

Δ'. Βίος Σοφιστῶν ἐν δυοῖν βίβλοις, τὸ πρῶτον τὸ συγγράφη ἀρῶς τὸν Κόνσταντον Ἀντώνιον Γορδιανόν, ὅστις ὑπάτατος τῷ 239. μέχρι τοῦ 241. ἐν ᾧ διαυρεῖ τὰς Σοφιστὰς εἰς δύο τάξεις, εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν τοὺς ἐν ταύτῳ ὄντας Ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους, εἰς δὲ τὴν δεξιάν τὰς Ῥήτορας μόνον.

Ε'. Ἐπιστολαὶ ε'. Ἐπιγράμματα. Ζ'. Ἀποπιάσματα ἐκ τῶν περὶ Διαλέξεως, καὶ Νόμου.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Φιλοστράτου Λημνίη καὶ σωζόμενα, Φιλοστράτου τῶ νεωτέρου εἰκόνες, καὶ Καλλιστράτου (α) ἔκφρασις, μετὰ τῶν τῶ

(α) Περὶ πάντων τῶν Καλλιστράτου ἀναφέρει ὁ Ὁλέριος ἐν τῷ τῶ Φιλοστράτου Προλόγῳ καὶ ὁ Φαβρίκιος, Βιβλιοθ. Εἰκ. βιβλ. Δ'. κηφ. 24. σ. 6. Γ'. σελ. 86. ὁ μὲν τῶν διὰ τὴν Διδάσκαλον τῶ Δημοδωλοῦς

Εὐσεβίε Καισαρέως ἀντιρρήτικῶν κατὰ τὸ Ἰεροκλέες καὶ Ἀπολλωνίε, Ἑλληνο-λατινισί ἑξεδόθησαν ὑπὸ Fed. Morelii ἐν Παρισίοις τῷ 1608. εἰς φύλ.

„Τῶν Φιλοστράτων τὰ σωζόμενα, *Philostratorum quae supersunt omnia*, κ. τ. λ. μετὰ σημειώσεων καὶ παρατηρήσεων ἑξεδόθ. ὑπὸ Γοττφρίδε Ὀλεαρίε *Gottfridii Olearii*, ἐν Λειψία τῷ 1709. εἰς φύλ. καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Ἀξία εἰδήσεως εἶναι καὶ ἡ Γαλλικὴ μετάφρασις τῶν Εἰκόνων, ἐπιγραφομένη *Les images ou tableaux de platte peinture des deux Philostrates, & les statues de Callistrate. Mis en François par Blaise de Vigenere & c. -- nouvelle edition. à Paris, chez Sebast. Cramoisy. 1637. εἰς φύλ.*

ΗΗΔΔΔΔΠΗ.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

ὁ Νεώτερος.

Οὗτος ὁ Φιλόστρατος ἦτον υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τῆ ἀνωτέρου Φιλοστράτε, εἶχε δὲ πατέρα κάποιον Νερτιανόν, καὶ πατρίδα τὴν Δέσβον. Ὁ θεῖος τῆ Φιλοστράτος διηγεῖται περὶ τῆτε (α) ὅτι ἔτι ὡν εἰσοσιδύω ἑτῶν, ἑξεφώνησεν εἰς ἄ λόγον ἐκ τῆ ποροχείρε, καὶ τῷ εἰκοσῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε διὰ εἰς ἄλλον λόγον ὅπερ πρὸς Ἀντωνίνον τὸν Καρακάλλου ἑξεφώνησεν, ἀπήλαυσε τὴν ἐλευθερίαν παντὶς πολιτικῆς χρέε. Ἐξῆ ἀκόμη μετὰ τὸν Θαύατον τῆ Ἡλιογάλβε, ὅσις πίπτει

ὅς τις ἠκμαζε περὶ τὴν ΡΗ. Ὀλυμπ. ἔ ἐ τῇ Σικελία πληρωθεῖς εἰς τὴν μάχην ἀπέθανεν, ὁ δὲ, Σοφιστῶν, υἱὸς τινος Λέοντος, ὅσις ἠκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τῆ Πλευσάρχε.

(α) Ἐν Σοφισ. Β. 27. ἔ 30.

τῷ 221. ἔτει. Ὁ θεῖος τε Φιλόστρατος ὀμιλεῖ (α) περὶ τῶν, καὶ φαίνεται ὅτι ἦδη ἦτον ἀπεθανόντος, τὸ ὅποιον συγγραφεὶ ἢ περὶ τῶν 239. ἢ 241. ἔτη, ὅθεν πορίζεται, ὅτι ὁ ἡμέτερος Φιλόστρατος ἀπέθανε πρὶν τῶν 241. ἔτους.

Συγγράμματα καὶ Εἰκώσεις.

Συνέγραψε καὶ ἔπος Εἰκόνας, καθὼς καὶ ὁ θεῖος τε, αἰτίας ἄξεδότησαν μὲ τὰς τῶν θεῶν τε. ἴδε ἀνωτέρω.

ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ.

Ἦκμαζε περὶ τὸ 250. ἔτος.

Ἀμμώνιος εἰς τῶν Χριστιανῶν Συγγραφέων, ἦτον ἄπο τῆν Ἀλεξανδρείαν, ὁ ὁποῖος συχέεται κοινῶς μὲ τὸν Φιλόσοφον Ἀμμώνιον τὸν Σάκκον, ὅστις ἠγανίζετο τὰ εὐαγγέλιον καὶ φιλοσοφίαν τῶν Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν Ωρειγόνος Διδάσκαλος ἐχημάτισεν. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἀμμώνιος, περὶ ἧς ἡ Ἰσορία μας, δεῖ εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Παρφύριος καταλείπει ὅτι ἄπο Χριστιανός, εἰς τὰ τῶν ἐθνικῶν ἐξέστη, καὶ ὁ Εὐσέβιος πλακιδεῖ τὸν ὑπερματίζεταί. Οὗτος ἐγενήθη καὶ ἀπέθανε Χριστιανός περὶ τὰ μέσα τῶν τρίτων αἰῶνος. Κατέλιπε δὲ καὶ ἄριστα Συγγράμματα περὶ τῆς τῶν Μαυσέως καὶ Ἰησοῦ Συμφωνίας, καὶ Ἀρμονίαν Εὐαγγελικῆν, ἧς ἡ Εὐσέβιος ἔλαβον αἰτίαν τὰ σωθῆσαι τὰς Εὐαγγελικὰς κατόνας του, ἧς ὧν ὀλίγα τινα σώζονται ἐκδοθέντα

(α) Ἐνθα ἀνωτέρω φρὸς τὸ τέλος.

Ἐν τοῖς Ὀρθοδοξογραφοῖς. Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

 ΗΗΔΔΔΠΙΗ.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ.

Η΄κμαζε μετὰ τὸ 250. ἔτος.

Διογενὴς ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τῶν Φιλοσόφων, φέρει τὸ ἐπώνυμον Λαέρτιος, περὶ τῶ ὁποῖοις οἱ Κριτικοὶ δεῖ εἶναι σύμφωνοι. Μερικοὶ θέλωσι τῆτο ὡς μίαν ἐπωνυμίαν τῆ γένεσ τε, τῆ ὁποῖαν εἶας τῶν προπατόρων τε ὧν γεννημένος εἰς τῆ Λαέρτιω πόλιν τῆς Σικελίας, ἀπέκτισε αὐτῆ, καὶ τῆ μετέδωκε καὶ εἰς τῆς ἀπογόνους τε. Ἄλλοι πάλιν θέλωσι, ὅτι ὁ Διογενὴς ἐγεννήθη εἰς αὐτῆ τῆ πόλιν, καὶ διὰ τῆτο κατὰ τὸν Βυζάντιον Στέφανον (α) Λαερτιδὸς λέγεται. Ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατ' ὃν ἔζησε, κυριώτερον καὶ περὶ αὐτῆ ἡ ἀβεβαιότης. Μερικοὶ πιάσασιν τῆτον τὸν χρόνον ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας Μάρκου τῆ Ἀντωνίνου, ἄλλοι πάλιν ἐπὶ τῆς τῆ ὑπ' αὐτῆ Κομμόδου, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς τῆ Σεβήρου, ἣτις πίπτει περὶ τὰ μέσα τῆ τρίτου αἰῶνος, ἢ ὅπῃ τῆς τῆ μεγάλης Κωνσταντίας, ὡς λέγουσιν. Ἀλλ' ὁ Γάϊος ἀπέδειξεν ἰχυρῶς ὅτι ὁ Λαέρτιος πρὶν τῆ μεγάλης Κωνσταντίας ἤκμασεν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Σάππατρος, ὅστις τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν τῆ Λαερτίου ἔλαβεν, ἐφανέρωθη ὅπῃ τῆ μεγάλης Κωνσταντίας, καὶ προσέτι ἀποδεικνύει ὅτι ἐχὶ καὶ ὅπῃ Μ. Ἀντωνίνου, ἀλλ' ὅπῃ Σεβήρου ἤκμαζεν. Ὁ Εὐμαῦρος, διορίζει ἀκόμη ἀκριβώτερα τὸν καιρὸν τῆ Λαερτίου, ἐπειδὴ παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐκλεκτικὴ Φιλοσοφία, ὀλίγον τι

(α) Ἐν Λ. Χελλί δαι.

προτίτερα ἐθεμελιάθη ὑπὸ τῷ Ποτάμου, περὶ τῷ ὁποίου ὑποδεικνύουσιν ὅτε Εὐμαῖνος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βράκερος, ὅτι ἔτος ὁ Πόταμος, ἤμαζε χεδὸν κατ' ἀρχὰς τῷ Γ'. αἰῶνος, ὁ δὲ Λαέρτιος ἀναμφιβόλως περὶ τὰ μέσα. Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν περιτάσεων τῷ Λαερτίῳ δὲν ἐξέδρομον ἄλλο, εἰμὴ ὅτι αὐτὸς εἶχε μεγάλῳ ἰδέαν ὄλων τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων. Ὅτι ὅμως ἦτον Ἐπίκρειος, ὡς λέγουσιν, δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀποδεδειγμένον.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Σώζεται τῷ Λαερτίῳ εἷς Σύγγραμμα, ἐπιγραφόμενον. Φιλόσοφος Ἱστορία περὶ βίων, δογμάτων, καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκμησαντων, βιβλία Δέκα. Τῆτο συνεγράφη πρόστινα πεπαιδευμένη γυναικί, τῆς ὁποίας κρύπτει τὸ ὄνομα, καὶ περιέχει εἷα κάλλισον θησαυρὸν εἰδήσεων τῆς φιλοσοφικῆς Ἱστορίας, διὰ τὸ ὁποῖον χρωσῶμεν εἰς αὐτὸν μεγάλας χάριτας. Τὸ Σύγγραμμα εἶναι πολύτιμον, μὴ ὅλον ὅτι ὁ Συγγραφεὺς δὲν ἐπρόσεξεν ἀρκετὰ μήτε εἰς τὴν ὀρθότητα, καὶ κρίσιν, ἀλλὰ μήτε εἰς τὸ ὕφος, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἐπιγράμματα ὅπερ ἐν αὐτῷ εὐτάπειρον. Καταρχὰς ἔχει μίαν εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Φιλοσοφίας, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν αὐτῆς Αἰρέσεων, ἔπειτα πραγματεύεται ἐν ἐπιτά κεφαλαίοις περὶ τῶν Ἰωρικῶν Φιλοσόφων, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς περὶ τῶν Ἰταλικῶν, καὶ τελούταιον τελειώνει εἰς τὸν Ἐπίκρειον, ἀποπληρῶν περὶ αὐτῷ τὸ δέκατον ὅλον Βιβλίον.

Ἐ κ θ ὅ σ ε ι ς .

Διογένους Λαερτίου, ἔξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1533. εἰς 4.

Καὶ ὑπὸ τῷ Κασαουβῶνου μετὰ σημειώσεις Εἰλ. Λατ. τῷ 1593. εἰς 8.

Διογένους Λαερτίου περὶ Βίων, Δογμάτων, καὶ Ἀποφθεγμάτων τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ εὐδοκμησαντων, Βιβλ. Γ'. Diogenis Laertii de vitis, dogmatibus, &c. Εἰλ. Λατ. μετὰ

σημειώσεων ἢ ἀκρεβῶν παρατηρήσεων, πολλῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἢ μετὰ τῶν εἰκότων τῶν Φιλοσόφων, ἢ Πίνακος τῶν λέξεων, ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 4. ἔξεδόθησαν ἐν Ἀμσελοδαμίῳ Amstelædami, apud Hænicum Wetstenium, 1692. Ἐκδόσις ἀρίστη.

„ Κατὰ τὸ κείμενον τῆς ἀνωτέρω ἔξεδόθη ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. ὑπὸ Paullo Daniele Longolio, τῷ 1739. ἐν Curia Regnitianæ.

 ΗΗΠ.

Ω Ρ Ι Γ Ε Ν Η Σ.

Ἐγιν. τῷ 185. ἢ ἀπέθ. τῷ 253. ἔτα.

Ὁ Ωρειγνῆς ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, τῷ 185. ἔπει δὲ Χρ. κατήγετο δὲ ὑπὸ Χριστιανῶν γονεῖς, ἢ ὁ πατήρ τε τὸν ἐδίδαξε τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἦκε μὲν μέγαλον ζῆλον, ἢ ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασεν εἰς μίαν τέτοιαν κατάστασιν, ὅπως ἔκαμνε διάφορα ὑψηλὰ ἐρωτήματα πρὸς τὸν πατέρα τε, ὥστε δὲν ἠμπορῆσε ὁ πατήρ τε νὰ τὰ λύσῃ. Μετὰ ταῦτα ἦκεσε Κλήμωνα τὸν Ἀλεξανδρέα, ἢ τὸν Φιλόσοφον Ἀμμώνιον τὸν Σάκκων (α) ἢ ὅταν ὁ πατήρ τε περὶ τὸ 202. ἔπος ὅτι Σεβήρος ὑπέφερε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἠθέλε ἢ ἔτος μετὰ χαρᾶς νὰ τὸν ἀπολαθῆσῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆ μετὰ μεγάλης βίας δὲν τὸν ἐμπόδιζε. Καὶ ἐπειδὴ ὅλων τῶν τὰ ὑποσημαστικὰ ἐδημύθησαν, ἔπρεπεν ὁ Ωρειγνῆς διὰ τῆς διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, νὰ θρέφῃ τὴν μητέρα τε μὲν ἔξ ἀδελφῆς τῷ 18. ἔπει τῆς ἡλικίας τε ἀνεδέχθη τὸ χολεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας, μετὰ τὴν

(α) Ὅρα ἀνωτέρω τὸ Ἀρθρον Ἀμμώνιος.

φυγῶν τῷ Κλήμεντος, εἰς τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο καὶ τὴν κοσμικῶν Φιλοσοφίαν ὡς εἷνα ὄργανον, διὰ τὰ ἐξαπλώσῃ τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ταύτης, ἐδίδασκε μὲν μέγαν ζῆλον τὴν Χριστιανικῶν Φιλοσοφίαν, ὥστε οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν τε ἔλαβον τὸν τῷ μαρτυρεῖν σέφαρον. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τε ἦσαν καὶ πολλοὶ παρθενοὶ, καὶ διὰ τὰ ἀποφυγῆ τὴν ὑπόψιν τῶν ἐθνικῶν, ἢ κατ' ἄλλους διότι τὸν ἐβίαζον πρὸς γάμον, ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὰ ἀπολεθῆσθαι τὸ ρητὸν τῷ Εὐαγγελίῳ (α) ἀνέχισεν τὸν ἑαυτὸν τε, ἢ δι' ἰατρικῶν, ἢ διὰ τῆς μαχαίρας. Εἶχε μέγαν ζῆλον καὶ μέγαν σαφερότητα διὰ τὰ ἐξαπλώσῃ τὴν Διδασκαλίαν τῷ Χριστῷ, καὶ διὰ τὰς μεγάλας κόπας, ὑπομονῶν, καὶ γενναϊότητα ἀπέκτισεν τὸ ὄψιμον τὸ τὰ καλῆται ἀδαμάντινος, καὶ χαλκέντερος, ἐπεὶ δὲ ἐσάθη ἄλλος τοιοῦτος ζηλωτὴς τῷ Χριστιανισμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐκτὸς τῷ Ἀποστόλῳ. Τὸ παράδειγμα τε ἐβίαζεν ὡς καὶ τὰς γέροντας τὰ τρέχωσιν εἰς τὰ μαρτύρια. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Σεβήρῳ ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, καὶ ὄψιν κέσθη τὰς ἐκεῖ ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐβιάσθη τὰ ὑπερέβη εἰς τὸ χολεῖον τε, συμπαραλαβὼν εἷνα τῶν μαθητῶν τε τὸν Ἡρακλᾶν βοιωτὸν, διὰ τὰ ἔχει καιρὸν τὰ συνεδᾶσθαι καὶ τὴν Ἑβραϊκῶν Διάλεκτον· μετὰ ταῦτα ἀπέσπλη εἰς Ἀραβίαν διὰ τὰ κηρύξῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ὑπέσπληε ταχέως, καὶ ἔπειτα τὰ φύγει τὴν μαγίαν τῷ Καρακάλλα, ὅθεν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, εἷνα καὶ ἀνταμάθῃ μετὰ τῷ Ἐπισκόπου Θεοκτίστῃ, καὶ τῷ Ἱεροσολύμων Ἀλεξανδρῷ, οἱ τινες καὶ πρὸς βύπερον τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ τὸν ἀπέσειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὰ διορθώσῃ μερικὰς αἵρέσεις ὅπῃ ἐκεῖ ἀνεφύησαν. Τῷ παραώργισεν Δημήτριον τὸν Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὴν κατέπειναν, καὶ τὸν ἀπέδιώξαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ δ' Ὀρειγνὸς πορεύθει εἰς Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης τῷ 231. σωτηρίῳ ἔτει, ἔστησεν ἐκεῖ τὸ χολεῖον τε, καὶ πολλοὶ τὸν ὄψιν κέσθησαν, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός. Εἰς δὲ τὸν

(α) Ματθαῖος Κεφ. ιδ'. 12.

καιρόν τῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Σεβήρῳ κατὰ τῆς Χριστιανῶν
 διαγωγῆς, καταφυγὼν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐ-
 κρύπτετο ἐκεῖ ὑπὸ μίαν παρθένον Ἰελίαν, ἣτις ἐφορτίζε
 καὶ κατὰ τὴν τροφὴν αὐτῆς, καὶ διὰ βιβλία, ἐπέδου δὲ ἀπὸ
 αὐτῆς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὴν Βόσραν, οὗδα καὶ ὁπισκέ-
 φθη τὸν Ἐπίσκοπον Βήρουλλον. Εἰς τὸν σκληρὸν διαγμὸν
 τῷ Δεκίῳ ἐβλήθη ὁ Νεργώνης εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπέφερα
 γενναίως τὰ μαρτύρια, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Δεκίῳ, ἐ-
 λούθηρωθεὶς, μικρὸν μετὰ ταῦτα ἀπέθανε τῷ 253. ὡσπὴρ
 εἶω ἔτει, καὶ τῷ 69. τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. (α)

Συγγραμματα.

Ὁ Νεργώνης ἦτον ἐμπειρότατος εἰς τὴν θείαν γραφὴν, καὶ
 περιβόητος εἰς παν εἶδος μαθήσεως. Συνέγραψεν ὑπὲρ τὰς
 ἑξ̄ χιλιάδας ἐκκλησιαστικὰ συγγραμματα, ἐν οἷς μετρί-
 ται, ὡς φαίνεται, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ, καὶ αἱ ὁπισολαί αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ
 τῶν τῷ μεγάλῳ ἀρεθμῷ ὀλίγατινα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν,
 καὶ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν σωζομένων μόνον Λατινισί. Τὰ
 σωζόμενα λοιπὸν εἶναι.

Α'. Βιβλία Ἐξασπλᾶ. ὁ Νεργώνης ἐν ᾧ ἦτον κεκρυμ-
 μένος εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐπεχειρήθη
 νὰ συνάψῃ ὅλας τὰς μεταφράσεις τῆς θείας γραφῆς, καὶ ἔ-
 κασεν ἐξ̄ αὐτῶν τρεῖς συλλογὰς, ἡ μία ἐκαλεῖτο Τετρα-
 πλᾶ, ἐπειδὴ συνίστατο ὑπὸ τέσσαρας σύλῃς, περιέχουσα
 τὴν μετάφρασιν τῶν Ἐβδομήκοντα, τῶν Ἀκύλα, τῶν Συμμά-
 χου, καὶ τῶν Θεοδοτίωνος. ἡ δ' ἄλλη Ἐξασπλᾶ, περιέχουσα
 εἰς δύο σύλῃς τὸ Ἑβραϊκὸν, μὲ Ἑβραϊκὰ, καὶ Ἑλληνικὰ
 γράμματα. ἡ δὲ τρίτη Ὀκταπλᾶ, περιέχουσα τὴν πέμ-
 πτω καὶ ἐκτῶ ἐκδοσιν, τὴν τότε ἀπὸ ὀλίγου ἐν Ἱερειχῷ καὶ
 Νικοπόλει ἀρεθεύσαν· ἀλλ' αὕτη ἡ συλλογὴ ἀπώλετο, ἐκ-
 τὸς μόνον μερικῶν τεμαχίων.

(α) Ὅρα διεξωδικώτερον περὶ τοῦ Νεργώνη ἔσ' ἐν τῇ πρὸ Μελετίου
 Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορίᾳ, Τόμ. Α'. σελ. 241. ἔ 242. καὶ 243. τῶν
 σημειῶσιν πρὸ Βιστόπι.

Β'. Ἐξηγησιακά. Ο' Ωριγένης διὰ τὴν καταπίεσιν τῶν μαθητῶν τῶ Ἀμβρόσιου, συνέγραψεν ἐξηγήσιν ὅλης τῆς θείας γραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπιτὰ παχυγράφας, καὶ ἐνταύτῃς ἔλεγεν εἰς ὅλας καὶ ἔγραφον. Ἐκ τῶντων πολλὰ ὀλίγα ἀπεσώθησαν.

Γ'. Κατὰ τοῦ Κέλσου βιβλ. Η'. τὸτο συνεγράφη διὰ προτροπῆς τῶ Ἀμβρόσιου πρὸς 247. καὶ εἶναι μία δευτέρουσις τῶ Χριστιανισμοῦ.

Δ'. Φιλοκαλία, τὸτο εἶναι ἐκλογαὶ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶ Ωριγένης, τὰς ὁποίας ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος Ναζιανζ. ἐσώαξαν.

Ε'. Ὀμιλίαι. 5'. Προσρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον Ζ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀφρικανὸν περὶ τῆς Σωσαίνης, αὐτὴ συνεγράφη πρὸς 228. ἔτει. Η'. Διάλογος κατὰ Μαρριωνιτῶν. Θ'. περὶ Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων. Ι'. Ἐλεγχος κατὰ πασῶν τῶν Αἰρέσεων. τὸτο ἀμφιβάλλεται. ΙΑ'. περὶ Ἀρχῶν βιβλ. Δ'. Τὸ δὲ περὶ τῶ Παντός, εἶναι τῶ ἰπὸ πολυτέ, καὶ τινα ἄλλα ἀμφιβαλλόμενα.

Ἐκδόσεις.

Ὁριγένους τὰ σωζόμενα ἅπαντα Origenis Opera omnia, Ἐκκ. Λατ. ἐξέδοθη ὑπὸ Καρόλου Δελαρῆ, Caroli Delarue, ἐν τρισὶ τόμοις ἐν Παρισίοις, ὁ μὲν Α'. καὶ Β'. πρὸς 1733. ὁ δὲ Γ'. πρὸς 1740. εἰς φύλ.

Ὁ ἐκδοτὴς ταύτης ἐν ᾧ ἐγένετο ὁ τύπος ἀπέθανε, καὶ προσμύεται ἀκόμη ὁ Δ'. καὶ Ε'. Τόμος, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν περιέχει τὴν Ἱστορίαν τῶ Ωριγένης, ὡς λέγασι.

 ΗΗ|π|Ι.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Μετὰ τὸ 254.

Καλλίνικος, εἰς τῶν Σοφιστῶν, ἐγεννήθη ἢ εἰς τὴν Συρίαν, ἢ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, ἐδιδάχθη δὲ εἰς Ρώμῳ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Γαλλίου. Σώζεται τέτις αὐτοῦ Σύγγραμμα, Ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ρώμης ὑπεγραφομένων, ἐν ᾧ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖνοι ὅπως δὴ εἶδον τὴν Ρώμην, παρομοιάζαν μὲν εἶνα τυφλὸν, ὅπως δὴ εἶδε τὸν Ἡλίον. Δείσκειται τῆτο

In Leon. Allatii Excerptis Rhetorum & Sophistarum. p. 256.

ΗΗ|π|ΙΙ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Ἀπέθ. τῷ 264. ἔτη.

Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἦτον ἐθνικὸς, καὶ ἐδέχθη τὸν Χριστιανισμὸν, μαθητὴς ἐγένετο τοῦ Ὀριγένης, καὶ διάδοχος τοῦ Ἡρακλᾶ εἰς τὸ κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας, τῷ 248. ἔτει, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ Ἐπίσκοπος ταύτης προεχειρίθη. εἰς δύο διωγμῶς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐστάθη γενναϊότατος, καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὧν δὴ ἔλειπε ναὶ σφείζῃ μὲν τὰς ἐπιστολάς τε τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῷ

δὲ 260. ἔτει, ἀφ' ἧς ἠσυχάσεν ὁ διωγμὸς, ὑπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ αἴρεσις τῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Παύλου τῆς Σαμωσατέως, τὸν παρεκίνησε νὰ συναθροίσῃ μίαν Σύνοδον, ἀλλ' αὐτὸς διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὴν ἀδυναμίαν δούλητον παρῶν, καὶ πρὶν νὰ λυθῇ αὐτῇ, αὐτὸς πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Συγγραμμάτα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆς Διονυσίου σώζονται μόνον μερικὰ τεμάχια, τὰ δὲ περισσότερα εἰσὶν ὑποβολιμαία. Α'. Ἐπιστόμημα εἰς Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, τὸ εἶναι εὐδὲς πολλὰ νεωτέρη Διονυσίου Ἀλεξανδρέως Σοφιστῆς Σύγγραμμα, καὶ φερόμενον ἀποδίδεται εἰς τὸν ἡμέτερον Διονύσιον. Β'. Ἐπιστολὴ πρὸς Παῦλον τὸν Σαμωσατέα. Ταύτῃ ὁ μὲν Φαβρίκιος τὴν θέλει γνησίαν, οἱ δὲ περισσότεροι, νόθον. Γ'. Ἐπιστολαί.

Ἐκδόσεις

Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν πρὸ 1608. εἰς 8. ἐν Ρώμῃ, καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων, ἐκδ. Lugd. ἐν τόμ. Γ' σελ. 339. καὶ μετὰ τῶν χολίων τῆς Ζωναρά, καὶ Βαλσαμωνος, ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Συνοδικῶν.

ΗΗΠΙΙΙ.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ.

Ἐγεν. πρὸ 205. καὶ ἀπέθ. πρὸ 270.

Πλωτῖνος εἰς τῶν Ἐκλεκτικῶν Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δυκόπολιν τῆς Αἰγύπτου, πρὸ δὲ ὀγδόῃ ἔτει τῆς ἡλικίας

τε ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετὰ τῆς τροφῆς αὐτῆς, ἣτις τῷ
 ἔδιδε τὸ γάλα ἀκόμη, καὶ τῷ εἰκοσῷ ὀγδῶ ἔτει ἐκτελέσθη
 ἀπὸ εὐα μέγαλον ἔρωτα τῆς Φιλοσοφίας, μὴ υποφέρων ὁ-
 μως αὐτὸν εἶς τῶν Φιλοσόφων, τέλος εὐας φίλος τε τῶν
 ἔφερε πρὸς Ἀμμώνιον τὸν Σάικαν, ὅσις κατ' ἐκείνας τὰς
 χρόνας ἠγωνίζετο νὰ εὐαση τὰς δύο Φιλοσοφίας τῆτε Πλά-
 τωτος καὶ Ἀριστοτέλους, διὰ νὰ λείψεν ἀπὸ τὸ μέσον αἰ φι-
 λονεικίας. Ὁ Πλωτῖνος προσκολληθεὶς εἰς αὐτὸν ἐδιδάσκετο
 εἴδεκα χρόνους ταύτῃ τῷ Φιλοσοφίᾳ, ἔπειτα ἐδόθη καὶ
 εἰς τῷ ἀπεδῶ τῆς τῶν Περσῶν καὶ Ἰνδῶν Φιλοσοφίας, δι-
 ρῶν δικαιοσύνην διὰ τῆτο τῷ τῆ Γορδιανῆ ἐκκρατείας, τῷ
 ὁποίῳ αὐτὸς ἠκολούθησεν, ἀλλ' αὐτῇ δι' αὐτὸν ἦτον παραμι-
 κρὰ ὠφέλεια, διότι ἀποθανὼν ὁ Γορδιανὸς ἐν Μεσοποτα-
 μίᾳ, ὁ Πλωτῖνος ἐβρέθη βιασμένος εἰς τὸ νὰ καταφύγῃ
 εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ρώμην, εὐδα ἤρχισε νὰ
 διδάσκῃ, καὶ νὰ ἐκδίδῃ συγγράμματα, λαβὼν αἰτίας ἐκ τῶν
 μαθητῶν τε ἐρωτημάτων. εἶχε εὐα πλῆθος μαθητῶν, εἰς αὐ-
 τὸν καὶ πολλοὶ τῶν ἀξιώματικῶν, μ' ὅλον ὅτι ὁ καρπὸς ἐ-
 γίνετο πολλὰ ὀλίγος. Εὐρε μέγαλιν χάριν παρὰ τῷ Καί-
 σαρι Γαληνῷ, καὶ παρὰ τῇ Καισαρίδι Σαβονιαῇ, τὰς ὁ-
 παίας ἐπιμελεῖτο νὰ τὰς θεραπεύῃ, προβάλλων εἰς αὐτὰς,
 ὅτι μίαν καταδαφισμείῳ πόλιν τῆς Καμπανίας νὰ τῷ ἀ-
 νεγείρῃ ἐκ τῶν ἐρείπιων, καὶ νὰ συστήσῃ ἐκεῖ μίαν Δημο-
 κρατίαν μετὰ τῶν μαθητῶν τε, ἡ ὁποία νὰ διοικῆται κατὰ
 τὰς νόμους, καὶ κανόνας τῆ Πλάτωνος· ἀλλὰ τὸ πρόβλημα
 τῆτο ἀπερρίφθη ἀπὸ τῶν συμβέλων τῷ Καίσαρος. ἔχων
 δὲ φιλάδελφον σῶμα, καὶ μὴ φροντίζων τελείως διὰ τῆτο,
 καὶ ἐπισωροδύτων πολλῶν κακῶν καὶ ὀξείων χυμῶν τῆ αἰ-
 ματος, ὑπέπεσε τέλος πάντων εἰς πρῖσματα (οἰδήματα)
 τὰ ὁποῖα σεσηπωθέντα ἐπροξένον μέγαλιν δυσωδίαν, αἴ-
 σε εἶς τῶν φίλων τε ἐπλησίαζε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, δι' ὃ
 καὶ ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ τῆς Ρώμης κατὰ τὸ 269. ἔτος,
 καὶ ἀπῆλθεν εἰς εὐα ἰατροστατικὸν εὐας πρῖς τε φίλῃ εἰς τὴν
 Καμπανίαν, εὐδα μὲ πόνους καὶ λύπας ἐτελείωσε τὸ ζῆν.

Συγγράμματα.

Ο Πλωτῖνος σωζόμενα πεντηκοντατέσσαρα βιβλία, ἧδ' ὁποῖων τῆς τίτλης καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνεγράφησαν ὁ Πορφύριος ἐσημειώσατο. Αὐτὰ εἶναι εἰς ἕξ Ἑννεάδας, ἢτοι εἰς ἕξ Συλλογὰς, συνισταμένης ὑπὸ ἑννέα βιβλία. Οὗ Πλωτῖνος ἦτον πολλὰ ἀμελής εἰς τὸ συγγράφειν, μήτε ἔδιδε ποτὲ προσοχὴν εἰς τὸ ὕφος τε, ἀλλὰ τὸ ἀφισσε εἰς τὴν ὑπιδιόρθωσιν τῶ μαθητῶ τε Πορφυρίῳ, ὅσις λαβὼν ταύτῳ τῷ ἐλοδύσειαν, προσέθηκε καί τινας προθήκας. Τὸ ὕφος τε εἶναι σκοτεινὸν, αἰνιγματώδες, καὶ δύσκολον. Οἱ παλαιότεροι ἐνόμιζαν ὅτι ἐν αὐτοῖς ὑποκρύπτεται μία βαθεῖα σοφία, καὶ ἔλαβαν κλίσιον γὰ τῷ ἐξετάζωσι, καὶ γὰ τῷ ἀναδύωσιν, ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἀφ' ἧ εἶδον τὸ σκοτεινὸν, καὶ αἰνιγματώδες ταύτης, ὀλίγον φροντίζουσι περὶ αὐτῆς, καὶ διὰ τῆτο μίαν καὶ μόνον φοράν ἐτυπώθησαν τὰ Συγγράμματά τε.

Ἐκδόσεις.

Πλωτῖνος Φιλοσόφος τὰ σωζόμενα ἅπαντα. *Plotini Opera Philosophorum omnium Libri LIV.* Ἑλλ. Λατ. Ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1580. εἰς φύλ. ad Perneam Lesythum. εἰς μερικὰ σώματα δέσμεται impensis Ludovici regis. 1615. δευ εἶναι ὅμως ἄλλο σημεῖον γὰ γνωρίσωμεν, ἀν καὶ ἐκ δευτέρου Ἐξεδόθη, ἢ μόνον τὸν τίτλον τῶ βιβλίῳ παρήλλαξαν.

ΗΗ ΠΙ ΙΙΙΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ.

Α' ΠΈΘΑΝΕ ΜΕΤΩ Τὸ 270.

Γρηγόριος ὁ διὰ τῆ Θανματουργὸς ὀπιθέτω γνωστὸς, ὃς
 ἄρῳτερον Θεόδωρος ἐκαλεῖτο, κατήγετο ὑπὸ ὀπισήμης γο-
 νεῖς ἔθρικὸς ὑπὸ τῷ Νεοκαισάρειω τῆς Καππαδοκίας· ἔ-
 χασε τὸν πατέρα τῷ ἰδ'. ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ἡ δὲ μή-
 τηρ αὐτῆ τὸν ἀφιέρωσεν εἰς εἷα Σιωνόγορον, καὶ τὸν ἔβαλε
 νὰ σπουδάξῃ τῷ Ρητορικῷ, εἰς τῷ ὀποῖω ἀροχωρῶν
 καθ' ἐκαστῷ, ἔδιδε μεγάλας χρεσὰς ἐλπίδας· ἐν ταῦτῳ
 δὲ ἐσπῆδαζε καὶ τῷ Λατινικῷ διάλεκτον, ὥσε διὰ μέσου
 ταύτης νὰ τιμηθῇ μὲ κανεῖα πολιτικὸν ἀξίωμα, καὶ μάλι-
 στα μὲ τὸ τῆς Βιρυτῆ, ὡς διεφημίζετο ἐξάπαντως. Ἀλλ' ἐ-
 πειδὴ καὶ κατὰ τύχῃ διερχόμενος τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης,
 ἦλθεν εἰς τῷ Καισάρειω ταύτης, εἶδα ὀρῶν πέν Ὀρει-
 γῶν, ὀσις τότε εἶχον ἀποκαταστήσει τὸ ἐκεῖ χολεῖον τε,
 ἔμεινε παρ' αὐτῳ μετὰ τῆ ἀδελφῆ τε Ἀθηνοδώρου. Ὁ Ὀρειγῶ-
 νης διδάξας αὐτὸν ὀλα τὰ εἶδη τῆς Φιλοσοφίας, τὸν ἔφε-
 ρεν ἐκκολῶματα εἰς τῷ Χριστιανικῷ Πίστῳ. Ὁ Γρηγόριος
 περιγράφει μόνος τε, τῶν τὸν εὑκόλον δρόμον τῆς Διδασκα-
 λίας, τὸν ὀποῖον ὁ Διδάσκαλός τε μετεχειρίσθη, εἰς τὸν πανη-
 γυρικὸν τε ἄρος Ὀρειγῶν Λόγον· ἔμεινε δὲ παρὰ τῳ Ὀρει-
 γῶνι πέντε χρόνος, ὀπὸ τῆ 231. μέχρι τῆ 238. ἔτους, καὶ
 ἐν τῳ μεταξῷ διέτριψε καὶ εἰς τῷ Ἀλεξάνδρειω, ὀτε διλ.
 ὁ Ὀρειγῶνς ἦτον κεκρυμμένος, διὰ τὸν κατ' ἐκεῖνος τῆς χρό-
 νος διωγμὸν τῆ Χριστιανισμῆ. Μετὰ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς
 τῷ πατρίδα τε, καὶ ἀκῶσας ὀτι ὁ τῆς Ἀμασειας τότε Ἐπί-
 σκοπος Φαίδιμος, ἐβέλετο νὰ τὸν ἀροχειρίσῃ Ἐπίσκοπον,
 ἀεχώρησεν εἰς τῷ ἔρημίω. Ἐἄρεπεν ὀμως τέλος παύπων

να καταπειθῆ, καὶ ἀνεδέχθη τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τῆς Νεοκαισαρείας, τῷ 264. ἔτει. Οἱ ἐπαρχιωῖται τε τότε δεῦν ἦσαν περισσώτεροι ἀπὸ δεκαπέντε, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος ἠργάζετο ἀδιακόπως τὸν ἀμπελῶνα τῆς Κυρίου τε, καὶ τὸσον τὸν ἠύξησεν, ὥστε ἕως εἰς τὸν θάνατόν τε πολλὰ ὀλίγοι ἐθνικοὶ ἔμειναν. Εἰς τὴν κατὰ τῆ Σαμωσατέας Πύλιν συναθροισθεῖσαν Σύνοδον τῷ 264. καὶ εἰς τὴν δαυτέραν τῷ 269. ἔτει, ἦτον ὁ Θεῖος μας Γρηγόριος παρὼν ὅσιν Θεαρέτως πολιτεύσῃς, καὶ διὰ τῶν πολλῶν θαυμάτων, τὰ ὅποια διὰ τῆς χάριτος τῆς Κυρίου ἀπετέλεσεν, ἀκεί τὸ ἐπώνυμον Θαυματουργός (α). ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καίσαρος Αὐρελιανῆ, μετὰ τὸ 270. ἔτος.

Συγγράμματα.

Τὰ Συγγράμματα τῆς Γρηγορίας, εἶναι πολλὰ ὀλίγα, τὸ Πρῶτον εἶναι ὁ Παρηγορικὸς πρὸς Ἀριγένην λόγος. Β'. Μετάφρασις εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν. Γ'. Ἑρμηνεία τῆς Πίστεως, Δ'. Ἐπιστολὴ Καρολικὴ πρὸς Πάπαν Ἐπίσκοπον τῆς Πόντου. Ε'. Περὶ ψυχῆς. πρὸς Τατιανόν, καί τινες Ὀμιλίαι.

Ἐκδόσεις.

Γρηγορίου τῆς Θαυματουργῆς τὰ ἄριστόμιστα. S. Gregorii Thaumaturgi Opera omnia ἐξεδόθη ὑπὸ Γεράρδου Βοσίε, Gerardi Vossii, ἐν Μογυντία Moguntiae, τῷ 1604. εἰς 4.

„Γρηγορίου --- καὶ Μακαρίου τῆς Αἰγυπτίου, καὶ Βασιλείου Σελευκίας, τὰ ἄριστόμιστα ἅπαντα. τῶν ἀγίων. SS. PP. Gregorii --- Macarii Aegyptii, & Basilii Seleucia Episcopi Opera omnia, μετὰ τῶν ἀναγκαίων Πινάκων, καὶ σημειώσεων, καὶ τῆς τῆς Ζωναρᾶ Ἑρμηνείας εἰς τὴν κωνσταντικὴν Ἐπιστολὴν, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1621. εἰς φύλ.

(α) Ὅρα διεξοδικῶς τὸν βίον αὐτοῦ παρὰ Γρηγορίῳ τῷ Νύκσι.

ΗΗ | Π. Π.

Λ Ο Γ Γ Ι Ν Ο Σ ,

Α'πέθανε τῷ 273. ἔτη .

Διονύσιος ὁ Λογγίνος, ὅσον περίφημος ἐσάθη εἰς τὴν ζωὴν τε, ἄλλο τόσον δυσυχῆς διὰ τὰς μεταγενεστέρας ἐξ αἰτίας τῶν Ἰσορικῶν, οἵτινες δὴ περιέγραψαν τὸν βίον τε. Ἐπειδὴ ἡμεῖς δὴ ἐξέδρομεν μῆτε τὸ γένος τε, μῆτε τὴν πατρίδα τε, μῆτε τὸν χρόνον καθ' ὃν αὐτὸς ἐγεννήθη. Ὁ Σκίδας προσέθησιν αὐτῷ καὶ τὸ Κάσσιος ὄνομα, καὶ διὰ τὸ μερικῶς τὸν νομίζουσιν ἕγγονον τῆς Κασίας Λογγίνε, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Πλάταρχος ἀναφέρει (α). Ὁ Ἄγγλος Σέξερ, ὅστις εἶδε τὰ εἰρεῖπια τῆς πόλεως Παλμύρας, μᾶς δίδει μίαν εἰδήσιν, ἐν εἰδει παραρτήματος, περὶ τῆς Λογγίνε, ὁ ὁποῖος συμπεραίνει ὅτι τὸ ὄνομα Κάσσιος, ἔπαρε Κάσσιμος καὶ ἀναγινώσκειται, ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτο ὄνομα εἶναι πολλὰ γνωστὸν εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐν Μεδιολαίοις ἐκδοσιν τῆς Σουΐδα, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων, ἐξ ὧν τὸ Λεξικὸν τῆς Σκίδας συνετέθη, δέλεσται καὶ εἶναι Λογγίνος Κάσιμος (β). Μία Ἐπιγραφή ἐν μαρμάρῳ δεισικομένη εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποδεικνύει τὸν Λογγίνον ὅτι ἦτον ἀπὸ τὰ Σαμώσατα τῆς Συρίας. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ τινες τῶν πεπαιδευμένων, οἵτινες τὸν θέλουσι διὰ Σύρον, τὴν ἀλάχισον ἢ μῆτηρ αὐτῆς ἦτον ἀπὸ τῆς Ἐμισσῶν τῆς Συ-

(α) Συμποσιακ. Βιβλ. δ'.

(β) Ὅτι ὁ Λογγίνος συνέγραψε Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ, τὸ μαρτυρεῖ ὁ χολιασὶς ἐν Γλ. Β. ἔ. Πρόβλήματα Ὀμήρου καὶ Λύσης, ἔ. Περί τῶν παρ' Ὀμήρῳ ποικίλων σημαντικῶν Λέξεων, ἔ. Ἀττικῶν Λέξεων ἐκδόσεως Β. καὶ Λέξας Ἀντιμάχου ἔ. Ἡρακλείου.

είας, τῆς ὁποίας τὸν ἀδελφὸν ὁ Ρήτωρ Κορνήλιος Φρόντος κληρονομοῦν αὐτῆ ἀπεκατέστησεν. Ὁ Λαγγβαῖνος συμπεραίνει ὅτι ὁ Λογγίνος ἦτον δὲ τὴν Φάσηλιν τῆς Βιθυνίας, ἐπειδὴ ὁ Συγγραφεὺς τῆ βίου τῆ Νικαύδρου, ἀναφέρει εἰς αὐτὸν Διονύσιον, ὅστις περὶ τῆς Ποιήσεως τῆ Ἀντιμάχου συνέγραψε, καὶ ὁ Σκίδας ἀναφέρει, ὅτι ὁ Λογγίνος συνέγραψε, *Λέξεις Ἀντιμάχου*. Ἄλλοι πάλιν θέλουσιν ὅτι ὁ Λογγίνος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἐλλάδα, ἢ εἰς μίαν ἐπαρχίαν γείτονα τῆς Ἐλλάδος, ἐπειδὴ καὶ ὁ Λογγίνος λέγει περὶ τῆ Κικέρωνος; εἰ καὶ ἤμῃν ὡς Ἐλλήσῳ ἐφεῖται ἵστι γινώσκωμεν. Ὁ πατήρ τῆς εἶναι ἀγνώριστος, μετ' αὐτῆ ὁ Λογγίνος εἰς τὴν νεότητά τῆ περιῆλθε πολλὰς πόλεις καὶ τόπους, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ δίκαιείᾳ, ἐγνώρισε τὰς ἐπισημοτάτας Διδασκάλους τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ μεγάλως ἐφιλιώθη μετ' αὐτῶν. Μεταξὺ τῶν ἦτον Ἀμμάνιος ὁ Σάκκας, καὶ ὁ Ωριγόνης, τῶν ὁποίων τὰ μαθήματα ὁ Λογγίνος διὰ πολλῶν καιρῶν ἤκουσεν· ἐκτὸς τῶν, ἤκουσε τὴν τε Περιπατητικὴν, καὶ τὴν Στωικὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τόσον μεγάλον σέβας εἶχεν εἰς τὰς ἀρχηγέτας αὐτῶν, ὥστε καθ' ἑκάστον οὐραυτὸν τὰς ἐτίμα μετ' αὐτῶν λαμπρὸν συμπόσιον. Περισσότερον ὅμως ἐδόθη εἰς τὴν Γραμματικὴν, Κριτικὴν, καὶ Ῥητορικὴν, καὶ ἐκ τῶν ἀπέκτισε πόσῳ μεγάλῳ φήμῳ, ὥστε μέγιστον Κριτικὸν, τὸν ἀνόμαζον, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τῶν ἐπαρσέρον τὰ συγγράμματα τῶν πεπαιδευμένων καὶ τὰ ἐπιθεωρῆ. Ἦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν Ἰσορίαν τῆς Παιδείας ἐμπειρότατος, καὶ τόσον ἐκράτει εἰς τὴν μνήμῃ τῆς περὶ ταύτῃ εἰδήσεις, ὥστε καὶ Ζῶσαν Βιβλιοθήκην, ἢ τὸ Ταμεῖον τῶν πεπαιδευμένων, τὸν ἀνόμαζον (α). Ἡ φήμη τῆς ἐξαιπλώθη εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ Καισαρὶς Ζίωβία, ἀπέσασα περὶ αὐτῆς, μέρος μὲν διὰ τὴν σβύσην τὴν δίψαν τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὰς μαθήσεις, μέρος δὲ διὰ τὴν δώσην καὶ καλῶν ἀνατροφῶν εἰς τὰ τέκνα τῆς, τὸν ἐπροσκάλεσε μετὰ

(α) Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον Βιβλιοθήκη τις ἦν ἐμψυχος, καὶ στρατηγῶν Μυσίων, ἣ κείνην γε τὰς παλαιὰς ἐπεστέτακτο. Εὐνάπ. εἰς Πορφύρ.

μεγάλης τιμῆς εἰς τὴν Παλμύραν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Λογγίνος, ὄψθ' ὅτι τὸν ἐτίμησαν Σύμβουλον τῶν βασιλικῶν ὑποθέσεων, τὰ ὁποῖα πάντοτε αἱ συμβεβηκέναι εἶχον ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα. Αὕτη ἡ τιμὴ ἔφερε τέλος πάντων εἰς τὸν Λογγίνον τὴν δυσυχίαν, καὶ τὸν θάνατον. Ἐπειδὴ ὁ Καίσαρ Αὐρελιανὸς συγκροτήσας πόλεμον μετ' αὐτῆς τῆς ἀξίας Καισαρίδος, καὶ νικήσας ὁ Αὐρελιανὸς, ἡ Καισαρεὶς ἐβρέθη βιασμένη νὰ φύγῃ ἀπὸ τῆς Παλμύρας μετὰ τῶν πισωτάτων συμβέβηκων τῆς, καὶ κατὰ δυσυχίαν ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῆς τῆς, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς τῆς, κατὰ τὸ ζήτημα τῆς Αὐρελιανῆς, παρέδωκεν αὐτῶν τὰς συμβέβηκας τῆς, μεθ' ὧν ἦτον καὶ Λογγίνος, καὶ τὰς κατεδίνασκον εἰς τὸν διὰ ξίφους θάνατον, καὶ ὁ Λογγίνος ὑπῆγε χαίρων μὲ μίαν φιλοσοφικῶν, καὶ ἡρώικῶν γενναϊότητι εἰς τὸν θάνατον κατὰ τὸ 273. ἔτος τὸ Σωτήριο.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ὁ Λογγίνος συνέγραψε εἷς μέγαν ἀξιόμην Συγγραμμάτων, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Φαβρίκιος, καὶ ὁ Εἰνέκον (α) διεξοδικώτατα πραγματεύονται, καὶ ὁποῖα ἀπάλοντο, καὶ μόνον ἐν τῷ Περὶ ὕψους λόγῳ, μετὰ καί τινων τεμαχίων, καὶ τῆτο κολοβόν, εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη.

Ἐ κ δ ὅ σ ε ι ς .

Διονυσίου Λογγίνου, περὶ ὕψους ὑπόμνημα. ἐξεδόθη Ἐθνιστὶ τὸ πρῶτον ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1554. εἰς 4.

---- Dionysii Longini de Sublimitate Comentarium. Ἐθνο-Λατινο-Γαλλιστὶ, μετὰ Γαλλικῶν σημειώσεων, ἐπιδιορθώσεως, καὶ ἐπέρων καλλωπισμάτων, ἐξεδόθη ἐν Traj. ad Rhen. τῷ 1694. εἰς 4. ὑπὸ Γαβριὲλ Τολμῆ.

(α) Fabric. Biblioth. Gr. lib. 4. cap. 31. §. 9. Vol. 4. pag. 409. Carl. Heinr. Heineken leben des Longinus. ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ Ἐθνογερμανιστὶ ἐκδόσει τῆς Λογγίνου.

---- Εξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τῷ 1710. εἰς 8. c Theatra Sheldon.

---- Εξεδόθη μετὰ καὶ τινῶν τεμαχίων, ἢ κριτικῶν σημειώσεων, καὶ ὀπιδιορθώσεως ὑπὸ Ζαχαρίου Πεάρκε Zacharias Pearce. ἐν Λόνδρᾳ Londini, J. Tonson, & J. Watts, τῷ 1724. εἰς 4.

Αὕτη εἶναι ἡ τῷ Λογγίνῳ ἀρίστη ἔκδοσις. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἔσα λαμπροτάτη καὶ πολύτιμος, καὶ ἀκολούθως ὄχι κοινὴ εἰς ὅλους, παρεκινήθη πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκδοτὴς καὶ τὴν ἐξέδωκεν ἐκ δολιτέρας τῷ 1732. εἰς 8. μετὰ τινος ἔτι ὀπιδιορθώσεως καὶ ποροδότης, φέρων ὅλα τὰ σημειώματα ὑπὸ κάτῳ τῷ κειμένῳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐν Ἀμσελοδαμίῳ ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται ἡ αὕτη εἰς 8. καὶ ἀφ' ἧς ἐτυπώθησαν μερικαὶ κόλλαι, ἐφαίνῃ ἡ εἰς 8. τῆς Οξωνίας, ἔβαλον τὰ σημειώματα εἰς τὸ τέλος, καὶ τὸ εἰσέτι ἀνέκδοτον ὑπόμνημα τῷ Φραγκίσκῳ Πόρτε. αὕτη ἡ τῷ Ἀμσελοδαμίῳ τρίτη τῷ Πεάρκε ἔκδοσις ἐφαίνῃ τῷ 1733. apud R. & J. Westenius & G. Smith.

---- Εξεδόθη ἐν Βερῶνα τῷ 1733. εἰς 4. Ἑλληνο-Λατινο-Ἰταλο-Γαλλισί.

---- Εξεδόθη ἐν Δρέσδῃ Ἑλληνο-Γερμανισί, Dionysii Longini von Erhabenen, Griechisch und Deutsch. μετὰ τῷ βίῳ τῷ Συγγραφέως, καὶ περὶ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ ἐρρίνης περὶ τῶν τῷ σύνθεσι ὁ Λογγίνος διὰ τῷ ΥΨ, ὑπὸ Καρόλου Ἑρρίκου Ἑϊνεκε. Carl. Heinr. Heineke Dresden. 1742. εἰς 8. αὕτη εἶναι πολλὰ χρήσιμος ἔκδοσις εἰς τὰς εἰδοτάς τὴν Γερμανικὴν Διάλεκτον.

Η Η Π ΠΙ. Π Π
 Α Ρ Χ Ε Λ Α Ο Σ.

Περὶ τὸ 278.

Ἀρχέλαος ὁ Ἐπίσκοπος Καρρῶν εἰς τῷ Μεσοποταμίᾳ, γίνεται γνωστὸς δι' αὐτῆς διαλέξεως τὸν ὅποιον ἔκαμε μετὰ τῆ Μαίη. τῷ 278. εἰς Συριακῷ διάλεκτον, τὸν ὅποιον μετὰ μιᾶς ὀπισθολής τὸ ἐπρόσφερε πρὸς τινὰ Διόδωρον. Ἡ γεμόνιος τις τὸν μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τὸν ἐπέτεμεν, καὶ μία παλαιὰ Λατινικὴ μετάφρασις ἀπεσώθη. μερικοὶ τὸν θέλουσι πεπλασμένον. μερικοὶ περικοπαὶ τὰς σῴζονται ἐν τοῖς εἰς τὸν Σωκράτῳ τὸν ἐκκλησιαστικὸν σημειώμασι· περιωρότεροι ὅμως ἀποσπασθεῖτες ἐκ πᾶν τῶ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, καὶ Ἐπιφανίου Συγχρηματίων, προσετέθεισαν ἐν τῷ Β'. Τόμῳ πᾶν τῶ Ἰππολύτου. ἐν σελ. 134. ἐκδ. τῶ Φαβερικίου.

Ε Π Ι Τ Ο Η Χ Η

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α .

Η Η Π Π Ι Ι .

Η Σ Υ Χ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῷ 300. ἔτους.

Ἡσύχιος ὁ Ἀλεξανδρῶς, ὁ Συγγραφεὺς τῷ Ἑλληνικῷ Λεξικῷ, ἔδωκεν αἰτίαν εἰς πολλὰς καὶ διαφορὰς ἐρῶνας, καὶ μὲν ὅλον τὸτο ἀκόμη ἐδεμίᾳ βεβαιότης εἶναι περὶ τῆς ζωῆς τε, καὶ ἡλικίας του. Μερικοὶ τὸν Θέλουσι Χεισιανόν, καὶ ἔτσι πάλιν εἶναι ἀσύμφωνοι ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατ' ὃν ἔζησε, διότι οἱ μὲν τὸν Θέλουσι διὰ ἐκείνου τὸν Ἡσύχιον τὸν ὁποῖον ὁ Γεράνυμος καὶ ἄλλοι ὡς ἐκδοτὴ τῆς Θείας Γραφῆς ἀναφέρουσιν, ὁ ὁποῖος ἔζη περὶ τὸ 300. ἔτος, καὶ ὅτι εἰς τὸ Λεξικόν τε ἔγιναν μερικαὶ προδηῆκαι μετὰ ταῦτα, ἄλλοι πάλιν τὸν τάσασσι περὶ τὸν Πέμπτον, καὶ Ἑκτον Αἰῶνα, καὶ ἀπορρίπτουσι τὰς προδηῆκας τῷ Λεξικῷ τε, ἀλλὰ καὶ ἔτσι τὸν Θέλουσι, ἀλλ' ἄν τις ἀποδείξῃως, Χεισιανόν. Πρὸς τὰς ὁποῖα ἄλλοι πάλιν ἀντιλέγουσι, μετὰ ταῦτα μόνον τὴν ἀπόδειξιν τῷ Λεξικῷ τε, ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τῷτε, μῆτε εἰς τὸ Προοίμιόν τε, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρει περὶ τῷ μέσων ἐξ ὧν ἐρανίδη τὸ Σύγραμμα τε, μῆτε περὶ τῷ Γλωσσαρίων ἐξ ὧν πλημμυρεῖ ἡ Θεία Γραφή, μῆτε περὶ τινος ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς Συγγραφῆς, ἢ λέξεως ἀναφέρει, ὡς ἐξ αὐτῷ γὰρ συμπεραίνωμεν ὅτι ἦτον Χεισιανός. Καὶ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον Προοίμιον δευτὴ ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος τινὰ τῷ μετὰ

τὸ 300. ἔτος Συγγραφέων· ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχιος ἤκμαζε περὶ τὰ τέλη τῆς Τρίτης Αἰῶνος, καὶ τὸ λοιπὸν ὅλον μὲν εἰσέτι ἀμφίβολον. Τὸ Λεξικόν τε συμπεκροτήθη ἐκ τῶν Λέξεων τῆς Ἀπίωνος, Ἀπολλωνίου, Θέωνος, Διδύμου, Αἰσαρχα, Διογενισῶν, Ἡλιοδώρου καὶ Ἡρωδιανῶν τῶν Γραμματικῶν, προθεῖς καίτινας λέξεις ἐκ τῶν τῆς Ομήρου, Κωμικῶν, Τραγικῶν, καὶ Λυρικῶν Ποιητῶν, καὶ ἐκ τῶν Ῥητόρων, Ἰατρῶν, καὶ Ἰσοεικῶν, εἰς δὲ πρὸς ὑσέρως χρόνους προσετέθησαν καίτινες λέξεις ἐσφαλμένως, ὡς μὴ ποτὶ ὠφελον!

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡσύχιου Λεξικόν. *Hesychii Dictionarium*, τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1514. εἰς φύλ.

Αὕτη ἡ ἐκδοσις ἐσάθη ἡ πηγὴ ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα ἐκδόσεων ἐκ τινος χειρογράφου, τὸ ὅποιον ἐφυλάττετο ἐν τῇ τῆς ἀγίας Μάρκας Βιβλιοθήκῃ. μὴ ὅλον τῆτο εἰσέφρησαν πολλὰ σφάλματα εἰς τὸν τύπον.

Μετὰ ταῦτα ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1520. εἰς φύλ. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτῷ ἐπερίσδυσαν ἀκόμη τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα καὶ μάλισα εἰς τὰς Διφθόγγους.

--- Ἐξεδόθη ἔτι ἐν Λαγδόνῳ Βαταυίᾳ τῷ 1668. εἰς 4. μετὰ διαφορῶν σημειώσεων ὑπὸ Κορνηλίᾳ Σηρεβελίᾳ. ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐκδοσις δευὲν εἶναι ἀνὸς σφαλμάτων.

--- Ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων πολλῶν πεπαιδωμένων ἀνδρῶν μετὰ ἐπιδιορθώσεως, ὑπὸ Ἰωάννου Ἀλβέρτου. *Ioanni Alberti*, ἐν Λαγδόνῳ Βαταυίας. *Lugduni Batav. apud Sam. Luchtmanus, et fil.* ἐν δυοσὶ τόμοις εἰς φύλ. τῷ 1746. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρίστη ἐκδοσις.

 ΗΗΠΠΙΙΙ.

Α Ν Α Τ Ο Λ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 300. ἔτος.

Ἀνατόλιος, εἰς πῶν Γατρῶν, περὶ τῶ ὁποῖα ἐν τοῖς Γεω-
 πονικοῖς μνεία γίνεται, ἐσάθη διδάσκαλος τῷ Γαμβλίχῃ,
 ὡροτῆ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Πορφύριον. Ὁ Φαβείκιος πρῶτος
 ἔκαμε γνῶσόν εἰς ἄ Συγγραμματα τέτου περὶ Συμπαθείας,
 καὶ Ἀντιπαθείας, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξέδωκεν ἐν τῇ αὐτῇ
 Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ, τῶμ Δ'. σελ. 295. (α).

 ΗΗΠΠΙΙΙ.

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Σ .

Ἐγεν. τῷ 233. καὶ ἀπέθ. τῷ 300. ἔτει.

Πορφύριος ὁ πειρημώτατος φιλόσοφος τῷ Αἰῶνος τῷ, ἐγεν-
 νήθη εἰς τὴν Βάβυλωνα μιᾶς χώρας τῆς Συρίας, ἀνομάθη δὲ

(α) Περὶ τὸ 282. ἔτος ἤκμαζε καὶ τις ἄλλος Ἀνατόλιος Φιλόσοφος,
 μαθηματικός, καὶ Ρήτωρ, ὅσις ἔξ Διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 τῆς πατερίδος τῆ σχολῆς ἐχρημάτισε, μετὰ ταῦτα δὲ πολιορκηθείσης τῆς
 Ἀλεξανδρείας, κατέφυγεν εἰς Αἴγυπτον τῷ 262. εἰς τὴν καὶ διοικητῆς
 ταύτης καὶ ἐπίστασις τῆς πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν, ὑπὸ τῷ Γαλλῶν ἐ-
 γκέτο, τῷ δὲ 270. ἐλθὼν εἰς Λαοδίκεαν τῆς Συρίας, Ἐπίσκοπος
 ταύτης ἀπεκατέθη. τῶν σώζεται Λατινιστὶ Canonem Paschalem καὶ
 τινὰ λείψανα Μαθηματικῶν ἐν τῇ τῷ Φαβείκιου Βιβλιοθήκῃ,
 τῶμ Β'. σελ. 275—277.

μετέπειτα Τύριος διὰ τὴν ἰατρικήν τῆς πόλεως Τύρου ἦν δὲ τὸ γένος Ἰεδαῖος, ἐγενήθη τῷ 233. ἔτος, καὶ ἐκαλεῖτο εἰς τὴν μητρικὴν τὴν γλῶσσαν τῆς Συρίας Μάλχος, ὁ δὲ διδάσκαλός τινος Λογγίνος εἰς τὴν ταυτώσημον Ἑλληνικὴν λέξιν μετατρέψας, Πορφύριον αὐτὸν ὠνόμασεν. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν παλαιὰν χερσὶ ἀκμὴν τῆς τρυφῆς του νεότητος, ἤκασε τὸν Νεργεύην, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὶκῶν τὸν Λογγίνον μετὰ κλέους διδάσκοντα, ἔμεινε παρ' αὐτῷ καὶ ἤκασε τὴν Ῥητορικὴν, ὅτε καὶ μετὰ Ἀμμωνίᾳ τῷ Πλατωνικῷ Φιλοσόφῳ ἐγνωρίσθη. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς Ῥώμην τῷ τριακοντῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς, ἤκασε τὸν μέγαν ἐκεῖνον Φιλόσοφον Πλατῖνον, τῶν ὁποίων τὰς σκοτεινάς ἰδέας τόσοι ἀκρεβῶς ἐξέταξε, καὶ τόσοι μετὰ κόπης εἰσεχώρει εἰς τὰς ἰδέας τῆς, ὥστε ὁ Πλατῖνος τὸν ἠγάπησε μεγάλως, καὶ τῷ συνεπέσθη ὅλην τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς ὕψους τῆς Συγγραμμάτων τῆς, καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἦτον ἄπομακρυνόμενος, δεῦν διεκόπη ἢ μεταξὺ αὐτῶν εἰληκενὴς ἀλλοιογραφία. Ἐπειδὴ ὁ Πορφύριος ὡν μελαγχολικῆς κράσεως ὑποσηρίζομῆς μετὰ τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν Ἠθικὴν, ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐμίσησε τὸν ἑαυτὸν τῆς, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχῆς του ὑπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ σώματός τῆς, ἀπεφάσισε νὰ θανατωθῆ μόνος τῆς, ἀλλ' ὁ Πλατῖνος τὸν ἐσυμβέβησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς Σικελίαν, ὅπου διὰ τῆς περιηγήσεώς τῆς, καὶ ἄλλων τοιούτων χειρῶν διατριβῶν νὰ ὑποδιώξῃ ταύτην τὴν αὐτοχειρῆς ἰδέαν. Διαπρόσας λοιπὸν εἰς Σικελίαν, καὶ περιελθὼν τὰς πόλεις τὰς ὁποίας περιγράφει ὁ Ὅμηρος, ἐγνωρίσθη ἔπειτα μετὰ τινος Πρόβου, ὅπου καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ἀπέγνωσε. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς Ῥώμην, καὶ ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ τὴν Ῥητορικὴν, τῷ δὲ ἐξηντῷ ὀγδόῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς, ἦλθεν εἰς ἕκαστον, ὅπου καὶ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἰδίαν μορφὴν τῆς εἶδεν ὡς λέγει· (α) ἀλλ' αὐτὴ ἢ ἕκαστος ὑποδίδεται εἰς τὴν μελαγχολικὴν τῆς κράσιν. Μετὰ τῆτο τὸ συμβεβηκὸς δόξυς ἐγραφε

(α) Εἰς τὸν βίον τοῦ Πλατῖνου.

τὸν βίον τῷ διδασκάλου τε Πλατῖνι, καὶ μετ' ὀλίγης χρό-
νου ἀπέθανε.

Συγγράμματα.

Ο Πορφύριος ἦτον ἐμπειρότατος εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μαθη-
σεως, καὶ τῶν ἀρχαίων τεχνῶν, τῆς Ἀριθμητικῆς, Γεωμετρίας,
Μουσικῆς, Ἀστρονομίας, Φιλοσοφίας, καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἴσο-
είας, τῆς Θεολογίας, καὶ τῶν κατ' αὐτὴν αἰρέσεων, καὶ θεου-
ργίας, καὶ περὶ ὅλων τῶν συγγράψαν ἐρμηνείας, (α)
περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ὀλσέιν (Holstein) διεξοδικῶς καὶ ἀκρι-
βῶς πραγματεύεται (β)· τὰ περὶ αὐτῶν ὅμως τῶν ἐχάθη-
σαν. Τὰ σωζόμενα τέτα ἐίναι. Α'. Βίος Πυθαγόρου,
τὸ εἶναι ἐλλειπές. Ο' Γάμβλιχος ἔλαβε πολλὰς περικο-
πὰς ἀπὸ τῆς, καὶ τὰς μετεχειρίσθη εἰς τὸ ἰδικόν τε. Β'.
Βίος Πλωσίτου, καὶ περὶ τῶν Συγγραμμάτων αὐ-
τοῦ. Γ'. περὶ Ἀποχῆς ἐμφύχων. Δ'. Ἐπιστολὴ
εἰς Ἀρκεβόνην τὸν Αἰγύπτιον. Ο' Εὐσέβιος καὶ ὁ
Θεοδώριτος ἐφύλαξαν ἐξ αὐτῶν μεγάλα τεμάχια. Ε'. Γνώ-
μαι, ἧτοι εἰσαγωγαὶ εἰς τὰ τῶ Πλατῖνι Συγγράμματα. ς'.
Ὀμηρικὰ ζήτηματα ΔΔΔΠ. πρὸς Ἀνατόλιον. Ζ'. Ἡθικὴ
ἐρμηνεία τῆς Πλάνης τῷ Ὀδυσσεῶς. Η'. Νυμφῶν Ἀρ-
σρον, μία ἀθρησκιακὴ καὶ φιλοσοφικὴ πραγματεία. Θ'.
Τεμάχιον ἐκ τῶ Α'. βιβλίου περὶ τῆς Στυγῆς, τὸ τὸ ἐφύ-
λαξεν ὁ Σποβαῖος. Ι'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὰς πρῶτες φωνὰς, ἢ
κατηγορίας. Τῆς ἐγράφη πρὸς τὸν μαθητὴν τῶ Χρυσάκριον
ἐν Σικελίᾳ. ΙΑ'. Ἐρμηνεία εἰς τὰς κατηγορίας τῶ Ἀρι-
στοτέλους, κατ' ἐρωταπόκρυσιν. ΙΒ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἀρ-
μονικὰ τῶ Πτολεμαίου. ΙΓ'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Τετράβι-
βλον τῶ Πτολεμαίου.

(α) Οὕτω πανσθενεὶς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆματι
γέγονε, καὶ πῶ καλλὸς αὐτῶ τῶ Λόγων αὐτῶ μαλλον ἢ πῶ δόγματα
πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδῶν, ἢ τῶ δάωαμιν τῶ λόγῳ. Εὐνάπιος εἰς τὸν
βίον Πορφυρ.

(β) Ἐν τῶ Προομίῳ τῆς ὑπ' αὐτῶ ἐκδόσεως τῶ Πορφυρῆος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ τῶν Πορφυρίων Συγγράμματα δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντῃ διασπαρμένως, καὶ ἰδίως.

Πορφυρίου Φιλοσόφου, περὶ βίβ. Πυθαγόρου, τῶν αὐτῶν Γνώμαι, καὶ Νυμφῶν Ἄντρον, μετὰ σημειώσεων παρατηρήσεων, καὶ τῶν βίβ. τῶν Πορφυρίων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ληκῆ Ὀλσειῆς, ἐν Ρώμῃ τῷ 1630. καὶ τῷ 1655. ἐν Κανταβεργίᾳ εἰς 8. Ἐν ταύτῃ τῇ β'. ἐκδόσει προστετέθη καὶ τὸ περὶ Στυγῶς Τεμάχιον.

Malchus sive Porphyrius, Μάλχος, ἦτοι Πορφύριος περὶ βίου Πυθαγόρου, μετὰ τῶν σημειώσ. τῶν Ὀλσειῆς Lucae Holstenii, καὶ Γαμβλίχου περὶ βίβ. Πυθαγόρου, ἐξεδόθ. ἐν Ἀμσελοδαμίῳ τῷ 1707. εἰς 4.

Πορφυρίων περὶ βιοτῆς Πλατῖνος, μετὰ καὶ τῶν τῶν Πλατῖνος Συγγραμμάτων ἐξεδόθ. ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1580. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν τῇ τοῦ Φαβεργίου Ἐλλην. βιβλιοθ. Τόμ. 4. σελ. 90.

--- Περὶ ἀποχῆς ἐμφύχων βιβλ. III. τῶν αὐτοῦ Γνώμαι, Μιχαὴλ Ἐφείσις χόλια εἰς τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ἀριστοτέλους περὶ Ζώων Μορίων, ἐξεδόθ. ἐν Φλαρεντίᾳ τῷ 1548. εἰς φύλ. ὑπὸ Πέτρον Βικτωρίου.

„ Ἐπι τὸ περὶ ἀποχῆς Ἐμφύχων, μετὰ καὶ τινῶν τεμαχίων, ἐξεδόθη ἐν Κανταβεργίᾳ τῷ 1655. εἰς 8.

--- Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀντιβόνιον Αἰγύπτιον, περὶ Θεῶν καὶ Δαιμόνων, καὶ Γαμβλίχου περὶ Μουσείων Αἰγυπτ. ἐξεδόθη ἐν Οἰξονίᾳ τῷ 1678. εἰς φύλ.

--- Ὀμηρικὰ Ἰητήματα, καὶ Νυμφῶν Ἄντρον, εἰς Ὀδύσειαν, ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1518. εἰς 4. καὶ ἐν Λαγδόνῳ Βαταυίαν ὑπὸ Γωαύ. Κολέμβου τῷ 1745. εἰς 8.

--- Ἐσαγωγή περὶ τῶν πέντε Φωνῶν, ἐξεδόθη μετὰ τῶν τῶν Ἀριστοτέλους, τῷ 1495. καὶ ἔτι μετὰ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὄργανον.

--- Εἰρηνηεῖα εἰς τὰς σοῦ Ἀριστοτέλους κατηγορίας, ἐξεδόθη τῷ 1543. εἰς 4. καὶ ἔτι ὑπὸ Γωαύ. Βερνάρδου Φελικιανῆς ἐν Παρισίοις τῷ 1548. εἰς 8.

--- Ἐπόμνημα εἰς τὰ ἀρμονικὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἔξεδόθη ὑπὸ Γωαῦ. Βαλλισίε, in ejusd. Opp. Tom. III.

--- Εἰσαγωγή εἰς τὴν Τετραβιβλον τοῦ Πτολεμαίου, ἔξεδόθη ὑπὸ Γερων. Βολφίε ἐν Βερολίᾳ τῷ 1559 εἰς φύλ. μετὰ τῶν τῆ Πρόκλε εἰς Πτολεμ.

Η Η Π Δ.

Π Α Μ Φ Ι Λ Ο Σ .

Ἀπέθανε περὶ τὸ 309.

Πάμφιλος, ὁ ἐκ Βηρυτῆ τῆς Φοινίκης, ἦτον εἰς τὸ ἄκρον πεπαιδευμένος, καὶ συνεβοῦθει κατὰ πάντα τρόπον διὰ τὴν παροδόν τῆς, συναζώντας ἐπιμελῶς τὰ συγγράμματα τῶν πεπαιδευμένων, μιμέμενος τὸ παλαιότατον Διμητεῖον τοῦ Φαλάειδος, καὶ τῆ Πεισιγράτου. Εἰς τὴν πατερίδα ἐτιμᾶτο μὲν τὸ ἀξίωμα ὁ Πρῶτος τῆς Κοινοῦτος, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ἐλθέμενος, παρητήθη τῶν, καὶ ἀφιερώθη εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς. Μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς Καισάρειαν, συνήθροισε μίαν βιβλιοθήκην, καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἑκεί Ἐκκλησίαν, συστήσας καὶ ἑνὸς χολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρέδιδε τὴν Θείαν Γραφήν, τῆς ὁποίας ἔκαμε καὶ πολλὰς ἐκδόσεις κατὰ μίμησιν τῶν Ὠρεινῶν, τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐτίμα. Εἰς τὴν Συρίαν καὶ Παλαιστίνην μετεχειρίζοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἀντίγραφα τῆς Θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔξεδιδε. φθάσας δὲ εἰς βαθὺ γῆρας εἰς Καισάρειαν, τὸν διὰ μαρτυρίας θάνατον ἐνδοξῶς ὑπέφερε, περὶ τῷ 309. ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Η ὑπόληψις ἣν εἶχε πρὸς τὸν Ὠρεινὸν τὸν παρεκίνησε νὰ γράφῃ μίαν ἀπολογία πρὸς βοήθειαν τῶν Ὠρεινῶν, εἰς πέντε βιβλία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐσέβιος μετὰ τὸν

Θαύατόν τῶ ἐπιγράψασαν ἔτι καὶ ἕκτον βιβλίον. Σώζεται ἔτι ὑπὸ τὸ ὄνομά τε, καὶ μία Ἐκθεσις τῆς Ἀποστολικῶν Διατάξεων.

Ἐ κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐξεδόθη ὑπὸ Βερν. Μοντφικόν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Συναγωγῶν, τῷ 1715. ἐν Παρισίοις.

Καὶ ὑπὸ τῶ Φαβερκίε ἐν τοῖς τῶ Ἰππολύτε συγγραμ. Τόμ. Β'. σελ. 205.

ΗΗ|Π|ΔΙ.

Μ Ε Θ Ο Δ Ι Ο Σ .

Ἀπετμήθη τῷ κεφαλῷ τῷ 311.

Ο Μεθόδιος, ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον καὶ Εὐβελος, ἦν ἐπίσκοπος τῶ Ολύμπου εἰς τῷ Λυκίῳ, ἢ τῷ Πατάρων, (α) μετέπειτα δὲ προσεβιβάθη εἰς τῷ ἐπισκοπῶν τῆς Τύρου, ὑπέφερε καὶ ἔτος ἐνδόξως τὸν μαρτυρικὸν Θαύατον ἐπὶ Διοκλητιανῶ εἰς τῷ Χαλκίδῃ τῆς Κοιλο-Συρίας, τῷ 311. Σωτηρίῳ ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ο Μεθόδιος συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἧ ὧν σώζονται. Α'. ἐκ τῶ Περὶ Ἀγαστάσεως τῶν νεαρῶν μερικά τινὰ τεμάχια ὡσαύτῃ τῷ Ἐπιφάνιῳ, καὶ Φωτίῳ. Β'. Ἐπόμνημα εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ ἐκ τῶ-

(α) Κατὰ τὸν Σειδαν ἦν μία ἢ ἡ αὐτὴ πόλις ἣτις ἔφερε ἢ τὰ δύο παῦτα ὀνόματα.

τε μερικάτινα τεμάχια ἀπελείφθησαν ἄρα τῷ Φωτίῳ .
 Γ'. Περὶ τοῦ Ἀντεζουσίου . Δ'. Συμπόσιον δέκα Παρ-
 θέρων . Οὗτος ὁ διάλογος εἶναι πολλὰ νεοθρυμῶς . Ε'.
 Ὀμιλία περὶ Συμεῶν καὶ Ἀγγης , μερικοὶ θέλουσι τῆ-
 το νὰ εἶναι ἄλλῃ τινὸς νεωτέρου Μεθοδίου , ζ'. Ὀμιλία εἰς
 τὰ Βαῖα . Ζ'. Ἐπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν .
 καὶ τῆτο εἶναι ἄλλῃ Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
 κληματίσαντος .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μεθοδίου Πατάρων , S. Methodii Paterensis , τὰ σω-
 ζόμενα , ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις μετὰ τῷ τῶ Ἀμφιλο-
 χίῃ , τῷ 1644. εἰς φύλ.

--- Ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶ Πατέρων . Τόμ. Γ' . σελ. 673-735.

Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ ἰδίως , τὸ μὲν Συμπόσιον , ἐν Ρώμῃ
 τῷ 1656. εἰς 8. καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1657. εἰς φύλ. καὶ τὰ
 λοιπὰ ἐν ταῖς Ὀρθοδοξογραφοῖς .

ΗΗΠΔΙΙ.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 311.

Πέτρος ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος , ὁ ὁποῖος εὐεκεν
 τῆς ἀγιότητος τε καὶ τῆς παιδείας τε ἐπαινῆται μέγαν ὑ-
 πὸ τῶ Εὐσεβίῃ . Εἰς τὸν καιρὸν τῶ καὶ τῶν χριστιανῶν διωγ-
 μῶ ὑπὸ τῶ Διοκλητιανῶ , φυγὰν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐγλύ-
 πωσε τῷ ζωώπῳ , ἀλλ' ἔπειτα εἰς τὸν ὑπὸ τῶ Μαξιμιανῶ ,
 ἔπρεπε νὰ ὀπισφραγίσῃ τῷ τῶ Χρυσῶ διδασκαλίῳ μὲ τὸ
 αἷμά τε , τῷ 311. Σωτηρίῳ ἔτει . περὶ τῷ 306. συνέγραψεν
 εὐ βιβλίον περὶ Μετανοίας , ἐκ τῶ ὁποῖοις σώζονται ἀκόμη
 ἑκαπὸντε Κανόνες .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πέτρου Α'λεξανδρείας, Κανόνες περὶ Μετανοίας, μετὰ τῶν χολίων τοῦ Βαλσαμώνος, καὶ Ζωναρά, ἔξεδόθη. ἐν τῇ Πανδέκτη τῆς ἱερῶν Κανόνων, ἐν Οὐρανίᾳ τῷ 1672. ἐν τῷ Β'. σελ. 8. Καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς Συλλογαῖς τῆς ἱερῶν Κανόνων.

Η Η Π Δ Ι Ι Ι .

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῆς 325.

Χαλκίδιος ὁ Συγγραφεὺς τῆς ὑπόμνηματός εἰς τὸν τῆς Πλάτωνος Διάλογον τῆς Τιμαίου, ἄφισε πῶς μεταγενεστέρας εἰς ἀμφιβολίαν, αὐτὸν ἦτον Χριστιανός, ἢ ἔθνηκός. Οἱ περισσότεροι τῆς Κριτικῶν θέλουσιν ὅτι ἦτον Χριστιανός, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά του δείσκονται ἔχνη Χριστιανισμοῦ, ἄλλοι πάλιν θέλουσιν ἀμφίβολον τὴν τοιαύτην περικοπὴν ὅτι ὅμως ἐχρημάτισε καὶ διάκονος πῶς ἐν Καθαρσῆν Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῆτο μᾶς εἶναι ἀμφίβολον, καὶ ἀναπίδεικτον. Τὸ ὑπόμνημα τῆτο ἔγινε πρὸς τινὰ Ὅσιον, τὸν ὁποῖον θέλουσιν ὅτι ἦτον ὁ Ἐπίσκοπος πῶς Κοδρέβης, ὅστις ἦτον παρῶν καὶ εἰς τὴν πρῶτην τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὸ πρῶτον ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις, τῷ 1520. εἰς φύλ.

Πλάτωνος Τιμαίος, μετὰ τῆς ὑπόμνηματός τῆς Χαλκιδίου ἔξεδόθη ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1617. εἰς 4.

Καὶ μετὰ τῆς Ἰσπολύτου, τῷ 1718. ὑπὸ Γ. Α. Φαβελίε, ἐν τῷ Β'. τόμ. σελ. 225.

Η Η Π Δ Ι Ι Ι.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

Απέθανε πρὸ τῆ 333. ἔτους.

Γάμβλιχος εἰς τῶν περὶ φήμων Συγγραφέων, τῆ ὁποῖου τὸ ὄνομα πολλὰκις συγχέεται μετ' ἄλλῃ τινὸς παλαιότερη, καὶ νεώτερον συγνόμενῃ Γάμβλίχῃ, κατήγετο ἄπο μίαν ὀπίτημον γενεὰ πῆς Χαλκίδος εἰς τὴν Κοίλο-Συρίαν· ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγεννήθη εἶναι ἄγνωστος. Ὁ Σειίδας πᾶσαι τῆτον ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Κωνσταντίνου τῆ μεγάλου, ἐπὶ τῆς ἑποίας, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆ 333. Σωμείει ἔτι φαίνεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Γάμβλιχος, ἀποτῆ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Καισαρικὴν αὐλήν, ὁ μαθητῆς τῆ Σάπατρος. Ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτὸν τῆ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πλατωνικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε διδάσκαλον τὸν Πορφύριον, καὶ πᾶσι μεγάλῃ ὑπόληψιν ἔλαβον, ὥστε ὁ καῖσαρ Ἰουλιανὸς ἔλεγον, ὅτι ὁ Γάμβλιχος ἦτον κατώτερος τῆ Πλάτωνος κατὰ τὸν χρόνον μόνον, ἀλλ' ὄχι καὶ κατὰ τὴν μάθησιν. Συνέδαισε καὶ τὴν τὴν Φιλοσοφίαν μετ' ἑαυτὸν τῶν Πυθαγορείων, Αἰγυπτίων, καὶ Χαλδαίων· ἡ ὑπόληψις τῆ πύξισεν ἀκόμη περὶ σότερον, μετ' ἑαυτὸν τῆς ἀγίόπιτος, καὶ τῆς θαυματουργικῆς τῆ δυνάμεως· ἐπειδὴ ἔ μόνον θαυμασμὸν ἄξιον, ἀλλὰ καὶ θαυματουργὸν τὸν ἀνόμαζον, καὶ αἱ τοιαῦται θαυματουργίαι ἀπεδίδοnton τότε εἰς τῆς ἐθνικῆς Φιλοσόφου, διὰ νὰ ἐμποδίζεν τρόπον τινὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Αὕτη ἡ φήμη, καὶ ἡ καθαρά ὀξήγησις τῶν μαθημάτων τῆ, σωοίθησε πολλὰς μαθητὰς πανταχόθεν. Ἡ εἰλημείειά τῆ δὲ τὸν ἑσυγχάρεν νὰ κρύβῃ οὐδὲ τῶν μυσηρίων τῆς Φιλοσοφίας τῆ, καὶ αὕτη ἀπεκατέτισσε τῆς μαθητὰς τῆ ὅπῃ ἡμέραν καὶ ἡμέραν νὰ μένῃ πάντοτε μετ' αὐ-

τῆ, καὶ τὰ ὑπηρετῆσιν εἰς τὴν τράπεζάν τε (α) ἥτις χεδὸν ἕτον παρομοία μὲ τὴν Πυθαγορικῶν.

Συγγραμματα.

Περὶ τῶν Συγγραμμάτων τῆ Γαμβλίχου, ὁ Φαβερίου ἐξέδωκεν (β) εἰς διεξοδικὸν κατάλογον, ἐξ ὧν τὰ πελασώτερα ἐχάθησαν. τὰ σωζόμενα αὐτῶ εἰς Α'. Περὶ Μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ Γαμβλίχος συνέγραψε τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆ Αβαμμῶν, ὡς μίαν ἀπόκρισιν τῆς τοῦ Πορφυρίου ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Προφήτην Ἀγνητον, καὶ παραμαρτυρεῖται περὶ τῆς τῶν Ἑθνικῶν θεωρίας, καὶ ἐξηγεῖ πᾶς δυσκολίας ὅσαι ἀπαντῶνται εἰς τὴν Θεολογίαν, καὶ Πνευματολογίαν, κατὰ τὰ αξιώματα τῶν Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, καὶ Ἑλλήνων. Παρατηρῆνται ἐν αὐτῷ καί τινα ἰχνη Χριστιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἴσκειται ἀπ' αὐτόν.

Β'. Περὶ τῆς τοῦ Πυθαγόρου Φιλοσοφίας βιβλία δέκα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν διὰ τῆ τύπε μέχρι τῆ δε. α'. Βίος Πυθαγόρου. β'. Ὀμιλίαι περὶ Φιλοσοφίας, γ'. Μαθηματικὴ κοινὴ διδασκαλία, ἐκ ταύτης μετὰ τινα τμήματα Λατινιστὶ ἐξεδόθησαν. Ὁ Γάλε, καὶ ὁ Τεννέλιος ὅμως ὑπεχέθησαν μίαν εἰρηλικὴν Ἑλληνικὴν τῶν Ἑκδοσιν. δ'. Ἐπιτόμημα εἰς τὰ Ἀριθμητικά. Νικολάου Γερασίου, καὶ τὸ ζ'. Θεολογούμενα Ἀριθμητικά.

Ἐκδόσεις.

Γαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ Μυστηρίων. Iamblichi Chalcidensis de Mysteriis, ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων Ἑλληνο-Λατ. ὑπὸ Θωμά Γάλε ἐν Ὁξωνίᾳ τῷ 1678. εἰς φύλ. κατὰ τὸ χειρόγραφον Ἰσαὰκ τῆ Βοσσίης.

--- Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου, de vita Pythagorica. Ἑλληνο-Λατιν. μετὰ σημειώσεων. Λαδ. Κασέρε καὶ ἐπι-

(α) Εὐνάπιος εἰς τὸν βίον αὐτῆς.

(β) Ἑλλ. Βιβλ. βιβ. Δ'. κεφ. 28. Τόμ. Δ'. σελ. 282.

διορθώσεως, καὶ τῆ Πορφύρειά περὶ τῆ αὐτῆ, ἔξεδόθη ἐν Ἀμσελοδαμίῳ, τῷ 1707, εἰς 4.

--- Ὑπόμνημα, ἢ εἰσαγωγή εἰς τὰ Ἀριθμητικά, καὶ Μαθηματικὴ Διδασκαλία, Λατινιστὶ ἔξεδέθη ἐν Ἀρνεμίᾳ, τῷ 1668. εἰς 4.

--- Τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1543. εἰς 4.

ΗΗΠΔΠ.

Δ Ε Ξ Ι Π Π Ο Σ.

Ἦκμασε μετὰ τὸ 333.

Ὁ Δέξιππος ἀειθεμεῖται μετὰ τὸ πᾶν ἐκλεκτικῶν Φιλοσόφων, μ' ὅλον τῆτο εἶχε περαιοτέραν κλίσιν εἰς τὰ Ἀριστοτελικά, ὡσαύτως εἰς τὰ Πλατωνικά, δι' ὃ καὶ μετὰ τὸ ἐπίθετον Περιπατητικὸς διακρίνεται ἀπὸ τὸν Ἰσορροπὸν Δέξιππον. ἦν δὲ μαθητὴς τῆ Ἰαμβλίχου, ὅστις ἀπέθανε ἀπὸ τῆ 333. ἔτους. Σώζονται καὶ τῆτε τέρα βιβλία ἐρωτημάτων εἰς τὰς Κατηγορίας τῆ Ἀριστοτέλους, τὰ ὅποια εἰσέτι εἰσὶν ἀνέκδοτα διὰ τῆ τύπε. Ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἔξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1546. καὶ 1566. ad Calcem Porphyrii in praedicamenta, καὶ ἐν Παρισίοις ἰδίως, τῷ 1549. εἰς 8.

 Η Η Π Δ Π Ι .

Ε Υ Σ Ε Β Ι Ο Σ .

Έγεν. τῷ 264. κὶ ἀπέθ. τῷ 340. ἔτει.

Ο Εὐσέβιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Παλαιστίνην περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας τῆ Γαλιλαιοῦ, τμηθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα πρῶτος τῆς ἐν Καισαρείᾳ Κοινοῦτιτος, ἐφιλιώθη μεγάλως μὲ τὸν Πάμφιλον, ὅσις καὶ αὐτὸς τότε ἐπισήμως ἐτιμᾶτο μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα. Ἐλαβε τὸ ἐπίθετον τῆ καὶ ὀνομάζεται καὶ ἔπος Πάμφιλος, κρηματίσας καὶ διδάσκαλος τῆς ἐπὶ τῆ Παμφίλῃ συνηθείσης ἐκεῖ σχολῆς. Μετὰ δὲ τὸν ἔπος τοῦ Διοκλητιανοῦ κατὰ τῆ Χριστιανῶν διωγμὸν, μικρὸν τι μετὰ ταῦτα εἰρηνώδους τῆς Ἐκκλησίας, προεχειρίθη Ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, τῷ 314. Σωτηρίῳ ἔτει. Ἐμίχθη μετὰ ταῦτα εἰς τὰς τῆ Ἀρείῃ φιλονεικίας, καὶ θέλων νὰ τὸν ὑπερασιδῆ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπον, ἐπέπειρε μερικὰς ψευδοπάς εἰς τὰ Συγγραμμάτα τῆ, αἱ ὁποῖαι τὸν ἀποδεικνύουσιν ὑποπτον· μὴ ὅλον ὅτι ὑπέγραψεν εἰς τὸ ἐν Νικαίᾳ Σύμβολον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἡ τὸν παρῶν καὶ εἰς τὰς κατὰ τῆ Εὐσαθίᾳ Ἀντιοχείας, καὶ Ἀθανασίᾳ Συνοδῶν, καὶ πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον τὰς περὶ τῆ Ἀθανασίᾳ ἀναφορὰς ἀπέστειλεν. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐόρταζε χαρῶν τότε τὸν τελειοκρῶν ἔπος τῆς αὐτοκρατορίας τῆ, ὅτε καὶ ὁ Εὐσέβιος τὸν Ἐγκωμιασικὸν Λόγον πρὸς Κωνσταντῖνον ἐξεφώνησε, ᾧ τῷ ὁποίῳ ἔρε μεγάλῳ χάριν, καὶ συχνὰς ἐπιστολάς παρ αὐτῆ ἐλάμβανε, καὶ πολλάκις μετ αὐτῆ σωφέφαγε, καὶ φιλικώτατα συνωμιλῆσε, τῆ καιρῆ τὸν χρόνον διατείνοντες. Ἀποθανὼν δὲ ὁ Κωνσταντῖνος, ὀλίγον μὲ ταῦτα τὸν ἀκολούθησε καὶ ὁ Εὐσέβιος. Ὁ Βαλέσιος τᾶττει τὸν θάνατον αὐτῆ τῷ 340. Σωτηρίῳ ἔτει.

Συγγραμματα.

Αναντηρήτως ὁ Εὐσέβιος τίσεται μεταξὺ τῶν πρώτων πε-
 παιδευμένων τῷ αἰῶνος τῷ, τῷ ὁποίῳ αἱ ἐκδηλώσεις εἰς τὴν
 Ἰστορίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, μένουσιν ἀ-
 θάνατοι, μὴ ὅλον ἔτι δὲ ἐπέσπεξε καλῶς εἰς τὰ καθήκου-
 τε εἰς Ἰστορίαν. Ἐμεταχειρίθη εἰς βοήθειαν τῶν συγγραμ-
 μάτων τῷ τῷ βιβλιοθήκῳ τῷ Παμφίλῳ, ἢ τῷ τῷ Ἰε-
 ρουσαλίμῳ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῷ μᾶς σώζεται ἀπόμνη-
 σίας μεγάλος Λεξιμὸς. Α'. Χρονικόν, ἢ παντοδαπὴ Ἰ-
 στορία, ὡς λέγει ὁ Αὐγουστίνος (α) εἰς τῷ ὁποίῳ τὸν καιρὸν
 τῷ ἀντίγραφο ἦσαν ἅπαντα. Τῷ σωζέσθαι ἀπὸ δύο μέ-
 ρη, ἔξ ὧν τὸ πρῶτον, Χρονογραφία, ἢ τὸ δεύτερον Κα-
 κῶν χρονικῶς ἐπεγράφοντο· εἰς τὸ πρῶτον ἐπραγματώε-
 το τῷ Ἀρχαιολογίας σχεδὸν ὅλων τῶν Ἐθνῶν, εἰς διάφο-
 ρα τμήματα. τὸ δὲ δεύτερον ἦτον μία χρονικὴ καταγραφή,
 ἀπὸ τῷ Κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ, μέχρι τῷ 325. ἔτους τοῦ
 Σωτηρίου. Τὸ Ἑλληνικὸν πρωτότυπον σχεδὸν ἐχάθη· ἐκ
 τῷ ὀλίγων ἱεραρχῶν ἐσώθησαν ἐκσπαρμένα εἰς ἄλλους
 Συγγραφεῖς, τῷ ὁποίῳ ὁ Σκαλιγέρος συνάξας, μεταφρά-
 σας καὶ μισκὰ, ἐκ τῷ Λατινικῷ ἐξέδωκεν. Ὁ Σκαλιγέρος
 δὲ τῷ ἐσωμάζεε καλῶς, καὶ ὑπεχέθη ὁ Ἰταλὸς Ἰερώνυμος
 δὲ Πράτο, (β) νὰ κάμη μίαν ἄλλαν καλλιτέραν συνλογὴν,
 ἔχων ἀπὸ χεῖρας καίτινα ἄλλα γνήσια τοῦ Εὐσεβίου, καὶ
 νὰ μεταφράσῃ καὶ τὸ Λατινικὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πάλιν,
 ἀλλὰ μέχρι τῷδε δὲ ἐφάνη ἀπόμνη. Β'. Προπαρασκευαῖς
 Εὐαγγελικῆς, βιβλ. ΙΕ'. πρὸς Θεόδοτον Ἐπίσκοπον Λαο-
 δικίας. ἐν τῷ ἀποδεικνύει πῶς πρέπει νὰ προετοιμάζε-
 ται τινὰς διὰ νὰ δεχθῇ τὴν Χριστιανικὴν Πίσιν, καὶ τὸ ὄρθον
 πάσης. Εὐείσκονται ἔτι ἐν τῷ πολλὰν περὶ ποταῖς δια-
 φόρων χαρισίων παλαιῶν Συγγραμμάτων. Γ'. Εὐαγγελι-

(α) Ἐπιστολ. Λε'.

(β) *De Chronicis libris duobus ad Eusebio Caesari scriptis
 et editis dissertatio Verona. 1759. pag. 8.*

αὐτῆς ἀποδείξεως, τὸτο σωίσαν ὑπὸ ἑκοσι βιβλία, σώζονται μόνον τὰ δέκα, καὶ πῦται πάλιν ἐλλειπῆ. Ἰστοροῦται ἐν αὐτῷ τῷ Χριστιανικῷ Πίστιν ἐν τῆς παλαιᾶς Γραφῆς. Δ'. Ἐκκλησιαστικῆς Ἴστορίας βιβλία Ι'. ἀρχομένη ὑπὸ Χριστῶ μέχρι τῆ 324. Σωτ. ἔτ. Αὕτη εἶναι τὸ θεμέλιον ὄλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Ἴστοριῶν. Ε'. Βίος μαρτύρων, οἵτινες ἐμαρτύρησαν ὑπὸ τὸ 303. μέχρι τῆ 310. ἐπὶ Διοκλητιανῶ εἰς τῷ Παλαισίνῳ. ς'. Κατὰ Ἰεροαλέου διοικητῆ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅσις διήγειρε τὸν Διοκλητιανὸν νὰ κινήσῃ τὸν κτ' τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, καὶ κατὰ τῆ βιβλίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον παραβάλλει Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, μετὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν. Ζ'. Κατὰ Μαρμελάλου Ἀγκύρας Ἐπισκόπου, βιβλία Β'. Η'. Περὶ ἐκκλησιαστικῆς Θεολογίας, βιβλ. γ'. Θ'. Ἐπιστολὴ πρὸς τὰς Καισαρεῖς περὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ βιβλαιωθεύσης ὀρθοδόξου πίστεως. Ι'. περὶ τόπων καὶ πόλεων Ἑβραϊκῶν. ΙΑ'. Ὑπόμνημα εἰς τοὺς ψαλμοὺς. ΙΒ'. Τεμάχια ἐκ τῆ εἰς τὸ Ἄσμα καὶ Ἀσμάτων ὑπομνήματος. ΙΓ'. Βίος Προφητῶν. ΙΔ'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν. ΙΕ'. Κανόνες, ἢτοι Πίνακες δέκα εἰς τῷ Εὐαγγελικῷ ἀρμονίᾳ, μετὰ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς Καρπιανόν. Ις'. Τεμάχια Διαφωνίας Εὐαγγελίων. ΙΖ'. Λόγος ἐγνωμαστικὸς πρὸς Κωνσταντῖνον. ΙΗ'. Βίος τῆ μεγάλης Κωνσταντίνου, βιβλία Δ'. ἐν τῷ τῷ διηγῆται ὅσα ὁ Κωνσταντῖνος περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔπραξε. Τὸν κατηγορεῖσιν ὅμως ὅτι κατὰ πολλὰ μακρύνει τὴς ἐπαίνους. ΙΘ'. Τεμάχιον περὶ τῆ μαρτυρεῖς τῆ Παμφίλου. Κ'. Τεμάχια ἐκ τῶν βίων καὶ τῶν Μαρτύρων. ΚΑ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντῖαν Ἀνγκύραν, τῷ σύζυγον τῆ Ἀκινίε. ΚΒ'. Ἀπολογία περὶ τῆ Ὁμολογίας, καί τινα ἄλλα τεμάχια, τὰ ὁποῖα τινες τὰ ὑποδίδουσι τῷ Ἐμμεσινῷ Εὐσεβίῳ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Εὐσεβίου Χρονικόν. Thesaurus temporum, Eusebii, μετὰ σημειώσεων Ἰωσήφ τῆ Σκαλιγέρε, ἐξεδόθη ἐν Ἀμστερδαμῷ, τῷ 1658. εἰς φύλ.

--- Εὐαγγελικῆς Προϋδασιδῆς βιβ. ΙΕ'. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1628. εἰς φύλ. καὶ ἐν Κολωνίᾳ τῷ 1688.

--- Εὐαγγελικῆς Ἀποδείξεως, βιβλ. Ι'. ἐξεδόθ. μετὰ σημειώσεων τῷ 1628. εἰς φύλ. ἐν Παρισίοις, καὶ τῷ 1688. ἐν Λειψία μετὰ τῆς κατὰ Γεροκλέους Ἐπιστολῆς.

--- Προοίμιον τῆς Εὐαγγελικῆς προπαρασιδῆς ἐκ τῆς ἐν Βυκερρεσίῳ βιβλιοθήκῃς Ἰωάν. Νικολάου Μαυροκορδάτου, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῆ Φαβρικής Ἐκκλ. Βιβλ. Τόμ. 5'. σελ. 30.

--- Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, βιβλ. Ι'. μετὰ τῆς ἐγκωμιαστικῆς Λόγου πρὸς Κωνσταντῖνον καὶ τῆς βίβ. αὐτοῦ, ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινίᾳ τῷ 1720 καὶ ἐν Τεβριζῶ τῷ 1748.

--- Βίοι τῶν ἐν Παλαισίνῃ μαρτυρησαμένων, ἐξεδ. ἐν ταῖς τῆ Ρ'ίνάρτε Μαρτύρων ἀράξεσι.

--- Ἐπιστολὴ κατὰ Γεροκλέους, ἐξεδόθη ἐν τοῖς πῶν Φιλοκρατῶν, καὶ ἐν τῇ τῆ Εὐσεβίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἀποδείξεως τῆς ἐν Λειψία ἐκδόσεως.

--- Περὶ τόπων ἑβραϊκῶν, ἥτοι Οἰομασικῶν τῶν ἑβραϊκῶν τόπων καὶ πόλεων, ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων Ἰωάν. Κλερίου ἐν Ἀμσελοδαμίῳ τῷ 1707. εἰς φύλ.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὰς ψαλμοὺς, ἐξεδόθη εἰς τὴν Συλλογὴν τῆ Μοιτφωκῶν τῶν Πατέρων, ἐν τόμ. Α'.

Εὐσεβίου, Πολυχροτίου, καὶ Ψελλοῦ, Ἑρμηνεῖαι εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Λαγδόνη Βατ. τῷ 1617. εἰς 4.

--- Ὑπόμνημα, εἰς Ἠσαΐαν ἐξεδόθη ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Πατέρων τῆ Μοιτφωκῶν. ἐν τῷ Β'. τόμ. σελ. 347.

--- Κατόνες, ἥτοι Πίνακες δέκα Εὐαγγ. Ἄρμον. πρὸς Καρπιανὸν, ἐξεδόθησαν πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῆ Ἱερῆ Εὐαγγελίᾳ τῆ ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς ἀναγνωστομοσίαις.

--- Εὐαγγελίων διαφωνία, ἐξεδ. ἐν τοῖς Ἑρωτήμασι Ἀναστασίου τῆ Σιναΐτε, καὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων Φραγκίσκου Κομπεφισσίου ἐν τῷ Α'. τόμ. σελ. 781.

--- Βίος τῆ μάρτυρος Παμφίλης, ἐν τῇ τῆ ὑπὸ Φαβρική τῆ Ἰππολύτου ἐκδόσει, τόμ. Β'. σελ. 217.

--- Τεμάχια ἐκ τῶν βίων τῶν Μαρτύρων, ἐξεδόθ. εἰς τὰ Πρακτικὰ τῶν Πατέρων, τόμ. Α'. σελ. 420.

--- Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντίαν, ἐξεδ. ἐν ταῖς ση-

μειώσσει Γωάν. Βοΐβινίου εἰς τὰ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορά, σελ. 795.

--- Ἀπολογία ὑπὲρ τῶ Ὠρειγίνης, ἴδε τὸ ἄρθρ. Πάμφιλος.

Καί τινα ἄλλα τεμάχια ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Η Η Π Ι Π Δ Ι Ι.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Ω Ν.

Α'πέθανε τῷ 358.

Σεραπίων, ἦτον Αἰγύπτιος τὸ γένος, Μοναχὸς τὸ χῆμα, καὶ Κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Θμωίδος ἐν Αἰγύπτῳ ἐγένετο. Οὗτος ἦτον ἕνας ἀπὸ τῶν παρῆσβεις, οἱ τινες ἀπεσάλισαν πρὸς τὸν Κωνσταντῖον ὑπὲρ τῶ Ἀθανασίε, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Ἐπιστολαὶ τῶ Ἀθανασίε σώζονται. Οἱ Γεράνυμος ἐπαινεῖ μεγάλως τὴν πολυμάθειαν, καὶ τὴν δειφράδειαν τῆς λόγων τε. Σώζεται αὐτῶ ἐν βιβλίῳ κατὰ τῆς Μανιχαίων, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Φώτιος ἀναφέρει.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σεραπίωνος κατὰ Μανιχαίων, ἐξεδόθη in H. Canisii Lectio, antiqu. edit. J. Basuagio. Τόμ. Ι'. σελ. 35.

ΗΗ Π Δ Π Ι Ι Ι.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ.

Η΄κμαζε περὶ τὸ 358.

Ἀρισταίνετος, ὁ ἐκ τῆς Νικαίας τῆς Βιθυνίας, ἦτον ἐπὶ τῷ Καίσαρος Κωνσταντῆς Ἐπίτροπος ταύτης τῆς ἐπαρχίας, ὅστις εἰς τὸν σεισμόν τῷ 358. ἔτος καταπλακωθείς εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀπέθανεν. Ὁ φίλος τῆς, ὁ ῥήτωρ Διβαΐσιος τὸν ἐπαινεῖ μεγάλως, ἔνευεν τῆς ῥητορείας τῆς καὶ τῶν χρηστῶν ἡθῶν τῆς. Ἀποδίδουσιν ὁμοῦς εἰς αὐτῆς δύο Βιβλία ἐρωτικῶν Ἐπιστολῶν, τὰ ὅποια εἶναι ἀπλωδισμῶνα, διὰ τὰ ὠραϊότητα αἰθῆ τῶν τῷ Πλάτωνος, καὶ ἑτέρων περὶ φήμων ἀνδρῶν Συγγραμμάτων. Ὁ Γ. Κ. Πάβ, μὲ τὴν σαυήθη ἀλαζονικῶ καὶ ἀδιάκριτον ἰχυρογνωμίαν τῆς θέλει, ὅτι ὁ Συγγραφεὺς τέτων τῶν Ἐπιστολῶν ἦτον κάποιος Σοφιστῆς, καὶ ἐκ τῆς πρώτης Ἐπιστολῆς, ἔλαβον αἰτίαν νὰ ὑποθέσῃ Συγγραφεὺς τέτων τὸν Ἀρισταίνετον.

Ε΄κ δ ὀ σ ε ι ς.

Ἀρισταίνετου Ἐπιστολαὶ ἐρωτικαί. Τινὰ τῶν παλαιῶν Ἡρώων ὑπὸ πῆμα, ἐξεδόθη. ἐν Ἀνтверπία τῷ 1566. εἰς 4.

Ἀρισταίνετου Ἐπιστολαὶ Ἑλλην-Λατιν. ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις, τῷ 1639. εἰς 8.

--- Ἐπιστολαὶ Ἑλλην-Λατιν. μετὰ σημειώσεων Γωσίε Μερκερίου, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γ. Κ. δὲ Πάβ, (de Pauw). Trajecti ad Rh. 1736. εἰς 8.

Η Η Π Δ Π Ι Ι Ι .

Ε Τ Σ Τ Α Θ Ι Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 360.

Εὐστάθιος ὁ ἐκ τῆς Σίδης τῆς Πάμφιλίας, ἦτον κατ' ἀρχάς Ἐπίσκοπος τῆς Βεροίας τῆς ἐν Συεία, καὶ παρὰ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἁ. Συνοδόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπέδη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἐχθρὸς μεγάλος τῷ Ἀρειανῶν, οἱ τινες σωήρησαν νὰ συναχθῇ μία ἄλλη Σύνοδος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν κατ' αὐτῶ, διὰ μίαν συνοφαντίαν ὅπως κατ' αὐτῶ οἱ Ἀρειανοὶ ἔπλασαν, ἥτις τὸν ἐκάθισε, καὶ ἐξορίσθη εἰς τὴν Θράκην εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἐκείνης περὶ τὸ 360. ἔτος τὸ Σωτήριον .

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ο Εὐστάθιος ὠμίλησέ κατὰ τῶν ὀνόματι τῆς Συνοδὸς εἰς τὴν Νίκαιαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον, καὶ αὕτη ἡ ὁμιλία, φαίνεται ὅτι ἦτον γεγραμμένη ἀπὸ τὸν Νεοκαισαρείας Γρηγόριον, καὶ ἐξεφανήθη ὑπὸ τῷ Εὐστάθιου, ἢ ἄλλως πως τὴν ἀποδίδωσιν εἰς τὸν Γρηγόριον. Σώζεται ἔτι καὶ ἡ ὑπόμνημα εἰς τὴν ἑξαήμερον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, εἰς τὸν χρονικὸν τὸ ὁποῖον ἀρχεται ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῷ Κελπῶν. Εὐρίσκονται ὅμως αἰτίαι ἀμφιβολίας, ἀπὸ τῆς Εὐστάθιος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς, ἐπειδὴ κατ' ἀρχάς τῆ Συγγράμματος λέγει, τῶν ἀγίων σι ἀκριβεστάτην τῶν χρόνων ἱστορίαν ποιησάμενος . ὑπονοῶν τὸν ἀπρὸς ἀντικείμενόν τιν Εὐτέβιον τῆς Καισαρείας, καὶ ὅτι ἀναφέρει μερικὰ ἀπὸ τὸ Ἰωάννης Πρωτὸν ἀγγέλιον τῆς Ἰακώβου, καὶ ἐν αὐτῷ λόγῳ, ὅλον τῆτο τὸ ἐναντιῶν

ΕΣΤΑΘΙΟΣ.

καὶ εἰς τὴν πολυμάθειαν καὶ δόφραδειαν τῆς Εὐσταθίου, τὴν ὁποίαν ὀπιβεβαίωσι ὁ Σαζόμενος (α). Τὸ βεβαιότερον εἶναι τὸ περὶ Ἐγγαστριμύθου κατὰ τῆς Ὠελγίνης, καὶ μερικὰ ἄποσασμάτια, τὰ ὁποῖα συναΐξας ὁ Φαβερίκιος ἐν τῇ αὐτῇ Βιβλιοθήκῃ ἐξέδωκεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐσταθίου, ὁμιλία πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Αὐτοκράτορα, ἐξεδόθη μετὰ τῆς τῆς Ἀλατίς, ἐν Λαγδόνῳ, τῷ 1629. Καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῆς πραικτικῶν τῆς Πατέρων, τόμ. Β'. σελ. 555. καὶ τῆς Φαβερίκιῳ τόμ. Η'. σελ. 168.

--- Ἐπόμνημα εἰς τὴν Ἐξαήμερον, καὶ τὸ, Περὶ Ἐγγαστριμύθου κατὰ Ὠελγίνης, Καὶ τὸ τῆς Ὠελγίνης περὶ Ἐγγαστριμύθου, ἐξεδόθησαν μετὰ σημειώσεων τῆς Λέοντος Ἀλατίς, τῷ 1629. εἰς 4. ἐν Λαγδόνῳ.

--- Συγγραμμάτια τινὰ, ἐξεδόθη ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τόμῳ 27. σελ. 22. καὶ 41. Καὶ ἐν τῇ Φαβερίκιῳ βιβλιοθ. τόμῳ Η'. σελ. 172.

ΗΗΠΠΙΔΔ.

ΕΥΣΕΒΙΟΣ.

Ἀπέθανε τῷ 360.

Εὐσέβιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης εἰς τὴν Φοινίκην, συμβεβηδός τῶν Ἡμιαρειανῶν ἐχημάτων, κατὰ τῷ 360. ἔτει. Ἐκ τῆς γνησίωσαντῆς συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Γεράνυμος εἰς τὴν σάξεται. Τὰ ὑπὸ τὸ ὄνοματὶ σαζόμενα,

(α) Ἐκκηστ. Ἰστορ. βιβλ. Β'. κεφ. ιδ'.

καὶ Λατινιστὶ ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων εἰσὶν ἀποσπάσματα διαφόρων Λατίνων Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων.

ΗΗΙΠΙΔΔΙ.

Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Ο Σ.

Α'πέθ. μετὰ τὸ 361.

Δαυροθέος εἰς πεπλάσμοσος Ἐπίσκοπος τῆς Τύρου, θέλει-
σιν ὅτι ἐμαρτύρησεν ὅπῃ Γελιανὸς τῷ 107. ἔτει τῆς ἡλι-
κίας τε. Οὗτος τῷ ὄντι δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ συγγραφεὺς,
ἀλλ' ἄλλος τις ὅς τις ἠκμαζε παρὸ τῆ 525. Προκόπιος ὀνο-
μαζόμενος, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ τῆς ἑβδο-
μήκοντα Ἀποσόλων, ὑπέβαλεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆ Δαυροθέα,
ἢ ὅποια ἐπλάσθη διὰ τὴς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων-
σταντινουπόλεως καὶ τῆς Ρώμης φιλονικίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Δαυροθέου Ἐπισκόπου Τύρου περὶ τῶν Ο'. Ἀποσόλων,
ἔξεδόθη μετὰ τὸ χρονικὸν τῆ Παχάλῃ ἐν Παρισίοις, τῷ 1688.
εἰς φύλ. ἐν σελ. 426.

--- Ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τῷ Γ'.
τόμ. σελ. 426.

ΗΗ^πΙΔΔΙΙ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

Η'κμαζε πρὸς τῷ 363.

Μάξιμος εἰς τῆς Φιλοσόφων, ἦτον ἀπὸ τὸ Βυζάντιον, γρη-
ματίσας Διδάσκαλος Ἰελιανῶ τῷ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος δὲν
πρέπει νὰ συγχέται μὲ ἄλλον τινὰ Μάξιμον Εἰφέσιον,
ὅστις καὶ αὐτὸς εἰδίδαξε τὸν Ἰελιανόν. Σώζονται καὶ τότε μία
πραγματεία *Περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων*, καὶ ἐν Ἀ-
στρολογικὸν Ποίημα *Περὶ Καταρχῶν*, ὅ ἐστὶ, ἀνὰ κάθε
ἐπιχειρήσεις, κατὰ τὴν θέσιν τῆς Σελῆνης, λαμβανῆ εὐ-
τυχῆς τέλος.

Ε' κ δ ό σ ε ι 5.

Μαζίμου περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων, ἐξεδόθη μετὰ τῆς
Ἐπιστολῆς Διονυσίου Ἀλικαρνασ. πρὸς Πομπήϊον ἐν Παρι-
σίοις τῷ 1554. εἰς 8.

„ Καὶ ἐν τῇ Φαβελικῆ Βιβλιοθ. τόμ. 9. σελ. 570-586.

--- *Περὶ Καταρχῶν*, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῷ Φαβελικίου
Βιβλιοθ. ἐν τόμῳ Η'. σελ. 415-448.

ΗΗΠΙΔΔΙΙΙ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 331. ἀπέθ. τῷ 363.

Ἰουλιανός, ἢ καθὼς ἐν ταῖς παλαιαῖς Ἐπιγραφαῖς. Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός, ἦτον υἱὸς Ἰουλίου Κωνσταντίου, ἀδελφοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν ὁποῖον μετὰ τῆς δευτέρας αὐτῆ γυναικὸς Βασιλίνης τῷ 331. ἔτει ἐγέννησεν. Ἀνετράφητο ὁ Ἰουλιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ χει τοῦ θανάτου τῆ θείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, διαδεχθεὶς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν αὐτοκρατορίαν, συνέβη μία σκληρὰ δυσυχία εἰς ὅλας τὰς Συγγενεῖς τῷ Ἰουλιανῷ, ἐκ τῆς ὁποίας μόνος ὁ Ἰουλιανὸς διὰ τὸ τρυφερόν τῆς νεότητός τε ἐγλύτωσεν. Ἦτον ἐκ φύσεως κατὰ τὸ ἀνάστημα τῆ σάματός τε πολλὰ ἄξιμος, κατὰ δὲ τὸν νέον σολισμόν με ὄλλω τὴν ἐπιτηδειότητα, ὥστε μὲ μέγαν θαυμασμόν τῶν διδασκασκάλων τε, εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῶ, ἀπέκτισεν ἕνα μέγαν θησαυρὸν μαθήσεων. Ἡ ἐπισκασία τῆς σκεδῆς τε ἦτον διωρισμένη εἰς κάποιον δυνῆχον Μαρδόνιον, οἱ δὲ διδάσκαλοι αὐτῆ ἦσαν Χριστιανοὶ, καὶ ἐφόσεχον μέγαν ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ποτὲ νὰ μὴ σιτανασρέφεται με Ἐθνικῶν πεπαιδωμένων. Νικοκλῆς ὁ Λακεδαίμων τὸν ἐδίδαξε τὴν Γραμματικὴν, καὶ Ἐκέβαλος τὴν Ῥητορικὴν. Ἡ ὑποψία τοῦ Κωνσταντῆ, βλέπων τῷ Ἰουλιανῷ τὴν ἀγχίνοιαν, καὶ τὴν τῆ πλήθους πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, τὸν παρεκίνησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν Ἰουλιανὸν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν τὸν ἀπέστειλεν εἰς Νικομήδειαν, ἀπαγορεύσας εἰς αὐτὸν σφοδρότατα, νὰ μὴ ἤθελεν ἔμβη ποτὲ εἰς τὸ σχολεῖον τῆ Λιβανίου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς τότε διωχθεὶς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐδίδασκεν ἐκεῖ τὰ μαθήματα. Ὁ Ἰουλιανὸς

ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μεθ' ὄρκου, καὶ νὰ φυλάξῃ ἀκριβῶς, διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς τῆς, ταύτῃ τῷ προσαγῶ. Δὲν ἐμβῆκε ποτὲ εἰς αὐτὸ τὸ χολεῖον, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἐσπῆδαζεν ἐπιμελῶς τὰ συγγραμμάτα τῆς, καὶ ἔλαβε μίαν μεγάλην κλίσιν εἰς τῆτον τὸν Συγγραφέα. Ἐγνωρίθη τότε καὶ μὲ τὸν Ἐθνικὸν Φιλόσοφον Μάξιμον τὸν Ἐφέσιον, ὅστις ἦτον ἔκδοτος εἰς τῷ Μαγείαν, καὶ ἐκολάκουε συχνὰ τὸν Ἰουλιανὸν μὲ τῷ ἀπόκτισιν τῆς αὐτοκρατορικῆς θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διεγείρων αὐτὸν καὶ εἰς μῖσος κατὰ τῆς Χριστιανῶν· ἀπὸ τῆτον καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀκόμη ἐδιδάχθη τῷ Ἐκλεκτικῷ, καὶ Πυθαγορικο-Πλατωνικο-Συγκρητισικῷ Φιλοσοφίαν, καὶ ἰδίως τῷ Θεουργίαν τῶν τῆς αἰρέσεων. Μ' ὅλον τῆτο ὑπέκρυπτε τὸ μῖσος κατὰ τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπῆδᾶξῃ καλλίτερα τῷ μυστικῷ Θεολατρίαν, καὶ τῷ Χριστομολογίαν, εἴθε καὶ συνανεσρέφετο μὲ τὰς δύο φασῆρας τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Γρηγόριον, καὶ Βασίλειον, οἳ τινὲς καὶ αὐτοὶ τότε ἐκεῖ ἐσπῆδαζον τὰ μαθήματα, καὶ ἀνεγίνωσκε μὲ τὸν Βασίλειον, ὅχι μόνον τῷ κοσμικῷ Ἰσοεῖαν, ἀλλὰ καὶ τῷ θείαν Γραφῶν, ἀγκαλά καὶ εἰς τὸν Γρηγόριον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποκερδῆ, καὶ μ' ὅλον ὅτι δὲν τῷ ἐφανέρωσε ποτὲ τὰς σκοπὰς τῆς. Μετὰ ταῦτα καταλιπὼν τὰς Ἀθήνας, καὶ περιελθὼν πολλὰς ἄλλους τόπους μαθήσεως ἕνεκεν, ὅπου καὶ ἐγνωρίθη μὲ πολλὰς ἔθνικὰς Φιλοσόφους, καὶ μάγους, ὑπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὸ 355. ἔτος, ἀλλὰ δὲν διέτριψε πολὺ χρόνον, ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντῖος, ἀνηγορεύσας αὐτὸν Καίσαρα, ἔπρεπε νὰ ρίψῃ τὸ γένειον καὶ τὸν Φιλοσοφικὸν μανθῶν, καὶ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τῷ Γαλλίαν, ὅπου ἔθαυμάζετο καὶ ὡς Φιλόσοφος, καὶ ὡς στρατιώτης, καὶ μέχρι τότε τῆς χρόνος κατεγίνετο εἰς τὰς μαθήσεις, καὶ εἰς τὸ συγγράφειν. Ἦρξατο δὲ μετὰ ταῦτα νὰ βυῖν εἰς παρᾶξιν τὰς μαθήσεις τῆς, καὶ νὰ καταγίνεται εἰς μεγάλα κατορθώματα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς μας δὲν εἶναι, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸν θεωρήσωμεν ὡς εἷνα τῆς πεπαιδευμένων, καὶ τῆς Συγγραφέων. Ἡ μεταβολὴ τῆς διοικήσεώς τῆς, καὶ ἡ φανερά ἀπάρησις τῆς Χριστιανισμῆ τῆς ἔδωκαν τὸ ἐπίθετον Παραβάτης, καὶ Ἀποστᾶτης, περὶ τῆς ὁποίων εἰρίσκει τινὰς

απειβесаτάς εἰδήσεις, ὡς τῶν Ἰσορκοῖς καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφεῦσιν. Οἱ θανάτος τε σωρέβη τῷ 363. Σωπείω ἔτει ἀπὸ μίαν πληγῶν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον.

Συγγραμματα.

Περὶ τῆ ἠθικῆ χαρακτῆρος τῆ Ἰελιανῆ, περὶ τῆς καταστάσεως τῆς διοικήσεώς τε, περὶ τῆς πρὸς τὰς Χελσιανῆς φερσίματός τε, ἃς εἶναι ὅπως καὶ αὐτὸν ἦτον, περὶ τέτων ὁ λόγος μας δὲ εἶναι ὅτι ὅλον τὸ μόνει ἢ φήμιτε ἀναμφίλεκτος, ὅτι αὐτὸς ἐσάθη εἰς ἀπὸ τὰς μεγάλης νόας τῆς Ἀρχαιότητος. Ἦτον ἀκέραιος ἐκ νεότητός τε εἰς τὴν ἀσπιδίω τῶν περὶ τῶν, καὶ ὅπισθιμῶν, ἤκαστε τὰς μεγαλιτέρας πεπαυδόμενης τῆ αἰῶνος τε, καὶ τὰς ὑπερέβη καὶ τὰς μαθήσεις ἦτον προκομνέσατος Φιλόσοφος τῆς τότε Φιλοσοφίας, καὶ τὰ Συγγραμμάτα τε τὸν ἀποδεικνύσιν εἰς ἄριστα μὲ μὲγάλω πειθῶ, ὅχι μόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἄλλον δόξτερον Δημοδοκῆ ἕνα καλὸν Ποιητὴν μὲ ζωγραφῶν καὶ καρπογόνον φαντασίαν καλὸν Λατίνον, ὅτελῃ, δειτὸν καὶ γλαφυρὸν Ἑλληνα, Ἰσορκοῦται, καὶ Ἀρχαιολόγον. Τὰ σαζόμενα τῆς Συγγραμμάτα εἶναι.

Α'. Ἐγκώμιον πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Αὐτοκράτορα.

Β'. Περὶ τῆς βασιλείας καὶ τῶν πράξεων τῆ Κωνσταντίνου.

Γ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐσεβίαν.

Δ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὴν μητέρα τῆ Θεῶ.

Ε'. Κατὰ Κυρικῶν.

ς'. Πρὸς Ἡράκλειον Κυρικόν.

Ζ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Σαλῆσιον. Η'. Πρὸς Θεμισιον Φιλόσοφον τὸν διδάσκαλόν τε.

Θ'. Ἀπολογία. Ι'. Καίσαρες, τῆ

το εἶναι εἰς σατυρικὸν ποίημα ἐπάνω εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν Καίσαρας.

ΙΑ'. Ἀντιοχικός, ἦτοι Μισοπάγων, καὶ τῆτο ὁμοίως σατυρικὸν κατὰ τῆς Ἀγτιαχέων.

ΙΒ'. Ἐπιστολαὶ διάφοροι,

καὶ ἄλλα τινά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ιουλιανού Αυτοκράτορος τὰ Σωζόμενα . Iuliani imperatoris Opera, quae extant. ἔξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1583. εἰς 8.

--- Τὰ σωζόμενα, Ἑλληνο-Λατινιστὶ ἔξεδόθ. ἐν Παρισίοις μετὰ σημειώσεων τῷ 1630. εἰς 4. αὕτη εἶναι ἐπιτελεστέρα τῆς πρώτης.

--- Τὰ σωζόμενα, μετὰ τῆς τῷ Κυρίλλου ἀντιρρήσεως κατὰ τῷ Ἰβλιανῷ, μετὰ σημειώσεων Διονυσίου Πεταύης, καὶ Ἐζεκιὴλ Σπανχεμίου, ἔξεδόθ. ἐν Λειψία τῷ 1696. εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ μέγχι τῶδε ἀρίστη.

Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ ἰδίως τὰ συγγραμμάτα τε, ἔξ ὧν οἱ Καίσαρες. Ἡ ἔκδοσις τῆς Γότθας 1741. εἰς 8. εἶναι ἡ ἀρίστη. Ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Ἀνεκδότοις τῷ Μπρατόρη. 1709. Πατιν. εἰς 4. ἐν σελ. 325. δέξονται ἔτι τρεῖς Ἐπιστολαὶ, αἱ ὁποῖαι δὲν δέξονται εἰς τὰ ἅπαντά τε, τὰς ὁποίας καὶ ὁ Φαβερίκιος ἔξεδωκεν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ, ἐν τῷ τῷ Ζ'. βιβλίῳ Ε'. σελ. 84.

ΗΗΠΙΔΔΙΙΙΙ.

Ι Μ Ε Ρ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 363.

Ἰμέριος εἰς τῷ περὶ φήμων Σοφιστῶν ἦτον ὑπὸ τῷ Πρέσβει τῆς Βιθυνίας, ἦνθη ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίου, καὶ Ἰβλιανῷ, μετὰ τὸν ὁποῖον καὶ εἶχε φιλίαν, μετὰ δὲ τὸν τῷ Ἰουλιανῷ θάνατον, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ διέτριβον ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὸν Προαιρέσιον (μετὰ τῷ ὁποῖῳ ὁ Ἰμέριος εἶχε μέγαν ἀμύλλαν διὰ τὴν Ῥητορείαν) ἐδίδασκε τῷ Ῥητορι-

κλώ· φθάσας δὲ εἰς μακρὸν γῆρας, ἔχασε τὸ φῶς τῆς, καὶ ἀπέθανεν ἄπο λάβην, καταλαβέσης αὐτὴν εἰς τὸ γῆρας. Οὗ Φώτιος μᾶς γνῶσοποιεῖ πολλὰς λόγους τῆς τῆς Σοφιστοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων συνάξας ὁ Ἑρρίκος Στέφανος μερικὰ τεμάχια, καὶ ἐξέδωκε μετὰ τῶν τοῦ Πολέμονος. Ζήτησις εἰς τὸ Ἀρθρ. Πολέμων. Polemonis et aliorum quorundam declamationibus 1567. fol.

 ΗΗΠΔΔΠ.

Θ Ε Ω Ν.

Η΄κμαζε περὶ τὸ 365.

Θέων, εἰς τῶν περιφώνων Μαθηματικῶν, ἦτον ἄπο τῆς Ἀλεξανδρείαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ μέλος τῆς περιφώνου Μουσείου. Ἐσάθη ὄχι μόνον περιφώνος διὰ τῆς πεπαιδευμένης καὶ πολυμαθεσάτω θυγατέρα τῆς Ὑπατίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν μαθηματικῶν, καὶ ἀστρονομικῶν τε γυμνάσεων. Περιγράφει μίαν ἐκλείψιν τῆς ἡλίου, τῆς ὁποίας παρατήρησε τῷ 365. Σωτηρίῳ ἔτει· πόσον ὅμως ἔζησε μετέπειτα εἶναι ἀγνωστον. Οὗ Σείδας τὴν τάσσει ὅτι τῆς μεγάλης Θεοδοσίας.

Συγγράμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆς σώζονται ἀκόμη. Α΄. Ἐκδοσις, περὶ τῆς ὁποίας ἴδε εἰς Εὐκλείδην. Β΄. Ἡμερολόγιον, ἢ Ἐφημερίς, καὶ μερικὰ τεμάχια ἐκ τῆς εἰς τὸν πρόχειρον Κανόνα τῆς Πτολεμαίου ὑπομνήματος. Γ΄. Σχόλια εἰς Ἀρατον· ταῦτα εἰσὶν ἐπισημασμένα. Δ΄. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τῆς Πτολεμαίου μεγάλην Σωτήριν. Η΄ τῆς Θεωνος ἐξηγήσεις δεῦρ εἶναι εἰς ὅλα τὰ βιβλία τῆς μεγάλης Σωτήριδος, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ Πρῶτον, Β΄. Δ΄. καὶ μέρος τῆς Ε΄. τὸ 5. Ζ΄.

Η'. Θ'. Ι'. κ' ΙΓ'. εἰς τὸ Γ'. εἶναι ἢ τῷ Νικολάῳ Καβασί-
βα, καὶ ἢ ἀρχὴ τῷ Ε'. εἶναι ἢ τῷ Πάππῳ· ὁ Θείων σω-
ζήσε τῷτο τὸ Ὑπόμνημα, κ' τὸ εἰς τὸν Κανόνα, πρὸς χθ-
σιν τῷ ὕβ' αὐτῷ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Περὶ τῶν Σχολίων τῶν εἰς Ἄρατον, ἴδε τὸ Ἄρθρ. Ἀ-
ρατος, καὶ περὶ τῷ εἰς Πτολεμαῖον ὑπομνήματος, ἴδε εἰς
Πτολεμαῖον· ἰδίως δὲ ἐξεδόθησαν.

„Θέωνος Ἐφημερίς, κ' τεμάχιον εἰς τὰς προχείρους
Κανόνας τῷ Πτολεμαίῳ, ἐξεδόθησαν ἐν Οξωνίᾳ μετὰ τῶν
τῷ Κυρειαῷ. Theonis Fasti Graeci priores, & ejusdem frag-
mentum in Ptolemaei Προχ. Καν. in Henr. Dodweli Appendi-
ad dissertationes Cyprianicas Oxoniæ. 1684. σ. 8. & cum Cy-
priani variis editionibus.

Καὶ ἐν Ἀμσελοδαμίῳ τῷ 1735. εἰς 4.

Η Η Π Δ Δ Π Ι.

Κ Α Ι Σ Α Ρ Ι Ο Σ.

Ἀπέθανε περὶ τὸ 369.

Κισαίειος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τῷ Ναζιανζηνῷ, ἐμαθήτευσεν
εἰς τῷ Ἀλεξάνδρειαν τῷ Φιλοσοφίαν, καὶ τῷ Ἰατρικῷ,
ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἐκήσατο μεγά-
λιν φήμην, ὥστε Ἰαλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἔλαβε διὰ ἀρ-
χιατρὸν τῷ, κ' τὸν ἐτίμησε Ταμίαν εἰς τῷ Βιθυνίᾳ· με-
τὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἰαλιανῷ ὄψιραφίς εἰς Κωνσταντινέπο-
λιν, ἐτιμήθη πάλιν μετὰ τὰ ἴδια ἀξιώματα ὑπὸ τῷ Οὐά-
λεντος, καὶ Ταμίας εἰς τῷ Νίκαιᾳ, περὶ τὸ 368. ἔτει.
ἀλλ' ὅτε συνέβη ὁ μέγας ἐκεῖνος σεισμὸς εἰς τῷ Βιθυ-

νίας, καὶ ἡ Νίκαια καπερμινίδη, ὁ Καισάριος ἐγγλύπτωσ
 Φαυμασίως, ἀπέδωκεν ὁμως ὀλίγον μετὰ ταῦτα κατ' ἀρ-
 χᾶς τῷ 369. ἔτις.

Συγγραμματα.

Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶ Καισαρίων Ἐρωτήματα Θεο-
 λογικὰ, καὶ Φιλοσοφικὰ Ρυε'. τὰ ὅποια ἀναφέρσκι
 καὶ ὁ Γλυκᾶς. Ἀμφιβάλλουσιν ὁμως αὐτὸ ποιῆτον Σύγγραμ-
 μα εἶναι τῶ Καισαρίων, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἀδελφός τε Γρηγόριος
 εἰς τὸν ὀπιτάφιόν τε λόγον ἐδὲν ἀναφέρει περὶ Συγγραμμά-
 των τῶ Καισαρίων. Ὁ Συγγραφεὺς τέτι φαίνεται ἐν τῶ τί-
 τλι τῶ βιβλίω ἐν χειρογράφοις, ὅτι ἐμαθήτῶσεν εἰς Κων-
 σταντινῶπολιν ἑκοσι χρόνις, καὶ ἀναφέρει Γρηγόριον τὸν Νύ-
 σης Ἐπίσκοπον, ἐν ᾧ ὁ Γρηγόριος ἀρχιεράτῶσε μετὰ τὸν
 θάνατον τῶ Καισαρίων τῷ 370. ἔτις, καὶ ἀποδεικνύει τὸ ἴ-
 διον Σύγγραμμα ὅτι εἶναι ἔργον χειρὸς ἰχυρῶ τινος Θεολό-
 γου, καὶ ὄχι ἱατροῦ, ἢ τελάχισον, αὐτὸ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ
 Σύγγραμμα εἶναι τῶ Καισαρίων, τὸ ἐν τῇ ΟΗ'. ἐρωτήσκει,
 ὅταν ἀναφέρῃ περὶ τῶ ἀνθρωπίνου σώματος, λέγων ἐπισί :
 „ ὃν τὸν λόγον καταλείψω τοῖς περὶ ἱατρικῆν
 ἐσχολακόσι “ δὲν εἶναι ἰδικόν τε, ἀλλὰ μῆτε τῶ ἀδελφεῶ
 τε Γρηγορίων, καθῶς τινες ἐνόμιζον εἰς τὸν καιρὸν τῶ Φωτίων.

Ἐκδόσεις.

Καισαρίου ἐρωτήματα Θεολογ. καὶ Φιλοσ. ἔξεδόθησαν
 τὸ πρῶτον Β' ληνο· Λατ. μόνον 85. ἐν Αὐγύβῃ τῷ 1626.
 εἰς 4.

Ἐτι ἔξεδόθησαν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων τῆς τῶ
 Παρισίω ἐκδόσ. τῷ 1654. ἐν τῷ ΙΑ'. τόμ. ἐν τῇ τῶ Δεῦν-
 κλαίω. τόμ. Δ'. σελ. 751.

 ΗΗΠΙΔΔΠΙΙ.

Τ Ι Τ Ο Σ.

Α' ΠΕΘ. ΠΕΡΙ ΤΟ 371.

Τίτος ὁ Ἐπίσκοπος Βόσρας, Βότζρας, ἢ Βκασρέθ, πρω-
 τάξως τῆς Ἀραβίας, φέρεται νὰ ὑπέφερε πολλὰς καὶ με-
 γάλας καταδρομὰς εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἰβλιανῆ, καθὼς γί-
 νεται δῆλον ἐκ τῆ αὐτοκρατορικῆ ἐπιπέγματος, τὸ ὁποῖον καὶ
 μέχρι τῆς σήμερον σώζεται (α). Ἦτον παρὼν εἰς τὴν ἐπι-
 Ἰβλιανῆ Σύνοδον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀπέθανε τῷ 371. ἔ-
 τει. Οὗτος συνέγραψε τέσσαρα βιβλία κατὰ Μανιχαίων,
 ἐξ ὧν τὸ τέταρτον ἀπώλετο. Τὸ εἰς τὸν Λεκαῦ ὑπόμνημα
 δεῦν εἶναι ἰδικόν τε, ἀλλ' ἄλλε τινὸς νεωτέρου σιύταγμα, ἢ
 δὲ εἰς τὰ Βαίε Ομίλια, εἶναι καὶ αὐτὴ ἀμφίβολος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Πάντα ταῦτα ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς τῶν Πατέρων Βιβλιο-
 θήκαις, καὶ ἐν H. Canisii Lection. ant. edit J. Basnagii Tomi,
 I. pag. 56.

(α) Εἰς τὰ σωζόμενα τῆ Ἰβλιανῆ, σελ. 435.

 ΗΗΙΠΙΔΔΠΙΙΙ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Έγεν. τῷ 296. κ̅ ἀπέθ. τῷ 373.

Ἀθανάσιος ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ὡς συμπεραίνουσι τῷ 296. ἔτει. ἐδόθη ἐκ νεότητος εἰς τὴν ἀσπίδιν τῆς Γραμματικῆς καὶ τῆς Ῥητορικῆς, καὶ κυρίως εἰς τὴν τῆς Θείας Γραφῆς. Εἶναι ἕνας μύθος ἐκεῖνο, ὅτι διηγεῖται ὁ Ρεφίνος περὶ τῶν Βαπτισματος, ὅτι ὢν ἔτι παιδίον καὶ παίζων ἐβάπτισε τὰ ἄλλα παιδιά. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος τὸν ἔλαβε διὰ Νοτάριόν τε, καὶ μετέπειτα τὸν ἐχειροτόνησε Διάκονον, καὶ Πρεσβύτερον. Εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρῶτον Συνόδον, ἠγωνίσθη μεγάλως ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ διὰ τῆτο ἔσυρε κατὰ τὸ ἑαυτῶν τὸ μῖσος τῶν Ἀρειανῶν, καὶ τῶν Εὐσεβιανῶν, οἵτινες μετὰ ταῦτα σκληρῶς τὸν κατέτρεχον εἰς ἄλλω τε ἁγῶν τῷ ζῶν. Τῷ 326. κοινῇ ψήφῳ, προσχειρίθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, τῷ ὁποίῳν καὶ ἑποροσάτωε γενναίως, οἱ δὲ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔλειπον ὅτι νὰ τὸν κατατρέχουσι θανασίμως, καὶ μετὰ τὰς ψαυδαῖς τῶν διαβολῶν, τὸν κατηγορήσαν εἰς τὰς τοπικὰς Συνόδους τῆς Καισαρείας, τῆς Τύρου, καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, φόνου, τυρανίας, μοιχίας, μαγείας, καὶ καύσεως τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ ἐμποδισμῶ σίτε τῶ νὰ μὴ φερθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὡσε κατέπεισαν τὸν Κωνσταντῖνον νὰ τὸν ἐξορίσῃ εἰς τὸ Τείερ πόλιν τῆς Γαλλίας, μετὰ δὲ δύο χρόνων ἐξορίας, Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τῶ μεγάλου Κωνσταντῖνου τὸν ἠλόθερωσεν ἀποσειλάς αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τε, ἀλλ' ἢ ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου τῷ 341. ἔτει, τὸν ἐξώρισεν ἐκ δούπερε εἰς Ρώμην, ἣθα ὅτι Συνόδου τῷ 347. ἔ-

τει τὰς προβληθείσας κατ' αὐτῆ συνοφαντίας γενναίως καὶ κατὰ λόγον διέλυσε, καὶ ἀθωώθη ὑπὸ ταύτης τῆς Συνοδοῦ, καὶ διὰ μεσιτείας Κωνσταντος ἀδελφοῦ τῶ Κωνσταντίου, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τε, πλὴν ὅχι μὲ βεβαιότητα καὶ ἡσυχίαν, ἐπειδὴ ἔφερεπε νὰ φύγη κρυφίως διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν τε, ἕως ὅπῃ τέλος πάντων ὑπεραν ἄπο πολλῆς ἀγῶνας καὶ κινδύνου ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορίας τῶ Οὐάλαντος, διεσκεδάθη τὸ κέφος, ἔλαμψεν ἡ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ πολὺαθλος Ἀθανάσιος ἡσύχασεν ἄπολαύσας τὸν θρόνον τε, καὶ μετ' ὀλίγον μὲ εἰρηνικὸν τέλος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε τῷ 371. ἔτει κατὰ τὸν Σωκράτην, κατὰ δὲ τοὺς Νεωτέρους τῷ 373.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶ Ἀθανασίου σώζεται ἀκόμη εἷς μέγας ἀειθμός. Ἡ νεωτέρι ἐκδοσις τῶν Συγγραμμάτων τε, περιέχει 43. γνησίων, 13. ἀμφιβόλων, καὶ 34. ὑποβελιμαίων ὑποθέσεων Λόγους, καὶ ὁ περίφημος Μοντφικόν, ἐκοινοποίησεν ἀκόμη εἷδεκα λόγους, καὶ τὴν εἰς τὰς Ψαλμὸς Ἑρμηνείαν, οἱ ἐκ τῶ Βενεδίκτου ἐξέδωκαν πρότερον μίαν ἄλλην Ἑρμηνείαν. ἥτις κείμεται ὡς νόθος. Ἐκ τῶν Γνησίων αὐτῶ Συγγραμμάτων, τὰ περισσότερα εἶναι κατὰ τῶν Ἀρριανῶν, καὶ οἱ δύο αὐτῶ Λόγοι κατὰ Εἰθνήνων, ὅ ἐστιν Εἰδωλολατρῶν, ἢ Ἐθνικῶν, εἰσὶν ἀξιοὶ ἀναγνώσεως.

Ἐκδόσεις.

Ἀθανασίου τῶ μεγάλα τὰ σωζόμενα. *S. Athanasii* -- Opera omnia. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις τῷ 1601. εἰς φύλ. ex officina Commeliana.

--- Ἐ'τι ὁ Κολανία (Λειψία) τῷ 1686.

--- Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ἐν δυσι τόμοις τῷ 1698. εἰς φύλ. ὑπὸ Γακάβου Λοπίν, καὶ Βερνάρδου Μοντφικόν.

--- Συγγραμματα τινὰ ἀνέκδοτα, ἐξεδόθησαν ἐν τῇ Νέᾳ Συλλογῇ τῶν Πατέρων ὑπὸ τῶ Βερν. Μοντφικόν τῷ 1706. ἐν τῷμ. Β'. σελ. 1.

--- Εξήγησις εἰς τὰς Φαλμάς, (ἢ γνήσιος) ἔξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1746. εἰς φύλ. ὑπὸ Νικολάου Ἀντωνέλλη, ἕκτινος χειρογράφου τῆς Βαρβερινικῆς Βιβλιοθήκης.

Η Η Π Δ Δ Π Ι Ι Ι Ι.

ΕΥ Τ Ρ Ο Π Ι Ο Σ.

Ἀπέθανε πρὸ τῆ 375.

Εὐτρόπιος ὁ γνωστὸς Συγγραφεὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, τὸν ὁποῖον μερικοὶ νεώτεροι Φλάβιον Εὐτρόπιον ὀνομάζουσιν, ἔδωκε μεγάλας ἀφορμὰς ἐξετάσεων, διότι μερικοὶ τὸν θέλουσιν Ἑλληνα, ἄλλοι δὲ Ἰταλὸν σοφιστῶν, καὶ αὕτη εἶναι ἢ κοινωτέρα γνώμη, καὶ ἄλλοι τὸν θέλουσιν ἐκείνον, πρὸς τὸν ὁποῖον δέξονται μερικοὶ ὑπιστολαὶ τῆ Συμμαχικῆ (α) τὸν ὁποῖον καὶ θέλουσιν ὅτι ἦτον ἀπὸ τῆς Γαλατίας (β) ὅστις καὶ τὸν ἀτυχῆ στρατὸν τῆς Γορδιανῆς περὶγράφει. Περὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐδὲν ἐξέδρομον, ἀλλὰ τῆτο μόνον ὅπῃ ὁ ἴδιος περὶγράφει, ὅτι εἰς τῆς ἐκστρατείας τῆς Ἰελιανῆς κατὰ τῶν Περσῶν, ἦτον καὶ αὐτὸς παρὼν, ὅτι ἔμωσ ἦτον καὶ εἰς ὀφθίκιον μόνος τῆ τοῦ μαρτυρεῖ, ἀλλὰ τὶ ὀφθίκιον εἶχε δὲν τὸ λέγει. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸν νομίζωσι διὰ ἐκείνον τὸν Εὐτρόπιον, ὅστις καὶ Ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας τῷ 380. ἐχρημάτισε, ἀλλὰ μήτε δι' ἐκείνον τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρμιανὸς Μαρκελλῖνος ἀναφέρει.

(α) Βιβλ. Γ'. Ἐπιστολ. 47.

(β) Βιβλ. Γ'. Ἐπιστολ. 53.

Συγγραμματα.

Σώζεται τῆς τῆ Εὐτροπίε μία Ἐπιτομὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀρχεται ἀπὸ κτίσεως Ρώμης μέχρι τῆς 1119. ἔτις αὐτῆς, ἦτοι μέχρι τῆς θανάτου τῆς Γεβιανῆς, εἰς Δέκα βιβλία. Ὁ Εὐτρόπιος ἐπεχειρίθη τῆτο τὸ Συγγραμματα διὰ προσαγῆς τῆς αυτοκράτορος Οὐάλοντος. Αὕτη συγγραφή Λατινισί, καὶ εἰς τῆς παλαιῆς χρόνος εὖρε μεγάλῳ φήμῳ, δι' ὃ καὶ μετεφράθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δύο φοραῖς, ἡ μία ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Γεβιανῆς, ἀπὸ τινος Καπίτωνου Δεκίου, ἠτις καὶ ἐχάθη· ἡ ἄλλη, ἠτις καὶ σώζεται, ἔγινεν ἀπὸ τινος ἀγνώριστον Συγγραφέα Παιανίου, ὅστις δὲν ἦτον πολλὰ νεώτερος τῆς Εὐτροπίε, ὡς λέγουσιν.

Ἐκδόσεις.

Εὐτροπίου Ἐπιτομὴ Ρωμαϊκῆς Ἱστορίας, μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τῆς Παιανίε, *Eutropii Breviarium Historiae Romanae cum Graeca Praenii metaphrasi*, καὶ μετὰ σημειώσεων τῆς Συλβεργίε, ἐξεδόθη ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ἑλλασῶν Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν, ἐν τῇ Γ'. Τόμῳ.

---- Ἐν Κίττα (Citra) ὑπὸ Χεισοφόρε Κελλαίε ἰδίως τῷ 1678 εἰς 8.

---- Ἐν Οἰξονίᾳ τῷ 1703. εἰς 8. Θεάτρ. Σελδ. ὑπὸ Θαμᾶ Ἐάρτε.

---- Ἐν Λεγδόνῳ τῷ 1729. εἰς 8. μετὰ διαφορῶν σημειωμάτων, καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

---- Ἐν Βιεννῇ, μετὰ τῆς ἀπλῆς παραφράσεως ἐξεδόθη εἰς δύο τομίδεσιν ὑπὸ Νεοφύτε τῆς Δέκα, τῷ 1807. ἔκδοσ. ἀρίστη.

 ΗΗ ΠΙ ΔΔΔ.

Π Α Υ Λ Ο Σ .

Η'νθη περὶ τὸ 378.

Παῦλος εἰς τῶν Ἀστρολόγων, ἦτον ὑπὸ τῆς Ἀλεξανδρείαν .
 συνέγραψε περὶ τὸ 378. ἔτει μίαν Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν
 ἀποτελεσματικὴν, ἥτοι εἰς τὴν δυνάμιν καὶ ἐνέργειαν
 τῶν Ἀστεισμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δεισκονται καὶ χόλια εἰς
 Χριστιανῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παύλου Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἀποτελεσμα-
 τικῶν, *Pauli Alexandrini introductio in Doctrinam de viri-
 bus & effectis astrorum.* ἔξεδόθη ἐν Βιτεμβέργῃ τῷ 1586.
 εἰς 8.

 ΗΗ ΠΙ ΔΔΔΙ.

Ε Φ Ρ Α Ι Μ .

Α'πέθανε τῷ 378.

Εἰφραῖμ ἦτον Σύλος τὸ γένος, ὑπὸ τῆς Νίσιβιν τῆς Με-
 σοποταμίας· ἐγεννήθη ἐπὶ Κωνσταντίνου τῷ μεγάλῳ· ἐκ νεό-
 πτόσ τε ἠγάπησε τὴν μοναχικὴν ζωὴν, καὶ ἐγένον ἠγάμε-

ρος εἰς εἷα Μονασήριον, καὶ Διάκονος τῆς ἐν Ἐδέσῃ Ἐκκλησίας, εὐθὰ εἰς μίαν μεγάλην ἔλθειν σίτη, ἔκαμε μεγάλην βοήθειαν εἰς τὰς πτωχὰς, παρακινήσας τὰς πλεσίστας καὶ ἀνοίξαν τὰς θησαυροὺς αὐτῶν. Κατεγγίετο εἰς ὄλιγα τῶν ζωῶν, εἰς ποροδύχην, διδασχὰς, καὶ μελέτην τῆς θείας Γραφῆς. Οὗ καιρὸς κατ' ὄν πρὸς Κύριον ἐξεδήμισον εἶναι ἀβέβαιος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὅμως τῶν Ἱερωνύμου, φαίνεται ὅτι τὸ ἐγγίετο τῷ 378. Σωτηρίῳ ἔτει, ὅπῃ τὸ Αὐτοκράτορος Οὐάλαντος.

Συγγράμματα.

Ο Ἐφραῖμ εἶχε μίαν φυσικὴν εὐχάριτον Ῥητορείαν καὶ γλαφυρότητα εἰς τὰς Λόγους τῶν. Σώζονται ἔτι αὐτῶ πολλὰ συγγραμματα εἰς τὴν Συριακῶν Ἑλληνικῶν, καὶ Λατινικῶν διαλεκτῶν.

Ἐκδόσεις.

Ἐφραῖμ τῶν Σύρων τὰ σωζόμενα. S. Ephraem Syri Opera omnia. ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. μετὰ χολίαν Γεράρδου Βοσσίου, ἐν τριῶν τόμοις, τὸ τρίτον, ἐν Κολονίᾳ τῷ 1616. εἰς φύλ.

--- Καὶ ἐν Οξωνίᾳ Ἑλληνιστὶ μόνον τῷ 1709. εἰς φύλ.

--- Ἐξεδόθη Συριαστὶ, Ἑλληνιστὶ, καὶ Λατινιστὶ μετὰ σημειωμάτων ἐν Ρώμῃ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Βατικαῆς, εἰς ἕξ τόμους, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς περιέχουσι τὸ Λατινικὸν καὶ Ἑλληνικόν. οἱ δ' ἄλλοι τρεῖς τὸ Λατινικὸν καὶ Συριακόν. τῷ 1732 — 1746. εἰς φύλ.

 Η Η Π Δ Δ Δ Ι Ι .

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ .

Έγεν. τῷ 316. ἀπέθ. τῷ 379. ἔτα.

Βασίλειος ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας (α) ἐγενήθη εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, τῷ 316. Σωτηρίῳ ἔτει. Τὸ γένος τε εἶναι δι' ὅλα περιφημον διὰ τὴν ἀρετὴν τε καὶ ἱερατικὴν ἀξίαν τε, καθὼς Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ Λόγον, καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διεξοδικώτατα ἰσορροσιν. Ἡμεῖς χωρὶς ναὶ κρατήσωμεν τὸν λόγον μας ἐδῶ ἀνεφέροντες εἰς σωτηρίαν, ὅτι ὁ Βασίλειος ἐσπούδαξε τὴν Ῥητορικὴν καὶ τὰς ὠραίας τέχνας εἰς Ἀντιόχειαν εἰς πολλὰς περιφήμους Διδασκάλους, ἔπειτα εἰς Κωνσταντινέπολιν εἰς τὸν περιφημον Σοφιστὴν Λιβαίον, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας, συμμαθητὸς μετὰ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνῆ, καὶ Ἰβλίου τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀκροατὴς γενόμενος καὶ Ἰμερίου, καὶ Προαιρεσίας· ἐπανελθὼν δὲ εἰς Καισάρειαν, ὑπῆγε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν, προεχειρίσθη Διαικονίας καὶ Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καισαρέων. Ἐπειδὴ ὅμως ἦλθον εἰς λογοτεχνίαν μετὰ τοῦ Εὐσεβίου Ἐπισκόπου Καισαρείας, ὁ Βασίλειος ἀνεχώρησεν ἡσύχως, καὶ ἐκλέξας τὴν μοναχικὴν ζωὴν, διέτριβεν εἰς τὰς ἐρημίας τοῦ Πόντου. Φιλιωθέντες δὲ πάλιν, ὑπέστρεψεν ὁ Βασίλειος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐσεβίου προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς Ἐκκλησίας τῷ 370. ἔτει, τὴν ὁποίαν ὀκτὼ χρόνους ποιμανας, πρὸς Κύριον ὀξεδήμησεν τῷ 379. Σωτηρίῳ ἔτει, τῇ α'. Ἰαννουαρίῳ.

 (α) Ζαχαρίας Μιτυλιώ. σελ. 224. ἐκδ. Βαρθ.

Συγγράματα.

Ο Βασίλειος ᾠκοδόμησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χειρῶν, ὅχι μόνον μὲ τὸ παράδειγμά τε καὶ μὲ τὰς ὁμιλίαις τε, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ Συγγράματά τε, τὰ ὁποῖα πλημμυρῶσιν ἀπὸ πολυμαθείαν, καὶ ἀρετῶν. Ἐκ τῶν σωζόμενων ἀκόμη εἶναι μεγάλος ἀριθμὸς, ἀλλ' ὅμως ὑπικρατεῖ μία μεγάλη ἀμφιβολία εἰς αὐτὰ, καὶ σχεδὸν δευὸς μόνει μήτε εἰ ἀπὸ φιλονεικίας. Α'. εἰς τὴν Ἐξαήμερον ὁμιλίαi Θ'. ἢ Γ'. καὶ ΙΑ'. περὶ Δημιουργίας Ἀνθρώπου, ἀπορρίπτονται, ὡς μὴ ἀναφερόμεναι ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς, καὶ ὅτι αὐταὶ προσετέθησαν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τε Γρηγόριον. Β'. Ὅμιλιαi ΙΖ'. εἰς τοὺς Ψαλμοὺς. μερικαὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι εἰς φιλονεικίαν. Γ'. Ὅμιλιαi διάφοροι ΔΑ'. Δ'. Περὶ τοῦ Βαπτίσματος βιβλία Δ'. Ε'. Περὶ Παρθενίας. ε'. Ἐξήγησις εἰς τὰ 15'. πρῶτα κεφάλ. τῆς Ἠσαΐας, καὶ αὐτὴ ἀμφιβάλλεται. Ζ'. Κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβ. Ε'. Η'. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Ο' Φαβερίκιος μεγάλως ἐπανεῖ τὸ τὸ Συγγράμμα. Θ'. Ἀσκητικά. Ι'. Ἐπιστολαὶ 423. ΙΑ'. Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν τῶ Βασιλείου Ὁμιλιῶν. Τὰ δὲ Νόθα ὡς πολλὰ τὸν ἀριθμὸν τὰ παρατρέχομον.

Ἐκδόσεις.

Βασιλείου τοῦ μεγάλου τὰ σωζόμενα. D. Basilii M. Opera. ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βασιλέα τῷ 1532. εἰς φύλ. ἑλλητικῆς ὅμως, καὶ ἐν Βενετία τῷ 1535.

---- Ἐξεδόθη ἐπιτελεστέως ἐν Παρισίοις Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῷ 1618. εἰς φύλ. ὑπὸ Φρόντε Δεκαίς, καὶ Φεδ. Μορελλίς.

„ Βασιλείου τῶ μεγάλου τὰ σωζόμενα ἅπαντα S. Basilii M. Opera omnia, quae extant. μετὰ σημειώσεων, ἀντιβαλθεῖσα ἑξήφορις ἀντιγράφοις, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Γελιανῶ Γαρνιέρου, Juliani Garnieri ἐν τρισὶ τόμοις εἰς φύλ. τῷ 1721 — 1730. καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ μέγιστη τῶδε ἀρίστη.

ΗΗ|Π|ΔΔΔΙΙΙ.

Π Α Π Π Ο Σ .

Η'νθει περὶ τὸ 379.

Πάππος εἰς τῶν Ἀλεξανδρινῶν Μαθηματικῶν, ἕξι, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆ Σείδα, ὅτι τῆ μεγάλης Θεοδοσίᾳ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε, τὰ ὁποῖα τὸν ἀποδεικνύουσιν ἐμπειρότατον εἰς τὴν Μαθηματικῶν, σώζεται ἔτι ἐν χειρογράφοις τὸ, Μαθηματικῶν Συλλογαί, ὅπο τὰ μέσα τῆ δούτε-ρα, μέχει τῆ ὀγδόε βιβλίε. Τὰ ἐκδοθέντα λοιπὸν μέχει τὰδε εἰσί. Α'.) Τῆ δούτερε βιβλίε Πρότασις ΙΕ'. μέχει τῆς ΚΖ'. Β'.) Προοίμιον τῆ Ζ'. βιβλίε, κ' Γ'.) Λήμματα τινὰ τῆ Ζ'. Βιβλίε.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πάππου Ἀλεξανδρέως Μαθηματικῶν συλλογαί, ἐξεδάθησαν ὑπὸ Καρόλε τῆ Μανολεσίε τῷ 1659. ἐν Βορνίε, εἰς φύλ.

Η Η Π Δ Δ Δ Ι Ι Ι Ι.

Κ Υ Ρ Ι Λ Λ Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 386.

Κύριλλος εἰς τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἦτορ κατ' ἀρχάς Διάκονος, καὶ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Γερουσαλήμ Ἐκκλησίας, καὶ μετέπειτα ἀφ' ἧς ἠλοφθερώθη ὁ ἐπισκοπικὸς ἕτος θρόνος διὰ τῆς Ἐπισκόπου Μαξίμου, διεδέχθη τῆτον ὁ Κύριλλος ἕξ συνδρομῆς τῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας Ἀκακίου, ἀλλ' ὅμως μετὰ παρέλθουσιν χρόνῃ, κατήντησαν ἀμφοτέροι ἕτοι οἱ δύο πατέρες εἰς φιλονικίαν ἕξ τὰ πρωτεῖα τῆς θρόνου, ἕξ τὸ ὅποιον ὁ Ἀκάκιος ψυχανθεῖς μεγάλως, δὲν ἔπαυσε κατατρέχων τὸν Κύριλλον, ἕως ἧς τὸν εἶδεν ὑποδιωγμένον τῆς θρόνου, ἐπειδὴ ὁ Ἀκάκιος ἐκλίενε εἰς τὸν Ἀρειαισμὸν, καὶ ὁ Κύριλλος μετὰ τὸ μέσον τινῶν φίλων τῶν ἀπήλαυσε πάλιν τὸν θρόνον τῶν, καὶ ἔωρεπεν εἰς τὸν παραιτήσῃ μέχρι τῆς δευτέρας οἰκουμενικῆς Συνόδου τῷ 381. ἕτει, ὅτε λαβὼν αὐτὸν ἐμεινεν ἀκλόνητος μέχρι τῆς τέλους τῆς ζωῆς τῶν, τὸ ὅποιον ἐγένετο τῷ 386. ἕτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α.

Τὰ Συγγράμματά τῶν ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυριλλεῖα, καὶ ἐπηρέφονται ἕτω. Α'. Κατηχήσεις Φωτισομένων, ΙΗ'. Β'. Κατήχησις Μυσαγωγικῆ. Γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσταντῖον Βασιλέα. Δ'. Τεμάχιον ἐν τῆς εἰς τὸν Παραλυτικὸν Ομιλίας. Ε'. Τεμάχιον ἐν τῆς Ομιλίας τῆ Β'. Κεφ. τῆ Γωάννη. ς'. Ομιλία εἰς τὴν Ἀπάντησιν τῆ Κυρίας, περὶ τῆς εἶναι φιλονικία. Ζ'. Ἱστορία ἢτοι Θεωρία Ἐκκλησιαστικῆ, καὶ Μυσαγωγικῆ. Τῆς εἶναι σύγ-

γραμμα Γερμανῶ Πατριάρχη Κωνσταντινέπολ. τῷ περὶ τῷ
1255. ἔτος πατριαρχάσαντος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κυρίλλου Ἱεροσολύμων τῷ σωζόμενα ἅπαντα. S. Cy-
rilli Jerusal. Opera omnia, μετὰ σημειώσεων. ἐξεδόθη ὑπὸ
Θωμᾶ Μίλλεσ ἐν Οξωνία, Θεατρ. Σελδ. τῷ 1703. εἰς
φύλ.

----- Εξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἀντωνία Αὐγστίνε
Ταττέε Touttée, τῷ 1720. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις εἶναι
ἡ καλλιτέρα, δὲ ἔχει ὅμως τὴν Ἐκκλησιαστικῶν, ἢ Μυσα-
γωγικῶν Ἴσορίαν.

Η Η | π | Δ Δ Δ Π .

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 387. ἔτα.

Θαμίσιος ὁ Σοφιστής, ἐγεννήθη εἰς εὐ μικρὸν χωρίον τῆς
Παρλαγονίας· ὁ πατήρ τε Εὐγένιος τὸν ἐδίδαξεν ὁ ἴδιος τὰς
ἐπισήμας καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆτο τὸν ἐπαινεί μεγά-
λως εἰς τὸν ἐπιτάφιόν τε λόγον. Ἐδίδασκε τὴν Φιλοσοφίαν
μὲ μεγάλῃ φήμῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν ἑικοσι χρόνος, ἔ-
πειτα ἀπετάλη εἰς Ρώμην ὑπὸ τῷ Αυτοκράτορος διὰ αναγ-
καίας πολιτικῆς ὑποθέσεις, καὶ πάλιν ὑπορέφας διέτριβε
παύσας εἰς Κωνσταντινέπολιν. Ὡς πρὸς τὴν Φιλοσοφίαν, ἡ-
τὸν ὀπαδὸς τῷ Ἀριστοτέλῃ, δὲ κατεφρόνει ὅμως καὶ τὴν τῷ
Πλάτωνος, καὶ Πυθαγόρα. Ἀνεγίνωσκε συνεχῶς τὰ τε Πλά-
τωνος, καὶ τὸν ἐμιμήθη ὡς πρὸς τὴν Ρητορείαν καὶ ἑφράδειαν,
καὶ διὰ τῆτο ὠνομάθη Εὐφραδής, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος τὸ ὀ-
μολογεῖ. „ Πλάτωνι συνῶν τῷ Θεοπεσίῳ, καὶ Α΄

ριστοτέλει συνδιαϊσόμενος. Ἡ πολυμάθειά τε, καὶ ἡ
 Ρητορεία τε ἐθαυμάζετο ὑπὸ τε Χερσιανῶν καὶ Ἑθρικῶν, ἔξ
 ὧν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰς μίαν τε ἑπιστολὴν Βασι-
 λέα λόγον αὐτὸν ὀνομάζει. Οἱ Αὐτοκράτορες τὸν ἐτίμων με-
 γάλως, ὁ μὲν Κωνσταντῖος τὸν ἀνόμαζε σολισμὸν τῆ Βα-
 σιλείας τε, καὶ τὸν ἐτίμησε Σύμβουλον, τῷ 355. καὶ τῷ 361.
 Ἰάκτινος ὀδύπτερας ἑπιστολῆς, καὶ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν τὸν ἐπορο-
 βίβασεν, ὁ δὲ Ἰεβλιανός Ἐπαρχον τὸν ἐτίμησεν, ὁ δὲ Θεο-
 δόσιος ἀνανεώσας πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν τιμὴν, τῷ
 384. τὸν ἀπέστειλε μετὰ τῆ ὑἱῶν Λοκαδίας εἰς τὰ μέρη τῆς
 Δύσεως ἵνα τὸν διδάσκη. Ὁ Θεμισίος λέγει μόνος τε, ὅ-
 τι πασάρακοντα χρόνος ἐδέλωσε, τὴν αὐτοκρατορίαν μὲ ἀ-
 ξιώματα, καὶ μὲ πρῆσβετίας, καὶ αὐ ἀειδημήσωμεν ἀπὸ τῆ 347
 ἕως ὅταν ὁ Κωνσταντῖος τὸν ἀντάμωσε τὸ πρῶτον εἰς τὴν Ἀγ-
 γυραν τῆς Γαλατίας, ὁ Θεμισίος ἔζη ἀκόμη τῷ 387. ἔτει.

Συγγραμματα.

Σώζονται ἔτι ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆ Θεμισίως. Α'. τριά-
 κοντα καὶ τρεῖς λόγοι Β'. παράφρασις τῆ Α'. καὶ Β'. τῶν ἀ-
 ναλυτικῶν πρῶτων τῆ Ἀριστοτέλους. Γ'. Παράφρασις τῶν Φυ-
 σικῶν τῆ Ἀριστοτέλους. Δ'. Παράφρασις τῶν περὶ ψυχῆς Γ'.
 Βιβλ. τῆ Ἀριστοτ. Ε'. Παράφρασις εἰς τὸ περὶ Μνήμης,
 Ἀναμνήσεως, Ὑπνῶν, καὶ ἐρηγόρσεως, τῆ Ἀριστοτ. ς'. Πα-
 ράφρασις εἰς τὰ Δ'. Βιβλ. τῆ Ἀριστοτ. περὶ Οὐρανῶν. Τῆ-
 πο τὸ μετέφρασεν ἐκ τῆ Ἑβραϊκῆ ὁ Ἰεβδαῖος Μωσῆς ὁ Ἀ-
 λατῖνος πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Ζ'. Παράφρασις εἰς τὰ
 μετὰ τὰ Φυσικὰ τῆ Ἀριστοτέλ. Καὶ τῆπο μετεφράδην ἐκ τῆ
 Ἑβραϊκῆ ὑπὸ τῆ Μωσέως Φίντζ πάλιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

Ἐκδόσεις.

Θεμιστίου ἅπαντα, καὶ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδι-
 σέως, περὶ ψυχῆς καὶ περὶ εἰμαρμόνης, ἐξεδόθησαν ἐν Βε-
 νητία τῷ 1534. εἰς φύλ. ὑπὸ Βίκτωρος Τειγκαβέλλου.

Θεμισίως Λόγοι ΑΓ'. ἐξεδόθ. ἐν Παρισίοις τῷ 1684.
 εἰς φύλ.

Η Η ΠΙ Δ Δ Δ Π Ι.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ.

Μετὰ τὸ 389.

Ἀμμώνιος εἰς τῶν Γραμματικῶν, ὁ συγγραφεὺς τῆ πολυτίμου Συγγραμματος περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων Λέξεων, νομίζεται ὑπὸ τῶν πολλῶν νὰ ἦναι ὁ αὐτὸς ἢ ὁ Ἐλλάδιος, ὅστις ἢ αὐτὸς ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γραμματικὸς, ὅστις περὶ τὸ 389. κατέφυγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καθ' ὃν καιρὸν ἔλατ προσαγῆς τῆ Θεοδοσίᾳ ἐκρημνίσθησαν οἱ Ναοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἢ τὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἴσορίας Συγγραφεὴ Σωκράτῳ εἶχον εἰς μαθητείαν, ἀλλ' ὁ Βαλκωναῖρος (Valkenar) πάσχει τῆτον παλαιότερον, ἢ Συγγραφεὴ τῆ, Περὶ τῆς Καθολικῆς Προσφῶδιᾳς, ὅστις ἠκμαζε κατ' ἀρχὰς τῆ δούτρου αἰῶνος, ἢ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμμώνιος Σταφυλῆν, καὶ Ἡμέτερον ὀνομάζει, ἐπειδὴ ἢ ὁ Ἀμμώνιος τῆτον εἶχε ἔλατ Διδάσκαλόν τε· ὁ δὲ Φαβερίκιος ἐξ ὀναντίας θέλει ὅτι ἀμφοτέρω ἦσαν Γραμματικοὶ ἐκ τῆς τῆ Λεξάρχειας χαλῆς, ἢ ἔλατ τῆτον φέρουσι τὸ τοῖστον ὀπίθετον. Μερικοὶ ὑποδίδουσι τῆτον τὸ βιβλίον εἰς Ἰωάννῳ τὸν Φιλόπονον, ἢ ἄλλοι πάλιν εἰς τὸν Ἐρεμίαν Φίλωνα, ἀλλ' ὁ Βαλκωναῖρος ἀποδεικνύει τῶν γνησιότητα αὐτῆ εἰς τὸν Ἀμμώνιον τῆτον, ἢ τὸν ὑπερασπίζεται μεγάλως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀμμωνίᾳ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων Λέξεων· ἐξεδόθη πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῶν Γραικο-Λατινικῶν Λεξικῶν.

---- Ἀμμωνίᾳ κ. τ. λ. ἰδίως ἐξεδόθη μετὰ τῆ Διοσκωδικῆς περὶ Γραμματικῶν χημάτων, ἢ τῆ περὶ Πνδύμα-

των Λεξικῶ. Περὶ Βαρβαρισμῶ, καὶ Σολοικισμῶ, κ. τ. λ.
ὑπὸ Λεοδοβίκου Κασπαρίου Βαλκοναίρου, μετὰ τῷ ὑπομνήμα-
τος καὶ τῶν αὐτῶ σημειώσεων, ἐν Λευκόνῳ Βαταυ. τῷ 1739.
εἰς 4.

Η Η Π Δ Δ Δ Π Ι Ι.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Σ.

Ἐγεν. τῷ 300. καὶ ἀπέθ. τῷ 391.

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐγεννήθη εἰς μίαν Κώμην τῆς δευ-
τέρας Καππαδοκίας Ἀρειανζῶν καλεσμένην, μακρὰν τῆς Να-
ζιανζῆ. Ὁ Πατήρ τε ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Ναζιανζῆ πό-
λεως. Ὁ Γρηγόριος ἐμαθήτευσεν κατ' ἀρχαίς εἰς τὴν Και-
σαρείαν τῆς Παλαιστίνης, ἔπειτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἰς
τὴν Ἀθήναν, ὧσα καὶ ἐφιλιώθη μεγάλας μετὰ τὸν Βασίλειον,
καὶ ἐγνωρίθη μετὰ τὸν Γαλιανόν. Ὅταν ἀρχιεράτευσεν ὁ Βα-
σίλειος, τὸν ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τῶν Ζασίμων,
ἢ Σασίμων, Ἐπισκοπῆς τῆς Καισαρείας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
ὁ τόπος ἐκεῖ ἦτον νοσώδης, ὁ Γρηγόριος παραιτήθη, καὶ
διεδέχθη τὴν Ἐπισκοπὴν τῶ πατρός τε, τῷ δὲ 378.
ἔτει ἀπεκατέστη Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς
ἐν Ἀντιοχείᾳ Σιωδῆς, βεβαιωθείς καὶ ὑπὸ τῶ μεγάλῳ Θεο-
δοσίῳ. Εὐθὺς λοιπὸν καθὼς ἀέβη εἰς τὸν θρόνον εἰρήνευ-
σε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς παραχᾶς τῶν Ἀρειανῶν, ἀλλὰ
ἰδὼν πολλὰς ἐχθρὰς κατ' αὐτῶ, παραιτήθη τῶ θρόνῳ τῷ
381. καὶ διέτριβεν ἡσύχως πλυσίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως,
καὶ ἀπέθανεν εἰς μακρὸν γῆρας, κατὰ μὲν τὸν Γερώνυμον
τῷ 389. κατὰ δὲ τὸν Σείδαν καὶ ἄλλους τῷ 1 γ'. ἔτει τῆς αὐ-
τοκρατορίας Θεοδοσίῳ τῶ μεγάλῳ, ὃ ἐστὶ τῷ 391. ὑπὸ Χρυσῶ.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆ Γρηγορίας, σώζεται ἀκόμη εἷς μέγας ἀειδμὸς, τὰ ὁποῖα ὑποδεικνύσιν μίαν λαμπρὰν καὶ γλαφυρὰν Ῥητορίαν, καὶ μίαν θαυμάσιον πολυμάθειαν. Ὁ πρῶτος Τόμος τῶν Συγγραμμάτων τῆ περιέχει τριακονταπέντε ὀμιλίας ἑξαφῶρων ὑποθέσεων, ἧς ἂν αἱ δύο εἶναι κατὰ Ἰταλιανῶν, αἱ τινες καὶ Σηπλιτευτικοὶ Λόγοι ἐπιγράφονται, οἱ ὁποῖοι συνεγράφησαν μὲ μεγάλην θερμότητα καὶ διακυσίας πεσαρακοντέαυρας Ἐπισολάς· ὁ δὲ δεύτερος περιέχει Ποιήματα, ἧς ἂν τὰ μὲν ἑξηκοντατέσσερα εἶναι Ἑξάμετρα, τὰ δὲ ἑβδομηκοντακτὴ, ἑξαφῶρων μέτρων. Ὁ Τρίτος ἐκποιήσεν ἀκόμη ἑκόσι, καὶ ὁ Μικρατὴρ 228. γνωμικὰ, ἀνέκδοτα ἔτι ὄντα τῆ Γρηγορίας.

Ἐ κ δ ὁ σ ε ι ς .

Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, S. Gregorii Nazianzeni Opera, ἔξεδόθη τὸ πρῶτον Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1550. εἰς φύλ.

---- Ἐξεδόθη Ἑλληνο-Λατινιστὶ μετὰ τῶν Λατινικῶν ὑπομνημάτων ἐν δυοσὶ τόμοις εἰς φύλ. ὑπὸ Φεδ. Μορελλίε τῷ 1630.

Ἡ αὐτὴ ἔξεδόθη καὶ ἐν Κολονίᾳ (Λειψία) τῷ 1690. εἰς φύλ. πλὴν πολλὰ ἐσφαλμένη.

---- Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος Τόμος ἐν Παρισίοις τῷ 17. μετὰ σημειώσεων καὶ ἀκριβῶν κριτικῶν, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἀκόμη δεῖ εἶναι.

---- Ποιήματα ἀνέκδοτα ἔξεδόθησαν ὑπὸ Γακάβε τῆ Τολλίε ἐν τοῖς αὐτῆ insignibus itinerarii Italici, ἐν Traj ad Rhen. 1696. εἰς 4. p. 1—105.

---- Γνωμικὰ, ἢτοι Ποιήματα καὶ Ἐπιγράμματα μετὰ σημειώσεων ἔξεδόθησαν ὑπὸ Αντ. Μικρατῆρ, ἐν τοῖς αὐτῆ ἀνεκδότοις Ἑλληνικοῖς Muratorii Anecdota Græca Pat. pag.

1—127.

 ΗΗΠΔΔΔΠΙΙΙ.

ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

Απέθανε περὶ τὸ 391. ἔτος.

Μακάριος ὁ μέγας, ἦτον ἀπὸ τῆς Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, μαθητὴς τῆ μεγάλης Ἀντωνίης, Μοναχὸς τὸ χῆμα, καὶ ἀσκητὴς τῆς Ἐρήμου Σκίθι, ὅσις διὰ τὴν μεγάλω τε ἀσκησιν καὶ νέον ἔτει ὄντα τὸν ὀνόμαζον Παιδαριογέροντα· τῷ τεσσαρακοσῷ ἔτι τῆς ἡλικίας τε τὸν παροχέρισαν Πρεσβύτερον. Ζήσας ἐν ταῖς Ἐρήμοις ἐξήκοντα χρόνους πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Συγγραμματα.

Τὸ τὸ ὄνομα τέτε σώζονται πενήκοντα Ὀμιλῖαι, περὶ τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται αὐτὸ ἰδικαί τε ἦναι, ἢ Ἀντωνίης τῆ μεγάλης. Μερικοὶ θέλουσιν ὅτι ὁ Ἀντωνίος τὰς σωζόμενας Συεσι, καὶ ὁ Μακάριος τὰς μετέφρασεν, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Λατινικὸν σώζονται τινὲς Ὀμιλῖαι τῆ Ἀντωνίης, αὐτὴν ἔπειτα τὰς πισθίσωμεν γνησίας· καὶ μερικὰ συγγραμμάτια Ἀσκητικά, καί τινα ἀποφθέγματα.

Ἐκδόσεις.

Μακαρίου τῆ Αἰγυπτίης Ὀμιλῖαι, ἐξεδόθησαν Ἐλληνιστὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1559. εἰς 8. καὶ μετὰ τῶν τῆ Γρηγορίου τῆ Θαυματουργοῦ, ἐν Παρισ. 1622. εἰς φύλ.

---- Ὀμιλῖαι. Ἐλληνο-Λατινιστὶ ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τῷ 1698. καὶ πάλιν τῷ 1702. εἰς 8. αὐτόθι.

---- Συγγραμμάτια (Macarii Aegypt. Opuscula, & Apo-

phthegmata) καὶ Ἀποφθέγματα ἔξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ τῷ
1699. καὶ τῷ 1714. εἰς 8.

 ΗΗΠΠΔΔΔΠΙΙΙΙ.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ,

Ἀπέθανε πρὸ τῷ 392.

Ἀπολλινάριος ἦτον υἱὸς εἰδὸς Γραμματικῆς Ἀπολλιναρίας,
ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα Πρεσβύτερος τῆς ἐν Λαοδικίᾳ Ἐκκλη-
σίας ἐχημάτισε, καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὡς Γραμματικὸς,
Ποιητὴς, Ρήτωρ, καὶ Φιλόσοφος περιγράφεται. Ὁ υἱὸς τε λοι-
πὸν ἐμαθήτευσεν τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὴν πατρίδα τε, καὶ
μετὰ ταῦτα ἄπο Ἀναγνώσεως τῆς Κοινοῦτης ἐκλέχθη καὶ Ἐ-
πίσκοπος αὐτῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα παρεκλίνας τῆς Ὀρθο-
δοξίας, ἔγινεν ἀρχηγὸς μιᾶς αἵρέσεως, τῆς ὁποίας ἡ δι-
δασκαλία κατεκρίθη ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ Συνόδου τῷ 378.,
καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ 379., καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Κων-
σταντινουπόλει τῷ 381. (α) Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ
καὶ τῶ πατρός τε δεῦν σώζεται ἄλλο, εἰμὴ μία Μετάφρασις
τῶν Ψαλμῶν εἰς σίχτες Ἡρωϊκῆς, ἡ ὁποία καὶ ἀμφιβάλλε-
ται ἄπο μερικῶς.

Ἐκδόσεις.

Ἀπολλινარიῶν ἔξήγησις τῶν Ψαλμῶν. Apollinarij
interpretatio Psalmorum. ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1552.
εἰς 8. Ἐ. Π. Π.

---- Ἐ'ξεδόθη Ἐ. Π. Λατ. μετὰ τῷ Πίνακος τῶν Λέξεων

(α) Ὁρα δι' ἐξοδικῶς περὶ αὐτῶν Μελετ. Ἐκκλησ. Γ' σφ. σ' μ. Α'.
σελ. 387.

ἐν Παρισίοις τῷ 1580. καὶ ἐν Κολονίᾳ ἢ αὐτὴ τῷ 1613.
εἰς 8. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων τῷ 1654. ἐν τόμ.
Δ'. σελ. 162.

 ΗΗΠΙΔΔΔΔ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 394. ἔτα.

Γρηγόριος ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τῆς Μεγάλης Βασιλείας, ἐγεννήθη εἰς τὸν Πόντον τῆς Καππαδοκίας. Ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ἀδοκίμησε πόσον μεγάλως, ὥστε ἐπαιεῖται τὸ ὕψος τε ὡς γλαφυρώτατον ὑπὸ ὅλης τῆς Συγγραφῆς, καὶ εἴκεν τῶν μεγάλων τε ἐνδελεύσεων, τὰς ὁποίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χρῆστῆς ἐπέσφερεν, ὀνομάζεται ὁ τῶν πατέρων πατήρ· ὁ τῶν Νυσσαίων Φωστήρ· ἀνὴρ μετὰ τὸν ἀδελφὸν δεύτερος ἔντε λόγοις καὶ σρόποις. Ἡρηνεῖα χεδὸν ἐφύτρωσεν εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας τε. Κατὰ πρῶτον πρὸς χειρὶδι Ἀναγνώσης, καὶ ὁ ἀδελφός τε ὁ Βασίλειος, καὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, τὸν ἐβίαζαν εἰς τὸ νὰ ἐκφανῆ πάντοτε λόγος. Ὁ Βασίλειος μετέπειτα τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς Θρόνον τῆς Νύσσης τῷ 372. ἀλλ' οἱ Ἀρειανοὶ τὸν ἀπέβαλον τῷ ἐπομείῳ ἔτει, τῷ δὲ 378. ἀπήλαυσε πάλιν τὸν Θρόνον τε διὰ τῆς Αὐτοκράτορος Γρατιανῆς. Ἡ τὸν παρὼν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σαῶδον τῷ 381. καὶ 394. ἔτει· πόσον ἔζη δὲ μετὰ ταῦτα μᾶς εἶναι ἀγνωστον.

Συγγραμματα.

Τὰ Συγγραμμάτα τε σώζονται χεδὸν ὅλα· μετὰ ἴχνη Νεικονισμῶ ἐσέφρησαν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῆ ὑπὸ

τῶν Αἰρετικῶν . Ο Φαβρίκιος ἐξέδωτο εἷς κατάλογον τῶν Συγγραμμάτων τε, ὁ ὁποῖος συνίσταται ἀπὸ ὀγδοήκοντε ἑξαφύρων ὑποθέσεων Ομιλίας, καὶ ἀπὸ τινῶν μικρὰ συγγραμμάτια, ἧ ὧν ἐξηκονταοκτὼ ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει, καὶ μερικαὶ Ἐπιστολαί, αἱ τινες ἦσαν ἀνεκδοτοί . Μερικὰ ἐκ τῶν εἶναι ἀμφισβητήσιμα .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γρηγορίου Νύσσης, τὰ σωζόμενα ἅπαντα Gregorii Nyss. Opera omnia, ἐξεδόθη Ε' μ. Λατ. ἐν Παρισίοις μετὰ σημειώσεων ἐν δυοσὶ τόμοις τῷ 1615. εἰς φύλ.

Appendix, Προθήκη εἰς τὰ σωζόμενα τῶ Γρηγ. Ν. ἐξεδόθη αὐτόθι τῷ 1618. εἰς φύλ.

„ Η' αὐτὴ ἐκδοσις ἐγένετο αὐθις ἐν Παρισίοις τῷ 1638. ἐν τρισὶ τόμοις, ἀλλ' ὄχι τόσο καλῆ, ὅσον ἡ πρώτη .

„ Ὑπόμνημα διπλῆν εἰς τὰς Φαλμάς, ἐξεδόθη τῷ 1740. εἰς τὰ τὰ Γαλλ. Gretserii opp. Ratisb. ἐν Τόμ. ΙΔ' .

--- Αντιρρήτικὸς κατὰ Ἀπολλινάριον . Κατὰ Ἰεραίων . Λόγος εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον . Περὶ τῆς ἀγίας Πνεύματος . Ἐπιστολαὶ ΙΔ' . ἐξεδόθη Ε' μ. Λατ. ὑπὸ Λαυρεντίου Ἀλεξάνδρου Ζακαγνὴ Zacagni, in ejusd. Collect. monument. vet. Eccles. Graeca. ἐν τῷ μ. Α'. σελ. 123 .

--- Διάλογος περὶ ψυχῆς, καὶ περὶ Ἀναστάσεως, ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰωάν. Χρυσόφ. Βολφίου Wolfii ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἑλληνικοῖς Ἀνεκδότοις τῷ μ. Β'. σελ. 284 .

 ΗΗΠΙΔΔΔΔΙ.

Α Μ Φ Ι Λ Ο Χ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 394. ἔτα.

Ἀμφιλόχιος ὁ ἐκ τῆς Καππαδοκίας, ἦτον κατ' ἀρχάς Μο-
 ναχὸς, ἔπειτα προεχειρίθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰκονίῳ
 Ἐκκλησίας τῆς Λακαονίας. Ἡγωνίδης ἀνδρείως κατὰ πῶν
 Ἀρειανῶν, κατὰ πῶν ὁποίων ἐνήργησε καὶ τὴν ἀπαγόρευ-
 σιν πῶν σιναξείων πιν παρὰ τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ. Ἦτον
 παρῶν εἰς δευτέρου Συνόδου· εἰς μὲν τὴν ἐν Σίδῃ τῷ 383
 ἦτον ὁ πρόεδρος ταύτης, καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινπόλει τῷ
 394. Τί τὸ μετὰ ταῦτα περὶ τέτε, δὲν δεισκόμην εὐδελίαν
 εἶδησιν· συμπεραίνουσιν ὅμως ὅτι τὸ ἐπομὸν ἔτει ἐξεδή-
 μησε πρὸς Κύριον.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Οὗ Ἀμφιλόχιος σινέγραφε ποικίλῃ καὶ ἐξαίρετα Συγγράμ-
 ματα, τὰ ὅποια σχεδὸν ὅλα ἐχάθησαν, τὰ νυνὶ σωζόμενα
 ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμφιλοχίε, θέλουν, καὶ μάλιστα ὁ Οὐδίνος
 (α) ὅτι εἰσὶν εἰς ἄλλε νεωτέρε Ἀμφιλοχίε, ὅσις ἤμα-
 ζου εἰς τὰς χρόνε τῆ Φωτίε, ἢ τελάχισον δὲν ἠμπορεῖ-
 μιν νὰ διακρίνωμεν ποῖα εἶναι τῆ παλαιῆ, καὶ ποῖα τῆ
 νεωτέρε. εἰσὶ λοιπὸν.

Α'. ὀκτὼ Ὀμιλίαι. Β'. Γ' αμβοὶ πρὸς Σέλοδον· ἔτοι
 περιέχουσι μίαν ἠδικίαν, καὶ μίαν διήγησιν περὶ πῶν βί-
 βλων τῆς θείας Γραφῆς, συνισάμενοι ἐκ 333. σίχουε.

 (α) Oudinus Comm. de SS. Eccl. Tom. III. pag. 216.

Μερικοὶ τὰς ἀποδίδωσιν εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν·
 Γ'. Γράμαι, ἢ ἄλλα τεμάχια. Δ'. περὶ εὐανθρωπείσεως
 τῶ Χριστῶ. Ε'. Περὶ τῶ μὴ ἀπελπίζεσθαι. ς'. Βίος ἢ
 θαύματα τῶ ἁγίῳ Βασιλείῳ. ζ'. Βίος τῶ ἁγίῳ Ἐφραίμ
 τῶ Σύρῳ. Η'. Ἐπιστολὴ Σινοδική.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀμφιλοχίου Ἰκονίῃς, ἢ Μεθοδίου Πατάρων τὰ σω-
 ζόμενα, ἢ Ἀνδρέου Κρήτης SS. Patrum Amphilochoii Icon.
 Methodii Patarensis, & Andr. Cretensis Opera omnia, μετὰ
 σημειώσεων, ἐξεδόθη ἐν Παρισίῳς Ἐ. Μ. Λατ. τῷ 1644.
 εἰς φύλ.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει δέσονται μόνον τὰ Ε'. πρῶτα Συγ-
 γράμματα.

---- Ἰάμβοι πρὸς Σέλοικον, ἐξεδόθη μετὰ τῶν τῶ Γρη-
 γορείῳ τῶ Ναζιανζηνῶ, τόμ. Β'. σελ. 190, καὶ ἰδίως τῷ
 1609. εἰς 8.

---- Βίος Ἐφραίμ τῶ Σύρῳ. ἐξεδόθη μετὰ τῶν Συγ-
 γραμμάτων τῶ Ἐφραίμ ἐν Ρώμῃ.

---- Ἐπιστολὴ Σινοδική. μετὰ σημειώσεων ἐξεδόθη
 ὑπὸ Γ. Β. Κοτελεῖς ἐν τοῖς ὑπ' αὐτῶ Monument. Eccles.
 Graeca. Tom. II. pag. 99.

 ΗΗΠΔΔΔΔΙΙ.

Α Ρ Σ Ε Ν Ι Ο Σ.

Α'πέθανε πρὸ τῷ 395.

Ἀρσένιος ὀνομάζεται παρὰ τῷ Κάυε (α) ὡς Ρωμαῖος Πατρίκιος, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὰς ἡγὰς τῷ μεγάλῳ Θεοδοσίῳ, καὶ ἔπειτα ἔγινε Μοναχός. Οὗτος συνέγραψε τεσσαρακοντατέσσαρα Ἀποφθέγματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν in Jo. Bapt. Cotelerii Monum. Eccl. Græca Tom. I. p. 353. καὶ Διδασκαλία πρὸς Μοναχοὺς ἐκδοθεῖσα in Franc. Combefisii Auctar. noviss. Bibl. Patr. Græc. Part. I. pag. 301

 ΗΗΠΔΔΔΔΙΙΙ.

Λ Ι Β Α Ν Ι Ο Σ.

Ε'γεν. τῷ 314. ἔζη ἀκόμη τῷ 395.

Λιβανῖος ὁ περιφημώτατος πῶν Σοφιστῶν, ἐγεννήθη ὑπὸ τῷ παλαιῷ καὶ ὀπίσημον γένος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἠδὲ τῷ ποταμῷ Ὀρόντῃ τῷ 314. ἔτει. Ἀφιερῶθη δι' ὅλης εἰς τὴν σκεδὴν πῶν μαθημάτων τῷ ΙΕ'. ἔτει τῆς ἡλικίας τε, κατ' ἀρχὰς ὅμως ἐπέτυχεν ἀρίστης διδασκαλίας, τὰς ὁποίας

 (α) G. Cave. H. L. SS. Eccles. Tom. I. pag. 278.

ὁ ἴδιος Εἰδωλα Σοφιστῶν ὀνομάζει, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν εἰς ἄλλε καλλιτέρη, ποιοχαρίσας εἰς τὸ νὰ ἀναγνώσκη τὰς παλαιὰς Συγγραφεῖς, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὗθα ἔχει τὴν τέσσαρας χρόνας, ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς Νικομήδειαν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινέπολιν ὅτε καὶ ἐγνωρίσθη μὲ Νικοκλῆν τὸν Λακεδαιμόνα, καὶ μὲ τὸν Σοφιστὴν Βεμαρξίον, τὰς ὁποίας καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ὑπερήθη. Ἐπειδὴ ἀφ' ἧς ὁ Λιβαῖος εἰς μάτῳ ἐζήτησε μίαν διδασκαλικὴν καθέδρην εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤρχισεν ἐν Κωνσταντινέπολει ἕνεκα τῆς Ρητορικῆς νὰ γίνεται εὐδοξος, καὶ νὰ ἀφιμίζεται, καὶ ἐν τούτῳ ἀπέκτισεν ὑπὲρ τὰς ὀγδοήκοντα μαθητὰς. Τούτο διήγειρεν εἰς ζηλοτυπίαν τὸν Βεμαρξίον, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ἡ Ρητορεία καὶ ἡ ὑπόληψις κατ' ἡμέραν ἐξέπιπτον, ὅθεν συκοφαντήσας τὸν Λιβαῖον, καὶ κατηγορῶν αὐτὸν ὡς μάγον, ἐβιάσθη ὁ Λιβαῖος νὰ παραπέσῃ τὴν Κωνσταντινέπολιν διαχθεῖς ὑπὸ τῆς Ἑξουσίας, τῷ 346. ἔτει. Ἀπὲλθὼν δὲ εἰς Νικομήδειαν τῆς Βιθυνίας, πάλιν ἕνεκα τῆς Ρητορικῆς τοῦ ἀπέκτισε μεγάλῳ φήμῳ, ὥστε καὶ ὁ Ἰουλιανὸς ἔτι νέος ὢν, τὸν ἐθαύμαζε καὶ τὸν ἐτίμα μεγάλως. Μετὰ ταῦτα ποτὲ μὲν εἰς Νικομήδειαν, ποτὲ δὲ εἰς Κωνσταντινέπολιν διέτριβε. Λαβὼν δὲ τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ Καίσαρος Γάλλου (α) ἕνεκα τέσσαρας μῆνας ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα τὴν Ἀντιόχειαν τῷ 354. ἔτει. κατ' αὐτὸν ἔμως τὸν καιρὸν συνέβη καὶ ὁ θάνατος τοῦ Γάλλου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Ἰουλιανὸν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἕως εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐσωθέβη ὅπῃ τὸ Ἀρκαδίῳ τῷ 395. Σωτηρίῳ ἔτει.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Ὁ Λιβαῖος εἶχε ἐν πολλὰ ὀξύ, ἐνεργητικώτατον, καὶ ἀκέραιον κάλαμον, ἐκ τῶ ὁποῖα σώζονται ἔτι καὶ νῦν πολλὰ.

(α) Οὗτος ὁ Γάλλος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Ἰουλιανῆ ὀμοπάτερος, ἀρχιερατικός δὲ ἔ καίσαρος τοῦ Κωνσταντῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Κωνσταντῆς ἀδίκως ἐφόνευσεν. Ὁρα Ζωσίμ. Ἱστορ. Β'. § Γ.

τατα συγγράμματα. Κατηγορεῖται, διότι ἐπεμελήθη ὑπὲρ τὸ δέον τῷ τέχνῳ τῆ ὕψους, ἢ ὅποια προξενεῖ ζημίαν εἰς τὴν χάριν καὶ γλαφυρότητα τῶν ἐκφράσεων τε· ἔγινον χεδὸν σκοτεινὸς διὰ τῆς μεγάλης τε ἐπιτηδύσεως. Μείσιν ὅμως τὰ Συγγράμματα τε διὰ πάντα ὡς εἶπας κανὼν καὶ εὐάθην τῆ Ἀττικῆ λόγῳ. Σωίσανται Α'. ἀπὸ Προγυμνάσματος, Β'. Μελέσας, τὰς ὁποίας ὁ Φώτιος προτιμᾷ τῶν λόγων, Γ'. Λόγους, καὶ Δ'. ἀπὸ Ἐπισολᾶς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ Συγγράμματα τῆ Λιβανίε δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς εὐ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε ἰδίως, ὡς Λιβανίου Σοφιστοῦ Προγυμνάσματα, καὶ Γυμνάσματα, μετὰ σημειώσεων καὶ πίνακος τῆς Λέξεων· ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φεδερίκου Μορέλλου ἐν Παρισίοις τῷ 1606. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς φύλ.

--- Λόγοι ΛΖ'. ἐξεδόθ. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Φεδ. Μορέλλου μετὰ σημειώσεων τῷ 1627. εἰς φύλ.

Λόγοι Δ'. ἐξεδόθ. ἐν Γενέβρᾳ τῷ 1631. εἰς 4. ὑπὸ Ἰαν. Γοττοφρέδου, καὶ τῷ 1642. ἐν Λαγδόνῳ ἐν τῆς τῆ αὐτῆς Γοττοφρέδου Opusculis Juridicis, μετὰ τῷ προδηκῶν ἔτι ἐνός λόγῳ.

--- Λόγοι Δ'. (ἄλλοι ἀνέκδοτοι), ἐξεδόθησαν ἐν τῆ τῆ Φαβερκίε Βιβλιοθήκῃ τόμ. Ζ'. σελ. 145.

--- Λόγοι ΙΖ'. (ἔτι ἀνέκδοτοι) ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἀντωνίε Βονγιοβαίνι ἐν Βενετίᾳ τῷ 1754. εἰς 4.

--- Χαρακτῆρες Ἐπισολικοί, ἐξεδόθ. ἐν Λαγδόνῳ, τῷ 1614. εἰς 12.

--- Μερικαὶ ἐπισολαὶ δέρονονται ἐν τῆ τῆ Φαβερκίου Βιβλιοθήκῃ.

--- Ἐπιστολαὶ, μετὰ σημειώσεων Ἰωάν. Χεισοφ. Βολφίε, Wolfii, ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμσελοδαμίῳ τῷ 1738. εἰς φύλ. Αὕτη ἢ ἐκδοσις περιέχει μίαν Συλλογῶν 1605. Ἐπιστολῶν τῆ Λιβανίε, ἐκδοσις λαμπροτάτη καὶ ἀρίστη.

 ΗΗ|Π|ΔΔΔΔΙΠΙ.

Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Η΄κμαζε περὶ τὸ 395.

Ηλιόδωρος, ἦτον ὑπὸ τῷ πόλιν Ε΄μεσαν τῆς Φοινίκης, ἔζη εἰς τὰς χρόνας τῶν Αὐτοκρατόρων Θεοδοσίου τῷ μεγάλῳ, καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, Χρυσιανῶς κατὰ τὸ δόγμα. Σωζόμενος εἰς τῷ νεότητάτου μίαν Μυθισορίαν, τὰ κατὰ Θεαγόνιον καὶ Χαερίκλειον, εἰς δέκα βιβλία, τῷ ὁποίῳ, ὅσων τῆς Ἡρώιδους Χαερίκλειας, ἣτις μητρῶθεν ἦτον Βασιλὶς τῆς Αἰθιοπίας, Αἰθιοπικὰ, τῷ ὀνόμασιν. Οἱ Ηλιόδωρος ἔπειτα ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς κατὰ τῷ Θεσσαλίαν Τεϊκῆς, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μία Σύνοδος τοπικὴ τὸν ἐβίασεν ἢ τὸ Σύγγραμμα τῷτο, ὡς Ἐρωτικόν, νὰ καθύσῃ, ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἐπισκοπῆς, καὶ ὁ Ηλιόδωρος διὰ νὰ φυλάξῃ τῷτο τὸ ἡθικώτατον καὶ τεχνικώτατον Σύγγραμμα ἐπέσκευεν νὰ τὸν καθήρωσι, καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἐπισκοπῆς. Αὕτη ἡ εἰδησις ἀναφέρεται ὑπὸ τῷ Νικηφόρῳ (α) ἀλλὰ δὲν ἔχει πῶσω ἀξιοπιστίαν, ὅσῳ ἔχει ἢ τῷ Σωκράτῳ (β), ὅστις λέγει ὅτι ὁ Ηλιόδωρος ἐχρημάτισεν ἀρχηγὸς εἰς τῷ Θεσσαλίαν τῷ ἔθνος διὰ νὰ καθαιρῶνται ὅσοι Κληρικοὶ ἐφύλαττον τὰς γυναῖκας, μὲ τὰς ὁποίας ἦσαν νομίμως ἠνωμένοι πρὶν ἐμβῶσιν εἰς τὸν Κλῆρον. Ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν ἔτι καὶ ἓν ἄλλο χημικὸν Ποίημα, τὸ ὁποῖον ὡς νόθον οἱ Κεϋτικοὶ τὸ ἐκσυρτίττωσι.

 (α) Ἐκκλησιας. Γ' σφ. ΙΒ'. 34.

(β) Ἐκκλησιας. Γ' σφ. Ε'. 22.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Η'λιόδωρου Αἰθιοπικῶν Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον Ἑλλην. ἐν Βασιλεῖα τῷ 1534. εἰς 8.

--- Ἐξεδόθη ἐν Ἀργεντοράτῳ τῷ 1798. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τῷ Μιτχερλίνα εἰς 8.

--- Ἐξεδόθησαν ὑπὸ Δ. Κοραῆ ἐν δυοῖν τόμοις εἰς 8. ὧν ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τὸ κείμενον, ὁ δὲ δεύτερος τὰς Κριτικὰς Σημειώσεις, τῷ 1804. ἐν Παρισίοις, καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΠΙΔΔΔΔΠ.

ΕΥΝΟΜΙΟΣ.

Ἀπέθανε πρὸ τῷ 396.

Εὐνόμιος, ἦτον ὑπὸ τῷ Δάκτορα τῆς Καππαδοκίας, ὑπογραφεύς, καὶ μαθητὴς τῷ ὑπερασπιστῷ τῶν Ἀρειανῶν Ἀετίῳ, τὸν ὁποῖον καὶ ὑπερέβη, καὶ ἀρχηγέτης τῶν Εὐνομιανῶν ἐκζημάτων. Ἦτον κατ' ἀρχὰς διάκονος εἰς τὴν Αἰτιόχειαν, μετὰ ταῦτα τῷ 360. ἔγινεν Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου· δεῦν ἠμπόρεσεν ὁμῶς νὰ σταθῇ πολὺν χρόνον ἐξ αἰτίας τῆς αἰρέσεώς τε, ἀλλὰ τῷ ἐπομείνῳ ἔτει ἐξωρίσθη ὑπὸ τῷ Αὐτοκράτορι Κωνσταντίῳ, ὁ δὲ Οὐάλις, τὸν ἀπεδίωξεν ἕως εἰς τῷ Μαυριτανίαν, ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς ἐξορίας, τῷ ἐδόθη ἄδεια νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ὑποσατικάτα εἰς τῷ Δάκτορα νὰ ἡσυχάσῃ ἔνθα περὶ τῷ 396. ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο. Σώζεται καὶ τέτε μία ἐβήγησις τῆς Πίσεως, τῷ ὁποίαν ἐπρόσφερε πρὸς τὸν Αὐτοκράτ. Θεοδοσίον διὰ προσαγῆς τε, καὶ μία Ἀπολογία, τῷ ὁποίαν ἀναιρεῖ ὁ Βασίλειος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εξεδόθησαν ἀμφότερα ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῆ Φαβερίας, ἢ
 μὲν ἐξήγησις τῆς Πίσεως ἐν τῷ Η'. Τόμ. σελ. 249. ἢ
 δὲ Ἀπολογία αὐτόθ. σελ. 262.

 ΗΗΠΔΔΔΔΠΙ.

Δ Ι Δ Υ Μ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 396.

Δίδυμος, ἦτον ὑπὸ τῷ Ἀλεξανδρείαν, καὶ ἔτι ὡν τεσσά-
 ρων χρόνων παιδίον ἔχασε τὸ φῶς τῶ ὀφθαλμῶν τε· τῆτο
 ὅμως δὲν ἐμπόδισε τῷ εἰς τὰς μαθήσεις προθυμίαν του,
 ἀλλὰ καὶ τυφλὸς ὢν διὰ μέσση τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ἀγχινοίας
 τε, ἔμαθε καλῶς, ἐμόνον τῷ Γραμματικῷ, ἀλλὰ καὶ
 τὴν Ρητορικῷ, Διαλεκτικῷ, Γεωμετρίας, Ἀριθμητικῷ,
 Ἀστρονομίαν, καὶ τὰς λοιπὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας, καὶ
 προσέτι ἔγινεν ἐμπειρότατος εἰς τῷ θείῳ Γραφῶν, καὶ ζη-
 λῶτης εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίσεως, καὶ
 ἐχθρὸς δραστήριος τῆ Ἀρειανισμοῦ. Ἐχρημάτισε Καθηγητὴς
 εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, μεταβάς τὰ ὀγδοήκοντα τέττα ἔτη
 ὡς σημεῖοι ὁ Γερώντιμος (α) ὁπότε τὸν περὶ πῶν εὐδόξων
 ἀνδρῶν κατάλογον συνέγραψεν, ὃ ἐστὶ τῷ 392. ἔτει. Ὁ Σι-
 γεβέρτ τάσσει τὸν θάνατον τε τῷ 396. ἔτει, καὶ φαίνεται
 τότε ὁ Δίδυμος νὰ ἦτον 85. χρόνων ἡλικίας.

 (α) De viris illustr. C. 109.

Συγγραμματα.

Ο Γερώνυμος σημειοῖ πολλὰ Συγγραμματα τῆ Διδύμῃ, ἐξ ὧν τὰ νῦν εὖ μόνον σώζεται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κατὰ Μανιχαίων, ἐκδοθεὶ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων, τὴν ὑπο τῆ Κομβεφισίε, καὶ ἐν H. Canisii Lection. antiq. τόμ. Α'. σελ. 197.

ΗΗΠΙ ΔΔΔΔΠΙΙ.

Ο Ρ Ι Β Α Σ Ι Ο Σ .

Πρὸ τοῦ 400. ἔτης.

Ο Ορειβάσιος εἶχε πατερίδα τὴν Πέργαμον, ἐδιδάχθη τὴν Γατρικὴν ὑπὸ Ζήνωνα τὸν Κύριον, καὶ κατὰ τὸν Εὐνάπιον (α) „ πρὸς τὸ ἄκρον ἐκδραμῶν τῆς Γατρικῆς τὸν πάτριον „ ἐμιμῆτο Θεόν. (β) ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν εἰς τὴν μίμησιν „ ὑπελθεῖν τῆ θεῖε, ἐκ μερακίε ὀψιφανῆς γενόμενος, Γε- „ λλιανὸς μὲν αὐτὸν εἰς τὸν καίσαρα προΐων συνήρπασεν ὅτι „ τῇ τέχνῃ, ὃ δὲ πᾶσιν ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, „ ὥστε καὶ βασιλέα τὸν Γελλιανὸν ἀπέδειξεν”. Ο ἴδιος Γελλιανὸς ὑποδεικνύει εἰς τὰς ἐπιστολάς τε (γ) τὴν μεγάλῃ φι- „ λία καὶ ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς αὐτὸν· μετὰ δὲ „ τὸν θάνατον τῆ Γελλιανῆ ἡ τύχη τῆ Ορειβασίε ἐσάθη πολ- „ λὰ σκληρὰ, ἐπειδὴ ὁ Ουάλις, ὁ διάδοχος τῆ Γελλιανῆ ὑπο- „ σείλας αὐτὸν εἰς τὴν ἔξορίαν, ἐδήμωσεν αὐτὸν καὶ τὰ ὑπάρ- „ χοντα, ἀλλ' ὁ Ορειβάσιος καὶ μετὰ τὸν Βαρβάρων διατεί-

(α) Ἐν βίοις Σοφιστῶν ἔ Φιλοσόφων.

(β) Τὸν Ἀσκληπιὸν δηλ. ὄντα καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς Περγᾶμου.

(γ) Ἐπιστολὴ ΙΖ'.

βων εὔρε μεγάλην τιμὴν παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς τέχνης τε, καὶ
 χεδὸν ὡς Θεὸν τὸν ἐτίμων. Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐ-
 παύσομεν, μόνον τὸν ἑαυτὸν τε ἔχων ἀπὸ πάσης οὐσίας καὶ
 τὸν τῆς ἀρετῶν πλεῖστον, ἔζη μὲν μεγάλῃ τιμῇ, ἕως ὅτε
 ὁ Εὐνάπιος ὁ ἄκρος φίλος τε συνέγραψε τὴν βίαν τῆς Σο-
 φιστῶν, τὸ ὅποιον ἐγρόμετο πρὸς τὸ τέλος τῆς τετάρτης αἰῶνος.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῆς Συγγραμμάτων τῆς Οὐρασίως πολλὰ ὀλίγα σώζον-
 ται. Οὗτος διὰ προσοχῆς τῆς Ἰαλιανῆς ἔκαμε μίαν ὀπτιμι-
 κῶν συλλογὴν ὅλων τῶν Ἰατρῶν, τὴν ὁποίαν καὶ Ἐδδο-
 μηκοντάβιβλον ἀνόμασεν, ἐκ τῆς ὁποίας σώζονται τὰ
 πρῶτα ΙΕ'. βιβλία τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως τῆς Ρασα-
 ρίης, καὶ τὰς ἑξ' ἑκάστη κεφάλ. τῆς Πέμπτης Βιβλίου εἰς τὸ
 Ἑλληνικόν. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον καὶ εἰκοστὸν πέμπτον, ἦτοι
 ἡ Ἀνατομία ἐκ τῶν τῆς Γαλιανῆς. Τὸ πεντακοστὸν τρίτον
 Περὶ Βρόχων, τὸ πεντακοστὸν τέταρτον Περὶ Ἐδέσ-
 μων (Λατινισί), τὸ Με'. Περὶ Μηχανημάτων, ἢ
 περὶ διαφορᾶς καταρτισμῶν (Λατιν.) τὸ Με'. Πε-
 ρὶ Καταγμάτων, καὶ τὸ ΜΖ'. Περὶ Ἐξαρτημάτων,
 Β'.) Σύνοψις πρὸς τὸν ἰόν τε Εὐστάθιον, (Λατινισί) Γ'.)
 Περὶ Εὐπορίστων. (Λατιν.) τὸ δὲ εἰς τὴν Ἀφορισ-
 μούς ὑπόμνημα δευὲν εἶναι ἰδικόν τε.

Ἐκδόσεις.

Οὐρασίου Συλλογαί, ἐκ τῆς Ε'. βιβλ. πρὸς 5'. Κεφάλ.
 ἐξεδόθησαν ἑλληνο-λατινισί μετὰ τῶν τῆς Γαλιανῆς καὶ Ράφης,
 ὑποπασματίων, ἐν Ρώμῃ τῆς 1555. εἰς 8.

--- Ἀνατομικά, ἐξεδόθη. Ἑλλ. Λατ. ἐν Αγγλῶν τῆς
 1735. εἰς 4.

--- Περὶ Βρόχων, καὶ τ. λ. ἐξεδόθησαν ἐν Φλωρεντίᾳ
 in Veterum Medicorum Chirurgicis, τῆς 1754. Ἑλλ. Λατ.
 εἰς φύλ.

 ΗΗΠΙΔΔΔΔΠΙΙΙ.

Α Σ Τ Ε Ρ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 400.

Ἀσέριος ὁ τῆς Ἀμασείας Ἐπίσκοπος, ἐδιδάχθη ὑπότινος Σκύθου αἰχμαλώτης. Ἐχημάτισε διάδοχος τῆς Εὐλαλίας, ὁ ὁποῖος διώχθεις ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν, ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον τῆς 378. ὑπὸ τῆς Οὐάλουτος. Ὁ Ἀσέριος λυπεῖται τὸν θάνατον τῆς Ρ'σφίνης καὶ τῆς Εὐτροπίης, οἱ τινες ὁ μὲν τῆς 395. ὁ δὲ τῆς 399. ἀπέθανον, παρελθόντος δὲ ἐνιαυτῆς, καὶ ὁ Ἀσέριος ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθε. Τὰ Συγγράμματά τε συνίστανται ὅτε εἰκοσιδύο Ὀμιλίας, ἐξ ὧν ὀκτὼ εἶναι εἰς τὴς ψαλμῶς.

Ε' κ δ ὀ σ ε ι ς.

Ἐξεδόθησαν ἐν τῇ Προθήκῃ τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων, ἐν Τόμ. ΙΓ'. καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων, καὶ in Monument. Eccles. Græca. Tom. II.

ΗΗΠΔΔΔΔΠΙΠ.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΣ.

Περί τῷ 400.

Εὐάγγελος, ἦτον ἄπο τῆς Ἰβηρῶν πόλιν κειμένης ἁθὰ τῷ
 Εὐξείνῳ Πόντῳ, προσχειρίδην Ἀναγνώστης ὑπὸ Βασιλείου
 τῷ μεγάλῳ, Διάκονος ὑπὸ τῷ Γρηγορίῳ Νύκτις, καὶ Ἀρχιδιά-
 κονος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Γρηγορίῳ τῷ Ναζιανζηνῷ.
 Ἦτον κατὰ τῆς μορφῆς τῷ σώματός τε πολλὰ ὡραῖος, καὶ
 διὰ τῆτο ἄπο ζηλοτυπίας εὐδὸς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὅσις ὑ-
 ποπτῶδην περὶ τῆς γυναικός τε, κατέλιπεν εἰς μέγαν
 κίνδυνον, ὅθεν φυγὼν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατήν-
 τισεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Νιτείας, ἅθὰ ἐκρύπτετο δεκαπέντε
 χρόνους τὸν ἀσκητικὸν βίον μετερχόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Μα-
 καρίῳ διδασκόμενος. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀπέθανον μᾶς εἶναι
 ἄγνωστος.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Σώζονται καὶ τέτε μερικὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα,
 τὰ ὁποῖα ὄξεδόθησαν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων.

ΗΗΗ.

Ν Ε Μ Ε Σ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 400.

Νεμέσιος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Φοινίκῃ Ἐμέσις, περὶ τοῦ ὁποῖου οἱ Παλαιοὶ δὲν μᾶς ἄφησαν καμμίαν εἰδησίαν, συνέγραψεν εἰς βιβλίον *Περὶ φύσεως Ἀνθρώπου*, τὸ ὁποῖον ἐσφαλμένως τὸ ἀπέδιδον εἰς Γρηγόριον τὸν Νύσσης. Ἐν τῷ τῷ ἀποδεικνύει τὴν ἀφέλειαν τῆς χολῆς, τὴν κίνησιν τοῦ αἵματος, καί τινα ἄλλα φυσιολογικὰ φράγματα, μὲν ὅλον τὸ πρὸς εἰς μερικὰ δὲν ἐξηγεῖται καλῶς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νεμεσίου Ἐμεσινῆ, περὶ φύσεως ἀνθρώπου, Nemesii --- de natura hominis Ἐξεδόθη ἐν Ἀντιερπία τῷ 1568. εἰς 8. καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων.

--- Ἐξεδόθη ἐν Οξωρία τῷ 1671. εἰς 8. καὶ ἐν Ἀγγλῆς τῆς Σαξωνίας τῷ 1800. εἰς 8.

 ΗΗΗΙ.

Μ Α Ρ Κ Ο Σ.

Περὶ τὸ 401.

Μάρκος, εἰς τῆς Αἰγυπτίων Ἐρημητῶν, μᾶς εἶναι γνω-
στὸς διὰ τῆς ἀγιότητός τε. Οὗτος ἔζησεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔ-
τη ἡξάρων ὄλων τῶν θείων Γραφῶν ἐκ σήθους καὶ πολ-
λὰ ἀσκητικὰ βιβλία συνέγραψεν, ἐξ ὧν τὰ δέκα μόνον
σώζονται, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει καὶ ὁ Φώτιος (α).

Ε' κ θ ό σ ε ι ς.

Τῶν ἀγίων Πατέρων Μάρκου Ἐρημίτη καὶ Ἀσκητῆ, Νι-
κολάου, καὶ Ἡσυχίου πρεσβυτέρου τὰ δεικνόμενα συγ-
γράμματα, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1568. εἰς 8.
„ Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων.

 ΗΗΗΙΙ.

Ε Π Ι Φ Α Ν Ι Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 403.

Επιφάνιος, τὸ γένος ἦτον Γεδαῖος· κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τῆ μαθητῆ τῆ Γεωάννη ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσσαυδέλιαν πλησίον

 (α) Κώδ. 200.

τῆς Ἑλλάδος ἐρηπόλεως τῆς Παλαιστίνης. Εἰς τὴν νεότητά τε ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς μοναχῆς τῆς Αἰγύπτου, ἧς ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ πολὺν καιρὸν ἔμεινεν. Ὁ Γερώνυμος (α) τὸν ὀνομάζει Πεντάγλωστον, ἐπεὶ κατελάμβανε πῶτε γλώσσας, Ἑβραϊκῶς διπλ. Συριακῶς, Αἰγυπτιακῶς, Ἑλληνικῶς, καὶ Λατινικῶς. Ἐπανελθὼν δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν πατρίδα, μετῆρχετο πάλιν τὸν μοναχικὸν βίον, κτίσας ἐν ἴδιον μοναστήριον. Περὶ τῷ 368. ἐκλέχθη Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντίας τῆς Κύπρου, ἣτις πρότερον Σαλαμίς ἐκαλεῖτο. τῷ 382. ἐπισκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος, περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Παυλίνου ἐνεκὸν τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τῷ 391. ἀνεφύτρωσε μία φιλονικία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ἐνεκὸν τῆς διδασκαλίας τοῦ Νεγκύριου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης ἐπεκύρωσεν. Ἡ αὐτὴ φιλονικία ἀνεφύτρωσε καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Ὁ Ἐπιφάνιος ἐσύναξε μίαν Σύνοδον εἰς τὴν Κύπρον τῷ 401. εἰς τὴν ὁποίαν κατέκεινον τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τοῦ Νεγκύριου βιβλίων. Ἐζήτησε γὰρ φέρη καὶ τὸν Χρυσόστομον εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, καὶ διὰ τὴν ὑπερβασιάνην καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κύπρῳ Συνόδου, ἀπῆλθε μόνος τε εἰς Κωνσταντινέπολιν, ἀλλ' ὁ κόπος τε ἐσάθη ἄκαρπος, ὅθεν ἐν τῷ ὑποσρέφειν ἀδελφῆσας ἐν τῷ πλοίῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, παρεκτείνας τὸν βίον ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐπιφανίου σώζονται, Α'. ὁ Ἀγρυρωσὸς, συγγραφὴς μεταξὺ τῶν 373. καὶ 374. ἔτις, Β'. Παράριον, ἥτοι σὺντάγμα κατὰ Π'. αἵρέσεων. Τὸ τιμᾶται ὑπὸ τῆς περισσοτέρων διὰ τὰς βεβαίας εἰδήσεις τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἴστορίας. Συνεγράφησαν καὶ αὐτὰ τῷ 373. αἰτίσει τῆς Πρεσβυτέρων Ἀνακίς, καὶ Παύλου. Γ'. Ἀνακεφαλαίωσις, ἥτοι ἐπιτομὴ τῶν δύο πρῶτων βιβλίων.

(α) *Apologia Contra Rufin.* 2. p. 537. Tom. 2. ed Veron.

Δ'. Περὶ Μέτρων καὶ Σταθμῶν πῶσον ἦν Ἰεδαίων, ὅσον καὶ ἦν ἄλλων Ἐθνῶν. Ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἱεροσολύμων. (αὕτη σώζεται μόνον Λατινισί), 5. περὶ ἦν δώδεκα Λίδων. Η'. Ἐπόμνημα εἰς τὸ Ἄσμα ἦν Ἀσμάτων. Θ'. Τεμάχιον ἐπιτομῆς τῆ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίς. Ι'. Ἀποφθέγματα ΙΖ'.

Τὸ Περὶ Προφητῶν, Φυσιολόγος, Ομιλίαι Η'. καὶ τὸ Θαῦμα τῆς ἀγ. Εὐχαριστίας, κείνονταί ὡς ὑποβολιμαῖα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐπιφανίου τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βασιλεῖα τῷ 1544. εἰς φύλ.

--- Τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθ. ἐν Παρισίοις ἐν δυοσὶ τόμοις Ε'κ-Λατ. ὑπὸ Διονυσίᾳ Πεταυίς, τῷ 1622. εἰς φύλ.

* * *

--- Περὶ ἦν δώδεκα Λίδων ἐξεδόθ. ἐν Ρώμῃ, μετὰ σημειώσεων τῆ Φογγινίς, τῷ 1743. εἰς 4.

--- Ἐπόμνημα εἰς τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων ἐξεδόθ. ὑπὸ Π. Φ. Φογγινίς ἐν Ρώμῃ τῷ 1750. εἰς 4.

--- Τεμάχιον ἐπιτ. εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγ. ἐξεδόθ. ἐν τῷ τῆ Κομβεφισίς Auctar. novissim. τόμ. Α'. σελ. 300.

--- Ἀποφθέγματα ἐξεδόθ. in Cotelerii Monument. Τόμ. Α'. σελ. 426.

--- Θαῦμα Ἀγ. Εὐχαριστίας. ἐξεδ. ἐν τῇ τῆ Θεοφίλου Ρ'αῦναδίς (Raynaudi) Opp. τόμ. Δ'. σελ. 382.

ΗΗΗΙΙ.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 404.

Εὐνάπιος, ἦτον ὑπὸ τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ συγγενὴς τῷ Φιλοσόφῃ Χρυσανθίῳ διὰ τῆς γυναικὸς τε. Εἰδίαχθη ὑπ' αὐτῷ τῷ Φιλοσοφίᾳ καὶ τῷ Ρητορικῷ, τῷ δὲ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα μὴ ὑποφέρων τῷ θάλασσαν, ὑπέπεσεν εἰς μεγάλῃ ἀδύσειαν, μετὰ δὲ τῷ θάνασμα ἄξιαν ἀνάρρωσίν τε, ἐδόθη ὅλως εἰς τὴν Ρητορικὴν, διδασκόμενος ὑπὸ τῷ Προαιρεσίᾳ, εἰς τῷ ὁποίᾳ οἱ γοεῖς τε τὸν ἐβίαζον, καὶ θέλων τὰ διδάχθῃ τὰ μυστήρια πῶν Ἑλληνικῶν τὸν ἐμπόδισαν τοῦ τὰ ὑπάγει εἰς Αἴγυπτον. εἰδίαχθη ὅμως τὰ τῶν Ἑλληνῶν πόσον, ὥστε εἰσήχθη καὶ εἰς τὰ μυσικὰ τῆς Ἑλιδύτινος. Ἐπειτα ἐξηκολύθησε τῷ Γατρικῷ. Μεταξὺ τῶν κερύσβεων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἀπεσάλησαν πρὸς τὸν Ἰελευθόν, ἦτον καὶ αὐτὸς εἷας, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει.

Συγγραμματα.

Ὁ Εὐνάπιος συνέγραψε τὰς Βίους τῶν Φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν τῷ αἰανός τε, διὰ προτροπῆς τῷ Χρυσανθίῳ, εἰς εὐ σκοτεινὸν καὶ τεχνικὸν ὕφος. Συνέγραψεν ἔτι καὶ τὴν Ἱστορίαν τῷ Δεξιππῆ, μέχρι τῆς ἐξουσίας τῷ Χρυσοσώμου, καὶ τῷ θανάτῳ τῆς Εὐδοξίας, φθάσας καὶ τὰ συμβεβηκότα τῷ 404. ἔτος. Ἐκ τῆς τῷ δούτερος Συγγραμματος σώζονται μόνον μερικὰ ἀποσπάσματα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐναπίου Σαρδιανῆ, Βίοι Σοφιστῶν καὶ Φιλοσόφων, ἐξεδόθησαν ἐν Ἀντβερπία τῷ 1568. εἰς 8. ἔκδ. πολλὰ ἐσφαλμένη.

--- Ε'ξεδόθη ἐν Γενέβη τῷ 1616. εἰς 8. μετὰ διαφορῶν σημειώσεων.

Εὐναπίου Διοπάσματα Ἰσορική, ἐξεδόθη μετὰ σημειώσεων τῆ Βαλεσίε ἐν τῷ τῆ Ph. Labbei. Φ. Λαββεΐε περὶ τῆ Συγγραφέων τῆς Βυζαντίδος Προτρεπτικῆ, σελ. 15.

ΗΗΗΙΙΙ.

Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Σ .

Ε'γ. τῷ 347. καὶ ἀπέθ. τῷ 407. ἔτει.

Ἰωάννης ὁ Χρυσόσομος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Κοιλισυρίας, τῷ 354. οἱ γονεῖς τε ἦσαν Ἐθνικοὶ, ὁ πατήρ του ἀπέθανε νέος, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆ οὕσα εἰκοσιτελειῶν χρόνων ἐβαπτίσθη μετὰ τῆ ἕως ὑπὸ τῆ τῆς Ἀντιοχείας ἐπισκόπου Μελετίε. Ἐδόθη ἐκ νεότητός τε εἰς τὰς μαθήσεις. Ἐδιδάχθη εἰς τὴν Ρήτορικὴν ὑπὸ τὸν περίφημον Λιβάνιον, καὶ ὀδοκίμησε τόσον εἰς τὴν Ὀφράδειαν, καὶ εἰς τὸ πείθειν, ὥστε διὰ τῆτο περίφημος ἐγένετο, καὶ τὸ ἐπάνυμον Χρυσόσομος ἔλαβον, εἰς δὲ τὴν Φιλοσοφίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆ Ἀνδραγάθε, καὶ εἰς τὴν Θείαν Γραφίαν ὑπὸ τῆ ἐπισκόπου Μελετίε, προχειριθεὶς ὑπ' αὐτῆ καὶ Ἀναγνώστis. ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Μοναχάς, αἶθα διὰ τῆς σκληραγωγίας τε ἀδυνατήσας, ἐβιάθη νὰ ὑποσρέψῃ εἰς Ἀντιόχειαν, ὅτε καὶ διάκονος ἐχειροτονήθη, καὶ μετὰ πρῶτε χρόνους Πρεσβύτερος. Κατ' αὐτὰς τὰς χρόνας ἤρχισε νὰ καλλωπίσῃ τὰ ἦθη τῆς Ἀντιο-

χέων μὲ τὰς καθημερινὰς λόγους τε, ὅτε καὶ τὰς ἀνδριανταίους τῆ Θεοδοσίᾳ καὶ τῆς Πλακίλλης ἐκρέμισαν κατὰ τὸ 387. τῷ δὲ 398. ἔτει Ἰσοθαρῶν ὁ Νεκτάριος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐψηφίσθη. Ἀναβάς λοιπὸν εἰς τὸν θρόνον, δὴ ἔπαυε πάντοτε νὰ διδάσκη ἢ νὰ καλλωπίζῃ μὲ τὸ παράδειγμα τε ἢ τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας, καὶ ὑποπεσῶν εἰς τὸν φθόρον τῶν κακοτρόπων, ἔξευξεν τὸ πρῶτον ἀδίκως τῷ 402. τὸ πλῆθος ἰδὼν τὴν ἀδικίαν, καὶ καταταράξαν τὴν πόλιν, διὰ τῆτο τὸν ἔφερον μετὰ δόξης πάλιν εἰς τὸν θρόνον τε, ἀλλὰ κακίᾳ τῆς βασιλείας Εὐδοξίας, τὴν ὁποίαν διὰ τὰς ἀδικίας τῆς τὴν ἤλεγχε συχνά, ἢ φθόνῳ τῶν ἀρχιερέων. ἔξευξεν πάλιν τὸ δεύτερον τῷ 404. εἰς τὰ Κώματα, εὖθις ἐλθενῶς, καὶ δυσυχῶς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τε διέτριψε μέχρι τῆ 407. ἢ ἐξεδήμιση πρὸς Κύριον.

Συγγραμματα.

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος μᾶς ἄφησε πολλότατα ἐκκλησιαστικά Συγγραμματα. Ἡ νεώτερα τῶν ἐκδοσῶν περιέχει γνησίων τε ἢ νόθων, χιλίων τετρακοσίων τεσσαράκοντα ἑπτὰ λόγων ὑποθέσεις, ἢ 249. Ἐπιστολάς, ἐξ ὧν οἱ Ἀνδριανταίους, καὶ οἱ περὶ Ἱερωσιῶν λόγοι εἶναι οἱ τεχνικώτατοι.

Ἐκδόσεις.

Τῆ ἐν Ἀγ. Πατ. ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὰ ὀρισκόμενα, δι' ἐπιμελείας καὶ ἀναλωμάτων Ἐρρίκου τῆ Σαβιλίᾳ ἐν παλαιῶν ἀντιγράφων ἐκδοθέντα ἐν Ἐτώνῃ, (εἰς ὅπως πῦμας Ἐλληνισί) τῷ 1613. εἰς φύλ.

Αὕτη εἶναι ἡ πρῶτη καὶ ὀρθοτάτη ἐκδοσις τῶν τῆ Χρυσόστομου.

--- Ἰωάννου τῆ Χρυσόστομου, τὰ σαζόμενα ἅπαντα. S. Ioannis Chrysostomi Opera omnia. Ἐξεδόθησαν Ἐλλ. λατ. ἐν Παρισίοις ὑπὸ Bernardi de Montfaucon, εἰς δεκατρεῖς τόμους εἰς φύλ. τῷ 1538. μετὰ σημειώσεων, Ἐκδ. ἀείση.

„ Ἡ αὕτη ἐξεδόθη καὶ ἐν Βενετίᾳ ἀπὸ Θεοφράστου κατ' αὐτὰς τὰς χρόνας.

 ΗΗΗΠ.

Β Ι Κ Τ Ω Ρ.

Μετὰ τὸ 407.

Βίκτωρ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, κατέλιπε μίαν Ἐκλογὴν τῆς Ἰσορείας τῶ Ἐυαγγελίᾳ τῶ Μάρκου, ἢ ὁποία ἐξεδόθη ἐν τῇ τῶ Πέτρῳ Ποσειδῶν Σειρᾷ (catena) εἰς Μάρκον τὸν Ἐυαγγελιστῶν ἐν Ρώμῃ 1673. εἰς φύλ.

 ΗΗΗΠΙ.

Σ Ε Τ Η Ρ Ι Α Ν Ο Σ.

Μετὰ τὸ 407.

Σιθηριανός, ἐφημέριον ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβάρης. ἦλθεν εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπῃ διὰ τῶν Διδασκῶν τε καὶ σωᾶξῃ χήματα ἐφιλιώθη μεγάλως μετὰ τὸν Χρυσόσομον, καὶ πολλὰκις ἀπόντος τῶ Χρυσόσομου ὠμιλοῦσα αὐτὸν αὐτὸς ἐπὶ Ἐκκλησίας, μετὰ ταῦτα δὲ ἐνωθεὶς μετὰ τῶ ἐχθρῶν τῶ Χρυσόσομου, τὸν κατέτρεχε καὶ αὐτός. Σώζονται καὶ τῆς μερικαὶ Ὀμιλίαι, ἐκδοθεῖσαι μετὰ τῶ τῶ Χρυσόσομου.

 ΗΗΗΠΙΙ.

Ν Ο Ν Ν Ο Σ .

Περὶ τὸ 410.

Νόννος ὁ Ποιητὴς ἦτον ἀπὸ τῆς Πανόπολις τῆς Αἰγύπτου, καταγεγνημένος πάντοτε εἰς τὴν Ποιητικὴν. Θέλουσιν ὅτι ἔτος ἦτον κατ' ἀρχὰς Ἐθνικὸς· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν περιστάσεων τῆς ζωῆς τε, εἰδὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν. Σώζονται καὶ τῶν δύο Ποιήματα, Α'. Διονυσιακὰ βιβ. δύο, τὰ ὅποια κείμενα ὡς εἶνα χάος χωρὶς τάξιν καὶ συνέχειαν. Β'. Παράφρασις, Ἐπικὴ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν ὅποιαν κυριόθει ἡ ἀνώτερα γνώμη.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νόννου τοῦ Πανοπολίτου Διονυσιακὰ, ἐξεδόθησαν Ἐθνικῶς ὑπὸ Φαλκενβεργίε τῷ 1579. εἰς 4. ἐν Ἀντβερπία. Καὶ ἐν Ἀνοβία τῷ 1610. εἰς 8.

--- Παράφρασις εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1526. εἰς 4.

--- Ἔτι ἐν Παρισίοις Ἐθ. Λατ. ὑπὸ Νικολάου Ἀβράμη τῷ 1623. εἰς 8. μετὰ σημειώσεων.

Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων, αὐτόθι. τόμ. ΙΔ'. σελ. 304.

ΗΗΗΠΙΙΙ.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 412.

Θεόφιλος, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν Τιμόθεον τῷ 385. ἔπει, ἦτον ἀνδρῶπος με ὄξυπειτῶ ἀγχινοίαν, κ'ἦεις τὰς μαθήσεις καλῶς πεπαιδευμένος. Ἐδειξε μέγαλον ζῆλον εἰς τὸ νὰ κατακρημνίσῃ τὰς ναεὶς τῆς Ἐθνικῶν, τὰ λείψανα τῆς Ἀρχαιότητος, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ὑποπτος, κ' ἦ γρηκῶς εἰπεῖν, ἦτον ἀνδρῶπος ἀχρείας ψυχῆς, καὶ μεμακρυσμένος τῷ ἄποστολικῷ καὶ ἐπισκοπικῷ ἐπαγγέλματος, κατακυρωμένος ἀπὸ ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ πάθη, καὶ τὸ περισσώτερον ἀπὸ τὸ μῖσος, καὶ ἐνδίκησιν, καθῶς φαίνεται εἰς τὸν κατὰ τῆς Μοναχῶν τῆς Νιτρίας διὰ πυρὸς καὶ ξίφους διωγμὸν, καὶ εἰς τὸ κατὰ τοῦ φρασιῶτε Χρυσόστομο μῖσος, τὸ ὁποῖον σωμαπέθανε μετ' αὐτῆ. (α) Ἐβάσαξε τυραννικῶς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἔτη εἰκοσιοκτῶ.

Συγγράμματα κ' Ἐκδόσεις.

Σῶζονται κ' τίτε μερικὰ Συγγράμματα, Α'.) Πρόλογος πρὸς Θεοδοσίον τὸν Αὐτοκράτορα περὶ τῆς Πάχα, ἐκδοθεὶς ἐν τῇ τῆς Διονυσ. Πεταυίς Doctrina tempor. Tom. II. σελ. 379. Β'.) Κατόνες, μετὰ τῶν χολίων τῆς Βαλσαμῶνος ἐξεδόθη ἐν τῇ Πανδέκτη. Γ'.) Λόγος παραινετικὸς, ἐν τῇ ταῦ

(α) Γεννάδιος περὶ τῶν ἐκδόσεων ἀνδρῶν Κερ. 23. ἐν τῇ τῆς Φαβελίς Ἐκκλ. Γερ. Φαβελί. Βιβλ. Ἐλ. σῆμ. Ε'. σελ. 95. ἔ σῆμ. ΙΒ'. σελ. 656.

Φαβεικία Βιβλιοθ. τόμ. ΙΒ'. σελ. 657. Δ.) Επιστολή
πρὸς Ἀμμώνιον, εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Πατέρων, τόμ. Γ'.
σελ. 347. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Πατέρων, τόμ. Ε'.
σελ. 842.

Η Η Η Π Ι Ι Ι Ι .

Φ Ι Λ Ο Σ Τ Ο Ρ Γ Ι Ο Σ .

Ε' γεν. τῷ 364. καὶ ἀπέθ. τῷ 425.

Φιλοσόργιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας, ἦτον υἱὸς εὐδὸς Εὐνομιανῆ
Καρτείας τὸ ὄνομα, ὃς ἔφερον ὅλας τε τὰς Συγγραφεῖς εἰς
ταύτην τὴν αἵρεσιν . Οὗ Φιλοσόργιος ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταν-
τινέπολιν . Τὰ συγγράμματά τε τὸν ἀποδεικνύουσι ὅτι ἦ-
τον πεπαιδευμένος εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, ἰδίως δὲ εἰς τὴν
Φυσικῶν, Μαθηματικῶν, Ἀστρολογίαν, Γατρικῶν, Γεω-
γραφίαν, Ἰσορίαν, καὶ Ποιητικῶν, καὶ εἰδήμων ὅλων τῶν
Συγγραμμάτων τῶν Παλαιῶν Συγγραφέων . Ἦτον ἐχθρὸς
ἀσποῦδος τῶν Ἰεδαίων, καὶ τῆς Ἐθνικῶν, ἐχὶ ὀλιγώτερον καὶ
τῆς ὀρθοδόξων, δι' ὃ καὶ ᾤχετ' ἃς Φωτίε, Εὐγκώμιον τῶν
αἰρετικῶν, υἱόγον δὲ γυμνὸς καὶ κατηγορία τῶν
ὀρθοδόξων, ὀνομάζεται . Οὗτος συνέγραψε μίαν Ἐκκλη-
σιασικῶν Ἰσορίαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὀλίγα τινα τεμάχια
σώζονται .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Φιλοσοργίου Ἐκκλησιασικὴ Ἰσορία, ἐξεδόθη τὸ πρῶ-
τον ἐν Γενέβρῃ τῷ 1643. εἰς 4. ἔκδοσ. παλαιὰ ἐσφαλμένη .

--- Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Κωνσταντινῇ μετὰ
τῆς τῆ Θεοδωρίστου καὶ ἑτέραν Ἐκκλησιασ. Ἰσορίας, τῷ
1673. καὶ 1720. εἰς φύλ.

 ΗΗΗΔ.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 425.

Ολυμπιόδαρος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου, ἦτον Ποιητής, Χημικός, καὶ Ἱστορικός, ὅσις ἀπεστάλη πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Οὐνῶν Δονάτον τῷ 412. ἔτει. Συνέγραψε δὲ καὶ μίαν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ 402. καὶ λήγουσαν μέχρι τῶν 425. εἰς ΙΒ'. βιβλία, ἐξ ὧν μερικαὶ ἐκλογαὶ ᾤθη τῷ Φωτίῳ ἀπεσώθησαν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῆ Συλβεργίε Συλλογῇ τῆς ἐλασσόνων Ῥωμαϊκῶν Ἱστορικῶν, τόμ. Γ'. σελ. 853.

Καὶ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς Ἱστορικῶν τῆς Βυζαντίδος. Φιλ. Λαββέου, σελ. 1.

 ΗΗΗΔΙ.

Ζ Ω Σ Ι Μ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 425.

Ζώσιμος ὁ Ἱστορικός ἦτον Κόμης, καὶ Ἀποφισκοσωτήγορος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅπως καὶ

Τ. II.

Κ

ὁ Ολυμπιόδωρος, συνέγραψεν ὁμῶς μετὰ ταῦτα. ἔχομεν ἄπο αὐτὸν μίαν Αυτοκρατορικὴν Ἱστορίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς χρόνης τῆ καίσαρος Αὐγύστη, καὶ λήγουσαν μέχρι τῆ 410. ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν ἣ ἀναφέρει ῥητῶς τὸν Ολυμπιόδωρον (α). Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φώτιος ἐκ τῆς τῆ Συγγραμματος δὲν ἀέγνωσε πλεονόστερον, ὅσον καὶ τὰ νῦν σώζεται, φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπιπλῆς· μὴ ὅλον τῆτο μᾶς δίδει νὰ καταλάβωμεν ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν συνέγραψε κατὰ τὸν χρόνον· καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ συμπερανώμεν, ὅτι πολὺ μετὰ ταῦτα συνέγραψεν, ἐν ᾧ ἀναφέρει περὶ τῆ Χρυσαργύρου, εἰσαχθὸς ὑπὸ τῆ Κωνσταντίνου, καὶ κατ' ἐκείνης τῆς χρόνης τῆ Ζωσίμου ἐξαλειφθὸς, ὅπερ διὰ τῆ Ἀναστασίας ἐγένετο. Ὁ Ζώσιμος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τεθῆ πρὸ τὸ τέλος τῆς πέμπτου αἰῶνος, καὶ αὐτὴ ἢ περικοπὴ δὲν εἰσέφρισεν ὑπὸ ξένης χειρὸς, καθὼς φαίνεται. Ὁ Φώτιος λέγει, ὅτι ἡ Ἱστορία τῆ Εὐναπίου ἀντεγράφη τὸ πλεονόστερον μέρος ἀπὸ τὸν Ζώσιμον, ἔκαμεν ὁμῶς ταύτης δύο ἐκδόσεις, ὅθεν προῆλθε τὸ ὄνομα Ἱστορία νέα. Τὸ τέλος τῆ πρώτου, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆ δευτέρου βιβλίου λείπει. Κατὰ τῆς κατηγορίας ὅπερ τῶ προσαπίσιν ἐμιλεῖ ληφομερῶς κατὰ τῆ Χριστιανῶν Βασιλείων. Λεωνκλάυιος ἰδίως εἰς ἓνα ξεχωριστὸν ὑπὲρ αὐτῆ Σύγγραμμα τὸν ὑπερασπίζεται, διὰ τῆ ὁποίου ὁ πεπυκνωμένος τὸν νῦν de la Mothe le Vayer (β) δὲν πληροφορεῖται.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς .

Ζωσίμου Ἱστοριῶν βιβλία 5'. ἐξεδόθη ὑπὸ Φριδ. Σουλβεργί μετὰ τὸν ἐλασσόνων Ρωμαϊκῶν Ἱστορικῶν ἐν τῶ Γ'. τόμ. σελ. 623.

--- Zosimi Historia nova. ἐξεδόθη ἐν Οξωνίᾳ τῶ 1679. καὶ τῶ 1713. εἰς 8. ἐν Γένῃ μετὰ σημειωμάτων ὑπὸ Χρυσόφρου Κελλαερίου.

(α) Βιβλίῳ Ε'.

(β) Oeuvr. p. 336. et 674.

ΗΗΗΔΙΙ.

ΚΛΕΟΜΗΔΗΣ.

Περὶ τῷ 427.

Κλεομήδης εἰς τῶν Ἀστρονόμων τίσεται ὑπὸ τῆ Κασπάρου Πόκερ (α) κατὰ τῆτον τὸν χρόνον, ἄλλοι δὲ τὸν Φέλσιν ἐξ ἐναντίας παλαιότερον τῆ Πτολεμαίου, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ Σύγγραμμά τε δὲ ἀναφέρει τελείως τὸν Πτολεμαῖον. Περὶ τῆ γούης τε καὶ τῆς πατείδος τε ἰδὲν ἐξέδρομεν. Σώζεται καὶ τῆτε Περὶ κυκλικῆς θεωρίας μετεώρων Βιβλία Β'.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κλεομήδου κυκλικῶν βιβ. Β'. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1539. εἰς 4.

Καὶ ἐν Βασιλέα τῷ 1585. εἰς 8.

Cleomedis meteora Ἐλλ. Λατ. ἐξεδόθη ὑπὸ Roberto Balforeo, ἐν Βερδιγάλη τῷ 1605. εἰς 4.

(α) In Element. Astronom. ἄρ. 12.

 Η Η Η Δ Ι Ι Ι .

Π Α Λ Λ Α Δ Ι Ο Σ .

Ε'γεν. πῶ 367. κ' ἀπέθ. πρὸ τῆ 431.

Παλλάδιος ἐκ Γαλατίας, τῶ εἰκοσῶ ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ποθήσας τὴν μοναχικὴν ζωὴν, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ εἰς τὰς μονὰς τῆς Ἀσκητῶν, οὗθ' ἀπιμείνας ἐννέα χρόνας, καὶ ἀδελφίσας ὑπέσχετο εἰς τὴν Παλαιστίνην. Μεταξὺ τῶν διδασκάλων τε ἦτον καὶ Εὐάγγελος ὁ ἐκ τῆ Πόντος, καὶ διὰ τῆτο ὁ Παλλάδιος ὑπέπεσον εἰς ὑποψίαν, ὅτι ἀπολεθῆσθε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὀριγενίου. Ἰωάννης ὁ Χρυσόσομος ἔχων μετ' αὐτῆ μεγάλην φιλίαν, τὸν παρεχείρισεν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐλευσπόλεως τῆς Βιθυνίας τῶ 400. ἔτει. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Ἄσωνα τῆς Γαλατίας ἀπέθανεν ἐκεῖ παρὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Σουλῆς.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆ Παλλάδίου Α'.) ἐν Σύγγραμμα περιέχον τὰς βίβας τῆς Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τῆ αἰῶνος τε, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἱστορία Λαυσαϊκῆ, ἢ Λαυσαϊκῶν παρὸς τινὰ Λαῦσον ἀξιωματικὸν Θεοδοσίῳ τῆ μι-
 ἀρῆ, τῶ 420. ἔτει. Παραπρεῖται ἐν τοῖς χειρογράφοις μία μεγάλη διαφορὰ, ἄλλα μὲν ἔχουσι περιωτότερα, ἄλλα δὲ ὀλιγώτερα κεφάλαια, καὶ μάλιστα ὁ τῆ Ἡρακλείδου Περ-
 δεισος, εἰχωρεῖ εἰς τὰ περιωτότερα κεφάλαια. Β'.) Διά-
 λογος περὶ βιοσῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, τῆ-
 το εἶναι ἀμφίβολον, καὶ ἡ ἀμφιβολία ὀπτηεῖται εἰς τὴν
 χρονολογίαν. Γ'.) Περὶ Ἰνδῶν καὶ Βραχμάνων. Ὁ-
 μοίως καὶ τῆτο ἀμφιβάλλεται, διότι δὲν ἔχομεν καμμίαν
 αἰτίαν γὰ τὸ ἐποδώσωμεν εἰς τὸν Παλλάδιον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παλλαδίου, Ἰστορία Λαυσαϊκῆ *Palladii Historia Lausaica*, ἐξεδόθη Ε'κ. Λατ. ὑπὸ Ἰωάνη Μεκρσίε ἐν Λεγδόνῳ τῷ 1616. εἰς 4. Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων.

Παλλαδίου Βίος Ἰωάν. τῆ Χρυσοσόμω, ἐξεδόθη ὑπὸ Ε'. Βιγοτίε ἐν Παρισίοις τῷ 1738. εἰς 4.

Παλλαδίου Περὶ Ἰνδῶν καὶ Βραχμάνων, ἐξεδόθη ὑπὸ Ἰ. Καμεραρίε ἐν Λειψία ἐν τῷ αὐτῷ Γνωμολογικῷ ἐν σελ. 110. 253. καὶ 302.

Ε'τι ἐν Λόνδρα Londini, τῷ 1668. εἰς 4.

ΗΗΗΔΙΙΙ.

Σ Υ Ν Ε Σ Ι Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 431.

Συνέσιος ὁ Θανμάσιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Αἰγύπτου, ἔξ ἐπισημῶν γενέων καταγόμενος· ὧν δὲ ἐκ φύσεως ἀγχινέσματος, καὶ ἐπιτηδείατος κατὰ τὸν νῦν, εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπερβδοκημῆσε καὶ ἐπεδείξατο εἰς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, περιβόητος γενόμενος διὰ τε τῆς Ρήτορικῆς, καὶ Ποιτικῆς. Μετὰ ταῦτα ἀπελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἔνθα ἦν τότε ὁ θρόνος τῶν Μεσῶν, σιωζέσθαι μετ' αὐτῶν τὴν τε φιλοσοφίαν καὶ τὴν μαθηματικὴν, ἀκρατῆς γενόμενος Ὑπατίας τῆς περικλεῆς ἐκείνης καὶ πεπαυμένης Πλατωνικῆς γυναικός. Καὶ εἰς ταύτην τὴν φιλοσοφίαν ὁ Συνέσιος ἐκδοτὸς ὅλος γενόμενος, ἐφοχώρησε τόνον, ὥστε ἐγκρατῆ ταύτης τὸν ἑαυτὸν του ἀπεκατέστησε, καὶ Πλάτων ἄλλος ἀπεδεικνύετο, διαφéréτων φιλοσοφία τε καὶ ἀρετῆ. Τοιοῦτος δὲ ὧν,

τῷ ἐπρόβαλον τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον, ἀλλὰ δὲ ἤθελε νὰ τὸν δεχθῆ διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ὑπακοῆς τῆς Ὀρθοδόξου Πίσεως, καὶ μάλιστα ἔχων γυναῖκα, δὲ ἤθελε νὰ βιασθῆ νὰ τὴν παραιτήσῃ, ἀλλὰ μίτε πάλιν κρυφίως, ὡς μοιχὸς, νὰ μίγνυται μετ' αὐτῆς, καὶ φιλοπαίγμων, καὶ φιλοκυνηγὸς ὢν, δὲ ἤθελε μίτε τὰ τοιαῦτα νὰ σεριθῆ, καὶ μάλιστα μὴ ὢν πληροφορημένος περὶ τῆς ἀνάστασεως τῶν νεκρῶν, δὲ ἤθελε νὰ δεχθῆ τὸ τοῖστον δόγμα, ἐπειδὴ καὶ ἡ φιλοσοφία τὸν ἐδίδασκε νὰ σοχαζήται τὸ σῶμα ὡς μίαν φυλακὴν τῆς ψυχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ψυχὴ ἦτον συυδεδεμένη· καὶ διὰ νὰ μὴ φανῆ ψύσεως εἰς τὴν φιλοσοφίαν τε, δὲ ἐδέχετο τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἐν ᾧ ἡ Ἐκκλησία δὲ τῷ ἔδιδε τὰς τοιαύτας ἐκδοθερίας (α). Συγκατανέσασα δὲ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ ζητήματά τε, καὶ καταπειθεῖς ὑπὸ τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Ἀλεξανδρείας Θεοφίλῳ, ἐβαπτίσθη τῷ 410. ἔτει, προχειριθεῖς ὑπ' αὐτοῦ καὶ Ἐπίσκοπος, ἐκ τῆς Κυρήνης, ἀλλὰ τῆς Πτολεμαίδος, ὅτε καὶ ὡς ἀρχιερεὺς ἀπεπλήρωσε προθύμως τὰ τῷ Ἐπισκόπῳ χρέη, πισθίσας καὶ εἰς τὸ περὶ Ἀναστάσεως. Ὁ θάνατός τε δὲ μᾶς εἶναι γνωστὸς, συμπεραίνεται ὅμως, ὅτι μετὰ τὸ 430. ἔτει δὲ ἔζη πλέον, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἀδελφός τε Εὐόπτιος ὁ διάδοχος τῷ θρόνῳ τε ἦτον παρῶν εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον τῷ 431. ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Τὰ Συγγράμματα τῆς Συμεσίως, καὶ ἰδιαίτερος αἱ Ἐπιστολαὶ τε συυεγράφησαν μὲ ἐν κομψὸν καὶ γλαφυρὸν ὕφος, καὶ τιμῶνται μεγάλως ὑπὸ τῶν Κεϊτικῶν. Εἶναι μεμιγμένα μὲ τὴν Ἀλεξανδρινὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μὲ τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὅς ὢν μόνον οἱ ὕμνοι εἰσὶν ἀχημάτιστοι, καὶ πλήρεις τῆς Οὐαλκοντιανῆς πεπλασμένης θρησκείας (β). Ὁμολογεῖ μόνος τε (γ) ὅτι τὰ ἀγαπητὰ τε παῖδιά, τὰ ἐκ τῆς

(α) Γ'δε τὴν 105. πρὸς τὸν ἀδελφόν τε Ἐπιστολῶν.

(β) Γ'δε περὶ ταύτης τὴν σημείωσιν πρὸ Γ. Βεντότη ἐν τῇ πρὸ Μελετίου Ἐκκλησιᾶς Ἰστορ. πρὸμ. Α'. σελ. 203.

(γ) Εἰς τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν τε 105. Ἐπιστολῶν.

Φιλοσοφίας δὲ ἤθελε γὰ τὰ ἀρνηθῆ, καὶ ἐκ τῆς εἶναι φανερόν, ὅτι ὁ Σωκράτης δὲ συνέγραψε μόνον πρὶν ἀρχιερατῆσαι, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀρχιερατείαν, καὶ ὡς μὲν φιλόσοφος ἐφρονῆσε πρὶν φιλοσοφῆσαι, αἷς δὲ ἀρχιερός ἀποπλήρωνε τὰ τῆς ἀρχιερωσύνης τὰ χρέη. Τὰ σωζόμενα τῆς Συγγραμμάτων εἶναι.

Α'. Περὶ Βασιλείας, πρὸς Ἀρμάδιον τὸν Ἀυτοκράτορα, εἷς λόγος, τὸν ὁποῖον ὡς πρῶτος πρὸν Κυρηναίων ἐξεφώνησε πρὸς τὸν Ἀυτοκράτορα τῷ 397. ἔπει δὲ τοῦ Χρυσῶ.

Β'. Δίον, ἢ περὶ τῆς καθ' αὐτὸν διαγωγῆς. Τῆτο συνεγράφη τῷ 404. ὀλίγον ὑπερὸν τῆ γὰρ καὶ εἶναι εἷς ἐγκώμιον τεχνικώτατον εἰς τὴν ἐλπίδα παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν, ἐν ᾗ συμβαλλοῦσι καὶ τὸν ἕντα, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε χριστὰς ἐλπίδας.

Γ'. Φαλάκρας ἐγκώμιον. Τῆτο συνεγράφη ἐναντίον εἰς ἐκεῖνα τῆ τῆς Κόμης ἐγκωμίου Δίονος τῆ Χρυσῶ.

Δ'. Περὶ Προνοίας ἢ Αἰγύπτιος, μία παράστασις τῶν δυσυχίων τῆ παλαιῆ καίρη, ὑπὸ τὸ χῆμα τῆ Οἰείδος, καὶ Τυφῶνος.

Ε'. Ὀμιλία ἐν Πανηγύρεσιν, ἢτοι πῶς δεῖ τιμᾶν τὰς ἑορτάς, ἐν ᾗ καὶ ἀληγορικὴ τις ἐξήγησις τῆ 8. ἐδαφιαίου τῆ 75. Φαλμῆ.

ς'. Περὶ Ἐνυπνίων. τῆτο συνεγράφη πρὸς τὴν διδασκάλισσάν τῆ Ὑπατίαν. Νικηφόρος ὁ Γρηγορᾶς συνέγραψεν εἰς τῆτο ὑπόμνημα.

Ζ'. Ἐπιστολαὶ, Ἐκατὸν πενήκοντα ἕξ.

Η'. Ὀμιλία πανύχιος εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χρυσῶ.

Θ'. Δημηγορία ἐκφώνηθεῖσα τῷ 412. εἰς τὴν μεγίστην βαρβαρικῶν ἐπιδρομῆν.

Ι'. Δημηγορία ἐγκωμιαστικὴ πρὸς Ἀβύσιον.

ΙΑ'. Περὶ τοῦ Δώρου τῆ Ἀσρολαβίας πρὸς Παιώνιον, περὶ τῷ 399. ἔτος.

ΙΒ'. Ὑμνοὶ Λυρικοὶ δέκα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Συνεσίου τῆ Κυρναίᾳ. Περί βασιλείας πρὸς Ἀρκάδιο τὸν Αὐτοκράτ. Φαλάκρας ἐγκώμιον. Περί Προνοίας, ἢ Αἰγύπτιος, Δημιουργία Ἐγκωμιασικὴ. Περί Ἐνυπνίων, μετὰ τῆ Ὑπομνήματος, καὶ Ἐπισολαί· ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον Ἐλλήνισι, ἐκ τῶν Βασιλικῶν Κωδίκων, ἐν Παρισίοις τῷ 1553. εἰς φύλ.

Συνεσίου τῆ Κυρναίᾳ τὰ σωζόμενα ἅπαντα, ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον Ἐλληνο-Λατινισί μετὰ τῶν τῆ Διονυσίᾳ Παταυίᾳ σημειώσεων, ἐν Λατετία τῷ 1612. εἰς φύλ. Αὕτη ἡ ἔκδοσις μετετυπώθη αὐτόθι, τῷ 1631. καὶ 1633. καὶ 1640. ἀλλὰ τινὸς προδήκτου, εἰς τὴν τελευταίαν προσετέθησαν καὶ τὰ τῆ Κυρίλλου Ἱεροσολύμων Συγγράμματα.

Συνεσίου—Δίων ἡ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν διχωνοῦσης, μετὰ τῶν σημειώσεων τῆ Παταυίᾳ, ἐξεδόθη ἐν τῷ Προομιῶ Δίωνος τῆ Χρυσόσμου, ἐν Παρισίοις τῷ 1604.

--- Αἰγύπτιος, ἢ περὶ Προνοίας, μετὰ τῶν σημειώσεων Ἐσρομίας Ρ'διγγερίᾳ· ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1557. εἰς 8. φθὰ τῷ Ἰωάν. Ὁπορίῳ.

--- Περί Ἐνυπνίων, ἐξεδόθη ἐν Βενετία Ἐλλήνισι, μετὰ τῶν τῆ Ἀρτεμιδώρου, τῷ 1518. εἰς 8. παρὰ τῷ Ἀλδῶ.

--- Περί Ἐνυπνίων, ἐξεδόθη καὶ ἐν Λατετία ὑπὸ Φεδ. Μορελλίᾳ τῷ 1586. εἰς 8.

--- Ἐπισολαί, ἐξεδόθησαν Ἐλλήνισι ἐν τῇ ὑπὸ τῆ Ἀλδου Συλλογῇ τῶν Ἐλληνικῶν Ἐπισολῶν, τῷ 1499. ἐν Βενετία.

--- Ἐλληνο-λατινισί ἐξεδόθ. ἐν Γενέβρᾳ, ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἐλληνικῶν Ἐπισολῶν τῷ 1606. εἰς φύλ.

--- Ἐξεδόθησαν ἔτι ἰδίως μετὰ τῶν σημειώσεων Φραγκίσκου τῆ Πόρτε ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ Κλ. Μορέλλου, τῷ 1605. εἰς 8.

--- Ἐτι ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀυστρίας, Ἐλλήνισι μετὰ τῶν Σχολίων τῆ Διδασκάλου Νεοφύτου, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γρηγορίου Ἱεροδιακόνου τῆ Κωνσταντᾶ, τῷ 1792.

ΗΗΗΔΠ.

Π Ο Λ Υ Χ Ρ Ο Ν Ι Ο Σ .

Α'πέθανε πρὸ τῷ 431.

Πολυχρόνιος, ἦτον ἄπο τῆς Συρίας τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀδελφὸς Θεοδώρου τῷ Μωφραεσίνε, ὃν δὲ ἀσκητὴς ἀνέβη εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἀπαμείας τῷ 410. ἔπει, τὸν ὁποῖον μετὰ κλέεσ δια τῆς πολυμαθείας καὶ ἀγλαυττίας τε ἐδιοίκησε, ζήσας καθαρὸν καὶ ἁμωμον βίον. Ἀπῆλθεν ἐξ ἀνθρώπων πρὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου, διότι ὁ διάδοχος αὐτῷ Ἀλέξανδρος ἐν ταύτῃ ὑπέγραψε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνοματι τέσσα μερικὰ τεμάχια ἐκ τῆς ἐξηγήσεως εἰς τὴν Σειραν τῷ Γ'ῶβ, καὶ εἷας φρόλογος εἰς τὸν Γ'ῶβ· μερικὰ εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ἰερεμίαν, Ἐζεκιήλ, Δανιήλ, καὶ εἰς τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γ'ῶαν. Μεκρσίε ἐν Λεύδα τῷ 1617. μετὰ τῆς τῷ Εὐσεβίε, καὶ Φελλοῦ ἐξηγήσεως εἰς τὸ Ἄσμα, καὶ ἐν Γοττιγγία τῷ 1738. εἰς 4. in David Otto Warendort e Meditationibus de resurrectione, speciatim Jobi.

 ΗΗΗΔΠΙ.

Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Σ.

Περὶ τὸ 431.

Θεόδωτος, (ἐχὶ ὡς πρὸς τῷ Γεναδίῳ Θεόδωρος) ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Γαλατία Ἀγκύρας, ὅσις καὶ ἠγωνίσθη θερμῶς κατὰ τῆς Νεσορίας ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ τῷ 431. ἔτει. Σώζονται καὶ τέττα μερικαὶ Ὀμιλίαι ἐκδοθεῖσαι ἐν τοῖς Συνοδικαῖς, καὶ ἡ κατὰ τῆς Νεσορίας ἰδίως ἐν Παρισίοις τῷ 1665. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΠΙΙ.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

Περὶ τὸ 439.

Σωκράτης, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντιναπόλει τῷ 380. ἔτει, διδαχθεὶς τῷ Γραμματικῷ ὑπὸ τῆς Ἀμμωνίης καὶ Ἐλλαδίου τῶν Ἐθνικῶν, οἱ τινες κατ' ἐκείνας τὰς χρόνας ἦλθον ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς Κωνσταντιναπόλιν, καὶ ὑπὸ τῆς Σοφιστοῦ Τρωίλου τῷ Ῥητορικῷ. Θέλωνσιν ὅτι ἐξημέτισε Συνήγορος, δι' ὃ καὶ τῷ ἐδόθη τὸ ὄνομα Σχολαστικός, μὴ ὄλον ὅτι εἰς τὰς παλαιὰς δούδεται τὸ ὄνομα τὸ ὅπῃθεν. Οὕτως συνέγραψεν Ἱστορίαν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ ἐπαινεῖται διὰ τῆς ὀπῆμελείας τε περισσότερον ἄπὸ τὰς ἄλλας, τῷ ὄ-

ποιῶν Ἰσορίων συνέγραψε πρὸς τινὰ Θεόδωρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἱερὸν Θεοῦ ἀνδρωποῦν ὀνομάζει. Παρατηρῶνται μετὰ σφάλματα εἰς τὴν Ἰσορίαν του, τὰ ὅποια ὁ Σωκράτης φαίνεται ὅτι οὐκ ἐπαρνήθησεν, ἀπολεθῆσας τὴν γνώμην τῶν Μακεδονιῶν Σαβίνων, τὰ ὅποια βέβαια αὐτὸν ἐπιδεικνύσασκε, τὰ ἐπιδιόρθωνε, καθὼς φαίνεται εἰς ἄλλα πολλὰ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σωκράτους Ἰσορίας Ἐκκλησιαστικῆς, βιβλία Ε'ξ, ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον μετὰ τῶν Εὐσεβίω τῷ 1544. ἐν Παρισίοις, εἰς φύλ. φθδ' Ροβ. Στεφάνω.

Σωκράτους, Ἑρμείου, καὶ Σωζομένου, Ἐκκλησιαστικῆ Ἰσορία, ἐξεδόθη Ε'λλ. Λατ. μετὰ σημειώσ. τοῦ Ἑρρίκου Βαλεσίω, ὑπὸ Γαλιέλλου Ρέαδιγγ. Reading. ἐν Καντιβεργίᾳ, τῷ 1720. εἰς φύλ.

ΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Κ Υ Ρ Ι Λ Ο Σ .

Α'πέθ. κατὰ τὸ 444.

Κύριλλος, ἦτον ἀνεψιὸς ἑξ ἀδελφῆς Θεοφίλω Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, ὁπότε τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά τω, ἔπειτα δὲ μετὰ μίαν ἀρκετὴν διατριβὴν μετὰ τῶν Μοναχῶν ἐν τῇ Νιτείᾳ, ἦλθε μετὰ τῶν θείων τω εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Δρυὸς Σύνοδον, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλε τῶν θρόνων τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος μὲν ταῦτα τῶν θρόνων τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τῆς ὀξύτης τῶν θείων τω, περὶ τῆς ὁποίας μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων, ὁ κατὰ τῶν Γεδαίων διαγωγμὸς, καὶ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φόνοι ἐπιμαρ-

τυρῶν (α). Κατατρεχθεῖς δὲ ὑπὸ τῆς Νεσοριανῶν, καὶ τοῦ
 Θρόνου σερηθεῖς, μετεχειρίσθη διαφόροις τρόποις, καὶ συνεκρό-
 τισε τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον, τῷ 431. τῆς ὁποίας καὶ πρόε-
 δρος ἦτον, κατακρίνας τὸν Νεσόριον, ὅτε καὶ μετὰ Ἰωάννῳ τὸν
 Ἀντιοχείας εἰς μεγάλας ἑρίδας καὶ μῖσος ἦλθε, τὸν ὁποῖον
 διὰ πῶν τῶ Ἀυτοκράτορος πρέσβειων εἰς φυλακῆν ἔβαλε, καὶ
 δευτέραν Σύνοδον κατὰ τῶ Ἰωάννῳ, καὶ τῆς λοιπῶν τῆς Ἀνατο-
 λῆς Ἐπισκόπων συνεκρότησεν, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἠλόθ' ἔραωσε
 τὸν Ἰωάννῳ, καὶ τῷ ἔδωκε τὸν Θρόνον τῶ. Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐ-
 ζήτηε νὰ διαλλάξη τὸ μεταξὺ αὐτῶν κρυφὸν μῖσος, ἀλλ' ἐ-
 σάθη ἀδιώατον, μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτῶ.

Συγγράμματα.

Οὗ Κατάλογος πῶν τῶ Κυρίλλου Συγγραμμάτων ἀναβαίνει
 μέχρι πῶν 154. Συγγραμμάτων, ἐξ ὧν 10. εἰσὶν ἀμφι-
 βαλλόμενα. (β) Μεταξὺ τῶν ἀριθμῆται καὶ τὸ Γλωσσάριον,
 τὸ ὁποῖον ὁ Λάμπριος ἐξέδωκεν.

Ἐκδόσεις.

Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας τὰ σωζόμενα. S. Cyrilli Ale-
 xand. Opera, ἐξεδόθη ἐν Λουτετίᾳ πῶν Παρισίων ὑπὸ
 Ἰωάν. Αὐβέρτε Joan. Auberti ἐν τέσσαρσι Τόμοις εἰς φύλ.
 τῶ 1638.

(α) Σωκράτ. Ἐκκλησι. Ἰστορ. βιβ. 7. S. Cyrilli ex variis au-
 ctoribus collecta, in Acta SS. Antv. p. 843. L. Ell. du Pen.
 Nouv. Biblioth. Tom. IV. Fabricius B. G. πῶμ. Η. σελ. 553.

(β) Αἱ Θ'. Ομιλίαι δηλ. εἰς τὸν Γερεμίαν, αἱ τινες εἰσὶ τῶ Ὁρι-
 γένῳ, καὶ τὸ Γλωσσάριον.

 ΗΗΗΔΠΙΙΙΙ.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Σ .

Α'πέθ. τῷ 446. ἢ 447.

Πρόκλος, ἦτον κατ' ἀρχαῖς χειρῶς Γ'ωάννη τῷ Χρυσόμοι, καὶ μετὰ ταῦτα Νοτάριος τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἀττικῆ ἐχηματίσεν, ὅσις ἀναγνώσιμω, διάκονον, καὶ πρεσβύτερον τὸν ἐχειροτόνησεν, ὁ δὲ διάδοχος τῷ Ἀττικῷ Σισίνιος τῷ 426. τὸν ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τῆς Κυζίκου, ὃν ἐπόφθασον ὁμοῦς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν θρόνον τῷ, ἐπειδὴ καὶ οἱ Κυζικινοὶ εἶχον ἐκλέξῃ ἄλλον τινα Δαλματίον καλέμενον, ὃθον ἔμεινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡσυχάζων. Ἡ ἀρετὴ μετὰ ταῦτα, καὶ ἡ πολυμαθεία τῷ ἐξηπλάθη τόσον εἰς τὸν λαόν, ὥστε μετὰ τῷ ἐκβολῷ τῷ Νεσορί, Ἐπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐφήμισαν, τῷ 431. ἀλλ' ἐπειδὴ τότε ἔφριπε νὰ προτιμηθῇ ὁ Μαξιμιανός, ὁ Πρόκλος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς τῷ 434. καὶ ἐποίησε τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Χριστῷ μὲ ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνῃ μέχρι τῷ 446. ἢ 447.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α .

Τὰ σωζόμενα Συγγράμματα τῷ Πρόκλῳ συνίστανται κυρίως ἀπὸ 20. Ὀμιλίαι, ἐπειδὴ αἱ πρὸς τὸν Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα εἶναι τῷ Ἀσερί. Τὸ δὲ περὶ τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι ἀμφιβαλλόμενον, ἢ τελάχισον ὃν σωεγράφη ἔτις ὑπὸ τῷ Πρόκλῳ. Καὶ ἔξ Ἐπιστολαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρόκλου τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν ἐν Λεγδόνῳ τῷ 1617. εἰς 8.

--- Ε'ξεδόθησαν ἔτι ἐν Ρώμῃ τῷ 1630. εἰς 4. ap. hered. B. Zanetti, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντελεστέρα ἔκδοσις.

Η Η Η Δ Δ .

Σ Ω Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ .

Μετὰ τὸ 446.

Σωζόμενος, ἢ Σαλαμάνης Ἑρμίας Σωζόμενος, δεῦρ ἐγενήθη εἰς τὴν ἐν Κύτῳ Σαλαμίαν, ὡς τινες ἐνόμισαν, ἀλλὰ εἰς τὰ μέρη τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Γάζης. Τὸ ἐπώνυμον Σχολαστικὸς ὅπερ φέρει μᾶς φανερώνει ὅτι ἐχημάτισεν Σωτήγορος τῶν ἐν Κωνσταντινῶν Κεττιέων, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἀναφέρει ὅτι πάντοτε διέτριβεν εἰς τὰ Κεττιέα. Μὴ δίχαριεμένος ὁμοίως εἰς τὸ ἐπάγγελμα, ἐτράπη εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, καὶ ταύτης τῆς κλίσεως καρπὸς εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἴσοεῖα, ἣτις ἀρχεται ἀπὸ τὰ 323 ἔτη μέχρι τῶν 439. Οὕτως συνέγραψε ταύτην ὀλίγον ὕστερα μετὰ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀναφέρει τὸν Πρόκλον ὡς ἀποθανόντα τῷ 446. ὅθεν ἔπεται καὶ αὐτὸς μικρὸν μετὰ ταῦτα γὰ ἀπέθανεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σωζομένου Ἐκκλησιαστικὴ Ἴσοεῖα ἐξεδόθη μὲ τὰ τῶ Ἐυσεβίου ἐν Παρισίοις τῷ 1544. εἰς φύλ. ἴδε τὸ Ἀ'ρθρ. Σωκράτης. σελ. 154.

ΗΗΗΔΔΙ.

Φ Λ Α Υ Ι Α Ν Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 449.

Φλαυιανὸς ἦτον πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, καὶ τῷ 446. Ἐπίσκοπος ταύτης προεχειρίθη· ἐναντιωθεὶς δὲ εἰς τὸν Εὐτυχεῖα, τὸν ἐκάθηρε καὶ τὸν αἰχμαλώτισε, συναθροίσας μίαν τοπικὴν Σύνοδον τεσσαράκοντα Ἐπισκόπων· ἀλλ' ὁ Εὐτυχεὺς μὲ τὸ μέσον τῶ Εὐνάχῃ Χρυσασφίῃ, ἀφαικινήσας τὸν Αὐτοκράτορα, συνεθροίσαστο τῷ ἐν Ἐφέσῳ Λισεικῷ Σύνοδον τῷ 449, εἰς τῷ ὁποίῳ ὁ Εὐτυχεὺς ἀθώοθη, καὶ ὁ Φλαυιανὸς ἀπεβλήθη, ὅσιν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τῶ Εὐτυχεὺς κτυπηθεὶς διὰ τῶν πυγμῶν, καὶ καταπατηθεὶς, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπῆλθεν ἐξ ἀνδρῶν ἐν τῇ Ὑπέσῃ τῆς Λυδίας. Σώζονται αὐτῶ δύο Ἐπιστολαί, μία πρὸς Λέοντα τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης, καὶ μία πρὸς Θεοδοσίον τὸν Βασιλέα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Φλαυιανου Ἐπιστολαί. ἔξεδόθησαν εἰς τῷ Συλλογῇ τῶν Συνοδικῶν ἐν Τόμ. Β'. σελ. 3.

ΗΗΗΔΔΙΙ.

Ι Σ Ι Δ Ω Ρ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 449.

Ισιδάωρος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔπειτα τὸν μοναχικὸν βίον ἀσπασάμενος, ὑπῆγεν εἰς ἓν μοναστήριον τῶν Πηλοσίων, ἔξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον Πηλουσιώτης ἔλαβε· ἔργων δὲ τὸν βίον αὐτῶ ἐν παιδείᾳ καὶ ὁσιότητι, διεδόθη ἢ φήμη τῶ παταχῆ, καὶ ὅλοι κοινῶς Ἅγιον αὐτὸν ὠνόμαζον. Ἦτον μέγας ζηλωτὴς τῶ ἀληθείας, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐχθρὸς τῶν κακοδόξων, καθὼς εἰς τὰς ἑπὶ τὸν Κύριλλον Ἐπιστολάς τε ἀποδεικνύεται. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τε δοῦ σῶζεται ἄλλο, ὡσαύτῃ αἱ Ἐπιστολαί τε, αἱ ὁποῖαι εἶναι δύο χιλιάδες, καὶ δώδεκα, εἰς πέντε βιβλία διηρημέναι. Φαίνεται ὅτι αἱ περὶ τὸν ἄνθρωπον εἰσὶ γυμνάσματα τῆς Ῥητορικῆς τε, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν τὴν εὐφραδειά των, καὶ ἔχουσιν τὸ ἀφελὲς ὕφος των τιμῶνται μεγάλως. Οἱ παλαιότεροι θέλουσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐπιστολῶν τε ἀνέβαινον ἕως δέκα χιλιάδας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰσιδάωρου Ἐπιστολαί, ἔξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1585. εἰς φύλ.

---- Ἐ'τι αὐτόθι τῷ 1605. Ex officina Commelin. εἰς φύλ. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

---- Ἐ'τι ἐν Ρώμῃ τῷ 1670. εἰς 8. Typ. Fabii de Falco. αὕτη ἔστιν ἡ πληρεςτέρα.

Η Η Η Δ Δ Ι Ι Ι .

Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ .

Πρὸ τῆ 450.

Γεροκλῆς ἦτον ἔθνικὸς Φιλόσοφος, ἢ πρέπει τὰ ἑκείνε-
ται ἀπὸ ἄλλων τινὰ σωζώντων, ὅσις ἠμαρτε πρὸ τῆ 400.
ἔτος, κατὰ τῆ ὁποῖα καὶ ὁ Εὐσέβιος σωζέγραψεν. Οὗτος
ἔπι Θεοδοσίᾳ τῆ μικρῆ ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν
Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν μὲ μεγάλῳ δ' ἑλληνιστίᾳ, ἔχων
καὶ Αἰνέαν τὸν Γαζαῖον μαθητὴν τῆ. Συνεγράψατο ἐν Βι-
βλίῳ αὐτοῦ Προνοίας, καὶ Εἰμαρμένης, πρὸς τινὰ τῶν
ἐπισήμων Ὀλυμπιῶδων, ἐν ᾧ ἐρμηνεύει καθαρῶτατα τὴν
Πλατωνικὴν διδασκαλίαν, καὶ κάμνει συγκροτισμὸν ταύτης
μὲ τὴν τῆ Ἀριστοτέλους, ὡς ἐν τῇ αὐτῆς ἐπιτομῇ αὐτῆ τῶ
Φωτίῳ (α) φαίνεται, τὴν ὁποῖαν ἄλλοις τινὲς νεώτεροι ἀνώ-
νυμοι ἀκόμη ἐπέτεμον. Ἐκτὸς ταύτης φέρει τὸ ὄνομα αὐτῆ
ἢ τὸ εἰς τὰ τῆ Πυθαγόρου Χρυσῆ Ἐπιτομή, καὶ
τινα Ἀστυαῖα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεροκλέους, περὶ Προνοίας ἢ Εἰμαρμένης, ἔξεδόθη
ἐν Λατινῇ τῶν Παρισίων τῶ 1595. εἰς δ.

---- Ἐπιτομή ἔξεδόθη ἐν Λόνδρᾳ τῶ 1673. εἰς δ.

---- Ἐπιτομή εἰς τὰ τῆ Πυθαγόρου Χρυσῆ Ἐπιτομή. ἴδε
εἰς Πυθαγόρ. Τόμ. Α'.

 ΗΗΗΔΔΙΙΙ.

Α Δ Ρ Ι Α Ν Ο Σ.

Περί τῷ 450.

Αδριανὸς εἰς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, καὶ ὑπὸ τὸν ὁποῖον σώζεται μία Εἰσαγωγή εἰς τὴν θείαν Γραφήν· ἀναφέρεται ὑπὸ τῷ Κασσιόδωρῳ, ὑπὸ δὲ τῷ Φαβελίῳ νομίζεται ὁ Μοναχὸς Αδριανὸς, πρὸς τὸν ὁποῖον εγραφή ἢ τῷ Νεῖλῳ Ἐπιστολῇ (α) εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπαινεῖται μεγάλως διὰ τὴν εἰς τὴν θείαν Γραφήν μεγάλῳ μελέτῳ τῷ, ὁ δὲ Τερρριανὸς ἐσφαλμείως ὀνομάζει αὐτὸν Ἀνδρόνικον.

Ε' κ δ ὅ σ ε ι ς.

Αδριανοῦ Εἰσαγωγή εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἔξεδόθη ὑπὸ Δαβίδ Αἰχελίῳ David Haeschelii ἢ August. Vind. τῷ 1602. εἰς 4.

Καὶ in Criticorum Sacror. edit. Amstel. Tom. VIII. σελ. 10. ἔ edit. Francof. Tom. VI. σελ. 9.

(α) Βιβλ. Β'. Ἐπιστολ. 60. Ἐκδ. Ἀλατίε.

 ΗΗΗΔΔΠ.

ΔΙΑΔΟΧΟΣ.

Περὶ τὸ 450.

Διαδοχος, Επίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ἦν·
 ἦν περὶ τὰ μέσα τῆ πέμπτης Αἰῶνος, καθὼς μαρτυρεῖ
 Βίκτωρ ὁ Βιττόσιος (α). Συνέγραψε καὶ ἕως ἑκατὴν Κεφάλαια
 περὶ πνευματικῶν τελειότητων, αἵτινες ἐξεδόθησαν
 Ἐκκηνισί μετὰ τῶν Γνωμῶν τῆ Ἁγίας Νείλας, καὶ μετὰ τινῶν
 γολίων εἰς αὐτὰς, ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1578. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΔΠΙ.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ.

Ἀπέθανε τῷ 460.

Συριανός, ὁ υἱὸς Φιλοξείας, λέγεται ὑπὸ τῆ Σεΐδα ὡς Ἀ-
 λεξανδρινός, ἐν ᾧ δὲ τὸν Ἰσιδώρον λέγεται ὅτι ἐγεννήθη
 εἰς τὴν Γάζαν. Οὗτος ἤκουσε τὸν Πλάτωνα εἰς τὰς Ἀθή-
 νας, καὶ πόσον ἠγαπήθη ὑπ' αὐτῶν, ὥστε καὶ τὸν Διδασκαλικὸν
 τῶν Ἐθνῶν εἰς αὐτὸν ἐπαρτάδωκεν· ὁ Συριανός δὲ δεχθεὶς
 τῶν τὸν ἐλάμψονε μεγάλως διὰ τῆς πολυμαθείας τῆς, καὶ

 (α) Εἰς τὸν ἐπιλόγον de Persecutione Vandalica.

ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Ῥητορείας τε, καὶ δὲ τῆς νεωτέρας συγ-
κρητιστικῆς τε Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας. Μεταξὺ τῶν ἀκροα-
τῶν τε ὁ ἐπισημώτατος εἶναι ὁ Πρόκλος, ὅσις δὲ τὴν με-
γάλῳ ἀγάπῳ ὅπῃ εἶχε πρὸς τὸν διδάσκαλόν τε, παρήγ-
γειλε νὰ τὸν θάψωσι μετὰ τὸν θάνατόν τε εἰς τὸ Προάσειον
εἰς τὸ ἴδιον μνημεῖον τῆ διδασκαλίας τε. Οἱ θάνατος τῆ Συ-
ριανῆ συνέβη, κατὰ τὴν γνώμην τῆ Φαβερίας, τῷ 450.
Σωμείω ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἐν τῶν τῆ Συριανῆ Συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ᾤδῃ τῷ
Πρόκλῳ καὶ Σειδῳ ἀναφέρονται, δεῦ ἀπεσώθη ἄλλο εἰς ἡμᾶς
ᾤδῃ

Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ Γ'. ΙΓ'. καὶ ΙΘ'. βιβλ. τῆ Ἀει-
σοπέλας, ἐν ᾧ φαίνεται ὅτι ὑπερασπίζεται τὴν Πλάτωνος
κατὰ τῶν Περιπατικῶν. Ἔτι σώζεται ἔτι ἐν χειρογράφοις
εἰς διαφόρας βιβλιοθήκας, καὶ μόνον ἡ Λατινικὴ μετάφρα-
σις ἐξεδόθη τῷ 1558. εἰς 4. ἐν Βενετίᾳ.

Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῆ Ἑρμογένους περὶ Στά-
σεων· ἔτι ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ ᾤδῃ τῷ Ἀλδῳ τῷ 1509.
εἰς φύλ. μετὰ τῶν Ῥητόρων.

Η Η Η Δ Δ Π Ι Ι .

Ν Ε Ι Λ Ο Σ .

Ἀπέθανε περὶ τὸ 450. ἢ 451.

Ο Νεῖλος κατήγετο ἀπὸ μίαν ἐπισημὸν οἰκογένειαν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔφθασε ὅσον δὲ τὴν ἀρχαίαν τῆ
γένεσιν τε, πόσον καὶ δὲ τὰ πλεῖστα εἰς τὸν βαθμὸν τῆ νὰ
εἶναι διοικητὴς ταύτης τῆς πόλεως. Συνέβη δὲ μετὰ τινοσ

ὁμοίως τε γυναῖκός, ἐγέννησε δύο παῖδας, ἔπειτα ἀπεφά-
σισε νὰ ἀπαθῆ τὸν μοναχικὸν βίον, καταλειπὼν δὲ τῷ
γυναῖκα αὐτῆ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ἔχων μεθ' ἑαυ-
τῆ καὶ τὸν εὐα γόνυ, τὸν ὁποῖον ἐπιδραμόντες ποτὲ οἱ βάρ-
βαροι τὸν ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὡς αἰχμάλωτον, πορεύσει
δὲ ὁ πατήρ αὐτῆ ὀπίσω αὐτῶν ἵνα τὸν λυτρώσῃ, ἔλα-
βον καὶ αὐτὸν, λυτρωθεὶς δὲ εὔρε τὸν γόνυ παρὰ τῷ Ἐπι-
σκόπῳ τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ βάρβαροι αὐτῶν ἐ-
πώλησαν. Οὗ θαύματος τέτις συγέβη, κατὰ τὸν Σκαρέζιον (α)
τῷ 450. ἢ 451. Σωτηρίῳ ἔτει.

Συγγραμματα.

Ἐκτός τῶ μεγάλε ἀριθμῶ τῶν Ἐπιστολῶν, ὁ Νείλος συ-
νέγραψεν ἀκόμη καὶ συμβεβητικὰς Λόγους πρὸς τὰς ἐν Σι-
νᾶ Μοναχάς, περὶ ἀρπαγῆς τῆ παιδὸς αὐτῆ, καὶ διαφορὰ
ἄλλα Ἀσκητικὰ, ὧν ἡν τὸ Χριστιανικὸν ἐγχειρίδιον
εἶναι τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ὁποῖον κατὰ μίμησιν ἐκείνης
τῆ Ἐπιπέτης συνεγράφητο, καὶ σχεδὸν τὰς ὡσευοτέρας ἰδίας
λέξεις καὶ γνώμας ἐφύλαξε, καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐπιδιορθώ-
σατο. Σαζονται ἔτι τέτις καὶ τρεῖς συλλογαὶ Γνωμικῶν,
ὧν ἡν τὰ πλεῖστα ἐν τῇ τῆς Ρώμης ἐκδόσει τῶν Συγγραμ-
μάτων τε δὲν δέξινονται.

Ἐκδόσεις.

Νείλου τὰ σωζόμενα. S. Nili Opera. ἐξεδόθη ἐν Πα-
ρισίοις τῷ 1639. εἰς 4. ὑπὸ Πέτρῳ Πωσίνῳ. Ἐν ταύτῃ τῇ
ἐκδόσει λείπουν οἱ Συμβεβητικοὶ, καὶ ὁ πρὸς Ἀλβιανὸν
Λόγος.

„ Νείλου πραγματεία, ἐκ διαφορῶν χειρογράφων συνα-
θροισθέντα καὶ ἐκδοθέντα Ἐλληνο-Λατινιστῶν ὑπὸ Ἰωσήφ Μα-
ρία Σουαρεζίου ἐν Ρώμῃ τῷ 1673. εἰς φύλ.

(α) *Liber chronologicus de vita S. Nili.*

Αὕτη ἡ συλλογὴ περιέχει 19. πραγματείας διαφόρων ὑποθέσεων, εἰς δὲ τὸ τέλος εὐ μόνον Σύγγραμμα τῷ Νείλῳ, καὶ τῷ βιογραφίᾳ τε.

Νείλου Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν Ε' μ. Λατ. ὑπὸ Πέτρῳ Ποσιανῷ, ἐν Παρισίοις τῷ 1657. εἰς 4.

Νείλου Ἐπιστολῶν βιβλία Δ'. μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως Λέοντος Α' Ματίε, καὶ τῆς Διατειβῆς αὐτῆ περὶ τῶν τῷ Νείλῳ Συγγραμμάτων, ἐξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 1668. εἰς φύλ. Typ. Barberinis.

Νείλου Γνωμικά, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Μιχαὴλ Νεαύδρου ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆ Ὀπερῳ Aureo. Καὶ ἐν τοῖς Ὀρθοδοξογράφοις, καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Νείλου περὶ τῶν οὐκ ἄνθρωπίνων Γενεῶν ἐξεδόθ. ἐν τῷ τῷ Φραγκίσκου Κομπερὶε Auctar. Novissim. Biblioth. Gr. PP. τόμ. Α'. σελ. 303. καὶ ἐν Γωαν. Βαπτ. Κοπερτῆι Monument. Eccl. Gr. Τόμ. Γ'. σελ. 185.

Η Η Η Δ Δ Π Ι Ι Ι .

Χ Ρ Υ Σ Ι Π Π Ο Σ .

Περὶ τὸ 455.

Χρῦσιππος, ὁ Πρεσβύτερος τῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας, ἦτον ἐκ τῆς Καππαδοκίας, διδασκῶν κατὰ παρῶτον ἐν Συείᾳ, μετέπειτα ἀπῆλθε πρὸς τὸν μέγαν Εὐθύμιον διὰ τὴν διδασχῆν καὶ ὑπ' αὐτῷ. Οὗτος ἐξημέτισε τῷ 455. ἔτεσι Οἰκονόμος τῆς τῷ Εὐθυμίου Λαύρας, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Αναστάσεως, καὶ τέλος Πρεσβύτερος τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ φύλαξ τῶν τιμῶν Σταυρῶν, τὸ ὁποῖον τῷ τοῦ ἐπάγγελμα δέκα χρόνους ἐφύλαξε. Σώζεται καὶ τότε μία ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνειν, ἐσφραγισμένη μὲν τὰ πολυ-

ποίκιλα ἀνθι τῆ Ἑλληνικῆ ὕφης, ἡ ὁποία ἐξεδόθη in Au-
ctar. Bibl. PP. Ducano. Tom. II. σελ. 424.

Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων, Παρισ. 1644. ἐν
τόμ. 1Β'. σελ. 668.

Καὶ ἐν ἐγκώμιον πρὸς τὸν Ἀγ. Θεόδωρον τὸν Μάρτυρα,
τὸ ὁποῖον σώζεται ἔτι ἀνέκδοτον.

ΗΗΗΔΔΠΙΙΙΙ.

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΣ.

Ἐγεν. περὶ τὸ 393. καὶ ἀπέθ. πρὸ τῆ 457.

Ο Θεοδώριτος ἔλαβε τὸ ποιῆσαν ὄνομα, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐ-
τῆ ἔσα ἑῖρα δεκατρεῖς χρόνας, μετὰ ταῦτα ἀπέκτισε τῆτον
τὸν υἱόν. Ἐγεννήθη λοιπὸν ὁ Θεοδώριτος εἰς τὴν Ἀντιό-
χειαν τῷ 393. Σωτηρίῳ ἔτει, τῷ δὲ ὀγδὼν ἔτει τῆς ἡλι-
κίας ἐδόθη εἰς τὴν μονὴν τῆ Ἐὐστροπίου καὶ ναὶ διδάχθῃ
τὰς μαθήσεις, οὗτα καὶ ἐπέμεινεν ἕως ἑπορευομένου ἐπι-
σκοπος. Ἐχειροτονήθη αἰαγνώσης, Διάκονος, καὶ Πρεσβύτε-
ρος αὐτῆ ὑπὸ τῆ τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου, ἐδιδάχθη τὴν
θεῖαν Γραφὴν ὑπὸ Θεοδώρου τῆ Μοφρέου, καὶ ὑπὸ Ἰωάννου
τῆ Χρυσόμο. Ἐναντίον δὲ τῆς θελήσεώς τε πορευομένου
Ἐπίσκοπος τῆς Κύρου, μικρᾶς τινὸς ἐπαρχίας τῆς Συρίας,
ὑπὸ τῆ τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου Θεοδώρου, τῷ 423. ἔτει.
Ὅ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν ζήλοσ τε ἀποδεικνύεται ἐκ τῆτε,
ὅτι ἔσα πότε ἡ Ἐπαρχία τε σχεδὸν δι' ὅλην κυριδμοσίῃ ὑπὸ
ἁφύρων αἰρέσεων, ὁ Θεοδώριτος με ἀρεπτον ὄμμα ἐντός
ὀλίγῃ τῷ ἐκατάεισε, καὶ πρὸς τῆτοις δέκα χιλιάδας Μαρ-
τιωνίτας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τε ὑπέσρεψον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
προτροπῆς Ἰωάννου τῆ Ἀντιοχείας συνῆραψε κατὰ τῶν 1Β'.
κεφαλαίων τῶν κατὰ Νεστορίου τῆ Κυρίλλου, ὁ Κύριλλος ἐν
τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνοδῷ τῷ 431. τὸν διέβαλεν ὡς τὰ τῆ Νε-

σοεῖς φρονῶντα, καὶ ὅτι συνεγράφη ἔτι πρότε ἄλλα βιβλία κατὰ ταύτης τῆς Συνοδῆς, μόλον ὅτι ὁ Θεοδώριτος μῆτε τὸν Νεσόριον ὑπερασπίζεται· ἀλλὰ καὶ ὑπεγράφη εἰς τὸν τῷ Κυρίλλῳ ὄρον, μὴ ὅλον τῆτο ἔμεινεν εἰς τὴν ἑσφίαν, ὥστε ἦτον χρεία νὰ προσκλαυθῇ εἰς τὴν δευτέραν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον τῷ 349. καὶ νὰ ἀναθεματιθῇ ὑπ' αὐτῆς, καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐν Χαλκιδόνι Συνοδον τῷ 451. σαφικῶς τε ἔπαρεπε νὰ ἀναθεματίσῃ τὸν Νεσόριον, ὅτε καὶ ἐσυγχωρήθῃ· μὴ ὅλον τῆτο τὰ βιβλία τε ἔμειναν ἀναθεματισμόνα, συνεργεία τῷ Κυρίλλῳ. Θέλουσιν ἀκόμη τινές, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Θεοδώρου τῷ Μοψέσῳ, ὅτι ὁ Θεοδώριτος ἐσάθῃ ἡ πρώτη ἀρχὴ τῷ χρίσματος τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκεν τῆς ἐκπορεύσεως τῷ Ἁγίῳ Πνεύματος, καὶ ὅτι μετὰ τὸ 457. Σωπίριον ἔτος δευὲ ἐξῆ πλέον.

Συγγραμματα.

Εἰς τῶν Συγγραμμάτων τῷ Θεοδώριτῳ μᾶς σώζεται ἀκόμη εἰς ἀρκετὸν ἀριθμὸς.

Α'. Ἐκλογαὶ σχεδὸν ἐπὶ ὅλα τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς Γραφῆς, ἐκτὸς τῷ Ι᾽ῶβ, τῷ Παροιμιῶν, τῷ Ἐκκλησιαστῆ, καὶ τῶν Ἀποκρύφων.

Β'. Ἐκλογαὶ ἐκ τῷ ΙΔ'. Ἐπιστολῶν τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, ἐν αἷς ἀκολουθεῖ ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον Ἰωάννῳ τὸν Χρυσόστομον.

Γ'. Ἱστορίας Ἐκκλησιαστικῆς βιβλία Ε'. ἐκ τῷ 325. μέχρι τῷ 429. Σωθεῖς ἔτις. Αὕτη εἶναι μία ἀναπλήρωσις τῆς τῷ Σακρατάς καὶ Σαζομοῦς, ἧτις συνεγράφη τῷ 450.

Δ'. Ἱστορία ἀσκητικὴ τῷ Ἀσκητῶν καὶ Ἐρημιτῶν βιβλ. Α'. ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐξ ὧν δεκά ἐξων ἀκόμη ὅτε τὴν Ἱστορίαν περὶ τῷ 484. ἔτος συνεγράφατο.

Ε'. Ἐπιστολαὶ ΡΜΖ'.

ς'. Διάλογοι τρεῖς μεταξὺ Ἐραριστῶν καὶ Ὁρθοδόξων.

Ζ'. Αἰρετικῶν Μύθων βιβλία Δ'. πρὸς ὁποῖας ἀντιπάσκει ἐν τῷ Ε'. βιβλίῳ τῆς ὀπιτιμῆς τῷ θείῳ Δογματῶν, τῆτο συνεγράφη τῷ 452.

Η'. Περὶ Προνοίας Θμίλιαι Δέκα, τὰς ὁποίας ἐξεφώ-
νησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ 430.

Θ'. Κατὰ Ἐθνικῶν, βιβλία ΙΒ'. τὰ ὁποία συνεγράφη-
σαν κατὰ τῶ Ἰελιανῶ περὶ τὸ 427.

Ι'. Ἀντιρρήσεις ΙΒ'. κατὰ τῶν κεφαλαίων τῆ Κυρίως Ἀ-
λεξανδρείας.

ΙΑ'. Διάλογοι Ζ'. κατὰ Ἀρειανῶν, Μακεδονιανῶν, καὶ
Ἀπολλιναρειῶν. Ἐκτὸς τῶν φέρονται καὶ τινες Ἐπιστολαί-
εις τὰ πρακτικά τῆς Συνόδου, τὰς ὁποίας ὁ Γαρνιέρος μετὰ
καὶ τινῶν ἄλλων τεμαχίων τῆ Θεοδωρίτε συνελλέξατο.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδωρίτου Ἐπισκόπου Κύρου τὰ σωζόμενα. Ἐξε-
δόθησαν Ἐλληνο-Λατινισί ἐν Δ'. τόμοις εἰς φύλ. Γακώβου
Σιρμόνδε ἐν Λιπτιᾷ τῆς Παρισίων τῷ 1642.

---- Τὰ Παραλειπόμενα, ἦτοι ὁ Ε'. τόμος ἐξεδόθη αὐ-
τόθι ὑπὸ Ἰωάν. Γαρνιέρι τῷ 1684. εἰς φύλ.

Τὸ αὐτὸ ἐξεδόθη καὶ ἐν Φράγκοφορτ μετὰ τῶν Συγγραμ-
μάτων τῆ Γαρνιέρι τῷ 1685. εἰς φύλ. μετὰ μιᾶς πραγμα-
τείας περὶ τῆ βίβη καὶ τῆς Συγγραμμάτων τῆ Θεοδωρίτε.

Θεοδωρίτε ---- εἰς τὰ ἄπορα τῆς Θείας Γραφῆς κατ' ἐκ-
λογίῳ. Ἐξεδόθη ὑπεμελεῖα τῆ ὑπεφανεστάτη προέδρη Ἰωάννη
Πίκε, ἐν Παρισίοις τῷ 1558. εἰς 4.

Θεοδωρίτε Ἰσορ. Ἐκκλ. βιβλ. Ε'. Ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς
Ἰσορίας τῆ Εὐσεβίε τῷ 1535. καὶ 1544. ἐν Παρισίοις εἰς
φύλ. Καὶ μετὰ τῆς τῆ Εὐαγγελίε καὶ τῶν λοιπῶν, ὑπὸ Ἐρ-
ρίκε Βαλεσίε ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1720. εἰς φύλ. Ομοίως
ἐξεδόθησαν καὶ τὰ λοιπὰ ἰδίως ἐν ἄλλοις τόποις.

 ΗΗΗΔΔΔ.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ.

Απέθανε πρὸ τῷ 458.

Πέτρος ὁ τὸ ἐπώνυμον Χρυσολόγος, ἐγεννήθη εἰς Γμο-
λαῦ, ἐπισκοπήσας εἰς Ραβέννη ἀπὸ τὸ 433. ἔτος. Περὶ
τῆς ζωῆς τῆς ἄλλας εἰδήσεις δεῦ ἔχομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπι-
σολῶν τῶ συνάγεται ὅτι μετὰ τὸ 458. ἔτος δεῦ ἔζη πλέον.
Σώζονται ἢ τῆς μερικαὶ Ἐπισολαὶ, ἢ Ἐκατὸν Ἐβδομή-
κοντα ἔξ Ὀμιλία, πῶς ὁποίας Φέλιξ ὁ Ἐπίσκοπος Ρα-
βέννης περὶ τὰς ἀρχὰς τῶ ὀγδοῦ Αἰῶνος συνελέξατο· ἔξ
ᾧν αἱ περὶ αὐτὰς συνεγράφησαν ὑπ' ἄλλου τινὸς εἰς τιμὴν
τῶ Πέτρου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Πέτρου Χρυσολόγου Ὀμιλία καὶ Ἐπισολαὶ ἐξεδό-
θησαν Ἐλληνο-Λατινισί εἰς Παρισίοις τῷ 1612. εἰς 8.

--- Τὰ Σωζόμενα, ἐξεδόθησαν εἰς Βενετία τῷ 1742.
εἰς φύλ.

ΗΗΗΔΔΔΙ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη κατὰ τὸ 458.

Βασιλεὺς ὁ Ἐπίσκοπος Σελδουκίας τῆς ἐν Ἰσαυρίᾳ, ἡγε-
δοχος τῆς Δεξιανῆ, ἦν δὴ πρὸς τὸ 447. ἔτος. Ἐκ τῆς μετὰ
τῆς Εὐτυχῆς φιλονεικίας ἀποδεικνύεται ἡ ἀκαταστασία τῆς
πρωτεύουσας, ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ποτὲ μὲν τὸν αἰαθεμά-
τιζε, ποτὲ δὲ συγκατετίθετο. Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 458. ἔπει-
καδῶς φαίνεται ἐκ τῆς πρὸς Λέοντα τὸν Βασιλέα Ἐπιστολῆς
τῆς, ἧς ὁποίας ἀρχικινεῖ τὸν Βασιλέα, μετὰ καὶ ἄλλων
Ἐπισκόπων, ἧς τὰ ἐπικυράσιον τὴν ἐν Χαλκιδόνι Σαῦδοον.
Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆς σώζονται ἀκόμη Β΄ βιβλία πε-
ρὶ τῶν Πράξεων καὶ θαυμάτων τῆς ἀγίας Θεόκλης, καὶ ΜΑ΄.
Ὀμιλίαι δὲ αὐτῆς ἢ ΚΖ΄. εἶναι ἀποτρεπτικὴ τῶν Ὀλυμπίων
ἀγώνων, καὶ ἡ ΔΗ΄ ἀποδεικτικὴ περὶ τῆς Μεσσίας, ἐκ τῶν
ἐπιτὰ ἐβδομάδων τῆς Δανιὴλ· ταῦτῃ δὲ μὲν Φαβρίκιος (α)
τὴν θέλει ὡς μίαν ἀπὸ τῆς εὐχαιρέτης, ὁ δὲ Ἀ΄λλιξ, Βι-
γρότ, Γαρνιέρ, καὶ Καύε, τὴν θέλουσιν ὡς νόσον (β), ὡς
μὴ ἀριστομοσίῃ ἐν τοῖς χειρογράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν
αὐτῆς Συγγραμμάτων.

Ε΄ κ δ ό σ ε ι ς .

Βασιλείου Ἐπισκόπου Σελδουκίας τὰ σωζόμενα, ἐξεδό-
θησαν ἐν Λεγδόνῳ τῷ 1596. εἰς 8.

(α) *Biblioth. Gr. Vol. VIII. σελ. 130.*(β) *G. Cave Hist. Lit. SS. Eccl. Tom. I. pag. 440.*

--- Εξεδόθησαν ἔτι τῷ 1622. Εἰλ. Λατ. μετὰ τῶν τῶν
Γρηγορίων τῶν Ουματρῶν ὑπὸ Πέτρῳ Παντινίῳ κ. λ. π. οἱ
Παρισίοις εἰς φύλιν.

 ΗΗΗΔΔΔΙΙ.

ΕΥΘΑΛΙΟΣ.

Εὐθάλιος ὁ Διάκονος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ἄλλῃς τινὸς
ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τῆς
ἐν Σέλικῃ Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια μᾶς εἶναι ἀδιηλός, ἐξέδω-
κε τῷ 458. τὰς Ἐπιστολάς τῶν Παύλου ἃς εἶχον μετὰ ἐ-
νὸς Προλόγου περὶ τῆς Ἰσορίας τῶν Παύλου, Ἀθανάσιος δὲ
ὁ νεώτερος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ παρέλευσιν
μερικῶν χρόνων, ἐξέδωκε τὴν αὐτὴν μετὰ τινος ὑποδιαίρε-
σεως τῶν κεφαλαίων, καὶ σημειώσεως τῶν Ρητῶν τῆς Πα-
λαιᾶς Γραφῆς, τὴν ὅποιαν παρέδωκεν εἰς τὴν ἐν Καισα-
ρείᾳ Βιβλιοθήκῃ, ἥτις καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐθαλίου Ἐπισκόπου Σέλικης, Εἰλ. Λατ. ἐξεδόθη. ὑ-
πὸ Λαυρόντιου Ἀλεξίου Ζακάγνι. (Zacagni) ἐν τῷ ὑπ' αὐ-
τῶν Collect. monum. Vet. Eccl. Gr. & Lat. ἐν Ρώμ. τῷ
1698. ἐν σελ. 403.

---- Βίος τῶν Ἀποστόλων Παύλου, ἐξεδόθη ἰδίως ἐν Φράγ-
κοφορτ τῷ 1691. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΔΔΙΙΙ.

Λ Ε Ω Ν.

Περὶ τὸ 461.

Λέων ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης, ἀνὴρ πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, διάδοχος τῷ Σίξτε τῷ Γ' ἐχημάτισεν. Οὗτος συνέγραψε πλείσα Ἐκκλησιαστικά Συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικόν, καὶ μερικὰς Ἐπισολὰς, εἰς τὸ Ἑλληνικόν, διηλ. Ἐπισολὴ πρὸς Φλαυιανὸν κατὰ τῷ Εὐτυχῆς, ἣτις ἐξεδόθη ἐν Ἀμβέργῳ, τῷ 1614. εἰς 8. Ἐπισολὴ πρὸς Πελχερίαν Αὐγέσαν, καὶ Ἐπισολὴ Συνοδικὴ πρὸς τὰς Κωνσταντιναπολίτας, αἵτινες ἐξεδόθησαν in J. B. Cotelerii Monum. Eccl. Graec. Tom. I. pag. 54. Καὶ Ἐπισολὴ πρὸς τὰς ἐν Κωνσταντινῶν Ἀρχιμανδρίτας, αὐτόθι σελ. 64.

 ΗΗΗΔΔΔΙΙΙ.

Π Ρ Ι Σ Κ Ο Σ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 471.

Πρίσκος ὁ ἐκ Πανίης τῆς Θράκης, ἦτον Ρήτωρ καὶ Σοφιστὴς τῆς Κωνσταντινῶν πόλεως, ὅσις καὶ Πρέσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλαν ὑπὸ Θεοδοσίῳ τῷ νέῳ ἐσάλθη. Οὗτος συνέγραψεν Ἐπισολὰς, Ἰσορίαν Βυζαντίδος, καὶ τὸν κατὰ τῷ Ἀττίλα πόλεμον ἐν βιβλίῳ Ζ'. τὰ ἑποῖα ἀπώλοντο, καὶ εἰς ἡμᾶς

ἔδον ἀπεσώθη, ὡδὰ ἐκλογαίτινες, ἐν αἷς τῶν πρεσβείων
τῆ διεξοδικώτατα καταγράφω.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρίσκου Σοφιστῆ τεμάχια, ἐξεδόθησαν in Eclogis Le-
gationum, a Dav. Hoeschelio, Aug. Vind. 1603.

Καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1648. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαν-
τίδος.

Η Η Η Δ Δ Δ Π .

Γ Ε Λ Α Σ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 476.

Γελάσιος ὁ υἱὸς εἰδὸς Πρεσβυτέρου τῆς Κυζίκου, φέλουσι ὅτι
ἐχημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βιθυνία Καισαρείας, εἶναι
βέβαιον ὅμως ὅτι αὐτὸς ἐν Βιθυνία διέτριβεν ὅταν ἐπὶ τῆς
Βασιλείας τῆ Βασιλείου τῶ τῆς ἐν Νικαία Συνόδου Ἰσο-
είας συνεγράφητο. Οὗτος ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τοῖς πρακτικοῖς
ταύτης τῆς Συνόδου, τὰ ὅποια αὐτὸς ἕκτινος χειρογράφῃ τῆ
Ἐπισκόπου τῆς Κυζίκου Δαλματίου, ἢ ἑτέρων συλλεξάμε-
νος εἰς τεία βιβλία συνέταξεν, ἐξ ὧν τὸ τρίτον φαίνεται
ὅτι τὰ ἐμποδίσθη ποτε ὑπὸ τῆς Εκκλησίας, τὰ δὲ λοιπὰ
τέτε Συγγράμματα δὲ εἶναι μεγάλης τιμῆς ἄξια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γελασίου. Κυζικηνου Σύνταγμα πῶν κατὰ τῶν ἐν
Νικαία ἀγίαν Συνόδου πραχθέντων. Τὰ πρακτικά τῆς οἰ-
κουμενικῆς τρίτης Συνόδου τῆς ἐν Ἐφέσῳ συγκροτηθείσης.
Συλόφισ πῶν ἀγίων καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων, πᾶ, πότε,

ἢ κατὰ τίνων ἐκείνη αὐτῶν συνήχθη. Ἐξεδόθη Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων τῆ Ρ'οβ. Βαλφορέα, ἐν Λατινίᾳ τῶν Παρισίων τῷ 1599. εἰς 8. ap. Fed. Morel.

----- Ἐ"τι ἐξεδόθη τῷ 1604. in bibliopolio Commeliano.

----- Καὶ ἐν τῇ τῆ Λαββέα (Labbei) συλλογῇ τῆ Συνοδικῶν. Τόμ. Β'. σελ. 105. καὶ ἐν τῇ τῆ Ἀρδίνια (Harduini) Τόμ. Α'. σελ. 345.

ΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Α Ι Ν Ε Α Σ.

Μετὰ τὸ 484.

Αἰνέας ὁ ἐκ τῆς Γάζης ἦτον Σοφιστὴς ἢ Πλατωνικὸς Φιλόσοφος, μαθητὴς δὲ Γεροκλέα τῆ Ἰσομνηματισῆ τῆ χρυσῶν Ἐπῶν τῆ Πυθαγόρα. Χεισιανὸς δὲ γενόμενος ἐμαρτύρησε τῷ 484. ἐπὶ Οὐσερῆχ Βασιλέως τῆ Βαλδάλαν, ὅσις τὴν γλῶσσαν αὐτῆ βαθέως τεμῶν, ἤκασε πάλιν αὐτὸν ὀρθῶς ἢ καθαρῶς ὁμιλεῖντα, ἢ τὸν Χεισὸν, υἱὸν Θεῆ ὁμολογεῖντα. Οὕτως διηγείται μόνος τε καὶ τὴν ὁμολογίαν (α) καὶ ἐξ αὐτῆς διορίζεται ὁ χρόνος καθ' ὃν αὐτὸς ἤμαζε. Σώζεται ἔτι τέτε εἷας Διάλογος περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ Ἀγαθιάσεως τῶν νεαρῶν, ὅσις δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λαλεῖν πρόσωπον Θεόφρατος καλεῖται, ἢ εἰκοσιπέντε Ἐπιστολαί.

Ἐ κ δ ό σ ε ι ς.

Αἰνέου Γαζαίου Θεόφρατος, ἐξεδόθη Ἐλλ. Λατ.

(α) Σελ. 81. ἐκδ. Βαρθ.

ὑπὸ Γωαύ. Βολφίε ἐν Τυχρείῳ per Andr. Gesner ἤ 1560.
εἰς φύλ.

---- Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων ἐν Παρισίοις τῷ
1644. ἐν Τόμ. ΙΒ'. σελ. 617.

„ Αἰνέα Γαζαίου, καὶ Ζαχαρίου Μισυληναίου
Χριστιανῶν Φιλοσόφων περὶ ἀθανασίας ψυχῆς, ἐξεδόθησαν
ἐν Λειψίᾳ Εἰκ. Λατ. ὑπὸ Κασσάρεως Βαρθίε (Barthii)
τῷ 1655. εἰς 4.

Αἱ Ἐπιστολαὶ τε ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῆς Ἑλ-
ληνικῶν Ἐπιστολῶν ἧς τε ὑπὸ τῶ Ἀλδε, καὶ ἧς ἐν Γενέβρᾳ,
ἐν σελ. 422.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΙ.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ .

Μετὰ τὸ 484.

Διονύσιος ὁ Ἀντιοχέως ἦτον Χριστιανὸς καὶ Σοφιστής, εἶχεν
ἀνταπόκρισιν δι' ἑπιστολῶν μετὰ τῶ Αἰνέε. Σώζονται καὶ τε-
τε τεσσαράκοντα ἕξ Ἐπιστολαί, αἵ τινες ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς
Συλλογαῖς τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν, ἐν τῇ ὑπὸ τῶ Ἀλδε,
ἐν Ἀριθμ. 31. ἐν δὲ τῇ ὑπὸ τῶ Στεφάνε ἐν σελ. 52. καὶ
ἐν τῇ ὑπὸ τῶ Ἀλλοβρ. ἀριθμ. 28.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

Π Ρ Ο Κ Λ Ο Σ.

Ε'γεν. τῷ 412. κ' απέθ. τῷ 485.

Πρόκλος, εἰς πῶν ἐπισήμων Φιλοσόφων τῆς Εὐλεπτικῆς Αἰρέσεως, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 412. ἔτει τῆ 8. Φεβρουαρίου. Οἱ Γονεῖς τε ἦτον ἐπὶ τῷ Λυκίῳ, κ' ἐκαπικῶσαν εἰς τῷ Ξαίθῳ, ὅθεν καὶ ὁ Πρόκλος κοινῶς Λυκιδεύς καλεῖται, κ' πατερίς τε ἡ Ξαίθος γνωρίζεται. Κατ' ἀρχάς ἤκαστε τὰς μαθήσεις ἐν τῇ πατρίδι τε μετὰ μεγάλης προθυμίας κ' ζήλου, μετέπειτα δὲ ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, εἴδα ἦν τότε ὁ θρόνος τῶ Μασῶν, εἴδα κ' ἐγυμνάζετο τῷ Ρήτορικῷ, ὑπὸ τῷ περιφώνῳ Ωρείου, καὶ τῷ Γραμματικῷ ὑπὸ τῷ Λεωνᾷ, ὅτε καὶ τῷ Λατινίδῳ φωνῷ, κ' τὰ Νομικὰ ἐγυμνάζετο. Ἐν ὄνειρον ὁμως, εἰς τὸ ὁποῖον εἶδε τῷ Ἀθηνᾷ, ἦτις τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τῷ Φιλοσοφίᾳ, τῷ ἔδωκεν ἀρορμῶ καὶ ἐδόθη ὁλος εἰς τὰς ἐπισήμας, ἀκῶσας πρῶτον τῷ Μαθηματικῷ πρὸς τῷ Γέρονι, καὶ τῷ Ἀριστοτελικῷ-Πλατωνικῷ Συγκριτικῷ Φιλοσοφίᾳ πρὸς τῷ Οὐλυμπιόδωρῳ, ὅσις τότε μεγάλως πρὸς αὐτῷ ἐφημίζετο. Μετὰ ταῦτα καταλιπὼν τῷ Ἀλεξάνδρειαν, ἀπῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκλέξας διδασκάλους τε πῶν τε Πλάτωνα κ' τὸν Σωκράτην, εἴ τινας εἰδαύμαζον τῷ πρὸς τὰς μαθήσεις ἁγλαῖ ἐπιθυμίας τε, ἰδόντες δὲ αὐτὸν ταχέως προχωρήσαντα, κ' κατὰ βιάδος ἐιχωρήσαντα ἐν τῇ αὐτῶν Φιλοσοφίᾳ, τὸν ἀπεκατέστησαν ἁγδοχὴν τῆς φιλοσοφικῆς αὐτῶν Καθέδρας, ὅθεν κ' τῷ ἐπωνυμίαν ὁ Πρόκλος ἔλαβε τῷ καλεῖσθαι Διάδοχος. Ἐγενε λοιπὸν τότε ὁ Πρόκλος πρὸς τῆς Γραμματικῆς, Ποιητικῆς, Ρήτορικῆς, Μαθηματικῆς, Φιλοσοφίας, καὶ ἐ-

Ξαιρέτως εἰς τὴν Χαλδαϊκὴν ἢ Θεουργικὴν Φιλοσοφίαν, εἰς τὰς ὁποίας εἰδὲς αὐτὸν παρόεβι. Τὰ δὲ ὑπὸ τῆ βιογραφικῆς ἢ μαθητικῆς αὐτῆ Μαρίνου (α) φερόμενα ἢ τῶν χαρακτῆρος ἢ τῶν ἡθῶν τῆ Πρόκλου ἰσορέμνα, τὰ πλεῖστα εἰσὶν ἐπίπλαστα, ἢ σκεπασμένα μὲν ἐν κάλυμμα μυθῶδες, τὸ ὁποῖον ἀποκαθίστησι τὴν ζωὴν τῆ Πρόκλου μίαν Φιλοσοφικὴν Μυθισορίαν, φανταστικὴν αὐτὸν μὲν τὰς Θεὰς συναναστροφόμενον, ἢ θαυμάσια ἔργα ἐκτελέοντα. Ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς βαρείας ἀρρώστιας τῷ πέμπτῳ ἢ ἑβδομηκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς, σεληνιακοῖς χρόνοις ἐπαλειθόμενον.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Τὰ Συγγράμματα τῆ Πρόκλου φερέχασιν μίαν ἐκτεταμένον πολυμάθειαν, ἢ μεγάλῳ μελέτῳ εἰς τὰς παλαιὰς Συγγραφάς, ἢ τις χρησιμῶς μεγάλως εἰς τὴν Ἰστορίαν τῆς Φιλοσοφίας, ἢ εἰς τὴν ταύτης κατάληψιν· μὲν ὅλον τῆτο δεῖται μεγάλης προσοχῆς εἰς τινὰ μέρη, ἐπειδὴ ὁ Πρόκλος ὡς ἀπολοκατάληπτα τὰ ἐξέλαβον, ἐπίστε δὲ καὶ τινὰς γνώμας τῆς ἀποδίδει εἰς τὰς παλαιὰς. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τῆ πλεῖστα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἤρπασε, καὶ μέρος τῶν εἰσὶν εἰσέτι ἀνέκδοτα. Τὰ σωζόμενα εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ Προνοίας, καὶ εἰμαρμένης. τῆτο ἐξεδόθη μόνον Λατινιστῶ ἐν τῇ τῆ Φαβερικῆ Βιβλιοθήκῃ τόμ. Η'. σελ. 465. μεταφραστῶ ἐκ τῆ Ἑλληνικῆ ὑπὸ Γελλιέλιου Μορβέκα.

Β'. Περὶ τῶν δέκα περὶ Προνοίας ἀμφιβολιῶν.

(α) Οὗτος ὁ μαθητὴς ἔ' διάδοχος τῆς ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικῆς Καθέδρας τῆ Πρόκλου Μαρίνου, ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Νεαπόλει τῆς Παλαιστίνης Φλαβίαν, ἔ' ἐσάδη περίφημος μαθηματικὸς, περὶ ὃ ὁ Σαίδας ἀσφέρει. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆ ἀπο δὲ σωζέται, παρὰ ὁ βίος τῆ Πρόκλου, ἐκδοθεὶς ἐν Ἀμβέρῳ ὑπὸ τῆ Φαβερικῆ τῶ 1790. εἰς 4. Ἰδε τὸ Ἀρδρ. Ἀντωνίνου τόμ. Β'. τὸ δὲ πρὸς Εὐκλείδῳ ὑπόμνημα εἶναι εἰσέτι ἀμφισβητήσιμον.

ὁμοίως κὲ τέτε ἢ μετὰφρασις ἐξεδόθη ἐν τῇ τῷ Φαβερμιά Βιβλιοθήκῃ.

Γ'. Περὶ κακῶν ὑπομονῆς, ὁμοίως κὲ τέτε ἢ μετὰφρασις ἐξεδόθη ἐν τα αἰωτέρῳ.

Δ'. Ὑμνοι III. εἰς Ἡλίον, εἰς Μέσας, κὲ εἰς Ἀφροδίτῳ.

Ε'. Εἰς τῷ Θεολογίῳ τῷ Πλάτωνος Βιβλία ἕξ.

ς'. Θεολογικὰ Προβλήματα 211.

Ζ'. Περὶ κινήσεως βιβλία II. ἧτοι Στοιχείωσις Φυσική. τῆτο σωετάχθη ἐκ τῶν τῷ Ἀριστοτέλους Φυσικῶν.

Η'. Ὑποσύπρωσις Ἀστρονομικῶν Δέσεων, ἐκ τῶν τῷ Ἰππάρχῃ, Ἀεισάρχῃ, κὲ Πτολεμαίῃ.

Θ'. Περὶ Σφαίρας, ἧτοι περὶ τῶν ἐρωίων Κύκλων. τῆτο εἶναι τὸ περὶσσότερον ἐκ τῆς Εἰσαγωγῆς Γεμίνῃ τῷ Ροδία, εἰς τὰ Φαινόμενα.

Ι'. Παράφρασις εἰς τέσσαρα βιβλία τῷ Πτολεμαίῃ περὶ ὑπέρροῆς Ἀστρων. Σώζονται ἔτι καί τινα χόλια εἰς τὰ αὐτὰ βιβλία τῷ Πτολεμαίῃ, τὰ ὅποια ὑποδίδονται τῷ Πρόκλῳ.

ΙΑ'. Εἰς τὰ πρῶτα Στοιχεῖα τῷ Εὐκλείδῃ βιβλία Δ'.

ΙΒ'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέρας.

ΙΓ'. Χρῆσομάθεια, ἧτοι ἐκλογαὶ Γραμματικαὶ βιβλία Β'. περὶ τέτε ὁ μὲν Φώτιος ἀναφέρει Δ' βιβλία, ὁ δὲ Σκίδας Γ'.

ΙΔ'. Εἰκοσιδύο ὑποθέσεις κατὰ Χρῆσιανῶν, ἧτοι ἐναντίον τῆς διδασκαλίας ὅτι ὁ Κόσμος δεῦ εἶναι αἰώνιος. Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος ἐν τῷ περὶ Συντελείας ΙΗ'. βιβλίῳ τε, ἐφύλαξε τινὰ ἐκ ταύτης τῆς πραγματείας.

ΙΕ'. Ὑπόμνημα εἰς τὸν τῷ Πλάτωνος Τίμαιον βιβλία Πέντε. Ἐν τῷ φαίνεται ὅτι ὁ Πρόκλος τῷ εἰκοσιογδόῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε τὸ σωεγράφε, κὲ ὅτι καὶ ἄλλα τινα βιβλία τέτε ἀπώλοντο. Ὁ Μακρίνος τιμᾷ μεγάλῳ τῆτο δια τῷ ἀφράδειαν.

Ις'. Εἰς Ἀλκιβιάδῳ Α'. τῷ Πλάτωνος.

ΙΖ'. Εἰς τὰ περὶ Πολιτείας τῷ Πλάτωνος. τῆτο εἶναι ἐκείνο ὅπῃ παρέδιδεν εἰς τὴς ἐν Ἀθῆναις μαθητῆς τε, ἐν ᾧ κὲ περὶ τῶν Μύθων τῶν Θεῶν πραγματεύεται.

ΙΗ'. Ἐπιστολικοὶ Χαρακτῆρες, ἔτοι ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον

ὡπὸ τὸ τῆ Λιβανίου ὄνομα, ἀλλ' ἀποδείχθη ἐκ τῶν Χειρογράφων ὅτι εἶναι τῆ Πρόκλου.

ΙΟ'. Περὶ ἐκλείψεων Ἡλίου καὶ Σελήνης.

Κ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰς Ποιητικὰς φατείας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Πρόκλου Λυκίου. Ὑμνοι Ε'. ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν Ὁρφέως ἐν Φλωρεντία, τῷ 1500. εἰς Δ'. καὶ ἐν Βοσνίᾳ παρὰ τῷ Ἀλδῶ τῷ 1517. εἰς 8.

Καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ποιητῶν Γωῶν. τῆ Λεκτίε εἰς φύλ. ἐν σελ. 737.

Καὶ ἐν τῇ τῆ Μαιτταίρου Mich. Maitaire Miscellanea Graecor. Lond. 1722. εἰς 4.

--- Εἰς τὴν Πλάτωνος Θεολογίαν βιβλ. 5'. μετὰ τῆ ὑπὸ τῆ Μαρίνι βίβλ. αὐτῆ, ἐξεδόθη ἐν Φραγκοφόρτ. τῷ 1618. εἰς φύλ.

--- Θεολογικὰ προβλήματα, καὶ Θεολογία Πλατωνική, ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμβέργῳ τῷ 1618.

--- Ὑποτύπωσις Ἀστρονομικῶν θέσεων, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1540. εἰς 4.

--- Σφαῖρα, ἐξεδόθη Ε'κλ. Λατ. ἐν Ἀγγλῆς. Οὐϊνδεβ. τῷ 1609. εἰς 4.

Καὶ ἐν Λόνδρῳ τῷ 1620. εἰς 4. ὑπὸ Γωῶν. Bainbridge, καὶ ἐν τοῖς τῆ Ἀράβι Συγγραμμάσι, καὶ ἐν ἄλλοις.

--- Παράφρασις εἰς τὰ τῆ Πτολεμαίου Δ'. βιβλία ἐν Λεγδ. Βαπαυ. off. Elzevir. 1635. 8.

--- Εἰς τὰ Πρῶτα Στοιχεῖα τῆ Εὐκλείδους. ἴδε τὸ Ἀρθρ. Εὐκλείδης. τόμ. Α'.

--- Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδου Ἔργα καὶ Ἡμέρας, ἴδε τὸ Ἀρθρ. Ἡσίοδος, τόμ. Α'.

--- Χρυσομάθεια Ποιητική. Crestomathia Poetica, ἥτοι ἐκλογαὶ γραμματικαὶ ἐξεδόθη. ἐν τῇ τῆ Φωτίε Βιβλιοθήκῃ, Κωδ. 239. καὶ ἰδίως μετὰ τῆ Ἀπολλωνίου περὶ Σιωπάζεως, τῷ 1590. ὑπὸ τῆ Συλβεργίε, ἐν Φράγκοφορτ. Καὶ ἐν Ἀνοβίᾳ τῷ 1615. εἰς 4. μετὰ τῶν σημειώσεων Ἀνδρέα τῆ Σχόττε.

--- Εἰς τὴν τῆ Πλάτωνος Τίμαιον, ἐξεδόθη πάντοτε μετὰ τῶν τῆ Πλάτωνος. Ἰδὲ τὸ ἄρθρον Πλάτων, Τόμ. Α΄.

--- Ἐπιστολικοὶ χαρακτῆρες, ἐν Παρισίοις τῷ 1577. εἰς 4. ὑπὸ Φεδερ. Μορέλλε.

--- Περὶ Ποιητικῆς, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1615. εἰς 12. μετὰ τῶν τῆ Γεωργίε Χοιροβοσκῆ Ποιητικῶν χημάτων.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

Μ Α Λ Χ Ο Σ.

Μετὰ τὸ 491.

Μάλχος ὁ ἐκ Φιλαδελφίας τῆς Συρίας, ἐχημάτισε Σοφιστὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲ μὲγάλῳ φήμῳ τῆς Ῥητορείας τε, καὶ κατὰ τὰς εἰδήσεις τῆ Φώτιος ἦτον Χριστιανός. Συνέγραψε Βυζαντιανὰ, ἧτοι Ἰστορίαν ἀπὸ τῆς πελοταίας χρόνου τῆ Λέοντος, μέχρι τῆ θανάτου Γελλίου τῆ Νέπτε περὶ τὸ 480. Κατὰ δὲ τὰς τῆ Σείδα, ἐξηκολύθησε ταύτῃ τὴν Ἰστορίαν μέχρι τῆ 491. Ὁ Φώτιος τὴν ἐπαινεῖ μὲγάλως διὰ τὸ τὸ Σύγγραμμα, ἐκ τῆ ὁποῖε σώζονται μόνον δύο ἐκλογαί.

Ἐ κ δ ὀ σ ε ι ς.

Μάλχου Φιλαδελφίως Τεμάχια, ἐξεδόθησαν Ε΄λ. in Eclogis Legationum, Dav. Hoeschelii. Aug. Vind. 1603.

--- Ἐξεδόθησαν ἔτι Ε΄λ. Λατ. μετὰ σημειώσεων Ε΄ρρ. Βαλεσίε, in Phil. Labbei Protrectico de SS. Byzant. Paris. 1648. εἰς φύλ.

 ΗΗΗΔΔΔΔ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Πρὸ τῷ 500.

Στέφανος ὁ Βυζάντιος, ἦτον εἰς τῶν περιφήμων Γραμμα-
 τικῶν τῷ αἰῶνός τε, καὶ ἠκμαζε μετὰ κλέους εἰς τὴν χρόνους
 Μαρκίανῶν τῶν Ἡρακλεώτε περὶ τὰ μέσα τῆ πέμπτης Λιῶνος.
 Φαίνεται ὅτι ἦτον Χρυσιανός, μὲ ὅλον ὅτι ἡ γνώμη αὐτῆ δὲν
 εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας. Συνέγραψεν ἐν Γραμματικο-Γεω-
 γραφικὸν Λεξικόν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται συχνάκις οἱ
 Φιλολόγοι, ἐν ᾧ ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων ἀξιολόγων εἰ-
 δήσεων, δεικνύονται καὶ αἱ ἀπαγωγαὶ τῶν Ἑθνικῶν ὀνομά-
 των. Φέρει τὴν Ἐπιγραφὴν, Ἑθνικὰ, τὸ ὁποῖον σωσίσα-
 το δὲ πολλὰ βιβλία, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ σοιχεῖον Ο.
 τὸ ὁποῖον κάμνει ἀρχὴν τῶν Τετακῶν Ἑθνικῶν βιβλίων. Ἡ
 Ἐπιγραφὴ Περὶ Πόλεων, ἐδόθη δὲ τὴν μεταγενεστέρον
 ἀπιγραφῆς. Ἐρμόλαος γραμματικὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει
 εἰς τὸν καιρὸν τῶν Γεμισιανῶν ἔκαμε μίαν Ἐπιτομὴν τῆς τῶν
 ἀξιωτάτης βιβλίας, ὡς μὴ ποτ' ὠφελον, καὶ αὐτὴ ἐπαροξύνει
 τὸν ὄλεθρον τῶν Πρωτοτύπων, καὶ ἡ ὁποία εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη,
 πλὴν ὅχι καὶ αὐτὴ ἐντελής καθὼς φαίνεται εἰς τὰ σοιχεῖα
 Κ. καὶ Λ. Ἐκ τῶν Πρωτοτύπων τῶν Στεφανῶν δὲ δέθη ἐν τεμάχιον
 εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Καργελαρῶν Σεργιέρος, ἐκ τῶν ὁ-
 ποίων γίνεται δῆλον, πόσον κακὸν ἐπαροξύνει ὁ Ἐρμόλαος
 μὲ τὴν Ἐπιτομὴν τε εἰς τὸ Πρωτότυπον τῶν Στεφανῶν.

Ἐκδόσεις.

Στεφάνου Βυζαντίου περὶ Πόλεων, ἐξεδόθη Ἑλλ.
 τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ παρὰ Ἀλδφ τῷ 1502. εἰς φύλ. Καὶ

ἐν Φλωρεντ. τῷ 1521. καὶ ἐν Βασιλείᾳ μετὰ τῶν σημειώσεων
τῶν Ξυλαύδων τῷ 1568. εἰς φύλ.

--- Ἔτι ἔξεδ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῶν Τεμαχίου ὑπὸ Ἰακ.
Γρονοβίᾳ ἐν Ἀμσελοδαμίῳ τῷ 1678. εἰς φύλ. μετὰ καὶ
ἄλλων πολυμαθεσάτων σημειώσεων.

--- Ἔτι μετὰ τῆς ὀπηρεφῆς Στεφάνου τῶν Ἑθνικῶν
κατ' ἐπιτομήν. *Stephani Gentilia per Epitomen*, μετὰ
πολλῶν καὶ πολυμαθεσάτων σημειώσεων τῆς Ἀβρ. Βερκε-
λίᾳ, Ἰακ. Γρονοβίᾳ, Ξυλαύδων, Βοχαρτίᾳ, καὶ Παλμερίᾳ,
διαφόροις ἀντιγράφοις ἀντιβιβλιοθῆκῃ, ἐν Αὐγδόῳ Βαταύ. τῷ
1694. ap. Fred. Haarig. fol. καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Ἰδίως δὲ ἔξεδωκε σημειώσεις καὶ ὁ Λευκῆς Οὐλένιος, εἰς
τὰ τῶν Στεφάνου Ἑθνικῶν, μετὰ τινῶν Τεμαχιῶν Σκύμνῳ τῶν
Χίᾳ, καὶ περὶ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πρώτης ἀποικίας τῶν Αἰνείᾳ,
τῷ 1684. εἰς φύλ. ἐν Αὐγδ. Παταύ.

ΗΗΗΔΔΔΔΙ.

ΣΤΟΒΑΙΟΣ.

Πρὸ τῶν 500.

Ἰωάννης ὁ Στοβαῖος ἐγεννήθη, ὡς συμπεραίνουσιν, εἰς μίαν
πόλιν τῆς Μακεδονίας, Στόβαι καλεσμένην, ἔξ ἧς ἔχε καὶ
τὸ ἐπώνυμον. Περὶ τῶν ὑποκειμένων τε καὶ περὶ τῆς ζωῆς τε,
μήτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐσημειώσατο τι, μήτε ἄλλος τις τῶν Συγ-
γραφέων. Τῆτο μόνον ἐμπορεῖ νὰ συμπεράνη τινὰς ἐκ τῶν
Συγγραμμάτων τε, ὅτι ἠκμασεν ὀλίγον χρόνον ὑπερον μετὰ
τὸν Φιλόσοφον Θεμιστίον, ὅστις ἦτον ὁ νεώτατος τῶν Συγγρα-
φέων ἐκείνων τῶν ὁποῖς ὁ Στοβαῖος συχνάκις ἀνεγίνωσκε· καὶ
ἐπειδὴ εἰς τὸ Σύγγραμμά τε δὲν ἀναφέρει εἰδήσια τῶν Χρῆσι-
μῶν Συγγραφέων, ἀλλὰ μήτε ἕλλω τινα ἔξ αὐτῶν δὲν φαί-
νεται ὅτι ἐμεταχειρίθη, ἀποδεικνύεται ὅτι ἦτον μακρὰν τῶν

Χρειασιμῶ. Τὸ ἀξίεπαινον Σὺγγραμμάτε σωρίζεται ἀπὸ ἐκλεγεμνία αἰθι διαφόρων μεγάλων Συγγραφέων, ὃ εἰν ἄπο γνώμας, καὶ διδασκαλίας, Ἀνθολόγιον ἐκλογῶν, ἀποφθεγμάτων, καὶ ὑποδηκῶν καλέμενον, τὸ ὁποῖον συνελλέξατο ἄπο Πεντακοσίης χεδὸν Συγγραφῆς Ποιητῆς τε, καὶ Λογογράφος, σωρίζμενον ἄπο τέσσαρα Βιβλία, εἰς ὧν τὰ δύο πρῶτα, (καὶ μάλισα τὸ δεύτερον) εἰσι κατακρυμνία, καθὼς εἰς ἐναντίας εἰς τὰς νεωτέρους χρόνας πλεῖστα ἐν αὐτοῖς εἰσέφρησαν ξένης χειρὸς δημιουργήματα, ὡς ἐκ τῆς τῶ Φωτίης εἰδήσεως ἔπιβεβαιῶται. 3

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γιῶάννου Στοβαίου Ἐκλογαί, εἰσεδόθη τὸ Τρίτον Ἐλλ. Λατ. ὑπὸ Κοιράδου Γενέρης, τῷ 1559. εἰς φύλ. σὺ Τηχερίῳ.

--- Ἐκλογαί φυσικαὶ καὶ ἠθικαί, μετὰ τοῦ διαλόγου Κύρου καὶ Θεοδώρου περὶ τῆς εἰσερίας τῆς Φιλίας, εἰσεδόθησαν μετὰ σημειώσεων καὶ Πινάκων ὑπὸ Ἀντωνίου, καὶ Μαζίμου τῶ Μοναχῶν τῷ 1609. σὺ Λεγδόνω, εἰς φύλ. καὶ αὐτῆ εἰν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΗΔΔΔΔΠ.

Α Ε Τ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 500.

Ἀέτιος, εἰς πῶν Γατρῶν, (ὁ ὁποῖος ἀρέπει νὰ διακρίνεταί ἄπο τῶν ἄλλων συνώνυμόν τε, ὅςις ἦτον καὶ αὐτὸς Γατρὸς, καὶ ὁ ἀρχηγὸς πῶν Ἀνομοίων, περὶ τὰ μέσα τῶ πετάρτου αἰῶνος ἀκμάζων) ἠκμαζε περὶ τὸ τέλος τῶ πέμπτου αἰῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀμιδα τῆς Μεσοποταμίας, Χει-

σιανός ἢ Κόμης ἐχημάτισεν . Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων ταῦτο δεικνύεται ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς τῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν διέτριψε, ἢ ἐκ τῆς συμπεραίνεται ὅτι ἢ αὐτὸς ἐδιδάχθη τὴν Ἰατρικὴν, ἢ παρεταίρῳ ἄλλο περὶ τῆς δὲν ἐξόρισεν . Σώζεται καὶ τῆς ἐν Ἰατρικῶν Σύγγραμμα εἰς Δεκαεὶς Βιβλία (α) τὸ ὁποῖον τὸ περισσότερον εἶναι μία συλλογὴ ἐκ τῶν πρὸ αὐτῶν Ἰατρῶν, δι' ἃ ἢ ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τῶν Βοερχαβίς (Boerhaavii), μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τινος ἰδίας ἀδαπρήσεις δὲν εἶναι ἐλόδιον δεισιδαιμονικῶν μέσων . Μέχρι τῆςδε τῆς ὁπῶν βιβλία ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἢ πρὸ ὀλίγων χρόνων τὸ ἀνατολὸν ἰδίως ἐν Λειψία, καὶ δὲ λοιπὰ κενταὶ χειρόγραφα ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις, ἢ μόνον ἢ Λατινικὴ αὐτῶν μετάφρασις ἐξεδόθη .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀετίου Ἀμιδηνοῦ, ἐξεδόθη Ἑλλ. ἐν Βενετία ὑπὸ τῶν Ἀλδς πρὸ 1534. εἰς φύλ.

Io: Ernesti Hebenstreit Tentamen Philologicum Medicum super Aetii Amideni Synopsis Medicorum veterum et. Ἑλλ. Λατ. ἐξεδόθη ἐν Λειψία τῷ 1757. εἰς 4. ἴδε καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἰατρῶν τόμ. Α'.

(α) Ἡ εἰς Τετράβιβλον διαίρεσις δὲν εἶναι ἀπὸ τῶν Ἀέτιου, καθὼς μήτε ὁ Φώτιος δὲν ἀναφέρει περὶ σπύρας . Ὁ Κορνάριος εὗρε καὶ τὴν εἰς εἰς ἐν χειρόγραφον .

 ΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ.

Περὶ τὸ 500.

Ἀνδρέας ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας, συνέγραψε μετὰ τὸν Κυρίλλον Ἀλεξανδρείας, καὶ πρὸ τῆς Ἀρέθα τῆς Καισαρείας, ὅθεν καὶ τάσσεται πρὸς τὸ τέλος τοῦ πέμπτου Αἰῶνος, μὲν ὅλον ὅτι ὁ Οὐδινὸς τάσσει τῆτον εἰς τὸν ἕννατον Αἰῶνα. Συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, πρὸς τινὰ Μακάριον.

Ἐ κ δ ὀ σ ε ι ς.

Ἀνδρέου Καισαρείας, ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, ἐξεδόθη ὑπὸ Φριδ. Σουλβεργίε μετὰ σημειώσεων τῷ 1596. ἐν τῇ Τυπογρ. H. Commelin, ἐν Φράγκφορτ, καὶ ἐν τῇ μεγ. Βιβλ. πῶν Πατέρων Τόμ. Ε'. σελ. 589.

 ΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ.

Περὶ τὸ 500.

Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπισκόπου Χρηματίσαντος, καὶ ὁ ὁποῖος ἔζη εἰς τὸν και-

ρὸν τῆς Ἀποστόλων, καὶ ὑπὸ τῆς Δομετιανῆς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπέφερε, φέρεται μία συλλογὴ Συγγραμμάτων, τῶν ἐποίων οἱ ᾧ ἀρκεῖται τῆς πεπαιδευμένων ἀπέδειξαν ὅτι αὕτη ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς θείας Διονυσίας τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ ὅτι εἶναι καρπὸς νεωτέρων αἰώνων, καὶ κατὰ μὲν τῶν ἀποδείξεων συμφωνῶσιν ὅλοι κοινῶς, κατὰ δὲ τὸν χρόνον κατ' ὄν σωεγράφη ἀσυμφωνῶσιν, ἐπειδὴ μερικοὶ ἐξ αὐτῆς θέλουσιν ὅτι εἶναι ἔργον τῆς Δ'. Αἰῶνος, ἄλλοι δὲ τῆς Ε'. καὶ αὕτη ἡ τελευταία εἶναι ἡ πιθανώτερα, ἡ ὅποια θεμελιῶται ἐπάνω εἰς τῶν τῶν Σεβηριανῶν ἀνακάλυψιν, ἢ τελάχισον οἱ ὀρθόδοξοι ἐφύλαξαν ταύτην, ἀποκεινόμενοι πρὸς τὰς Σεβηριανῆς, καὶ ἐτι ἀποδεικνύεται ἰχυρώτατα ἐκ τῆς, ὅτι περὶ ταύτης ἐδεμίαν μνεΐαν δεικνόμενοι εἰς τὰς παλαιούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ἀναφέρουσι τῶσους ἄλλους παλαιότερας αὐτῶν. Καὶ πρὸς τῆτοις εἰς ταύτῃ τῶν ψευδεπίγραφον συλλογῶν, φαίνονται τόσαι ἄλλαι σωθήσεται τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ἐποίας, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀρεοπαγίτου, ἡ Ἐκκλησία δὲ πᾶς εἶχον εἰς χρῆσιν, καὶ μάλιστα τὸ ὄνομα τῆς Μοναχῶν. Ὁ Βαρατιέρ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Συγγραφεὺς ταύτης εἶναι Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρῆς, ὁ δὲ Λακρόζε θέλει τὸν Συνέσιον, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο εἶναι μακρὰν τῆς ἀληθοῦς ἀποδείξεως. Τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι αὕτη ἐχαλκώθη ὑπὸ τινος Ἀπολλιναριστοῦ τῆς πέμπτου Αἰῶνος ἧτις συνίσταται ἀπὸ ὑποθέσεις τοιαύτας. Περὶ οὐρανίου Ἱεραρχίας, περὶ ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περὶ Θεῶν ὀνομάτων, περὶ μυστικῆς Θεολογίας, καὶ ἀπὸ Ἐπιστολῶν.

Ε' κ δ ὀ σ ε ι ς :

Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου πᾶ ἅπαντα, ἐξεδόθησαν Ἐ. Μ. ἐν Φλωρεντία τῆς 1516. εἰς 8.

--- Καὶ ἐν Παρισίοις μετὰ τῶν σχολίων τοῦ Μαξίμου, καὶ τῆς Γρηγορίου τοῦ Παλυμέρου παραφράσεως, καὶ τοῦ Ἐγκωμίου Μιχαὴλ τοῦ Συγγέλου τῆς 1562. εἰς 8. αρ. G. Morel.

--- Τὰ ἅπαντα, μετὰ τῶν σχολίων, καὶ τῆς παραφράσεως

ἔξεδ. Εΰκ. Λατ. ἐν Ἀντβερπία τῷ 1634. εἰς φύλ. κ' αὐ.
τη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Κατ' αὐτὴν ἐγείετο κ' ἡ ἐν Παρισίοις τῷ 1644. μετὰ
προσθήκης τῶν σημειώσεων Ἰωάν. Χωμοντίε Chaumontii.

ΗΗΗΔΔΔΔΠ.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Σ

Περὶ τὸ 500.

Αμμώνιος, ὁ υἱὸς τῶ Ἑρμείου, μαθητὴς τῶ Πρόκλου ἐχημά-
τισε, κ' ἐδίδασκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Ἐκλεκτικὴν, ἢτοι
τὴν Πλατωνικοπεριπατικὴν Φιλοσοφίαν, ἣν εὖ μεταξὺ
τῶν μαθητῶν τε ἦσαν ὅτε Δαμάσιος κ' Σιμπλίσιος, οἱ τινες
τῷ δὸδοῖδωσι τὰ κωμικὰ μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων τοῦ
καιρῶτε, κ' ἐξαιρέτως εἰς τὴν Μαθηματικὴν, κ' Ἀστρονο-
μίαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε τῶν εἰς Πλάτωνα κ' Πτο-
λεμαῖον, εὖδὲ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, ὡς τὰ ἐπόμενα.

Α' Ὑπόμνημα εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Πορφυ-
ρίου περὶ τῶν Πέντε φωνῶν.

Β' Ὑπόμνημα εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Ἀριστο-
τέλους. εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἴσεται ὁ βίος τῶ Ἀριστοτέ-
λους, τὸν ὁποῖον τινες δὸδοῖδωσι εἰς Ἰωάννην τὸν Φιλόπονον.

Γ' Ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ
Ἑρμηνείας, τὸ ὁποῖον σωρίζεται ἀπὸ πρῶτε τμήματι,
εἰς τὸ δὲ δεύτερον παραγματοῦται περὶ τῆς τῶν Θεῶν Προνοίας,
κ' ἐλόιδερίας τῶ ἀνθρώπου.

Ἐκ δόσεις.

Ἀμμωνίου Ἑρμείου (Ammonii Parvi Hermiae) ὑπό-
μνημα εἰς τὰς πρῶτε φωνὰς τῶ Πορφυρίου, ἐξεδόθη ἐν Βε-

Βενετία τῷ 1500. εἰς φύλ. καὶ ὑπὸ τῆς Ἀλδου τῷ 1548. εἰς 8.

--- Περὶ Ἑρμηνείας, μετὰ τῆς τῆς Φελλῆ παραφράσεως
ἔξεδ. τῷ 1503. ἐν Βενετία πρὸς τῷ Ἀλδου εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰς Κατηγορίας τῆς Ἀριστοτέλους, ἔξεδόθ. ἐν Βενετία τῷ 1545. εἰς 8. per Joan. Ant. et Petrum Fratres de Nicolinis de Sabio.

--- Ἰωάννης Φιλοπόνη βίος Ἀριστοτέλους Ἑλλ. Λατ. ἔξεδόθ. ἐν Λαγδ. Βατ. τῷ 1621. εἰς 8. καὶ τῷ 1666. εἰς 4. Helmst. J. Maller.

ΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Σ .

Πρὸ τῆς 518.

Κόλλυθος ὁ Συγγραφεὺς τῆς Ποιήματος Ἑλένης ἀρπαγῆ, νομίζεται κοινῶς ἐκεῖνος, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Σαΐδας, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Λυκοπόλεως, ἀκμάσας εἰς τὰς χρόνας Ἀναστασίας Βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅσις καὶ τῷ 518. ἔπει ἀπῆλθεν ἔξ ἀνδράπων. Αἴτι λοιπὸν ἢ τῆς Σαΐδα εἰδήσις δὲ εἶναι πόσον ἀληθῆς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲ ἀναφέρει ἑδὲν περὶ τῆς Ποιήματος, καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ποιητῆς ἐν τοῖς χειρογράφοις διὰ δύο ΛΑ. Κόλλυθος δέσκειται. Τίς δὲ ὁ ποιητὴς, καὶ ἐμοὶ ἀπορεῖται, φαίνεται ὅμως ἐκ τῆς Ποιήματος ὅτι καὶ ὁ Ποιητὴς μας Κόλλυθος, ἠκμαζε κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας. Ὁ Καρδινάλιος Βισσαλείων εὗρεν ἐν χειρογράφοις τριπλὸν τὸ Ποίημα εἰς τὴν Καλαβρίαν, ὁμῶς καὶ τὸ τῆς Κοίντης εἰς εἴνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κολούθου Ελένης άρπαγή, έξεδόθη τὸ πρῶτον μετὰ τῆ Κοίντου καὶ Τρυφιοδώρου, ἐν Βενετία παρὰ τῷ Α'λδφ. Καὶ ἐν Αύσνιόη τῷ 1576. εἰς 16. καὶ ἐν Α'μβέρ-
γῳ μετὰ τῷ Μουσαίου τῷ 1617. εἰς 8.

--- Ελένης άρπαγή. Raptus Helenae, έξεδόθη μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Γωαύ. Δανιήλ. Λσύνεπ ἐν Leonvardiae τῷ 1747. εἰς 8.

--- Ποιμάντιον, έξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1586. εἰς 4.

ΗΗΗΔΔΔΠΙΙ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΣ.

Πρὸ τῷ 518.

Τρυφιοδωρος ὁ Συγγραφεὺς εἰς παρομοίαν Ποιήματος Γ'λιου ἄλωσις, ἐπιγραφόμενον, ἠκμαζεν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅπῃ καὶ ὁ Κόλαθος, καὶ ἦν ἐξ Αἰγύπτου. Περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἄλλῳ εἶδησιν δεικόμενον εἰς τινὰ τῶν Συγγραφέων, ἀλλὰ εἰς τὸν Η'σύχιον περὶ τῶν εὐδόξων ἀνδρῶν, ἐν Λέξει Νέσωρ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τρυφιοδώρου Γ'λιου ἄλωσις, έξεδόθη μὲν τῆ Κοίντου ἐν Βενετία παρὰ τῷ Α'λδφ, καὶ ἐν Λατετία ἰδίως μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Φειδερίκου Γαμοτίου, τῷ 1557. εἰς 8.

Καὶ ἐν Ο'ξωνία μετὰ σημειώσεων ὑπὸ τῷ Γωαύ. Μέρρικ. τῷ 1741. εἰς 8.

 ΗΗΗΔΔΔΠΙΙ.

Κ Ο Ι Ν Τ Ο Σ .

Πρὸ τοῦ 518.

Κοῖντος εἰς τῶν νεωτέρων Ποιητῶν, εἶναι ὁ Συγγραφεὺς εὐδὲς Ποιήματος, Ὁμήρου Παραλειπόμενα, Ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποπληροῖ τὰ τῆς Ἰλιάδος, ἐξισορᾷ τὰ τῆς Τρωϊκῆς πολέμου, ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς Ἑκτορος, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνα ὅμως ὅπερ περὶ τῆς πατρειδος τε, καὶ περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἔτος ὁ Ποιητὴς ἔζη, λέγουσιν, εἰσὶν ὅλα συμπεράσματα, καὶ μακρὰ τῆς ἀληθείας. τὸ σφάλμα δὲ εἶναι ἡμέτερον, εἶναι ἐκείνων τῶν ὀκνηρῶν τῆς αἰωνός τε, οἳ τινες, ὡς φαίνεται, εἰς εὐδὲς ἐμέτρων τῆς πεπαιδευμένους, καὶ μάλιστα τῆς ποιητῆς Ποιητῆς. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι πατεῖς τε ἦτον ἡ Καλαβρία, ἐπειδὴ καὶ ὁ Καρδινάλιος Βησσαρίων αὐτῆς εὗρον ἐν χειρογραφοῖς τὸ Ποιήματ'· ἄλλοι πάλιν θέλουσι τὴν Σμύρναν, ἐπιστηριζόμενοι εἰς τῆς ἰδίης σίχης τε, ἐν τῷ 1β'. βιβλίῳ, σίχ. 392. δι' ὃ καὶ Σμυρναῖον τὸν ὀνομάζουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν πῶν σίχων δὲ ἐμπορῶμεν καὶ βεβαιωθῶμεν, καὶ τῆς το μόνον λέγουμεν, ὅτι ὁ Ποιητὴς μας ἐχημάτισεν εἰς Σμύρνην Γραμματικὸς, ὁ δὲ Ῥοδομαῖνος συμπεραίνει ἐκ τῆς Ποιήματος, ὅτι ἤκμαζεν εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Κάλαδος. Τὸ Ποιήματ' τε συνίσταται ἀπὸ 1Δ'. βιβλίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κοῖντου Καλαβροῦ, Παραλειπομένων Ὁμήρου βιβ. 1Δ'. ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία παρὰ τῷ Ἀλδῶ, μετὰ τῆς Κολέτζα, καὶ Τρυφιοδώρα. Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1569. εἰς 8. I. Ο. Φρεϊγίς.

Γ' *Ἰλιάς Κοϊντου Σμυρναίου*, ἥτοι τὰ παραλειπόμενα Ὀμήρου, ἐξεδ. Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων, ἐν Ἀνοβία τῷ 1604. εἰς 8. καὶ τῷ 1614. αὐτόθι. Καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν ἐν Γενέβρ. τῷ 1606. εἰς φύλ.

--- Παραλειπομένων Ὀμήρου. *Quinti Calabri Praetermis-
sorum ab Homero Libri XIV.* Μετὰ διαφόρων σημειώσεων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰωάννη Κορνηλίου Πάωβ (de Pauw) ἐν Λαγδόνῳ Βαταυ. τῷ 1734. εἰς 8. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη.

ΗΗΗΔΔΔΔΠΠΠ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 525.

Θεόδωρος εἰς πῶν Συγγραφέων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰσοείας, ἐξημάτισεν Ἀναγνώσῃς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ὅσις συνέρραψον ἐν δυσὶ βίβλοις μίαν ὀπιτομὴν Ἐκκλησιαστικῆς Ἰσοείας, ἐκ τῆς τῆ Σωκράτους, Σωζομένους, καὶ Θεοδορίου, ἣτις εἰσέτι σώζεται ἐν Χειρογράφοις, ἐξακολουθήσας μετὰ τούτων τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἰσοείαν εἰς ἄλλα πέντε βιβλία, ἀπὸ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τῆ μικροῦ, μέχρι τῆ Ἰουστινιανῆς, τῆς Αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ταῦτα λοιπὸν τὰ πελοταῖα δύο βιβλία πρὸ πολλῶν ἀπωλέθησαν, καὶ μόνον αἱ Ἐκλογαὶ ἀπὸ φωνῆς Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπόλου, εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, τὰς ὁποίας ὁ Νικηφόρος, ἢ ἐκ τῶν παρωτοτύπων τῶν Θεοδώρων τὰς ἀπέσπασεν, ἢ καθὼς λέγει ὁ Βαλέσιος, λέγοντος τῶν Καλλίστου ἀπὸ στόματος ὅσα σωτόμως ἐνθυμεῖτο, τὰ ἀτέγραψαν. Οὕτως ὁ Βαλέσιος ἐσύναξε καὶ τινα ἄλλα ὑποπλάσματα τῶν Συγγραφέων μας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Θεοδώρου Ἀναγνώστου Ἐκλογαί, ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς τῆ Εὐσεβίου κ. τ. λ. ἐν Λατινίᾳ τῷ 1544.

... Καὶ μετὰ τῆς τῆ Θεοδωρίτῃ ἐν Κανταβεργίᾳ ὑπὸ Guil. Rendig. τῷ 1720. εἰς φύλ.

ΗΗΗΠΙ.

Π Ρ Ο Κ Ο Π Ι Ο Σ .

Πρὸ τῆ 527.

Προκόπιος ὁ ἐκ τῆς Γάλλης ἠκμαζων εἰς τὰς χρόνας τῆς Αὐτοκράτορος Ἰεσινιανῆ τῆ Θρακός, Σοφιστῆς ὢν, καὶ διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς. Ὅτι δὲ ἦτον Χριστιανός, καὶ χριστῶν ἠδῶν ἀνδρῶπος, μᾶς εἰδοποιᾷσι τὰ Συγγράμματά τε, τὰ ὁποῖα συνίστανται ἀπὸ ἐκλογῆς καὶ ἐρμηνείας τῆς θείας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα πάντοτε φέρονται μετὰ τὰ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα ἀπώλοντο· τὰ σωζόμενα δὲ τέτε εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ὀκτάτολχον (α).

(α) Ἐκ αὐτῆ τῆς ὑπομνήματος μόνον παρ' εἰς παρ' Δ'. βιβλία πῶν Βασιλειῶν ἐξεδόθησαν, τὸ δὲ εἰς τὴν Πεντάτολχον ὑπόμνημα σώζεται ἐν χειρογράφοις, τὸ ὁποῖον ἂν ἀπαλεσμένον οἱ πολλοὶ πῶν Κριτικῶν νομίζουσι. Σώζεται ἐν χειρογράφῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Νικολάου τῆς Καραϊωάνης πῶ ἐξ Ἰωαννίνων ἐν Βενετίᾳ, περιέχον πλεῖς ἢ ἑβδομήκοντα ὑπομνηματικὰς τῆς θείας Γραφῆς, ἐκ ὧν ἂν εἰς καὶ ὁ Συγγραφεὺς μᾶς Προκόπιος, χειρόγραφον ευκταῖον τύποις ἐκδοθῆναι, τὸ ὁποῖον ἢ Ἐνεργητικῶσπι μίσηρ πῶν πτωχῶν, ἔ μίσηρ πῶ ρυθέντος φιλοχρηῆς Νικολάου Ἐλένη Μαρυτζη Καραϊωάνη σεβασμίας διεφυλάξατα.

Τ. II.

N

Β'. Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν τὸν Προφήτην.

Γ'. Ἐπιστολαὶ ἕξ. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Προκοπίου Γαλαίου σχόλια εἰς τὰ τῶν Βασιλειῶν,
ἢ Παραλειπομένων βιβλία, ἐξεδόθησαν Ἐλ. Λατ. ὑπὸ
Ἰωάν. Μερσίξ τῷ 1620. ἐν Λαγδόνῳ τῶν Πατρῶν. εἰς 4.

--- Ὑπόμνημα εἰς Ἡσαΐαν, ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ
1580. εἰς φύλ.

--- Ἐπιστολαί, ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῶν
Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΗ|III.

Α Γ Α Π Η Τ Ο Σ .

Περί τῶ 527.

Ἀγαπητὸς ὁ διάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας,
ἐχημάτισε διδάσκαλος Ἰεσινιανῆ τῆ Ἀυτοκράτορος, πρὶν
ἀεθεῖν εἰς τὸν Ἀυτοκρατορικὸν θρόνον· ἀφ' ἧ δὲ ὁ Ἰεσινιανὸς
ἐβασίλευσεν, ὁ Ἀγαπητὸς ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ἐβδομηκον-
τα δύο παραινετικά κεφάλαια περιέχοντα κανόνας ἢ συμ-
βελας περὶ τῆς Βασιλικῆς πρὸς τὸ ὑπήκοον χρεῶν, τὰ ὅ-
ποια κινότερον Βασιλικὴ Σχέδη ὀνομάζονται, φέρονται
τῷ δε τῷ Ἀκροσιχίδα. „ Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβε-
„ στάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Γουστινιανῷ, Ἀγαπητὸς ὁ
„ ἐλάχιστος Διάκονος.

(α) Μεταξὺ τῶν πολλῶν πᾶσι ἀπωλοδεύτων Συγγραμμάτων, πᾶ
ἄξιον λύπης εἶναι, ἡ Μετάφρασις τῶν Ὀμηρικῶν ᾠδῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὰ παραινετικά ταῦτα τῶν Ἀγαπητῶν Κεφάλαια ἐξεδόθησαν πολλάκις καὶ ἰδίως, καὶ μετὰ ἄλλων, ἀλλ' ἢ ἐν Παρισίοις ἐκδόσις τῆτων Ε' Μ. Λατ. τῷ 1635. εἰς 8. ὑπὸ Γ. Γκερίνου ἔστιν ἡ ἀρίστη. ὁμοίως καὶ ἢ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων. Παρισ. 1644. ἐν τόμ. ΙΒ'. σελ. 607.

ΗΗΗ IIII.

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Α'πέθανε τῷ 534.

Θεόφιλος εἰς τῶν Νομικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνων οἱ τιτες διὰ προσωνύμου τῶν Αυτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἔφερον εἰς τάξιν τὰ τῶν Νόμων βιβλία. Ὁ Θεόφιλος ὀνομάζεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐν τοῖς νομικοῖς ὁ πρώτος, καὶ ἐκ τῆτος φαίνεται ὅτι ἦτον ὁ παλαιότερος τῶν ἄλλων. Οὗτος ἠρμηνεύσε παραφραστικῶς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία τῶν Ἰουστινουύτων, τὰ ὁποῖα εἰς ἀνάγνωσιν ἐμπαχειρίζετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅτε ἐδίδασκε τὰ Νομικά. Μερικοὶ τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν ὅτι αὐτὴ ἡ ἑλληνικὴ παράφρασις δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου, ἀλλ' ἀπὸ τινος νεώτερου Θεοφιλίτην ὀνομαζόμενον, ἀκμαῖζοντα περὶ τὸ 1000. Σωπέρειον ἔτος, ἀλλὰ περὶ τῆτος ἰχυρῶς ἀπέδειξαν ὅτε Μύλιος καὶ Ρεΐτζιος (α) ὅτι

(α) Ὅρα διεξωδικώματα αὐτῶν περὶ τῆτος πραγματουμένου J. H. Mylii Theophilus S. de graecarum juris institutionem et. c. Lugd. Batav. 1733. εἰς 8. Καὶ G. O. Reitz in praefatione §. 44. it. ad eruditorum virr. de Thr. iudicio, p. XX XII. et Exours. XX

ὁ Παραφραστὴς καὶ ὁ Συγγραφεὺς τῶν Ἰουστινιανῶν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς εἶναι, ἐπεὶδὴ ὁμιλῶν πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν Ἰουστινιανὴν καὶ Θεοδώραν, τὴν ὀνομάζει Κυρίως καὶ Δεσπόταν τῆ, καὶ ὅτι ὁ μετὰ τῆτον διδάσκαλος τῶν Νομικῶν Στέφανος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῆ Ἰουστινιανῆ, ὅστις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆ Ἰουστινιανῆ Νομικὰ ἐδέλωσεν, εἰς ἐν τιμάχιόν τῆ, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν τοῖς Βασιλικοῖς, Μακαρίστην τὸν ὀνομάζει, ἐπανυμία διδομένη εἰς εἴνα πρὸ ὀλίγου ὑποφανόντα, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν ἀποδεικνύεται ἰσχυρώτατα, ὅτι ὁ Θεόφιλος ἦτον παλαιότερος τῆ ἄλλων νομικῶν, καὶ πρὸ τῆ γὰρ συνετεθῶσιν οἱ Κώδικες, καὶ αἱ Νεαραὶ ἀπέθανε, καὶ ὅτι μόνον τῶ Πανθέκτιω καὶ τῶ Παράφραστῃ εἶχεν ἐν χρῆσει. Ἐκτὸς τῶτων σωζόμενον ὁ Θεόφιλος καὶ τινα ὑπομνήματα εἰς τὰ τελεῖα πρῶτα μέρη τῶν Διατάξεων, ἐκ τῶν ὁποῖων μερικὰ τινα τεμάχια σώζονται, τὰ ὁποῖα συλλέξας ὁ Ρεϊτζιὸς ἐξέδωκεν.

Ε' κ δ ὀ σ ε ι ς .

Θεοφίλου Ἰουστινοῦστα. Theophili antecessoris institutiones Juris Civilis, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Viglii Zvichemi ἐν Βασιλείᾳ τῶ 1534. εἰς φύλ.

Αὕτη ἡ ἐκδοσις ἐγένετο κατὰ τὰ χειρόγραφα τῆ Ἀγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, ἀλλ' ἡ βία τῆ τυπογράφου ἐπροξένησε πολλὰ τυπογραφικὰ σφάλματα. Χρῆσιμος δὲ ὁ Βέξελ τῶ αὐτῶ ἔτει μειωτυπώσατο τὸ βιβλίον ἐν Παρισίοις, καὶ ἐπιδιόρθωσε ταῦτα τὰ σφάλματα, ἀλλὰ μ' ὅλον τῆτο εἰσέφρυσαν ἄλλα νεώτερα.

---- Ἐξεδόθη ἔτι μετὰ τῶν σημειώσεων τῆ Viglii ἔ Petri Nannii ἐν Λοβανίῳ, τῶ 1536. εἰς 4.

--- Καὶ ὑπὸ Διονυσίου Γοττφρέδου apud Guil. Laemarium (καὶ τινα ap. Eustath. Vignon) τῶ 1587. εἰς 4.

Κατ' αὐτῶ τῶ ἐκδοσιν ἐγένοντο πολλαί, ἢτε ἐν Λυδόνῳ, τῶ 1608, καὶ ἡ ἐν Παρισίοις, τῶ 1638. καὶ 1634. καὶ ἄλλα καὶ, ἀλλ' ἡ ἀρίστη ἔστιν ἡ ὑπὸ τῆ Γεβλιέλμου Ὄττε Ρεϊτζιῆ τῶ 1751. εἰς 4. ἐν δυοσὶ τόμοις. Hagae Com. ap. frat. O. et. P. Thollios.

Ὅρα ἔμπροσθεν καὶ τὸ ΗΗΗΠΠΙΙΙ. Ἀρθρον Τριβωνιανός.

ΗΗΗ ΠΙΙΙ.

Ζ Α Χ Α Ρ Ι Α Σ

Περὶ τὸ 536

Ζαχαρίας ὁ Μυτιλήνης Ἐπίσκοπος, ἤκασε τὸ πρῶτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Φιλοσοφίαν, εἶτα καὶ μετὰ Ἀμμωνίᾳ τῶν Ἑρμείων ἐγνωρίσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἀπελθὼν εἰς Βηρυτὸν, ὅπου ἦν τὸ περίφημον σχολεῖον τῶν Νομικῶν, ἐσπούδασε τὰ Νομικά, καὶ μείνας ἐκεῖ μετῆρχετο, τὸ ἄρθ Νομικῶν ἐπάγγελμα, δι' ὃ καὶ Σχολαστικὸς ἐκλήθη, καὶ διὰ τὴν προκοπὴν αὐτοῦ ἐψηφίσθη Ἐπίσκοπος τῆς Μυτιλήνης, καὶ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει Συνοδῷ τῷ 536. ἦτον παρῶν. Πόσον ἔπειτα ἔζησεν εἶναι ἄγνωστον, μερικοὶ ὅμως θέλωσιν ὅτι καὶ εἰς τὴν πέμπτην Συνοδὸν τῷ 553. ἦτον παρῶν, ὅτε καὶ τὸν διαδοχόν αὐτοῦ ἐκλεξε.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἐν τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τῶν Ζαχαρίων δύο εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν. Α'. Ἀμμωνίος, εἷας Διάλογος μετὰ εἰὸς μαθητῶν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φιλοσόφων, ὅς τις ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς Βηρυτὸν διδασκόμενος τὰ Νομικά καὶ τῆς γνώμης τῶν Ἀμμωνίων περὶ τῆς αἰδιότητος τοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ζαχαρίας προσωπικῶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τῶν Ἀμμωνίων καὶ εἰὸς Ἰατρῶν Γεσσίων ἐφιλονείκησαν. β'. Διάλογος κατὰ τῶν Μανιχαίων, πρὸς Ἰασηνῶν τὸν Αὐτοκράτορα· τῆτος σώζεται μόνον Λατινισί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ζαχαρίου, Ἐπισκόπου Μυτιλήνης. *Διάλογος κ.τ.λ.*
 Ἐξεδόθη Ἐλ. Λατ. μετὰ τῆς τῷ Ω'εργάνου Φιλοκαλίας, ἐν
 Παρισίοις τῷ 1619. εἰς 4.

--- Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων .

--- Καὶ μετὰ Διόνου τοῦ Γαζαίου ἐν Λειψία τῷ
 1655. εἰς 4.

 ΗΗΗ | IIII.

ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 545.

Τριβωνιανὸς εἰς τῶν ἐπισήμων Νομικῶν, καὶ ὁ κυριώτερος
 σωθετὴς τῶν Νομικῶν βιβλίων τῷ Ἰβσινιανῷ, ἐγεννήθη εἰς
 τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ Μακεδονιανὸς ἑ-
 καλεῖτο. Αἱ μαθήσεις καὶ αἱ ἔργα αὐτοῦ ὅπως ἐσόλιζον τὸν
 Τριβωνιανὸν, τὸν ἀπεκατέστησαν ἀξιοαγάπητον παρὰ τῷ βα-
 σιλεῖ Ἰβσινιανῷ, ὥστε ὁ βασιλεὺς πρῶτον τῆς αὐλῆς τὸν
 ἐτίμησεν, ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὰ μεγαλύτερα ἀξιώματα,
 οἷον εἰς τὸ τοῦ Μαγίστου officiorum Magister Sacri Palatii,
 καὶ εἰς τὸ τῷ Ἰπάτε, ἀλλ' ἡ σκληρότης ὅπως ἔδειξεν εἰς τὸν λαὸν
 ὅτε τὸ τῷ Κραίστορος, ἢτοι τῷ τῷ Ταμίε εἶχεν, ἐπροξένησε
 μεγάλην παραχλὴν καὶ ἐπανάσσειν εἰς τὸν λαόν, ὅθεν καὶ
 ἀπεβλήθη διὰ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν ἔλα-
 βε τὸ ἀξίωμα του. Ὁ Σείδας, καὶ ὁ Ἡσύχιος ὀνομάζουσι
 τῶν Ἐθνικῶν, καὶ ἄθεον, καὶ πρὸς τέτοις φιλόργυρον καὶ
 αἰχροκερδῆ, καὶ ἄλλοις τοιαύτοις ἐλαττώμασιν ὑποκείμενον.
 Ματαίως ὅμως τινὲς τῶν νεωτέρων ἐπάχισαν νὰ ἀποπλύ-
 ταν τῶν τῶν ῥῦπον.

Συγγράμματα.

Εκείνο, τὸ ὁποῖον ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομα τῆ Τριβωνιανοῦ εἶναι ἡ μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ἣν πρὸς αὐτὸν εἶχεν ὁ Ἰουστινιανός, διὰ τὴν συλλογὴν καὶ σωθήσειν τῶν Νομικῶν Βιβλίων, ὅπως εἰς αὐτὸν ἐνεπιστάθη, τὰ ὅποια φέρει τὸ ὄνομα Νομικὰ τῆ Ἰουστινιανῆς. Ἡ πρώτη Συλλογὴ τέτων ἦτον ὁ Κώδιξ, ὅστις περιεῖχε τὰς Constitutiones Principum, αἵ τινες ἀπετέλεον τὰς Νεαρὰς jus novum. Ὁ Τριβωνιανὸς ἔχων ἀκόμη ἄλλας ἐνεία συμβουθῆς του, εἰς διάστημα ἡμίσεως χρόνου τὴν ἐπελείωσε, καὶ τῇ ἑβδόμῃ Ἀπριλίου, τῆ 529. ἔτους, τὴν ἐδημοσίωσεν καὶ τὴν ἐπικύρωσεν. Αὕτη περιεῖχε πρὸς τέτοις καὶ τινὰς ἄλλας νεωτέρας Διαταγὰς, ἐκ τῆς Γρηγοριανῆς, Ἐρμογενιανῆς, καὶ Θεοδοσιανῆς Κώδικος. Οὗτος ὁ Κώδιξ ἐπιθεωρηθεὶς μετὰ ταῦτα, ἠυξήθη μετὰ προδητικῆς καὶ ἑτέρων διαταγῶν, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς πενήκοντα δεκάδας, καὶ ἠλαττώθη μετὰ ἀφαιρέσεως τινῶν ἀχρήστων. Αὕτη λοιπὸν ἡ νεωτάτη σύναξις σωρίζεται ὑπὸ δώδεκα βιβλία, καὶ καλεῖται Codex repetitae praelectionis, ὅστις ἐδημοσίωθη τῇ 16. Νομβρίου τῆ 534. ἔτους, ἀπὸ τοῦ ποιηθέντος τῆ πρώτης. Εἰς ταύτην τὴν συλλογὴν ἀείρονται καὶ τινες ἄλλαι διαφορῶν διαταγαὶ Ἀνθεατικὰ ὀνομαζόμεναι.

2. Ἐκτὸς τῆ πρώτης Κώδικος, ἀκολουθεῖ μία ἄλλη συλλογὴ, ἣτις ἐσωμάχθη ὑπὸ διάφορα παλαιῶν νομικῶν βιβλία, τὴν ὁποίαν ταύτην δεὸν ἐμπορέμεν νὰ τὴν ὀνομάσωμεν κυρίως Νομικὰ, ἀλλὰ σύστημα τῆς Νομικῆς. Αὕτη ὀνομάζεται Πανδέκτη Pandecta καὶ Digesta, σωριστικὴ ἀπὸ πενήκοντα βιβλία, καὶ ἕκαστον ὑπὸ ἴδια κεφάλαια καὶ ὑποθέσεις, μετὰ τὸ ὄνομα τῆ Νομικῆς ὅπως τὰ ἐξέθεσεν. Ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ τὴν συλλογὴν καὶ σωθήσειν ταύτης ἐδιώρισεν τὸν Τριβωνιανὸν νὰ λάβῃ ἀκόμη δεκαεὶ συμβουθῆς, δίδωντας αὐτῷ διορίαν δέκα χρόνων, ἀλλ' αὐτὸς μόνος τῆ εἰς τρεῖς χρόνους τὴν ἔφερον εἰς τέλος. δεὸν περιεῖχεν ὅμως ὅλα ὅσα ὁ Ἰουστινιανὸς ἠλπίζεν, ἐπειδὴ καὶ ἀείροντο εἰς αὐτὴν πολλὰ σφάλματα, καὶ ἀντιρρήσεις. Ἐδημοσίωθη μὲ ὅλον πῦρον καὶ αὕτη τῇ 30. Δεκεμβρίου τοῦ 533. ἔ-

τους, καὶ ἐβάλθη καὶ εἰς τὰ νομικὰ σχολεῖα, καὶ εἰς τὰ Δικαστήρια. (α)

3. Πρὸ τῆς ἐκδημοσιώσεως τὸ σύστημα ταῦτα τῆς Νομικῆς, ὁ Ἰουστινιανὸς διώρισεν τὸν Τριβωνιανὸν ἐκδοῦν αὐτὰ διὰ τῆς Θεοδοσίης καὶ Δαυροθέου, ἐπιτομικῶς ἐκ τῶν παλαιῶν Νομικῶν ἐν Ἐγχειρίδιον Νομικόν, καὶ ἰδίως Institutionibus Caii, τὸ ὁποῖον καὶ σιωπῆται εἰς πέντε βιβλία, καὶ ἐδημοσιώθη τῇ 21. Νοεμβρίᾳ τῆς 533. ἔτι, καὶ τῇ πρώτῃ Δεκεμβρίου ἐπικυρώθη, τὸ ὁποῖον ταῦτα εἶναι ἡ Παράφρασις Θεοδοσίης, περὶ ἧς ἀνωτέρω εἶπαμεν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Αἱ τῶν Νομικῶν τῶν ἐκδόσεις ἐγένοντο πολλαὶ καὶ διαφοροί, καὶ ποτὲ μὲν ἰδίως, ποτὲ δὲ εἰς ἐν καὶ μόνον σῶμα, ἐξ ὧν τὰς ἀείσας μόνον σημειῶμεν.

Ι' δ ί ω ς .

Α'. Ἰουστινιανῆς Ἰνστιτουῦτα ἐν τῆς τῆς Θεοφίλου παραφράσεως, βιβλία Δ'. Justiniani institutionum ex Theophili paraphrasi Libri IV. ἔξεδόθησαν τῷ 1746 εἰς 8. ἐν Φράγκοφορτ καὶ Λειψία.

Καὶ ἐν Λουγδόνῳ τῶν Βαυαρ. τῷ 1744. εἰς 4. καὶ τῷ 1719. αὐτόθι.

Β'. Παρθέκστη Ἰουστινιανῆς Pandecta Justinianeae in novum ordinem digestae, cum legibus Codicis et Novellis, quae Jus Pandectarum confirmant, et c. ἔξεδόθη ἐν τριῶσι τόμοις ἐν Παρισίοις 1748. 1749. καὶ 1752. εἰς φύλ.

Γ'. Codicis Dn. Justiniani Sacratiss. Principis ex repetita praelectione Libri XII. ἔξεδόθη ἐν Νυρεμβέργᾳ. τῷ 1530. εἰς φύλ.

(α) Περὶ τῆς ἐκδημοσιώσεως τῆς Φλωρεντίας χειρογράφου, ἐξ ἧς αἱ ἐκδόσεις ἐγένοντο, ἴδε ἰδίως Historia Pandectarum, seu fatum exemplaris Florentini. Traj ad Rh. 1722. 4. Καὶ in Disquisitione de Florentino Codice, omnium quae extant Pandectarum exemplorum Parente. Edidit. C. F. Walchius. Jen. 1755. 8.

Petri et Francisci Pitthoei Observationes ad Codicem et Novellas Justiniani imperatoris et c. Cura Francisci Desmares. Paris. 1689. εἰς φύλ.

Δ'. *Νεαρῶν*, ἢ τῶν *Αὐτοκρατόρων*, *Γεσινιανῶν*, *Γεσίνων*, καὶ *Λέοντος Νεαρῶν*, Imper. Justiniani, Justini, Leonis novellae ἐξεδόθησαν τῷ 1558. ὑπὸ *Εἰρήνης τῆς Στεφανῆς*, καὶ τῷ 1560. ἐν *Παρισίοις* εἰς 4. καὶ ἐν *Βασιλέα*, τῷ 1561 εἰς 4: καὶ ἐν *Κολωνία*, τῷ 1562. εἰς 8.

ΕΙΣ ΕΝ ΣΩΜΑ. CORPUS JURIS.

Corpus Juris Civilis et c. Ἐξεδόθη εἰς πρῶτε τῶμος ὑπὸ L. Charondae. Antverp. ex off. Christoph. Plantini τῷ 1575. εἰς φύλ.

--- *Ἐξεδόθη ἔτι μετὰ διαφορῶν Σημειώσεων ὑπὸ* Simonis & Leenwen, Amstelod. I. Blaeu, L. et D. Elzevir, Lugd. B. Fr. Heak 1663 εἰς φύλ.

Κατὰ ταύτην ἐγένοντο μετὰ ταῦτα, ἡ αὐτόθι τῷ 1726. εἰς φύλ. καὶ ἡ ἐν Δελφία τῷ 1720. 1726. 1740. εἰς 4. ἀλλ' ἡ τῆς Γοττοφρέδου ἐν Δελφία τῷ 1705. ἔστιν ἡ παλαιῶν ἀρίστη.

Β'. *Corpus Juris Civilis μετὰ Γλώσσης Ἐξεδόθη ἐν τέσσαρσι τῶμοις εἰς 4. τῷ 1593. ἐν Γενέβρα, καὶ Λεγδόρω τῷ 1600.*

Corpus Juris Civilis Justiniani cum commentariis Accursii, Scholiiis Contii, et D. Gothofredi lucubrationibus ad Accursium, in quibus Glossae obscuriores explicantur, et c. Opera et studio Joannis Fehi Lugduni 1627. fol.

ΗΗΗΠΠ.

Κ Ο Σ Μ Α Σ .

Περὶ τὸ 547.

Κοσμάς ὁ Μοναχὸς, κατ' ἀρχὰς μετερχόμενος τὸν ἐμπορικὸν βίον, ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας καὶ διὰ Ξηρᾶς καὶ Θαλάσσης εἰς τε τὴν Αἰθιοπίαν, Ἰνδίαν, καὶ εἰς ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἰνδικόπλευστος, ἦτον ὅμως ἐν ταῦτῳ καὶ ἐκδοτός εἰς τὰς μαθήσεις. Εἰς τὴν ἐπιγραφῶν τῆ Συγγραμμάτων ἐπιγράφεται Αἰγύπτιος Μοναχὸς, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ὅταν συνέγραψεν αὐτὸ ἦτον παρητημένος πλέον ὑπὸ τὸ ἐμπόριον, καὶ μετήρχετο τὸν μοναχικὸν βίον. Τὸ ρηθὲν Σύγγραμμα ἐπιγράφεται Τοπογραφία Χριστιανικῆ συνισαμμένη ὑπὸ δώδεκα βιβλία, ἃς ἂν τὸ τελευταῖον εἶναι ἀτελές. Ἐν αὐτῷ ἐπιβεβαιοῖ τὴν γνώμην, ὅτι ἡ γῆ ὅλη εἶναι σφαιροειδής, ἀλλ' ἐξαπλωμένη, καὶ ὅτι ὁ ἔρως ὡς μία καμάρα ἀνάσσει αὐτῆς ἰσάμενος ἐπιστηρίζεται εἰς τὰς δύο ἄκρας αὐτῆς, καὶ ὅτι οἱ ἀστέρες κινεῖνται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, φέρων μαρτυρίας εἰς τὸ πολλαῖς ρητὰ τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ μὴ ὅλον ὅτι τὰ ρητὰ αὐτὰ ἀνάγονται εἰς ὑψηλότερα νοήματα. Οὗτος εἰς τὸ δέκατον βιβλίον ἀναφέρει τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀλεξανδρείας Θεοδοσίον ὡς χρισματικόν, ὅστις κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον, εἰς ὃν ὁ Κοσμάς συνέγραφε, διέτριβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὸ ὅποιον ἐγένετο τῷ 535. Σωτηρίῳ ἔτει, ἐν δὲ τῷ Β' βιβλίῳ ἀναφέρει, ὅτι αὐτὸς ἂν εἰκοσιπενταετής, ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Ἐλεσβαὺ ἐσράτῳσε κατὰ τῶν Ὀμηριῶν, τὸ ὅποιον ἐγένετο τῷ 522. ἔτει, τῷ δὲ 547. ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἀναφέρει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διατρίβων, ἐπεχειρήθη τὸ ποτὸ Σύγγραμμα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κοσμᾶ τῷ Αἰγυπτίῳ Μοναχῷ, Τοπογραφία Χριστιανική, ἐξέδοθη Ε'λλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Βερνάρδου Μοντφωκὸν Bern. de Montfaucon ἐν τῇ αὐτῇ Συλλογῇ τῶν Πατέρων Collect. Patrum Græcor. Tom. II. pag. 1.

Περιγραφὴ τῶν Φυτῶν καὶ Ζώων τῆς Ἀνατολικῆς Ἰνδίας. Ε'λλ. Γαλλ. Description des Plantes & des Animaux des Indes Orientales par Cosmas Monachus autrement Indopleustus, tiré d'un Manuscrit de la Bibliotheque de S. Laurens de Florence le Texte Grec avec la Traduction Française. ἐξέδοθη in Thevenots Relations de divers Voyages curieux. Paris 1666. P. I.

ΗΗΗΠΠΙ.

Δ Α Μ Α Σ Κ Ι Ο Σ :

Περί τὸ 549.

Δαμάσκιος ὁ ἐκ Δαμασκῶ τῆς Συρίας Διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀθήναις Πλατωνικῆς σχολῆς, ἐμαθήτευσεν τὸ πρῶτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ Ρηπτοκλῷ, ἀκέρσας ἐν ταύτῳ ἄπὸ Ἀμμώνιον τὸν Ἑρμείαν τὰ συγγράμματα τῷ Πλάτωνος, καὶ τῷ τῷ Πτολεμαίῳ Ἀστρονομίαν, ἀπελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις, ἤκασεν τῷ Μαθηματικῷ ἄπὸ τὸν Μαξίνον, καὶ τῷ Φιλοσοφίᾳ ἄπὸ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἰσίδωρον. ἀπελθόντων δὲ τούτων εἰς Ἀλεξανδρείαν, ὁ Δαμάσκιος ἐγένετο ἡγετοῦς τῆς διδασκαλικῆς καθέδρας αὐτῶν. Φρονῶν δὲ πᾶσι τῶν ἔθνικῶν, ἐδιώχθη μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν Φιλοσόφων, ἔπειτα Ἰασηνῶν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Περσίαν εἰς τὸν Χοσρόω· ἀρμάτων δὲ ἀναγκῆς γινομένης μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν, ἐδόθη ἄδεια εἰς αὐτὸν καὶ ἔπλεξε εἰς τὰς τῶν Ῥωμαίων

τόπες, κατὰ τὸ ζήτημα τῆς Πέρσης, καὶ ἔπος ὑπέσχετο καὶ ὁ Δαμάσιος. Τὰ Συγγράμματα τῆς ἀπάλοντο, σώζονται μόνον τινὰ περὶ τὰ Φωτῶ καὶ Σείδα περὶ Βιστῆς Ἰσιδώρου τῆς διδασκαλίας, καί τινὰ ἄλλα ἐκ τῆς περὶ Ἀρχῶν συγγράμματός τε, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐκ τινος χειρογράφου τῆς ἐν Ἀμβεργῶ βιβλιοθήκης.

In Jo. Christoph. Wolfii: Anecdotis Sacr. & Prof. Tom. III. pag. 195.

ΗΗΗ ΠΙ ΠΙΙ.

ΣΙΜΠΛΙΚΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 549.

Σιμπλίκιος Φιλόσοφος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κιλικίαν, ἐδιδάχθη δὲ τὴν Φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμμωνίου τῆς Ἑρμείας, μετ' ἧς καὶ τὰς Ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐποίησε, καὶ ὑπὸ Δαμασκίου. Μετὰ τῆς ὁ Σιμπλίκιος ἐδιώχθη εἰς Περσίαν, καὶ πάλιν ὑπέσχετο εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἰεσινιανῆς, ἐξ αἰτίας τῆς θρησκείας, γονομείας τῆς ἀνακοχῆς μεταξὺ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν. Οὗτος ἦτον Περσικὸς, ἀλλ' ἠπάσχετο καὶ τὰς ἄλλας φιλοσοφικὰς αἱρέσεις, οἷον τὴν τῆς Πυθαγόρα, Πλάτωνος, καὶ τῶν Στωϊκῶν, ἀγωνιζόμενος διὰ τὰ κάμη μίαν εὖωσιν τέτων, καὶ ἀποφύγων τὰς ἀνοφελεῖς τῆς ἄλλων φιλοσοφίας. Τοιοτρόπως λοιπὸν ὁ Φιλόσοφος μας φιλοσοφῶν, καὶ τὸ ὠφελίμον ἐκ τῆς Φιλοσοφίας συλλέγων, ἀποκατεσάθησαν τὰ βιβλία τε ἐν ταμείον θησαυρῶν πολυτίμων ὄλων τῆς ὠφελίμων γραμῶν τῆς παλαιῶν Φιλοσόφων, τὰ ὅποια χρησιμώταται καὶ ὠφελῆσαι μέγας εἰς τὴν τῆς Φιλοσοφίας ἴσοειαν. Τὰ σωζόμενα τῆς ἀξιόλογα συγγράμματα εἶναι.

Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ ὀκτὼ βιβλία τῆς Φυσικῆς

τοῦ Ἀριστοτέλους. Τέτω ἐχρήτο εἰς ἀνάγνωσιν τῆς
μαθητῶν τε, τὸ ὅποιον συνεγράψατο μετὰ τὸν θάνατον τῆς
Δαμασκίης. Β'. εἰς τὰς τοῦ Ἀριστοτέλους Κατηγο-
ρίας. Γ'. εἰς τὰ Δ'. βιβλία τῆ αὐτῆ περὶ Οὐρανοῦ.
Δ'. εἰς τὰ Γ'. βιβλία τῆ αὐτῆ περὶ ψυχῆς.

Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῆ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Σιμπλικίου Ὑπόμνημα εἰς τὰ ὀκτώ βιβλία τῆς τῆς
Ἀριστοτέλους Φυσικῆς, ἐξεδόθη Ἐλληνιστὶ μετὰ τῆ κειμένη,
ἐν Βενετία ᾠδῆ τῷ Ἀλδῶ, τῷ 1526. εἰς φύλ.

Σιμπλικίου μεγάλης Μαγίστρῃ, Ὑπόμν. εἰς τὰς δέκα
κατηγορίας τῆς Ἀριστοτέλους, ἐξεδόθη ἐν Βενετία ὑπὸ Ζα-
χαρίου Καλλιέργῃ τῆς Κριτῆς, τῷ 1499. εἰς φύλ.

Καὶ ἐν Βασιλείᾳ τὸ αὐτὸ, τῷ 1551. εἰς φύλ. Ἐλλ. Λατ.
---- Ὑπόμν. εἰς τὰ Δ'. βιβλ. περὶ Οὐρανοῦ, ἐξεδόθη
ἐν Βενετία τῷ 1526. εἰς φύλ.

Καὶ πάλιν αὐτόθι τῷ 1544. εἰς φύλ. παρ Γερ. Σκότῳ.

---- Ὑπόμν. εἰς τὰ περὶ ψυχῆς τετὰ βιβλία τῆς Ἀρι-
στοτέλ. μετὰ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου Αφροδισιεύως εἰς τὸ περὶ Αἰ-
θήσεων, καὶ τῆς Μιχαὴλ Ἐφεσίου εἰς τὸ περὶ Μνήμης. κ. τ. λ.
ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1527. in ædibus Aldi, & Andrea
Asulani Soceri.

---- Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῆ Ἐπικτήτου Ἐγχειρίδιον, με-
τὰ σημειώσεων, ἐξεδόθη ὑπὸ Δαν. Εἰνσίε τῷ 1640. εἰς 4
ἐν Λεγδόνῳ τῆς Βαταύ. ἴδε καὶ τὸ τοῦ Ἐπικτήτου Ἀρθρον.

 ΗΗΗΠΠΙΙΙ.

Π Ε Τ Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 550.

Πέτρος, ὁ δὲ τῆς φρονήσεώς τε καὶ ῥητορείας τε ὀπίσθημος
 ῥήτωρ καὶ Σωτήγγορος, ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀπὸ γονεῖς
 Ἰλλυριῆς. Οὗτος ἐτιμᾶτο μέγας ὑπὸ τῷ Βασιλέως Ἰβρι-
 νιανῶ, τὸν ὁποῖον ἀπέσειλε καὶ πρέσβυν πρὸς τὴς Γότθας,
 καὶ πρὸς τῆς Βασιλέα τῆς Περσῶν Χοσρόω εἰς τὴν πεν-
 ταετη ἀνακωχὴν τῆς Ῥωμαϊκῶν καὶ Περσικῶν ἀρμάτων, πε-
 ρὶ τὸ 550. Σωτήγγω ἔπει, καὶ δὲ τὴς μεγάλας καὶ καλάς
 πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδελύσεις τε, ἐτιμήθη ὑπὸ τῷ Βασι-
 λέως Πατέικιος, καὶ Μάγιστρος. Συνέγραψε καὶ ἕως Περὶ
 πολιτικῆς καταστάσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ τῆς Συγγραμ-
 ματος σώζονται μόνον τινὰ τεμάχια, ἐκδοθέντα in Dav.
 Hoeschellii Eclog. Legat. Aug. Vind. 1603. εἰς 4. καὶ ἐν τῷ
 σώματι τῆς Βυζαντιδος, μεταξὺ εἰς τὰ Excerpta de Lega-
 tionibus. Paris, 1648.

ΗΗΗΠΔ.

ΓΡΗΓΕΝΤΙΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 552.

Γρηγόριος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφάρ πόλεως ἐν τῇ
 Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, στωμίλησε μετὰ τινος Ἰεδαίου Ἐρβαῦ,
 ἐπὶ παρασία τῆ Βασιλέως τῆς Οὐμειτῶν Ἀβραμ, καὶ παν-
 τὸς τῆ πλίδας, περὶ Χριστοῦ. Αὕτη λοιπὸν ἐπιγράφεται
 Διάλογος, ὁ ὁποῖος εἶναι νεοθόμικός ἀπὸ μύθου, καὶ ὀ-
 λίγη προσοχὴ εἶναι ἀξίος. Οὗτος δὲ συνεγράφει ὑπὸ
 τῆ Γρηγορίου, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται ἐκ τινος Σλαβικῆ χει-
 ρογράφου, Δεισμοσύου ἐν τῇ Βασιλικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆ
 Βερολίνου, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἐπιτέλερον, ὡσαύτῃ τὸ Ἑλλη-
 νικὸν τὸ ἐν τῇ τῆς Βιάννης Δεισκόμωνον. Συνεγράφη ὑπὸ
 τῆ Ἐπισκόπου τῆς Νεγραύ.

Ε'κ δ ὁ σ ε ι ς.

Γρηγορίου Διάλογος μετὰ τῆ Ἰεδαίου Ἐρβαῦ, ἔξεδό-
 θη ἐν Λεπείᾳ Εἰλ. Λατ. μετὰ σημειώσ. Νικ. Γελωνίς,
 τῷ 1586. εἰς 8.

---- Καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκ. τῆς Πατέρων, εἰς μὲν τῆ
 Παρισ. 1654. ἐν τόμ. ΙΑ'. σελ. 194. εἰς δὲ τῷ τῆ Δε-
 καίς, ἐν τόμ. Α'.

 ΗΗΗΠΙΔΙ.

Ι Ο Ρ Ν Α Ν Δ Η Σ .

Μετὰ τὸ 552.

Ἰορτανίδης, ἢ Ἰορδανίδης, ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις φέρεται, ἦτον Γότθος τὸ γένος, ὁ πάππος τῆς Περίας ἦτον Νοτιέριος τῆς Καύδακος, ἀρχιστρατήγος τῆς Ἀλαύων, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς Ἀλαοβάμαδις ἐκαλεῖτο. Ὁ Ἰορτανίδης λοιπὸν κατ' ἀρχὰς ἦτον καὶ αὐτὸς Νοτιέριος μετέπειτα δὲ ἐγένετο Μοναχὸς, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος, ὡς οἱ πολλοὶ θέλουσι, τῆς Ραυσίνης. Περὶ τῆς ἐδού ἄλλο ἐξέδρομον, ὡς ὅτι τὸ σωζόμενον αὐτῆς Σύγγραμμα πρὸς Ἰεσνιανὸν τὸν αὐτοκράτορα συνεγράφητο, τὸ ὅποιον ὠφελεῖται.

Α'. Περὶ ἀρχῆς, καὶ πράξεων Γότθων. τῆτο φαίνεται ὅτι εἶναι μία ὀπισθομὴ ἐν τῇ τῆς Κασσιόδωρου (α) ἀπωλεσθέντων Ἰσορμῶν δώδεκα βίβλων. Ἐκ τῆς τελοῦταιίς τῆς κεφαλαίς φαίνεται ὅτι ὁ Ἰορτανίδης δού συνέγραφε πρὸ τῆς 552. ἔτους.

Β'. De regnorum & temporum successione. Περὶ βασιλειῶν καὶ χρόνων διαδοχῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰορτανίδου περὶ ἀρχῆς, καὶ πράξεων Γότθων, ἐξεδόθη

(α) Ὁ Κασσιόδωρος, (ἢ Κασσιόδωριος) ἔπος ἐγεννήθη πρὸ 470. ἔ απέθανε μετὰ τὸ 563. ἦταν Γαλλὸς τὸ γένος ἐξ ἐπισήμων προγόνων, αὐτὸρ πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον, συνέγραφε πλείστα Λατινιστὰ Ἐκκλησιαστικὰ, καὶ πολιτικὰ· ἡ ἀρίστη ἐκδοσις τῆς σωζομένων συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶσιν ἡ αὐτὴ Γ'. Γαρετίς ἐν δυοῖσιν τόμοις εἰς φύλ. 1679. Autmagi.

μετὰ τῆς τῆ Προκοπίου ὑπὸ Βεατ. Ρήναυ, ἐν Βασιλείᾳ τῆς 1531. εἰς φύλ.

----- Μετὰ Γ'σιδώρου, καὶ Προκοπίου, ἔξεδ. Ἐλλ. Λατ. μετὰ σημειώσεων ὑπὸ Βον. Βαλκανῆς, ἐν Λαγδόνῳ τῆς Βαταυ. τῆς 1597. εἰς 8. καὶ τῆς 1617. εἰς 8. αἰτίθι. Καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρ. τόμ. ΙΑ'. σελ. 1074.

--- De regnorum & temporum successionē, Λατινισί ἔξεδόθη ἐν τῇ τῆ Φριδ. Συλβουργίου συλλογῇ τῆς Ρωμαϊκῶν Ἴσοεικῶν.

Η Η Η Π Δ Ι Ι.

Π Α Υ Λ Ο Σ.

Περὶ τὸ 562.

Παῦλος ὁ τῆ Κύρου υἱός, καὶ ἔγγονος τῆ Φλώρε, ὀνομάζεται κοινῶς Παῦλος Κύρος Φλώρος. Ἦτον πατὴρ τῶ Βασιλεῖ Ἰερισιανῶ ὁ πρῶτος Σιλουτιάριος, ἦτοι μουσικὸς Γραφεύς, ὅστις ἔστ' ἡς Ποιητικῆς ἔκαμε τὸ ὄνομά τε γνωστόν. Ἐκτὸς τῆς ἁφύρων Ποιημάτων, σώζεται ἐν εἰς τὰ Θεσμὰ τῆς Πυθίας ἡμιάμβια δίμετρα καταλκτικὰ, τὸ ὁποῖον εἰς ἐν χειρόγραφον ἀποδίδεται εἰς τινὰ Παῦλον νεώτερον μουσικὸν Γραφεὰ Κωνσταντίνου τῆ Πορφυρογεννήτου. Τὸ ἔλαίρετον μεταξὺ τῆς Ποιημάτων κατὰ τὴν κείσιν τῆ Ἀγαθίης (α) εἶναι ἡ ποιητικὴ περιγραφή τῆ ναῦ τῆς Θεῆ Σοφίας τῆ ἐν Κωνσταντιναπόλει, ἣτις ἐγένετο τῶ 562. ἔτει, ὅτε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐορτάζοντο, καὶ ὅτι παρυσία τῆς αὐτοκράτορος, καὶ τῆ Πατριάρχου Εὐτυχίης, ἀνεγνώθη ἐν τῶ Παλατίῳ, καὶ ἐκ τῆς φαίνεται ὁ Παῦλος ὅτι ἦτον Χριστιανός.

(α) Βιβλίῳ Ε'. σελ. 153.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παύλου Σιλεντιαρίου Ἐπιγράμματα μετὰ χολίων, καὶ σημειώσεων ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Ἐπιγραμματαεῖω τῷ ἐν Φράγκοφορτ ἐκδοθεῖσι τῷ 1600. εἰς φύλ.

Καὶ εἰς τὰς Συλλογὰς τῆς Ἐπιγραμμάτων.

--- Περιγραφή τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας ἐξεδόθη Ἐκκ. Λατ. ὑπὸ Καρόλου τῷ Φρέσνε, μετὰ τῆς τῷ Ἰω. Κινναμίνῳ Ἱστορ. Βιβλ. Ζ'. ἐν Παρισίοις τῷ 1670. καὶ ἐν Βενετία τῷ 1729. εἰς φύλ.

Η Η Η Π Δ Ι Ι Ι .

Π Ρ Ο Κ Ο Π Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 562.

Προκόπιος ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, διδαχθεὶς τῷ Ῥητορικῷ ἐν Κωνσταντινπόλει, μετῆρχετο μετὰ ταῦτα τὸν τῆς Νομικῶν βίον. Φιλονεικῶσι τινές, ἀπ' ἑποῦ ὁ Συγγραφεύς μας παρέπη νὰ συγκαταειδῆται μὲ τὰς Χεριστιανῶν φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἀδύνασις τῷ ὁποίῳ ζωγραφίζει ὁ Προκόπιος ἐν τῇ μουσικῇ αὐτῆ Ἱστορίᾳ, ὅ ἐστιν ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις, περὶ τῆς αὐτοκράτορος Ἰουστινιανῆς, τὸν ὑποβάλλει ἐν μέρει εἰς ὑποψίαν ὅτι ἐπροσποιεῖτο τὸν Χεριστιανὸν κατὰ τὸ φαινόμενον· ὁ δὲ Φαβερίκιος (α) ἐναντιεῖται εἰς ταύτῳ τῷ κατὰ τῆ Συγγραφέως μας κατηγορίαν, ὀνομάζων φρόνησιν τὸ ποιῆτον ἀπόρημα, ὅτι δὲν εἶναι ἀνήκον ἐνός

(α) Ἐλλην. Βιβλιοθ. βιβ. Ε'. κριθ. 5. §. 3. σὺμ. 5. σελ. 248.
Καὶ S. P. Reinhardt's Leben des Procopius von der ueber-
setzung Seiner geheimen Geschichte.

Ἰσορική νὰ ὑποφασίζῃ τὰς Θεολογικὰς φιλονεικίας. Ἰσ-
 ρήσιος ὁ παλαιότερος παρέδωκε τὸν Συγγραφέα μας τῷ ἀρ-
 χιστρατῆγῳ Βελισσαρίῳ εἰς τὰς ἐκστρατείας τε ὡς μουσικὸν Γρα-
 φέα, καὶ σύμβουλον, τὰς ἐποίας καὶ ἐπιγράψαι, ὁ δὲ Ἰσ-
 ρησιανὸς τιμήσας αὐτὸν μὲ τὸ ὄπιδετον Ἐγδοξος, τὸν
 ἔλαβεν εἰς τὴν τῆς Συμβέλων τε τάξιν, τῷ δὲ τελικοσῶ
 ἔτει τῆς αὐτοκρατορίας τῆ Ἰσρησιανῆ, ὃ ἐστὶ τῷ 562. σωτη-
 ρίῳ ἔτει, ἐτιμήθη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μὲ τὸ ἀ-
 ξίωμα Πολιτάρχου, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ἀπεβλήθη πάλιν.
 Φαίνεται ὅτι παρέτεινε τὸν βίον τε μέχει τῶ ἐξηκοσῶ ἔτους
 τῆς ἡλικίας τε.

Συγγραμματα.

Ὁ Προκόπιος συνέγραψεν ὀκτὼ Ἰσορικὰ βιβλία, πὰ ὁ-
 ποῖα ἐπαινεῖται μεγάλως ὑπὸ τῆς Κετικῶν ἀπὸ τὸ ὄρθον,
 καθαρόν, καὶ ἀφραδὲς αὐτῶν. διαιρῶνται δὲ εἰς δύο Τετρά-
 δας, ὧν ἡ Πρῶτη ἐπιγράφεται Πησικὰ, ἡ δὲ Δεύτερα
 Γοτθικὰ. τῆς πρώτης τὰ δύο βιβλία παραματόλονται
 περὶ τῆς Περσῶν, ἐκ τῶ 408. μέχει τῶ 559. ἔτους, τὰ δὲ
 ἄλλα δύο παραματόλονται περὶ τῆς Βανδάλων καὶ Μαύρων
 τῆς Ἀφρική, ἐκ τῶ 395. μέχει τῶ 545. ἔτους. Τὰ δὲ
 Γοτθικὰ ἀρχονται ἐκ τῶ 487. καὶ λήγουσι μέχει τῶ 552.
 σωτ. ἔτους.

Β'. Κτίσματα. βιβλία 5'.

Γ'. Ἀνέκδοτα. ταῦτα εἰσὶ μία μουσικὴ Ἰσορία, εἰς
 τὴν ὁποῖαν ἀναίρει ὅσα εἰς τὴν Ἰσορίαν αὐτῆ μετὰ ἐπαι-
 νων εἶπε περὶ τῶ Ἰσρησιανῆ, καὶ Βελισσαρίῳ, πρὸς τὰς ὁποίας
 ὑποδεικνύει ἐν μέγα μῖσος, ἐπίστε δὲ ἀδραστεῖται, ὅτι εἰς
 πολλα ἀγωνίζεται νὰ προσάψῃ καμμίαν κατηγορίαν εἰς
 αὐτῆς. Μερικοὶ ἀρνῶνται τῆτο τὸ Συγγραμμα, καὶ τὸ ὑπο-
 βάλλουσιν ἀπὸ τὸν Προκόπιον, τὴν ὁποῖαν ταύτῳ γνώμην
 εἶδεις περὶ παλαιότερων πρὸ τῶ Σείδα εἶπεν, ἄλλοι δὲ πάλιν
 ἠγωνίσθησαν νὰ ὑποδείξωσι ψευδῆ τὰ ὑπὸ τῶ Προκο-
 πίου ἰσορέμενα, ἀλλὰ μέχει τῶδε μήτε οἱ πρῶτοι, μήτε
 οἱ δεῦτεροι ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ὑποδείξωσι. Δύο περὶ λόγους
 περὶ τῆς ἀναίχοντε ἀσελγείας τῆς Θεοδώρας, αἱ τινες λεί-

πασιν εἰς τὰς τῶ Προκοπίου ἐκδόσεις, ἔξεδωκεν ὁ Βερνχάρδ Μουνούε ἐν τῷ Γ'. τόμῳ τῶ Menagiorum, ἕκτινος χειρογράφου τῆς Βατικανῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Προκοπίου Ἰσορειῶν βιβλία Δ'. ἔξεδόθησαν ὑπὸ Δαυίδ Hoeschelii ἐν Aug. Vind. τῷ 1607. εἰς φύλ.

---- Ἐξεδόθησαν ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1662. εἰς φύλ. Typog. regia. Ἑλλ. Λατ.

---- Κτίσματα, ἔξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις Ἑλλ. Λατ. τῷ 1663. αὐτόθι. Νικηφόρος Καίσαρος Βρυωνίης ὑπέμνημα εἰς Προκόπιον ἔξεδόθη ἐν Παρισίοις μετὰ τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος τῷ 1691. εἰς φύλ. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

---- Ἀγένεδοστα ἔξεδόθησαν τῷ 1654. εἰς 4. ἐν Helmestat.

ΗΗΗ ΠΙΔΙΙΙΙ.

Η Σ Υ Χ Ι Ο Σ .

Πρὸ τῷ 565.

Ἡσύχιος ὁ ἐκ Μιλίτης, υἱὸς ἦν τινος Ἡσύχιου Νομικῆ, καὶ Σοφίας, ἣτις διὰ τὸ ἀξίωμα ὅπερ ἔφερε ὠνομάζετο Ε" Ἴδοξοι. Ὁ Σκίδας ἔδωκεν αἰτίαν ἀμφιβολίας αὐτῷ ὁ Συγγραφεύς μας ἦτον Χρειαρὸς, ὁ ὁποῖος ἐπισημαίνεται εἰς μίαν φουδῆ γνώμῳ, ἀλλ' ὁ Καύε (α) ἀπέδειξεν ἰχυρῶς τὸ ἐναντίον. Ὁ Ἡσύχιος σωέγραψεν εἰς τὰς χρόνας τῆ αὐτοκράτορος Ἰεστνιανῆ μίαν χρονικὴν Ἰσορειαν, ἀπὸ τῆ Βήλης τῆς Ἀσσυρίας,

(α) H. L. SS. E. Tom. A. pag. 518.

μέχει τῷ Θανάτῳ τῷ Αὐτοκράτορος Ἀναστασίας εἰς ἕξ τμήματα, ἧς ὡν ἐδὼν εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ τῶν ἑκτε Τμήματος τὸ ὁποῖον παραμαρτύεται πρὸς τῆς ἀρχαιότητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίῳ τῷ Κωδινῷ. Ἐκτὸς τῆς συλλογῆς ἔτι καὶ ἐν Λεξικῶν, ἑπιγραφόμενον Ὀνοματολόγος, ἢ Πίναξ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων σοφῶν, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει εἶναι μία ἑπιτομὴ ἐκ τῶν Διογόνος τῶν Λαερτίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἡ Συχίου περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων ἐξεδόθη (ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεωργίῳ τῷ Κωδινῷ) τῷ 1596. εἰς 8. αρ. Hier. Commelin. καὶ ἐν Γενέβρῃ τῷ 1679. εἰς 3. καὶ ὑπὸ τῷ Μερσίῳ ἐν τοῖς αὐτῷ opp. Florent. τόμ. Ζ'. σελ. 201.

---- Τὰ Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως. ἐξεδόθη Ἐλλ. Λατ. εἰς τὰς Ἰσορικὰς Ἐκλογὰς τῆς Βυζαντινῆς ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ.

--- Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων Σοφῶν ἐξεδόθη ἐν Ἀντβερπίᾳ τῷ 1572. εἰς 8. ὅρα καὶ τὸ Ἄρθρον Διογ. τῶν Λαερτίου.

Η Η Η Π Π Δ Π .

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ .

Πρὸ τῷ 565.

Ἀλέξανδρος ὁ Ἰατρός, ὁ μετὰ τὸν Γαλλικὸν ὀτιμιώτατος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τράλλιον τῆς Λυδίας, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Στέφανος καλούμενος ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἀρίστων Ἰατρῶν, ὅς τις ἐδίδασκε καὶ τὸν ὑόντα τὴν τέχνῳ τῷ. Ὁ Ἀλέξανδρος εἰ-

χεν ἀκόμη τέσσαρας ἀδελφὰς Φελήμους, ὁ εἰς ἀνομάζετο Διόσκορος, ὅς τις ἦτον καὶ αὐτὸς Ἰατρός, ὁ ἄλλος Ἀνθέμιος, ὁ ὁποῖος ἦτον Φελήμιος μαθηματικὸς καὶ ἀρχιτέκτων, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ Ἰεσινιανὸς εἶχεν εἰς τὴν τῆς ἀγίας Σοφίας οἰκοδομίᾳ τῷ 532. ἔτει. Οὐλυμπιόδωρος, ὁ Φελήμιος Νομικὸς, Φελὶς ἐν τῷ Ἀρθρῷ τῆς Τριβωνιανῆς ἀνεφέραμεν, καὶ Μιτροδῶρος ὁ Γραμματικὸς, ὅλοι ἔτι οἱ ἀδελφοὶ ἐσάθισαν Φελήμιοι καὶ εὐδοξοὶ ἄνδρες. Ὁ Ἀλέξανδρος Ἰατρὸς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ κλέεος ὅτι τῆς Βασιλείας τῆς Ἰεσινιανῆς, ἀπῆλθε μετέπειτα περιηγήσεως χάριν εἰς τὰς Γαλλίας, Ἰταλίαν, καὶ εἰς Ρώμην, ἐκεῖ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς μετὰ μεγάλης φήμης ἐζητήσεν, ὅτε καὶ τὰ σωζόμενα δώδεκα αὐτῆς Ἰατρικῆς Βιβλία συνεγράφατο, καὶ ἔχει παροτροπῆς Κοσμᾶ τινος μαθητῆς τῆς περὶ Γνώσεως τῆς ἀδονειῶν, καὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν. Ἐν αὐτοῖς φαίνονται τινες Φελαπρήσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων Ἰατρῶν πολλὰ ἐπαινεῦνται, μὴ ὅλον τὸτο εἰς μερικὰ μέρη δεῖ εἶναι καὶ αὐτὰ ἐλδύθερα διὰ δεισιδαιμονίας. Ἐκτὸς τῶν σωζόμενων ἔτι καὶ μία ἐπιστολὴ πρὸς Θεόδωρον τινα, περὶ τῆς ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι σκωλύκων, καὶ περὶ τῆς τῶν Θεραπείας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀλεξάνδρου Τραλλιανοῦ Ἰατρικῶν Βιβλία ΙΒ'.
 ἔξεδόθησαν ἐν Λατινίᾳ τῆς Παρισίῶν τῷ 1548. εἰς φύλ.
 ---- ἔξεδόθησαν ἐν Βασιλείᾳ Ἑλλην. Λατ. τῷ 1556.
 εἰς 8.

---- Ἐπιστολή. *Alexandri Tralliani Epistola de lumbricis*
 Ἑλλ. Λατ. ἔξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1570. εἰς 4. μετὰ
 H. Mercurialis Variis Lect. καὶ τῷ 1644. εἰς φύλ. Καὶ ἐν
 τῇ τῷ Φαβερμίου Ἑλλ. Βιβλ. τὸμ. ΙΓ'. σελ. 593.

 ΗΗΗ Π Δ Π Ι .

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ .

Μετὰ τὸ 582 .

Εὐστράτιος, Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλη-
 σίας ἐχημάτισεν ὅπῃ τῆς Πατριαρχείας τῆς Εὐτυχίας, περὶ
 τῶν ὁποίων μὲ πολὺ σέβας ὁμιλεῖ ἐν τῷ ὁπιταφίῳ παρὸς αὐτὸν
 λόγῳ, τὸν ὁποῖον τῷ 582. ἔτει ἐξεφώνησεν. Οὕτως συνέ-
 γραψεν ἐν βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν νεκρῶν καταστάσεως, ἐν τῷ
 ὁποίῳ ἀποδεικνύεται ὅτι συνέγραψε τῆτο εἰς τὸν καιρὸν κα-
 θ' ὃν ἔζη ὁ Εὐτόχιος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐστρατίου Πρεσβυτέρου. Βίος τῆς ἀγίας Εὐτυχίας Π.
 Κωνσ. Ἐξεδόθη ἐν τῷ Auct. SS. Antverp. Apr. Tom. 1. p.
 548. ἔ in App. ejusd. Tom. p. 59.

--- Περὶ καταστάσεως νεκρῶν. Ἐξεδόθη ὑπὸ Λ.
 Αἰλιανί, ἐν τῷ αὐτῆ dogmate de purgatorio Consensione.
 Rom. 1655. εἰς 8. σελ. 319.

 ΗΗΗ ΠΔ ΠΙΙ.

Α Γ Α Θ Ι Α Σ.

Περὶ τὸ 594.

Ἀγαθίας ὁ ἐκ Μυρίνης τῆς Αἰολίας ἦτον υἱὸς εὐδὸς διδασκάλου τῆς Ῥητορικῆς Μεμνονίε καλεωμένου, καὶ τῆς Περικλέας, τῶν ὁποίων αὐτὸς ἔχασεν ἐν Βυζαντίῳ τριῶν ἐπῶν νήπιον ὦν. ἦν δὲ Χρειαῖος, μὴ ὄλον ὅτι τινὲς, ἀλλ' αἰτίας, ἀμφιβάλλουσι. Μετῆρχετο ἐν Βυζαντίῳ τὸν τῆς Νομικῶν, ἦτοι τῆς Συνηγόρων ἐπάγγελμα, διδασκῶν αὐτὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ἔχονον ἐκ πάντε μίαν Ἰσορίαν, ἣτις εἶναι ἐξακολεύθησις τῆς Ἰσορίας τῆ Προκοπίε, ἀρχομένην ἐκ τῆ 553. μέχρι τῆ 559. ἔτας, τῶν ὁποίων συνεγράφατο μετὰ τὸν Δατάτον τῆ Ἰεσινιανῆ. Δὲν τῶν ἐδημοσίωσεν ὁμοῦ περὶ τῆ 594. ἔτας. Ὁ Ἀγαθίας ἦτον εἰς τῆς πεπαιδωμένων τῆ αἰωνός τε συνελλέξατο καὶ μίαν συλλογὴν ἑξαφόρων Γνωμικῶν, ἐν ἑξαμέτροις σίχοις, μετὰ προδήκης καὶ ἰδίων, ἐξ ὧν μόνον ἐγδοήκοντα εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀγαθίου Σχολαστικῶ Ἰστοριῶν βιβλία Ε'. μετὰ τῆς Ἐπιγραμμάτων αὐτῆ, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῶ 1660. εἰς φύλ. Typ. regis. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῶ 1727. ἐν τῶ τῆς Βυζαντίδος σώματι.

---- Ἐπιγράμματα, ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς λοιπῶν Ἐπιγραμμάτων τῶ 1600. καὶ ἔτι ἐν ταῖς λοιπαῖς τέτων ἐκδόσεσι, καὶ ἐν τοῖς Ἀναλόκτοις τῆ Βορέκ.

 ΗΗΗΠΙΔΠΙΙΙ.

ΕΥΑΓΓΡΙΟΣ.

Εὔγρ. τῷ 536. ἢ 37. σωτέγρ. τῷ 594.

Εὐάγγελος ὁ ἐκ τῆς Ἐπιφανίας τῆς Κοίλης Συρίας, ἐγέννηθη κατὰ τὸν Βαλέσιον (α) τῷ 536, ἢ 37. σωτηρίῳ ἔτει, ὅστις ἀφ' ἧς ἐσπέδασε τὴν γλῶσσαν, ἐδόθη δι' ὅλα εἰς τὴν Νομικὴν, καὶ ἔγινε περίφημος Σχολαστικός (ἀββκάτος)· μετρήχεται δὲ τὸτο τὸ ἐπάγγελμα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εὐδα καὶ συκοφαντικαὶς πακρωγμάτων, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἀπολογηθῆ, ὅτε καὶ ὑπερασπιστὴν εὔρε τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον περὶ τὸ 589. ἔτει, περὶ τῶν ὁποίων Πατριάρχου καὶ ἑξαφόρου εἰδήσεις εἴτε ἐπιστολαῖς καὶ εἰς λόγους εἰς μίαν Συλλογὴν συνεγράφατο, ἀλλ' αὕτη ἀπώλετο. Διατρέψαν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Τιβερίων μετὰ τῶν (Quæstoros) Ταμίον ἀξιώματα. Συνέγραψε δὲ καὶ εἰς ἔπερον εἰς τὴν τῶν Θεοδοσίων γέννησιν ἕνα τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Μαυρικίων μετὰ τὸ ἀξίωμα τῶν (Præfectoros) Πολιτάρχων· ἀλλὰ καὶ τὸτο ἀπώλετο. τὸ μόνον ὅπως εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη εἶναι ἢ εἰς ἕξ βιβλία Ἐκκλησιαστικῆς τῆς Ἰσορίας, ἣτις ἐξακολουθεῖ τὴν τῶν Σωκράτους καὶ Θεοδορείου μέχρι τῶν 593. ἔτους, τὴν ὁποίαν ἐπελείωσε τῷ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Βασιλείας τῶν Μαυρικίων, ὃ ἐστὶ τῷ 594. Σωτηρίῳ ἔτει.

 (α) *Henr. Valesius, ad Evagr. lib. 4. cap. 29.*

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Εὐαγγρίου Σχολαστικου̅ Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορία, ἐ-
 ξεδόθη μετὰ τῶν Εὐσεβίω, περὶ ἧς ὄρα τὸ Ἀ' ρ' θρ. τῶν Εὐ-
 σεβίου, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Βαλεσίω, περὶ ἧς ὄρα τὸ
 Ἀ' ρ' θρ. Θεοδώρητος.

ΗΗΗ Π Δ Π Ι Ι Ι Ι .

Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ :

Μετὰ τὸ 594.

Μενάνδρος ὁ ἐκ Βυζαντίω, ὅσις δὲ τὸ ἀξίωμα τῶν Προτέκτωρ
 ὀνομάζεται, ἤμαζον ἐν τοῖς χρόνοις Μαυρικίω τῶν αὐτο-
 κράτορος. Οὗτος συνέγραψε τὴν ἑξακολευθισιν τῆς Ἱστορίας
 τῶν Ἀγαθίω ἐν ὀκτώ βίβλοις, πελοτύωσα μέχρι τῶν Θα-
 νάτω Τιβερίω τῶν Β'. ὅπερ ἐστὶ τὸ 582. ἔτος, ἐκ τῆς ὁποίας
 εἰδὲν εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθη, εἰμὴ ἀποσπασμάτια τινὰ τῶν
 παρσβειῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μενάνδρου ἐκλογαί, ἐξεδόθησαν εἰς τὰς ἐκλογαίς τῶν
 τῶν Δανιὴλ Hoeschellii ἢ Aug. Vind. τῶν 1603. εἰς 4.

Καὶ in Excerpta de Legat. cum Philop. Labbei Protreptico
 de SS. Byz. Paris. 1648. εἰς φύλ.

Η Η Η Π Δ Δ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Α'πέθανε τῷ 595.

Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας μετῆρχετο κατ' ἀρχὰς μίαν τίμιον χειροτέχνῳ, ὑφώθη δὲ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς ἀρετῆς τε εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Εὐτυχίας, ἐκ τῶ 582. μέχρι τῶ 595. ἔτεος, ὅτε καὶ ἀπέθανεν. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλῃν νησεῖαν ὅπῃ ὑπέφερον ἀπέκτησε τὸ ἐπώνυμον Νηοστευτῆς, καὶ διὰ τὴν ὀπκύρωσιν τῆς τίτλης, τὸ γὰρ λέγεται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸν ὁποῖον τίτλον πρῶτος ὁ προκατόχος τῆς Εὐτυχίας ἔφερε, διήγειρε κατ' αὐτῆ τὴν ὀργάνῃ τῆς Ἐπισκόπων τῆς Ρώμης, Πελαγίῳ τῶ Β'. καὶ Γρηγορίῳ τῶ Α'.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Τὰ συγγράμματα τῆς σωζόμενα εἰς Λόγους περὶ Μετανοίας, ἔξομολογήσεως, καὶ εἰς κανόνας μετανοούντων, καὶ περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδῶν δογμάτων, τὰ ὅποια εἰς μερικὰ χειρόγραφα ἀποδίδονται εἰς Ἰωάννῃ τὸν Χρυσόσομον, δι' ἃ καὶ ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς Συγγραμμάτων τῆς τῆς Θεῆς Πατρὸς, ἐν μὲν τῇ τῶ Σαυιλίῳ ἐκδόσει ἐν τόμῳ Ζ'. σελ. 221. καὶ 641. ἐν δὲ τῇ τῶ Δεκαίῳ ἐν τόμῳ Α'. σελ. 805. καὶ ἐν τόμῳ 5. σελ. 396. Καὶ ὑπὸ Ἰωάν. Μορίνης ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆ Comment. Hist. de Penitentia, ἐν σελ. 76. καὶ 91.

ΗΗΗ|ΔΔΙ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ.

Α'πέθανε τῷ 599.

Αναστάσιος ὁ ἐκ τῆς Μοναχῶν τῆ Σινᾶ, ἐγένετο Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας τῷ 561. ἔπει, καὶ ἐπειδὴ ἀντιώθη εἰς τὸ τῷ αὐτοκράτορος Ἰεσινιανῶς θέασιμα κατὰ τῆς φρονέτων ἀφ'ἑαυτοῦ τὸ τῷ Σωτῆρος ἡμῶν σῶμα παρὰ τῆς Αναστάσεως, ἀπεβλήθη τῷ θρόνῳ, καὶ ὑπὸ τῷ Ἰεσίνῳ τῷ 570. ἐσάλθη εἰς ἔξορίαν, μετὰ δὲ 23. χρόνος ἔξορίας, ἀπήλαυσε πάλιν τὸν θρόνον τε, τὸν ὁποῖον διώκησε μέχρι τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ 599. ἔτος. Διεδέχθη δὲ τὸν Ἐπισκοπικὸν τῆτον θρόνον ἄλλος τις Ἀναστάσιος Σιναίτης καὶ ἔτος, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ τῆς Ἰεδαίων ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐπαναστάσει, ἐφονεύθη, καὶ κατεκαύθη. Καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ Συγγραφεῖς φέρουσι τῶτο τὸ ἴδιον ὄνομα, γίνεται μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ αὐτῶν Συγγραμματα. Ὁ Φαβρίκιος ὁμως, καὶ ἄλλοι τινὲς ἀποδίδωσιν εἰς τῆτον, περὶ ἧ ὁ λόγος, τὰ ἐπόμενα.

Α'. Λόγους Ε'. περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Μερικοὶ ἀποδίδωσι τέρας, μέρος εἰς τὸν δ'ἀδοχόν τε, καὶ μέρος εἰς ἕνα ἄλλον τέτον. Β'. Λόγους Β'. εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοσόκου. Γ'. εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν Τὸ Δ'. βιβλίον κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἄλλων δὲ ἀνίκει μήτε εἰς τὸν ἡμέτερον Ἀναστάσιον, μήτε εἰς τὸν δ'ἀδοχόν τε, ἀλλ' εἰς ἄλλον τινα συνώνυμόν τε, ὅσις ἤμαρτε περὶ τὸν ἔβδομον αἰῶνα, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὸ καταπαλεμνται οἱ Μονοθελῆται. ὁ δὲ Ἐνχρῆσιος (α) θέλει ὅτι εἶναι μία συλ-

(α) Henschenius Act. SS. Tom. 2. Apr. 854.

λογὴ ἐκ τῆς τῆς Ἀναστασίας καὶ Κυρίλλου Συγγαμμάτων.
Ε'. Περὶ τοῦ ἁγίου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀναστασίου τῆς Σιναΐτης Λόγοι Ε'. περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ἐξεδόθησαν εἰς τὰς τῆς Ἑρρί. Κανισίας Lect. Ant. τόμ. Α'. σελ. 429. Καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρ. Lugd. τόμ. Θ'. σελ. 923.

--- Λόγοι Β'. εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. καὶ εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τῆς Σωτήρος. ἐξεδόθησαν εἰς τὸ τῆς Κομβεφισίας Auctar. Nov. Τόμ. Α'. σελ. 850, καὶ 866. καὶ εἰς τῆς Μεκρσίης Variis divinis σελ. 19. καὶ 33. καὶ opp. Florent. τόμ. Η'. σελ. 683.

---- Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. --- Ἐξεδόθη μετὰ τῆς διαλόγου περὶ τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς ἁγίας Ἀθανασίας, τῆς 1570. ὑπὸ Ἑρ. τῆς Στεφάνου εἰς 8.

--- Περὶ τῆς ἁγίας ---- ἐξεδ. εἰς τὸ τῆς I. B. Κοπελεύς Monumentum Eccles. Gr. τόμ. Γ'. σελ. 425.

ΗΗΗΔΠΔΙΙ.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΣ.

Πρὸ τῆς 600. ἔτους.

Παλλάδιος ὁ ἰατρός, καὶ Διδάσκαλος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Ἰαταϊκῆς, πάσεται ὑπὸ τῆς Φρεϊνδίας κατὰ τέρας τῆς χρόνης (α), ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ἔδανείδῃ μερικὰ ἀπὸ τὸν Ἀέτιον καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανόν, ἃς τὸ ὁποῖον τὸν

(α) S. Freund. Histor. Medicin. pag. 203.

κατηγορεῖ ὁ Βερνάρδος (α). Σώζονται καὶ τῆς Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῆ Ἰπποκράτους περὶ Φραγμῶν, τὸ ὁποῖον δοκῶν εἶναι ἐντελές. Καὶ Β'. Σχόλια εἰς τὰ τῆ Ἰπποκράτους ἐξ Βιβλ. περὶ Ἐπιδημιῶν, ἐξ ὧν σώζονται Ἑλληνιστὶ ἐν χειρογράφοις τὰ μέχρι τῆ ἐβδόμης τμήματος, καὶ Γ'. περὶ Πυρετῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παλλαδίου Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Φραγμῶν τῆ Ἰπποκράτους, ἐξεδόθη ἐν τῇ τῆ Φοεσίε (Focci) τῆ Ἰπποκράτους ἐκδόσει, Γενέβρ. τῷ 1657. ἐν σελ. 917.

Καὶ ἐν τῇ Χαρτεριανῇ (Charteriana) ἐκδόσει τῆ Ἰπποκράτους. τμή. IV. σελ. 270.

---- Σχόλια --- ἐξεδόθη. Λατινιστὶ in Junio Paulo Crasso, Medicis antiqu. Gr. Latio donatis. Basil. 1581. εἰς 4.

--- Περί Πυρετῶν de febribus concisa Synopsis. ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. τῷ 1646. εἰς 4.

Καὶ μετὰ σημειώσ. I. Στεφ. Βερνάρδου τῷ 1745. εἰς 8. ἐν Λεγδόνῳ τῆ Βαταυ.

Η Η Η Π Δ Δ Ι Ι Ι . (β)

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ :

Α' πέθ. τῷ 606.

Γεωάννης ὁ Σχολαστικός, ἔ τὸ ἐπώνυμον Κλίμαξ, ἦτον εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, ἀγαπήσας δὲ τὸν μοναχικὸν βίον

(α) J. St. Bernard Prat. ad Pallad. de febr.

(β) Κατὰ πάντα αὐτὸς χρόνος ἠκμαζε ἔ Γρηγόριος Α'. ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ὅστις ἐ Διάλογος λέγεται, πῶ ὁποῖα τῷ Προηγιασμένῳ Λεωντίνῳ ἔχομεν, ἥτις μεταφράδι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ Γεωργίου τῆ Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Γρηγόριος ἀπέθανε τῷ 604. ἴσα.

τῷ 13. ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀνεχώρησεν ἐκ τῶ κόσμου εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ τέλος ἡγούμενος τῷ Σινᾷ ὄρεος ἀπεκατέστη φθάσας δὲ εἰς ἑκατὸν γῆρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τῷ 606. ἔτει τῷ Σωτηρίῳ. Οὗτος συνέγραψεν ἐν ἀσκητικὸν βιβλίον Κλίμαξ ἐπιγραφόμενον, καὶ προτροπῆς Ἰωάννη ἡγουμένου τῆς Ραϊθῶ, (πρὸς ὃν καὶ μία ἐπιστολὴ σώζεται) καὶ τῶ ὁποῖα ἔδουλε τὰς Μοναχὰς πρὸς τὴν εἰς τὸν ἕρανὸν ἀνάβασιν.

Ἐκδόσεις.

Ἰωάννου χολαστικῆ τὰ σωζόμενα (Johan. Scholastici, qui vulgo Climacus appellatur) ἐξεδόθησαν ἐν Λατινίᾳ τῷ Παρισ. τῷ 1633. εἰς φύλ.

--- Ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἰδίως εἰς τὸ Μύνχην (Monachii) τῷ 1614. εἰς 8.

ΗΗΗΠΔΔΙΙΙ.

Μ Ο Σ Χ Ο Σ.

Περὶ τὸ βιο.

Ἰωάννης Μόχος, ἔ τὸ ἐπίθετον Εὐεράτης, μετήρχετο τῷ Μοναχικὸν βίον ἐν τῇ Μονῇ τῶ ἁγίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, εἰς τὴν ἔρημον τῶ Ἰορδάνου, καὶ εἰς τὴν νέαν Λαύραν τῶ ἁγίου Σάβα, μετὰ τῶ Σωφρονίου τῶ μετὰ ταῦτα Πατριάρχου τῶ Ἱεροσολύμων χρηματίσαντος. Οὗτος περιελθὼν ὅλας τὰς Μονὰς τῆς τε Συρίας, Αἰγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τὰς βίους τῶ Μοναχῶν τῶ αἰῶνος τε εἰς ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον Λειμωνάριον, Νέον Παράδεισον, ἐπέγραψεν. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει (α) 304. κεφάλ.

(α) Ἐν Κωδ. 199.

τάς, ἐξ ὧν τὰ 219. ἀπεσώθησαν. Δὲ εἶναι μ' ὅλον τὸ
το ἢ ταῦτα ἐλδύθρα ἀπὸ μυθώδεις Ἰσορίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὸ τῷ Ἰωάννῃ Μόσχῃ Δειμωνάριον, ἐξεδόθη πάντοτε
εἰς τὰς τῆς Πατέρων Βιβλιοθήκας, ὁ δὲ Ἰ. Β. Κοτελάριος ἐξέ-
δωκε καὶ τινὰ πεμάχια εἰς τὸ ὑπ' αὐτῷ Monument. Eccles.
Graec. σὺ τόμ. Β'. σελ. 341.

Η Η Η ἰ ἱ Δ Δ Π .

Ε Ρ Ω Ν .

Μετὰ τὸ βίο.

Ε' ρων ὁ τρίτος ἦτον Χριστιανὸς κατὰ τὸ δόγμα καὶ μαθη-
ματικὸς ἄριστος, ἀκμάζων κατὰ τῆς χρόνης Ἡρακλείς τῷ
Αἰσιματόρος. Οὗτος ἐπαθάρτησεν ὅτι οἱ ἀπλανεῖς Ἀσέ-
ρες, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῷ Πτολεμαίῳ μέχρη τῆς ἡμερῶν τῶν,
ἐπὶ τὰ βαθμὴς ὀπισθοδρόμησαν, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ εἰς κά-
θε τέσσαρας αἰῶνας. Τὰ Συγγραμματα ὅτῃ ἀποδίδονται
εἰς αὐτὸν εἰσὶν

Α'. Περὶ Πολιορκητικῶν.

Τῷ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τῷ ὀνόματος τῷ Συγγραφέως.
Ε' ν χειρόγραφον εἰς τὴν ἐν Βιόνη Βιβλιοθήκῃ φέρει τὸ ὄ-
νομα τῷ Ε' ρανος, ἐν ᾧ δεικνύονται πολλαὶ περικοπαὶ κα-
τὰ λέξιν ἐν τῆς τῷ Πολυβίου, Γωσήπε, καὶ Ἀρρίανῶν, Λε-
φθόρων.

Β'. Περὶ Λέξεων Γεωμετρικῶν καὶ Στερεωμετρικῶν.

Γ'. Ἐκλογαὶ περὶ Μέτρων. Ταῦτα μόνον ἐξεδόθησαν
Ε' κληνισί, τῆς δὲ

Δ'. Περὶ πολεμικῶν Μηχανῶν, καὶ

Τ. Η.

Ρ

Ε. Γεωδαισία. ἐξεδόθη μόνον ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ἐν Βενετία τῷ 1572. εἰς 4.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ε'ρωνος Πολιορκητικὰ ἐξεδόθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν ἐν Παρισίοις τῷ 1639. εἰς φύλ.

---- Δέξεις Γεωμετρικαί, ἐξεδόθησαν μετὰ τῆς Εὐκλείδους ὑπὸ τῆς Δασύποδος ἐν Ἀργεντοράτῳ, τῷ 1571. εἰς 8.

--- Ἐκλογαὶ περὶ Μέτρων, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Βερν. Μοντφωκὸν ἐν τοῖς αὐτῆς Ἑλληνικοῖς Ἀναλέκτοις, τόμ. Α'. σελ. 308.

Η Η Η Π Ι Δ Δ Π Ι .

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Σ .

Μετὰ τὸ βίον.

Θεόφιλος ὁ Φιλόσοφος, ἢ ἐν ταύτῳ Ἰατρός ἢ Πρωτοπαθάριος κατὰ τὸ ἀξίωμα, καταλιπὼν τὰ τῆς κόσμου ἡσάδα τὸν μοναχικὸν βίον. ἤκμασεν εἰς τὰς χρόνας Ἡρακλεῖς τῆς αὐτοκράτορος, τετάρτου μισοῦ αἰῶνα πρὸ τῆς Ἰωάννης τῆς Αἰταρείς, ὅστις ἀναφέρει περὶ αὐτῆς. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ κατασκόλης τῆς ἀνδραπίνης σώματος βιβλ. Ε'. ταῦτα νομίζονται ὡς μία ὅπτιομὴ ἐκ τῶν τῆς Γαληνῆς.

Β'. Περὶ Οὐρῶν, ἐν ᾧ πραγματεύεται περὶ τῆς βαφῆς, φύσεως, καὶ τῶν λ. π.

Γ'. Περὶ ὁσχωρημάτων κοιλίας. Τὸ δὲ

Δ'. Ὑπόμνημα εἰς τὰς τῆς Ἰπποκράτους ἀφορισμὰς, ἢ

Ε'. Τὸ περὶ Σφυγμῶν, ἐξεδόθησαν μόνον εἰς τὸ Λατιν.

νικόν, τὸ μὲν ἐν Βενετία ἰδίως τῷ 1549. εἰς 8. τὸ δὲ με-
τὰ τῷ Φιλαρέτῳ ἐν Βασιλέα τῷ 1533. εἰς 8.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφίλου πρὸς τῷ ἀνδράπῃ κατασκευῆς βιβλ. Ε'.
ἔξεδ. ἐν Παρισίοις τῷ 1555. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῷ Φαβελίῳ
Βιβλ. τόμ. ΙΒ'. σελ. 783.

... Περὶ Οὔρου, καὶ τ. λ. ἔξεδόθ. ἐν Λεγδόνῳ τῷ Βατ.
ὑπὸ Θωμᾶ Γεῖδοτίῳ τῷ 1793. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῷ Χαρτε-
ρίῳ ἐκδόσει τῷ τῷ Ἰπποκρ. καὶ Γαλην. ἐν τόμ. Η'.

Η Η Η ^{III} Δ Δ Π Ι Ι .

Θ Ε Ο Φ Τ Λ Α Κ Τ Ο Σ .

Περὶ τὸ 629.

Θεοφύλακτος ὁ Σιμοκάτης, ἦτον Αἰγύπτιος τὸ γένος, καὶ
συγγενῆς Πέτρῳ τῷ τῷ Αἰγύπτῳ Πραιφέκτορος, ἐλθὼν εἰς
Κωνσταντινέπολιν ἐτιμήθη ἄρα τῷ ἀρετῶν τῷ εἰς τὸ τῷ Πραι-
φέκτορος, καὶ Ταβελαίῳ ἀξίωμα. Οὗτος συνέγραψε μίαν
Γενικὴν Ἱστορίαν, ἄρα προτροπῆς τῷ Πατριάρχῃ τῷ Κων-
σταντινιπόλεως, εἰς οὗτὸ βιβλία, ἐν ἣ διηγείται καὶ τὰ πε-
ρὶ τῷ θανάτῳ τῷ Μαυρικίῳ, τῷ ὁποῖαν μετὰ τὸν θάνατον
Φωκᾶ τῷ Τυράντῳ, ἀναγνώσας παρρησία, διήγειρεν ὅλας
τὰς ἀκροατίας τῷ εἰς δάκρυα. Εἰς τὸ τέλος ταύτης τῷ Ἱστο-
ρίας ἀναφέρει τὸν περσικὸν πόλεμον, ὅσις ἐγένετο παρὸ δύο
ἐπῶν τῷ θανάτῳ τῷ Ἡρακλείῳ, ὅθεν συμπεραίνεται ὅτι ὁ
Συγγραφεύμας τῷ 629. Σωτηρ. ἔτει συνέγραφε. Σώζον-
ται ἔτι αὐτῷ Ἀπορίαι Φυσικαί, καὶ Ἐπιστολαὶ Ἡ-
δικαὶ ΜΘ'. Γεωργικαὶ ΚΗ. καὶ Ἐρωτικαὶ ΚΗ'.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφυλάκτου Σιμοκάτις τὰ σωζόμενα, ἔξεδόθησαν ὑπὸ Γεωργίου Γρεκερίου, ᾠδᾶ Κομμελίν, τῷ 1599.

---- Ἰσορειῶν βιβλία Η'. ἔξεδόθη. μετὰ τῆς τῆς Γεωργίου τῆς Φραντζῆ ἐν Ἰνγολσταδ ᾠδᾶ τῷ Σαρτρείω, τῷ 1604. εἰς 4.

---- Ἐξεδόθησαν ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ. ἡ ὁποία αὐτὴ ἔκδοσις ἀποτελεῖ εἰς τὸν τῆς Βυζαντιδος. Καὶ ἐν Βενετία τῷ 1729.

--- Ἀπορίαι φυσικαί. Ἐπιστολαί. Κασσίου Ἰατροσοφιστοῦ Ἰατρικαὶ Ἀπορίαι, καὶ προβλήματα περὶ σετραπόδων ζώων. ἔξεδόθησαν ἐν Λαγδόνῳ τῷ Βαταῦ. τῷ 1596. εἰς 12. Καὶ ἐν Λειψία τῷ 1653. εἰς 4.

--- Ἐπιστολαί, ἔξεδόθησαν καὶ ἐν ταῖς Συλλογαῖς τῆς Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

ΗΗΗΠΔΔΠΙΙΙ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ .

Μετὰ τὸ 640.

Γεώργιος ὁ Πισειδίου, ἦτον ἀπὸ τῶν Πισειδίων, Διάκονος, καὶ χαρτοφύλαξ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας χρηματίσας, ἦνθη ἐν τοῖς χρόνοις Ἡρακλείου, καὶ ἀδοκίμησεν ἐν τῇ Ποιητικῇ. Ἐκ τῆς Ποιημάτων τε μόνον τελεῖα ἔξεδόθησαν.

Α'. Περὶ Κόσμου, Γαμβικόν, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Σεΐδας λέγει ὅτι σωΐσατο ἀπὸ 3000. σίχων· ἀλλὰ τὸ εἰς ἡμᾶς ἀ-

ποσωθεν συνίσταται ἀπὸ 1880. σίχ. καὶ μ' ὅλον τὸ φαί-
νεται ἀελλιπές.

Β'. Περὶ ματαιότητος βίου. Γαμβικόν, ἐλλειπές
μόλιτοι περὶ τὸ τέλος.

Γ'. Εἰς τὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, διπλῆν. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Πισειδῆς Ποιήματα, ἐξεδόθησαν ὑπὸ Φεδ. Μο-
ρέλλου ἐν Λατινίᾳ τῆς Παρισίων τῷ 1584. εἰς 4. καὶ με-
τὰ ταῦτα ἐν Παρισίοις τῷ 1596. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ
τῆς Ποιητῶν ἐν τόμῳ Β'. σελ. 241. καὶ ἐν ταῖς τῆς Πατέ-
ρων Βιβλιοθήκαις, καὶ ἐν τῇ τῆ Φαβερίας, τόμ. Ζ'. σελ.
693.

Η Η Η Π Δ Δ Π Ι Ι Ι Ι .

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ .

Η' ν θ η περὶ τὸ 641.

Γωάννης ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημος Γραμματικὸς, ὅστις
διὰ τὸ ἀκέραιον τῆς πόροντος Φιλόπονος ἐπωνομάθη, ἐ-
μαθῆτόσε καὶ τῷ Ἀμμωνίῳ Ἐρμείᾳ τῷ ἐκλεκτικῷ
Φιλοσοφίᾳ. Μ' ὅλον τὸ εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τῷ
Ἀριστοτελικῷ, τῷ ὁποίῳ εἰς πολλὰ μέρη τῷ δούλουεν.

(α) Σώζονται ἔτι ἐν χειρογράφοις καὶ τινε ἄλλα ποιήματα πᾶ αὐτῷ,
πᾶ ὅποια κακῇ τύχῃ δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι. Αἱ Οἰμιλίαι ὅπῃ εἰς
τὸ ὄνομά τε ἐξεδόθησαν ἀνήκσι Γεωργίῳ πῶ ἐκ Νικομηδείας. Τι-
νὲς ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὸν ἔτι καὶ τὸ Ἀλεξανδρινὸν Χρονικόν, ἀλλὰ
χωρὶς δεμέλιον. ὅρα περὶ τούτων. *Auctar. SS. Antv. Mart. Tom.*
III. pag. VII.

ὣν δὲ κατὰ πολλὰ ἐξηρημνός εἰς τὰς ἰδέας ταύτης τῆς Φιλοσοφίας, ἐπέλεπεν εἰς πολλὰς ἀπάτας τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας, καὶ ἔγινεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἵρέσεως τῆς Τειδεΐπων τὴν ὁποίαν σχεδὸν παρὰ τῷ 578. ἐφαντάθη, καὶ τῷ 681. ἀνεδαματίθη ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγίας Συνόδου. Οὗτος ἐναντιεῖτο ἀκόμη καὶ περὶ τῆς ἀσασάσεως τῆς νεκρῶν. Ὁ Φιλόπονος πρέπει νὰ ἔφθασεν εἰς μακρὸν γῆρας, ἀνὰ ἀρέτην νὰ πισδύσωμεν ἐκεῖνο ὅπῃ διηγείται ὁ Ἀβελφαράϊος (α) ὅστις ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Φιλόπονος ἐν τῇ ὑπὸ τῆς Σαρακηνῶν ἀλώσει τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐπὶ ἑκατάλειθερμῶς τὸν ἀρχιστράτηγον αὐτῶν Ἄμρον διὰ τὰ ἐν τῇ ἐκείσε Βιβλιοθήκῃ φιλοσοφικὰ βιβλία, ἀλλ' ὁ βάρβαρος δούκὴς ἐθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν δέησιν τοῦ Φιλοπόμου, καὶ ἐπαρόσαξε νὰ τὰ μεταχειριθῶσιν ἀντὶ διὰ ξύλων, καὶ νὰ θερμαίνωσι δι' αὐτῶν καίοντάς τε (φεῦ!) τὰ λυτρά τῆς Ἀλεξανδρείας. Τῆτο τὸ δυσύχημα τῆς παιδείας ἐγένετο περὶ τὸ 641. Σωτήριον ἔτος· περὶ δὲ τοῦ Φιλοπόμου εἶναι βέβαιον ὅτι σωζήραφε τῷ 617. καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει ἐν τῷ εἰς τὸ Δ. τῆς Φυσικῆς Ὑπόμνημα, ὅτι σωζήραφε περὶ τὸ 333. ὑπὸ Διοκλητιανῶς ἔτος, τὸ ὅποιον ἔστι τὸ 617. τὸ Σωτήριον.

Συγγραμματα.

Ὁ Φαβεΐκιος διαρεῖ τὰ Συγγραμματα τοῦ Φιλοπόμου εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς Ἐκκλησιαστικά, εἰς Φιλοσοφικά, καὶ εἰς Γραμματικά.

- Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν τῆς Μαυσέως κτίσιν τοῦ Κόσμου, βιβλία ΠΙΙ. τὰ ὅποια διὰ ποροτροπῆς τοῦ Πατριάρχου Σεργίου σωζήραφατο. Τῆτο εἶναι ἐν ἀξιόλογον βιβλίον.
- Α'. } Β'. Ὁμιλία περὶ τοῦ Πάσχα ἐν ἣ ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς παρὰ τοῦ νομικοῦ Πάχα ἔκαμε τὸν μουσικὸν δειπνον, καὶ ὅτι δὲ ἔφαγε τὸ τῆς Πάχα ἀρνίον.
- Γ'. Κατὰ Πρόκλη τοῦ Διαδόχου περὶ τῆς αἰδιόσητος τοῦ κόσμου. Ἐλλειπές μόλις.

- Δ'. Υπόμνημα εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικὰ ἐκ τῆς
 σχολίων Ἀμμωνίου Ἑρμείου.
 Ε'. Εἰς τὰ ἐκ τῆς Ὑσέρων Ἀναλυτικὰ.
 ς'. Εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα βιβλία τῆς Φυσικῶν.
 Ζ'. Εἰς τὸ πρῶτον τῆς Μετεώρων βιβλία ΙΙΙ.
 Η'. Εἰς τὰ τεῖα περὶ ψυχῆς.
 Θ'. Εἰς τὰ δύο περὶ γενέσεως, καὶ φθορᾶς.
 Ι'. Εἰς τὰ πρῶτα τῶν περὶ ζώων Γενέσεως.
 ΙΑ'. Εἰς τὰ ΙΔ'. τῶν Μεταφυσικῶν. Τεττ. δὲ
 ἔξεδόθη ἀκόμη Ἑλληνισί.
 ΙΒ'. Συλλογὴ Δέξεων ἁφύρων τοικμῶν, ἁφύ-
 ρων καὶ τῶν σημασίαν ἔχόντων.
 ΙΓ'. Περὶ τῆς πρῶτης Ἑλληνικῶν Διαλέκτου.

Ε' κ ο σ ε ι ς .

Γωάννου Φιλοπόπου εἰς τὸ Α'. κεφάλ. τῆς Γενέσεως
 περὶ τῆς κτίσεως τῆ Κόσμου βιβλία Ἑπτὰ, καὶ Ὀμιλία
 περὶ τοῦ Πάσχα. ἔξεδόθη ἐν Βενετῆ τῆς Αὐστρ. ὑπὸ
 Βαλσ. Κορδερίου τῷ 1630. εἰς 4. ἔκδοσ. ἐσφαλμ.

---- Κατὰ τὴν Πρόκλη περὶ τῆς τῆ Κόσμου αἰδιότητος.
 ἔξεδόθη ἐν Βενετῆ τῷ 1535. ὑπὸ Βίκτ. Τριγκαυέλου,
 εἰς φύλ.

---- Υπόμνημα εἰς τὰ πρῶτα Ἀναλυτικὰ τῆ Ἀριστοτέ-
 λους, καὶ περὶ Συλλογισμῶν, ἔξεδόθη ἐν Βενετῆ ὑπὸ
 Βίκτ. Τριγκαυέλου τῷ 1536. εἰς φύλ. ἔκδ. ἀρίστη.

---- Εἰς τὰ ἐκ τῆς Ὑσέρων Ἀναλυτικὰ, ἐν ᾗ καὶ ἑτέρων
 τινῶν εἰς τὰ αὐτὰ, ὁμοῦ καὶ τὸ τῆ Εὐστρατίου. ἔξεδό-
 θη ἐν Βενετῆ τὸ δεύτερον, τῷ 1534. εἰς φύλ. ap. hære-
 dum Aldi, & Andreae.

--- Εἰς τὰ πρῶτα τέσσαρα βιβλία τῆς Φυσικῶν τῆ Ἀρι-
 στοτέλους, ἔξεδόθη ἐν Βενετῆ ὑπὸ Ι. Φ. Τριγκαυέλου. τῷ
 1535. εἰς φύλ.

---- Σχόλια εἰς τὸ πρῶτον τῆς Μετεώρων τῆ Ἀριστοτ.
 ἔξεδόθη μετὰ τῆς τῆ Ὀλυμπιοδώρου ἐν Βενετῆ τῷ 1551.
 εἰς φύλ. ἁπλῶς τοῖς υἱοῖς τῆ Ἀλδου.

Εἰς τὰ τῷ Ἀριστοτ. περὶ ψυχῆς, ἐξεδόθ. ἐν Βενετία τῷ
1551. εἰς φύλ.

--- Εἰς τὰ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, ἐξεδόθ. μετὰ τὸ
τῷ Ἀλεξάνδρῳ Ἀφροδίσι. εἰς τὰ μεταωρολογικὰ, ἐν Βενετ. τῷ
1527. εἰς φύλ. in æd. Aldi & Andreae.

---- Εἰς τὰ τῷ Ἀριστοτέλει περὶ ζώων Γενέσεως βιβ. Ε'.
ἐξεδόθ. ἐν Βενετία τῷ 1526. εἰς φύλ. per A. & Fr. de
Sabio.

---- Περὶ τῶν ἑσφόρων τονυμῶν λέξεων, καὶ περὶ τῶν
Πρώτων Διαλέκτων, ἐξεδόθησαν εἰς ἑσφορα Γραικολατινικὰ
Λεξικά, οἷον τὸ τῷ Σκάπηλα καὶ ἄλλων, καὶ μετὰ τῆς τῷ Κ.
Λασκάρειως Γραμματικῆς.

Η Η Η Π Δ Δ Δ .

Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 650.

Ὀλυμπιόδωρος ὁ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος
χηματίσας, ἤμαζε κατὰ τὴν τῶν περισσοτέρων γνώμην
περὶ τὰ μέσα τῷ ἐβδόμῳ αἰῶνι· συνῆραξε δὲ ὑπόμνημα
εἰς τὸν Ἰώβ, καὶ εἰς τὸν Ἰερειάν, καὶ χόλια εἰς τὸν Ἐκ-
κλησιαστικόν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν εἰς
τὴν τῶν Πατέρων Βιβλιοθήκην τὴν ἐν Παρισίοις ἐκδοθεῖ-
σαν ἐν τόμ. ΙΓ'. σελ. 602. καὶ in Auctar. Bibl. pp. Ducæan.
Τόμ. Β'. σελ. 602.

Η Η Η Π Δ Δ Δ Ι.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ.

Περὶ τὸ 660.

Θεόδωρος ὁ Γερδὺς καὶ ἠγάμενος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Λαύ-
ρας, συνέγραψε περὶ τῆς ἐνσάρκου οικονομίας τῆ Χριστοῦ,
κατὰ τῆς διαφορῶν αἰρετικῶν, οἵτινες ἐφρόνεν τὰ ἐναντία
τέτε τῆ δόγματος.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδώρου ἠγαμὸς καὶ τῆς αἰρετικῶν, ἐξεδόθη ἐν Γενέ-
βρῃ τῷ 1567. εἰς 4. ὑπὸ Εὐσταθίου Vignon.

---- Εξεδόθη μετὰ σημειώσεων Ε. Μ. Λατ. τῆ Ρόβ.
Βαλφορέου ἐν Λεττεία τῆς Παρισίων τῷ 1599. εἰς 8.
ap. Fed. Morelli. Καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθ. τῆς Πατέρων Παρισ.
1644. ἐν τόμ. Ι'. καὶ in Auctar. Bibl. PP. Ducis Tom. I.
pag. 319.

 ΗΗΗΠΙΔΔΔΙΙ.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

Α΄πέθανε τῷ 662.

Μάξιμος, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπαύθη, ἔτι νὰ διακρίνηται ἀπ' ἄλλον τινὰ, Μοναχὸς, Ἠγέμενος, ἢ Ομολογητὴς ὀνομάζεται. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ μίαν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ἐχημάτισεν ὁ παῖς Μυσικὸς Γραφὸς Ἡρακλεῖς τῷ Αυτοκράτορος· καταλιπὼν δὲ τὴν βασιλείαν αὐτῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐν Χρυσόπολει Μονὴν, εἶθαι ἢ Ἠγέμενος εἶθαι ἐπιφύθη· δευὲς ἔμεινεν ὅμως ἐκεῖ πολὺ καιρὸν, ἀλλ' ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἔτι νὰ καταπολεμήσῃ τὴν τῆς Μονοθελητῶν αἵρεσιν, εἶθαι ἢ πολλὰ ὑπ' αὐτῶν τῆς αἰρετικῶν ἔπαθεν. Ἀνακαλεθεὶς δὲ ὑπὸ τῆ βασιλείᾳ εἰς Κωνσταντινὴν τῷ 652. ἔπει ἐβιάσθη ἢ νὰ δεχθῆ τὸ τῆς Μονοθελητῶν δόγμα, ἢ νὰ παύσῃ ἀπὸ τῆς φιλονεικίας τῆς· ὁ Μάξιμος δὲ δευὲς ἠθέλησε νὰ ὑποταχθῆ μῆτε εἰς τὸ εἶ μῆτε εἰς τὸ ἄλλο. δι' ὃ ἢ ἐξορίσθη εἰς τὴν Βιζύτιον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Πέρβεριν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Λαζικὴν, εἶθαι ἢ ἀπέθανε τῇ 13. Αὐγῆς. τῷ 662. Σωτηρίῳ ἔτει.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῆς Μαξίμου σώζονται ὑπὲρ τὰ πενήτηντα βιβλία, ἐξ ὧν τὰ μὲν εἰσὶν Ἐκκλησιαστικά, τὰ δὲ Ἀσκητικά, καὶ πεσαρακοντατέσσαρες Ἐπιστολαί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μαζίμου του Όμολογητου, τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1675. ἐν δυοῖς τόμοις εἰς φύλ. ὑπὸ Farnc. Combesis.

ΗΗΗΠΔΔΔΙΙΙ.

Π Α Υ Λ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 668.

Παῦλος ὁ ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπώνυμον Ἀγινήτης ἔλαβεν, ἠκμαζον ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγονάτου. Ἦτον Γάτρος καὶ ἐξήπλωσε τὰς ἐμπειρίας τε διὰ τῶν περιηγήσεων καὶ ἰδοιοποιῶν· ἰδίως δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν Θεραπείαν τῶν γυναικείων παθῶν, καὶ ἐχρημάτισεν ὁ παρῶτος, ὅσις ἐξέδωκε τὴν Μαμμικλὴν τέχνην.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Οὗτος συνέγραψε πλεῖστα Ἰατρικὰ Βιβλία, ἐξ ὧν σώζεται μία ἐπιτομή, εἰςξ'. Βιβλία ὅλης τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, ἧτις εἶναι μία συλλογὴ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν Οὐιβάσιον, μὲ ὅλον τὸ ἔχει καὶ ὁ Παῦλος πολλὰς παρατηρήσεις εἰς αὐτῷ. Τὸ ἕκτον Βιβλίον ταύτης παραγματούεται περὶ τῆς χειρουργίας, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιόλογα, ἐπειδὴ περιέχει πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἦτον ἄγνωστα εἰς τὸς παλαιούς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Παύλου Αἰγυπτια Γατελικῶν Βιβλία Ε' πτά, ἐξεδόθησαν ἐν Βενετία τῷ 1528 εἰς φύλ. in aedibus Aldi et Andreae.

--- Βιβλία ἐπτά, ἐξεδόθη ἐν Βασιλέα τῷ 1538. εἰς φύλ. Andr. Cratander.

ΗΗΗΠΙΔΔΔΠΙΙ.

Α Ν Α Σ Τ Α Σ Ι Ο Σ .

Πρὸ τοῦ 686.

Ἀναστάσιος, ὅσις πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείας, καὶ περὶ τῶ ὁποῖα ἰδίως ἐπραγματεύθημεν ἀνωτέρω, ἦτον Μοναχὸς καὶ Γερόσις εἰς τὴ ὄρεσ Σινᾶ. Οἱ νεώτεροι ὀνομάζον τῶτον νέον Μωϋσῆν, ἐπειδὴ καὶ ἕτος, καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς, λέγουσιν, ὅτι εἶδε τὸν Θεὸν, καὶ ὠμίλισε μετ' αὐτῶ. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἕτος ἠμαρτε συμπεραίνεται ἐκ τῶ, ὅτι ἀναφέρει τὸν πατριάρχην τῆς Θεοδοσιακῶν τῆς Ἀλεξανδρείας Γεωργίου, ὅσις ἐπατριάρχουε ἀπὸ τὸ 677. μέχρι τῶ 686. ἕτος. Τὰ δὲ Συγγράμματα, ὅπῃ εἰς τῶτον ἀποδίδονται εἰς τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ὀδηγός. Σύγγραμμα κατὰ τῶν Ἀκεφάλων, καὶ ἄλλων αἰρετικῶν.

Β'. Ἐρωταποκρίσεις διαφόρων ὑποθέσεων. Αὗται εἰσὶν ἐρανισμεῖαι ἀπὸ διαφόρους Συγγραφῆς.

Γ'. Ἀναγωγικὰς θεωρίας εἰς τὴν ἑξαήμερον βιβλία ΙΒ'. πρὸς Θεόφιλον, ἐξ ὧν τὸ ιβ'. ἐξεδόθη Ἐθνηνισί.

Δ'. Ὀμιλίαι δύο εἰς τὸν 5'. ψαλμὸν, καὶ ἕτεραί. Ἀποδίδεται ἔτι εἰς αὐτὸν ἀπὸ μερικῶς καὶ ἐν ἕτερον Σύγγραμμα περὶ ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Γεωργίου Γαλιε τῷ 1618. εἰς 4.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Α'ναστασίου τῆ Σιναιτικῆ ὁδηγός. ἐξεδόθη Ε'λλ. Λατ. ὑπὸ Γακ. Γρετσέρκ, τῷ 1606. εἰς 4. ἐν Γ'γγολσαδ. καὶ ἐν Ρ'ατισβῶνα τῷ 174. μετὰ τῶν τῆ Γρετσέρκ, ἐν τόμ. ΙΔ'.

--- Ερωταποκρίσεις 154. ἐξεδόθησαν ὑπὸ Γ' Γρετσέρκ Ε'λλ. Λατ. μετὰ καὶ τειῶν Λόγων Γρηγορέκ τῆ Νύσσις, τῷ 1614. εἰς 4. ἐν Γ'γγολσαδ. Αἱ αὐταὶ ἐξεδόθησαν ἔτι ἐν Ρ'ατισβῶνα ἐν τοῖς τῆ Γρετσέρκ ἐν τόμ. ΙΔ'.

--- Anagogicarum contemplationum in Hexameror Liber XII ἐξεδόθη ἐν Λόνδρα Londini τῷ 1682. εἰς 4.

--- Ομιλία εἰς τὸν Ε'. ψαλμὸν, καὶ περὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἐξεδόθη in H. Canisii Lect. antiq. Tom. I. p. 465. Sqq. 2 in Auct. novo. Bibl. pp. Franc. Combesisii, τόμ. Α'. σελ. 881. καὶ 907.

Η Η Η Π Δ Δ Δ Π.

Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 740.

Γερμανός, ὁ μόνος τῶ ἀνεχιδεὶς, καὶ τῶ ὁποῖα ὁ πατὴρ Ἰεσινιανός ὁ πατερίκιος, ὁ ὑπὸ Κωνσταντίνου τῆ Πωγωνάτε φονεὺς, ἐγένετο κατ' ἀρχὰς Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου, τῷ δὲ 715. ἀέβη ἕως τὸν πριτωαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπειδὴ ἐναντιώθη μεγάλως εἰς τὰς προσαγὰς Λέοντος τῆ Ἰσαύρου, περὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἀπεβλήθη τῷ θρόνῳ τῷ 730. ἔπει, ζήσας μετέπειτα ὡς εἰς ἀπλῆς ἀνδρωπος μέχρι τῆ 740. Τὰ ἐκδομοσία τῆ Συγγραμματα εἰσί.

Α'. Περὶ τῶν Ε'ξ οἰκουμενικῶν Συνοδῶν.

Β'. Ἐπιστολαὶ τρεῖς.

Γ'. Ὀμιλίαι 5'. εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γερμανοῦ Πατρ. Κωνσταν. περὶ τῶν ἑξ οἰκασμ. Συνόδων. ἐξεδόθη in Stephani le Moyne Varior. Sacror. Τόμ. Α'. σελ. 68.

--- Ἐπιστολαὶ τρεῖς, ἐξεδόθ. in Labbei conc. Tom. VII. p. 289. ἔ in Harduini conc. Tom. IV. p. 240.

--- Ὀμιλίαι Δ'. ἐξεδόθ. in Auctar. novo Bibl. pp. τόμ. Β'. σελ. 1411.

--- Ὀμιλία εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. ἐξεδ. μετὰ τῶν τῆ Θεοτόκου τῆ Ἀγκυρανῆ, σὺ Παρισ. τῷ 1675. εἰς 8.

--- Ὀμιλία εἰς τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἐξεδόθη in Fr. Combefisii Manipulo originum rerumque Constantinop. Paris. 1664. εἰς 4.

Η Η Η ΠΙ Δ Δ Δ Π Ι .

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ .

Μετὰ τὸ 754.

Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν πόλιν τῆς Συρίας, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον εἰς τῶν ἐναρέτων χειρῶν, ὁποῖος καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τῶν τῶν Σαρακηνῶν Καλῖφων. Οὗτος λοιπὸν ἔδωκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς οὐρανὸν τῆς Ἰταλίας Κοσμαῖν ὀνομαζόμενον, ὁποῖος τότε κατὰ δυσυχίαν ἐπωλήθη σκλάβος ὑπὸ τῆς Σαρακηνῆς, καὶ τὸν ἐξαγόρασεν, διὰ τὸ τὸν διδάξῃ, ἀπὸ τῶν ὁποῖων ὁ Ἰωάννης ἐδιδάχθη τὰς μαθήσεις. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐτιμᾶθη ὑπὸ τῶν Καλῖφων μὲ τὸ ἴδιον ἀξίωμα.

μα τῶ πατρὸς τε, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιρὸν παραιτήσας αὐτὸ, ἀπῆλθον εἰς τὴν μονὴν τῆ ἀγίης Σάββα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἠσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον, ὅτε καὶ Ἱερόδου Ἐχειροτονήθη. Ὅτε δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρος, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος κατεπολέμην τὴν τῆ Χρυσῆ Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν Εἰκονομαχίαν, ὁ Ἰωάννης παρετάχθη ἀνδρείως, τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν εἰς ἑδὸν λογισάμενος. Ὁ θάνατος τῆς μὲν ἐσέτι ἀδιόριστος, φαίνεται ὅμως ὅτι ὄθως μετὰ τὸ 754. Σωτ. ἔτει ἐγένετο.

Συγγραμματα.

Ὁ Ἰωάννης ἦτον πῶσον πεπαιδευμένος εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς μαθήσεις, ὥστε ἦτον ὁ φωστὴρ, καὶ ἡ λαμπὰς τῶν πεπαιδευμένων τῶ αἰῶνός τε. Ἡ Ῥητορεία τε τῷ ἔδωκε τὸ ἐπάνυμον χρυσορρόδας, καὶ διὰ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων τε ἔλλαμπον πανταχῶ τὰ συγγραμμάτα τε. Εἰς τὴν θεολογίαν ἐσάθη ὁ ὑψηλότατος, καὶ ἔγινον ὁ πατὴρ τῆς συστηματικῆς θεολογίας, καὶ ὁ πατὴρ τῆς σχολαστικῆς. Τὰ ἐκδεδομένα πῶτε τοῦ φωστῆρος τῆς ἐκκλησίας συγγραμματα εἰσὶ.

Α'. Κεφάλαια φιλοσοφικά, ἢ διαλεκτικά.

Β'. Ἐκθεσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἢ τοὶ θεολογικά. Τῆτο διαίρεται εἰς τέσσαρα βιβλία, ἢ ὅποια διαίρεσις δευ' ἔγινον ἀπὸ τὸν Ἰωάννην, διότι εἰς μερικὰ χειρόγραφα δέσκειται διηρημένον εἰς ἑκατὸν κεφάλαια.

Γ'. Συνοψις τῶν ἑκατὸν αἱρέσεων.

Δ'. Περὶ δρακόντων καὶ στυγῶν, ἐν ᾧ περιπαίζει τὰς μύθους τῶ κοινῆ λαῶ.

Ε'. Περὶ τῶν ὀκτὼ πονηρῶν πινδύματων, καὶ περὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν, καὶ περὶ τῶν τετραπλῶν μέρεσ τῆς ψυχῆς.

ς'. Κανόνιον τῶ Πάσχα.

Ζ'. Ὑμνοι.

Η'. Παράλληλα ἱερά, καὶ ἀλφάβητον, σύγγραμμα ἀξιολογώτατον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὀποσωθεύσας πολλὰς περιεκτικὰς διαφορῶν ἐκλελιπτότων συγγραμμάτων.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰωάννης τῷ Δαμασκηνῷ κατὰ σωζόμενα. Joannis Damasceni Opera omnia, quae extant. ἔξεδόθησαν Ε'κ. Λατ. ὑπὸ Μιχαὴλ Λεκιένε, Michaeli Lequien (Le Quien) ἐν δυοῖν τόμοις ἐν Παρισίοις τῷ 1712. εἰς φύλ. Καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη καὶ ἐντελεστάτη ἐκδόσις.

ΗΗΗ Π Δ Δ Δ Π Ι Ι .

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Περὶ τὸ 770.

Θεόδωρος ὁ Ἀβκεκάρας, ὃ ἐστὶν ὁ πατήρ, ἢ Ἐπίσκοπος τῆς Κάρρας, ἦτον μαθητὴς Ἰωάννη τῷ Δαμασκηνῷ, ἠνθι δὲ περὶ τὸ 770. Σωτ. ἔτος. Μένει εἰσέτι ἀδιώριστον πῶς ἀράγε ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος, εἰς τὴν ἐν Παλαισίην Κάρραν, ἢ εἰς τὴν Χαρράν τῆς Μεσοποταμίας. Οὗτος ἦτον ὄχι μόνον εἰς τὴν Θεολογίαν πεπαιδευμένος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν διάλεκτον. Συνέγραψε δὲ καὶ Ἰεδαίων, Σαρακηνῶν, καὶ καὶ ἄλλων διαφόρων αἰρέτικῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοδώρου Ἀβκεκάρα, κατὰ διαφόρων αἰρέσεων, ἔξεδόθησαν μετὰ τῷ Ὀδηγοῦ Ἀνας. τῷ Σιναΐδε ἐν Ἰγγολσαδ. τῷ 1606. εἰς 4. καὶ ἐν τοῖς τῷ Ἰακ. Γρετσερίε ἐν Ράτισβῶνα, καὶ ἐν ταῖς Βιβλιοθ. τῶν Πατέρων.

--- Περὶ εὐάσεως καὶ εἰσαρκώσεως, ἔξεδόθη μετὰ τὸ τῷ ἀγ. Ἀθανασίῳ Σινώταγμα διδασκαλίας πρὸς κληρικὰς καὶ λαϊκὰς. ἐν Παρισ. τῷ 1685. εἰς 8. καὶ in H. Canisii Lect. ant. Tom. II. p. 473.

ΗΗΗΠΠΔΔΔΠΠΠ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ .

Περὶ τὸ 800. Σωτηρίῳ Ἐ΄τα.

Γεώργιος ὁ Μοναχὸς ἢ Ἡγέμενος, ὃς καὶ τῷ Πατριάρχου Ταρασίῃ Σύγγελος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐχρημάτισεν, ἐπεχείρησε νὰ συγγράψῃ ἐν Χρονικὸν ὄπτι κτίσεως κόσμου μέχρι τῷ 800. ἔτις ὄπτι Χρυσῆ Γεννήσεως, καὶ φθάσας ἕως εἰς τὰς χρόνας τῷ Διοκλητιανῷ, ἄφισεν αὐτὸ ἀτελὲς ἐμποδισθεὶς ἀπὸ τὸν θάνατον. Οὗτος ἀκολυθεῖ κατὰ πάντα τὸν Εὐσέβειον, τῷ ὁποίῳ συχνάκις καὶ ὀλοκλήρως περικοπὰς ἀναφέρει. Τινὲς συγγέσι τῆτον τὸν Γεώργιον μετὰ τινι ἄλλῳ Ἀμαρτωλὸν ἐπανομαζόμενον, ὅσις καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλῳ Χρονικὸν συνέγραψε, τὸ ὁποῖον ἀκόμη μέχρι τῆδε δεῦν ἐφαίνῃ εἰς τὸ φῶς.

Ἐ κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίου Μοναχοῦ καὶ Συγγέλου Χρονικὸν, ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Διοκλησιανοῦ· καὶ Νικηφόρου Πατριάρχου Ἐπιτομὴ χρονογραφικὴ, ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Μιχαὴλ καὶ Θεοφίλου, ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰακώβου Γοάρ (Goar) τῷ 1652. εἰς φύλ. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. ἐν τῷ τῆς Βυζαντίδος σάματι.

 ΗΗΗΠΔΔΔΠΠΠ.

Θ Ε Ο Φ Α Ν Η Σ.

Ε'γεν. τῷ 748. Α'πέθ. τῷ 818.

Θεοφάνης Ἰσαάκιος ὁ φέρων τὸ ὕψερρον ὄνομα τῷ Πατρός τε ἐγεννήθη τῷ 748. Οὗτος εἰς τὴν νεαράν τε ἡλικίαν ἔμεινεν ὀρφανὸς ὑπὸ τῆς γονεῖς τε, καὶ ἐπειδὴ πλάσιος ἦτον, ἐβιάσθη ὑπὸ τῆς συγγενῶν τὰ λάβη γυναῖκα· σκελεθῶν δὲ τῇ πρώτῃ ἐσπέρα μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς εἰς τὸν νυμφῶνα, ἀνεκάλυψε πρὸς αὐτὴν τὸν σκοπὸν, ὃν εἶχε πρὸς τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ἣτις καὶ ἐσερξέετο. Ἐκτοτε λοιπὸν ἔζων ἀμφοτέροι, ὡς ἀδελφοί. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς συγγενῶν τε καταλιπὼν τὴν γυναῖκα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίας, ὅπου τὸ μοναδικὸν χῆμα ἐδέξατο. Αἱ φιλοεικίαι ἔπειτα τῆς εἰκονομάχων, κατὰ τῶν ὁποίων αὐτὸς μὲν ἄκρον ζῆλον ἐμάχετο, διήγειρον τὸν Λέοντα Ἀρμενίον καὶ ἐξόρισον αὐτὸν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ὅπως καὶ ἀπέθανε μετὰ τῶν 817. καὶ 18.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Οὗτος συνέγραψεν τὸ Χρονικὸν, ἣτοι τὴν ἀπολυθῆσαν τῆς Ἰσορίας τῆς Συγγέλας, ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν 285. ἕως τῶν 813. ἐν ᾧ εἶναι συμπεπλεγμένη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Πολιτικὴ Ἰσορία, ἐρανισμὸς ἕσα ὑπὸ τῆς καλλιτέρας Συγγραφεῖς, μὲν ὅλον ὅτι δὲν ἔχει καλῶς τάξιν. Αὕτη συνίσταται ἀπὸ δύο Τμήματα δηλ. ὑπὸ Ἰσορικόν, καὶ Χρονολογικόν, τὸ ὅποιον εἶναι πολλὰ ἐσφαλμένον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφάνους Χρονογραφία, καὶ Λέοντος Γραμματικῆ βίος, ἐξεδόθη ἐν Παισίοις, τῷ 1655. εἰς φύλ.

Ἐξεδόθη ἔτι καὶ ἐν Βενετία, τῷ 1729. Αὕτη ὑποτελεῖ εἰς τὸν τῆς Βυζαντινῆς Ἰστορίας.

 ΗΗΗ Π ΔΔΔ Δ.

Α Χ Μ Ε Τ Η Σ.

Μετὰ τὸ 820.

Ἀχμέτ ἢ Ἀχαμέτ υἱὸς τῆ Σεΐμ ἐχημάτισεν ὀνειροκρίτης τῆ Μαμῦν Καλίφη τῆς Βαβυλωνίας τῷ 820. ἔπος, ὅτι τὸν ὁποῖον δέσκεται ἐν σύγγραμμα εἰς ἑλληνικῷ διάλεκτον, Ὀνειροκριτικά, ἐπιγραφόμενον· γίνεται δὴλον ὅμως ἐκ τῆ ἰδίας συγγράμματος, ὅτι ὁ κατ' αὐτὸ συγγραφὴς εἶναι ἄλλος τις Χριστιανὸς καλυπτόμενος ὑπὸ τῷ ὀνόματι τῆτο· διὸ καὶ συμπερασμαί ἀνεφύησαν, ὅτι εἶναι ἐκ τῆ Ἀραβικῆ μετὰφρασις ἄλλης τινὸς νεωτέρας Γραικῆ. Τῆτο σωρίζεται ὑπὸ τριακόσια τέσσαρα κεφάλαια.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἀχμέτη Σερείμη ὀνειροκριτικά, ἐξεδόθησαν μετὰ τῶν τῆ Ἀρτεμιδώρου ἐν Λατετία τῷ 1603. εἰς 4. ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἀγγλῇ τῷ 1803.

ΗΗΗΠΠΙΔΔΔΔΙ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Ε'γω. τῷ 759. Α'πέθ. τῷ 826.

Θεόδωρος ὁ Στρατάρχης ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινῶν πόλει τῷ 759. ἔτει. τῷ δὲ 35. ἔτει τῆς ἡλικίας τε ἀπελθὼν εἰς τὴν Μοιρῶν τῶν Σακκαδιτῶν, τῆς ἐν τῷ Πραξείῳ τῆς Πόλεως κειμένης, ἔγινεν Ἀρχιμαυραῖος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξωρίσθη ἐκείθεν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς γυναικὸς τε Μαρίας, καὶ τῆς μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν τόπον ταύτης, Θεοδότου, ὅπου καὶ ἔμεινε δύο χρόνους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως ἀνεκαλέσθη ὑπὸ τῆς Βασιλείας Εἰρήνης, καὶ ἐψηφίσθη Ἡγούμενος τῆς Μοιρῆς τῶν Στρατιτῶν, ἐξ ἧς τὴν ἐπανομίαν ἔλαβε. Μετὰ δὲ παρέλθουσιν χρόνους τινὸς ἤλθον εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου, καὶ ἔνεκεν τῆς τῷ 809. ἐσάλθη πάλιν εἰς δευτέραν ἐξορίαν· ἀνεκαλεθεὶς δὲ τὸ δευτέρον, συνέκεν τῆς ἐνθέρμου καὶ σαθερᾶς τοῦ αὐτιστάσεως, ἐναντίον τοῦ θρασυμάτου τοῦ Βασιλέως Λέοντος, κατὰ τὸν Εἰκονομάχων, ἐσάλθη πάλιν καὶ εἰς τρίτῳ ἐξορίαν, ὅτε ἔλαβε καὶ διάφορα ἄλλα βασάνια καὶ παιδεῖας, τὰ ὅποια δεῦρ διέσεισαν τὸ παραμικρὸν μήτε τῷ σαθερότητάτε, μήτε τὴν ζῆλον ὃν εἶχεν ὑπὲρ τῆς τῶν ἁγίων Εἰκόνων πορροκυνήσεως. Περὶ δὲ τῷ 821. σωτηρίῳ ἔτει ἀνεκαλέσθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔπεσον εἰς ὑποψίαν, ὅτι διήγειρε τὸν Θωμᾶν καὶ τοῦ Βασιλέως, ἔαρετε καὶ ἐκ τετάρτῳ καὶ ἐξωρίσθη περὶ τῷ 823. ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 826. ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ ἁγίου Γρυφῶνος.

Συγγράματα.

Οὗτος σωζέσθαι ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ συγγραμμάτων,
 ἧς ἂν τὰ περισσότερα εἰσὶ καὶ τῆς Εἰκονομάχων.

Β'. Διαθήκη, ἥτοι ὁμολογία τῆς Πίσεως τε.

Γ'. Ὑμνοὶ καὶ Ἐπιγράμματα ΡΚΒ'.

Δ'. Ἐπιστολῶν βιβλία β'. ἧς ἂν τὸ ἐν περιέχει 57.
 καὶ τὸ δεύτερον 219. Ἐπιστολάς.

Ε'. Κατήχησις. Αὕτη διαιρεῖται εἰς 134. μικρὰς λόγους
 διωρισμένας εἰς τὰς πεσαρακοσάς.

ς'. Κεφάλαια τέσσαρα, περὶ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς.

Ζ'. Ἐγκώμια τινὰ εἰς τὴν Ἀγίαν.

Ἐκδόσεις.

Θεοδώρου τῆ Σπιδίτε Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινὰ Δογματικά,
 ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῆ Σιρμόνδε Opera ἐν τῷ ε'. τόμῳ.

Λόγοι κατηχητικοί, ἐξεδόθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιο-
 θήκῃ τῶν Πατέρων, ἐν τόμῳ ιδ'. σελ. 830.

Κεφάλαια Ἀσκητικά, ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Ἀσκητικῷ Θε-
 σαυρῷ Ἰωάννου τῆ Ποσσίνης.

ΗΗΗΠΠΔΔΔΔΙΙ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 758. Ἀπέθ. τῷ 828.'

Ο Νικηφόρος ἐγέννηθη ἐν Κωνσταντινπόλει τῷ 758. ἔπει,
 τῷ ὁποίῳ ὁ Πατὴρ ἦτον Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πόλεως, τῷ
 ὁποίῳ τὸ ἀξίωμα ἔπεσε διαδοχικῶς καὶ εἰς τὸν Νικηφόρον,
 ὅς τις διὰ τὴν μεγάλην ἐπιτηδεύσιν τῶ ὁμιλεῖν, καὶ διὰ
 τὴ σεμνὴν καὶ μεγαλοφρέπῆς τῆ πολιτεύμα, ἔχει μόνον ἡ-

τον ὀσολισμὸς τῆ ἀξιώματος τέτε, ἀλλ' ἔτι διήγειρε τὸν
 θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας ὅλης τῆς Βασιλικῆς αὐλῆς πρὸς
 ἑαυτὸν. Μετὰ ταῦτα δὲ καταλιπὼν τὸν Κόσμον ἀπῆλθεν εἰς
 τὴν Μονὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκτισε, καὶ διὰ τῆς Βασι-
 λικῆς δυνάμεως ἔλαβε καὶ τὴν ὀπισθασίαν τῆ μεγάλῃ Νο-
 σοκομείῃ. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔπειτα ἐψηφίσθη καὶ Πατριάρ-
 χης τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως. Δὲν ἀπῆλθετο ὅμως πολὺν
 καιρὸν ταύτῃ τὴν ἀξίαν, διότι μετὰ ἐννέα χρόνος ἐξο-
 ρίσθη ὑπὸ τῆ Βασιλέως Λέοντος τῆ Ἀρμενίῃς, ὡς ἐφ' ἑρμος
 ζηλωτῆς τῶν ἀγίων Εἰκόνων, περὶ τῷ 715. Ἀπελθὼν δὲ
 εἰς τὴν αὐτῆ Μονὴν τῆ ἀγίας Θεοδώρῃς ἀπέθανε περὶ τὸ
 828. σωπῆριον ἔτος τῷ ἑβδομηκοντῷ ἔτει τῆς ἡλικίας τε.

Συγγραμματα.

Α'. Χρονολογία συνοπτικὴ ὑπὸ Ἀδὰμ, μέχρι τῶν χρο-
 νῶν τῆ Νικηφόρου.

Β'. Σύντομος Ἱστοριῶν ὑπὸ τὸν θάνατον τῆ Μαυρικίου,
 ὅ ἐστιν ὑπὸ τῆ 602. ἕως τῆ 770.

Γ'. Λόγοι ἀντιρρήτικοὶ τρεῖς κατὰ Μαμωνᾶ καὶ Εἰκονο-
 μάχων.

Δ'. Στιχομετεία τῶν θείων γραφῶν. (τῆτο μερικὸν τὸ
 ἀριεῖνται).

Ε'. Ὁμολογία πίστεως πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα τὸν γ'.

ς'. Κανόνες Ἐκκλησιαστικοί.

Ζ'. Ἐπιστολαὶ 17.

Η'. Διάλεξις περὶ τῶν Εἰκόνων μετ' ἑ τῆ Λεόντος Ἀρμενίῃς.

Ἐκδόσεις.

Νικηφόρου Χρονογραφία ἐξεδόθη ἐν τῷ Χρονικῷ Θε-
 σαυρῷ Γωσήφ τῆ Σκαλιγέρῃ τῷ 1606, καὶ 1658. ἐν Λαυδόνῳ.

Σύντομος Ἱστοριῶν ἐξεδόθη μετὰ Γεωργίῃ τῆ Συγγέλε
 ἐν Παρισίοις τῷ 1652. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος. Τὰ
 δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν ἐν Βασιλέᾳ τῷ 1561. καὶ ἐν Λειψία
 τῷ 1573. καὶ ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων ἐν τὸμφ ἰδ'.
 καὶ ἐν ἄλλοις.

ΗΗΗ ΠΙ ΔΔΔΔΙΙΙ.

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ.

Α'πέθανε τῷ 886.

Βασίλειος ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 867. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιχαῆλ. Οὗτος δικαίως ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ κάλλιστος καὶ ἀξιώτατος Βασιλεὺς, ἀνδρὶ ἔχοντι τὸ αἷμα τῆς ἀποκατόχου, τὸ ὁποῖον ἠνοιξεν εἰς αὐτὸν τὸν πρὸς τὴν Βασιλείαν δρόμον· διότι καὶ ὑπὸ ὄλεος τῆς Ἰσορικῆς, καὶ ὑπὸ τὰ καπορθώματά τε θαυμάζεται καὶ ἐπαινεῖται. Διοικήσας καλῶς τῶν τὸν Βασιλικὸν θρόνον δεκαοκτὲς χρόνας, ἀπέθανε τῷ 886. σωτηρίῳ ἔτει. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τε ἔτος πρῶτος ἔβαλεν ἀρχὴν τῆς φροντίδος εἰς τὴν περὶ τῆς Δικαίας διόρθωσιν, καὶ ἐξέδωκε μετὰ τῶν ὑἱῶν του τὸ ἐπιγραφόμενον Νομικὸν Πρόχειρον τῶν νόμων. Τοῦτο τὸ ἀντίγραφον δὴ ἐξεδόθη ὅλον διὰ τῆς τύπης, μὲ τὸ νὰ ἐδιαρρέθῃ εἰς διάφορα τμήματα, ἐξ ὧν ὁ Ἀρμενόπελος πολλὰ περιέλαβεν. Ἐπὶ τῆς πέρας περὶ τῷ 879. συνέγραψε καὶ τινὰ πρῶται κεφάλαια πρὸς τὸν ὑἱὸν τε Λέοντα, φέρονται τὴν δε τὴν ἐπιγραφῆν. „Βασίλειος ἐν Χρυσῷ Βασιλεὺς Ρωμαίων, Λέοντι „ τῷ πεποθημῶν ὑἱῷ καὶ συμβασιλεῖ.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Πρόχειρον τῶν νόμων ἐξεδόθη ἐν τοῖς νομικοῖς τῆς Λαυκελαβίης τόμῳ Β'. σελ. 79. Κεφάλαια παρανετικά ἐξεδόθησαν ἐν Γοτιγγύα τῷ 1674. εἰς 12. καὶ ἐν Ασπετίᾳ τῆς Παρισίων τῷ 1584.

 ΗΗΗ ΙΠΙ ΔΔΔ ΙΙΙΙ.

Φ Ω Τ Ι Ο Σ.

Α'πέθανε περί τὸ 891.

Φώτιος ὁ μεταξὺ τῶν νεωτέρων Γραικῶν ἀνὴρ πολυμαθὲς-
 σατος, κατήγετο ὑπὸ ἐπίσημον γένος τῆς Κωνσταντινεπό-
 λεως, τὸ ὁποῖον καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς πολυ-
 μαθείας τε, ἔχων καὶ ἐκ φύσεως ὀπιπύθειον νῦν. Ὑψώθη
 δὲ μεγάλως εἰς τὰς κοσμικὰς ἀξίας τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς,
 κατὰ πρῶτον τιμηθεὶς ὑπὸ τῆ Βασιλέως ἀρχηγός καὶ πρῶ-
 τος τῆ βασιλικῶν σωματοφυλάκων, πρῶτος ἀρχιγραμμα-
 τός τῆς Πόλεως, καὶ πρῶτος τῆ βασιλικῆς Σωδεύειν. Ἐπει-
 τα ἐσάλη ὑπὸ τῆ Βασιλέως καὶ πρέσβυς εἰς τὴν Συρίαν.
 Μετὰ δὲ τὴν ἐξορίαν τῆ Πατριάρχου Ἰγνατίου ὑπὸ τῆ Βάρ-
 δα, ἀνεβιβάθη ὁ Φώτιος εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς
 Κωνσταντινεπόλεως τῷ 858. ἃ ὁποῖος ἔγινεν εἰς αὐτὸν ἡ
 πηγὴ ἀναειδημῶν κακῶν, καὶ ἡ αἰώνιος φιλορεια τῆ χίς-
 ματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολικῆς δηλ. καὶ Δυτικῆς.
 Ὁ Φώτιος ἐξορίσθη δύο φοραῖς ὑπὸ τὸν θρόνον τε· μίαν
 φορὰν ὑπὸ Βασίλειον τὸν Μακεδόνα τῷ 867. τὸν ὁποῖον
 πάλιν μετὰ δέκα χρόνους ἀπήλαυσε, καὶ τὴν δευτέραν φο-
 ρὰν ὑπὸ Λέοντα τὸν Σοφόν, περί τὸ 886.

Συγγραμματα.

Περί τῆς μεγάλης πολυμαθείας τῆ Φωτίου μᾶς βεβαιῶσαι
 τὰ σωζόμενα αὐτοῦ συγγράμματα, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτισε
 ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ κείσεως τῶν μεγάλων παλαιῶν
 συγγραφέων, τὰ ὁποῖα εἰσὶ.

Α'. Μυριόβιβλος, ἢ κατ' ἄλλης Βιβλιοθήκη, ἢ κα-
 τ' ἄλλης Ἀπογραφῆ, ὃ εἰσι πενηνταφθὴ καὶ κείσεις διαφόρων πα-

λαιῶν συγγραφέων. Ταύτην σιωγράφον εἰς τὴν τῆς Ἀστυρίας πρινοβείαν, ἣτις περιέχει εἰδήσεις περὶ τινῶν συγγραφέων, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἀνέγνωσε, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Ταρασίου. ἔστι δὲ αὕτη τὸ παράδειγμα ἐνὸς Κεϊτικῆ, ἣ τιμᾶται μεγάλως διὰ τινὰς ὀπτιομάς ἁφύρων ὑπολεωδῶτων συγγραμμάτων, αἱ ὁποῖαι ἐν ταύτῃ φυλάττονται.

Β'. Ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀναβαίνει ἕως 248. ἐν αἷς ἐμπεριέχεται ἢ ἡ πρὸς τὸν Μιχαὴλ Ἀρχοντα τῆς Βελγίας πρὸς Πίσεως, ἢ περὶ τῆς ἐπιτοῦ Σιωδῶν, διδασκαλία, ἢ ἡ ἐγκύκλιος πρὸς τὰς Ἀνατολικὰς Ἐπισκόπους, Συγγράμματα ἀξιόλογα.

Γ'. Κατὰ Μανιχαίων κ. τ. τ. βιβλία πέντε.

Δ'. Κανόνες ἐκκλησιαστικοί, ἢτοι ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων ἁρμονία, καὶ ἄλλα ἁφύρα Θεολογικά, Δογματικά, καὶ Λατίνων, ἢ Συναγωγὴ λέξεων.

Ἐκδόσεις.

Φωτίε Βιβλιοθήκη ἐξεδόθη τῷ 1601. ὑπὸ Δαβίδ Hoeschelii, ἐν Ἀγγεῖν, εἰς φύλ.

Ἐτι τῷ 1748. εἰς 4. ἐν Λειψία.

Ἐπιστολαί ἐξεδόθησαν ἐν Λονδίνῳ τῷ 1651. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ τόμῳ τῆς Χαράς τῷ 1705. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν συγγραμμάτων ἐξεδόθησαν διασπαρμένως ἐν διαφόροις ἄλλοις τόμοις, πρὸ ὧν ἴδε εἰς τὸν Φαβρίκιον.

 ΗΗΗ ΙΙΙ ΔΔΔ ΔΠ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Περὶ τὸ 900. ἔτος.

Ἰωάννης Μαλέλας ὁ ἐξ Ἀντιοχείας Ἰσορικός, πάσεται ὑ-
 πό τινων εἰς τὰς χρόνας Ἰβηριανῶν τῷ Βασιλέως, ἀλλ' ἀ-
 πεδείχθη θεμελιωδῶς, ὅτι ἠκμαζε παρὰ τὸν σῆματον αἰῶ-
 να. Οὗτος συνέγραψεν Ἰσορίαν χρονικῶν, ἀπ' ἀρχῆς Κόσ-
 μος μέχρι τῶν χρόνων τε, ἧτις, ἐκ οἷδ' ἔπως ἐκολοβάθη
 κάτωθεν τῶν χρόνων τῷ Ἰβηριανῶν, καθὼς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ
 εἶναι ἐλλειπῆς, μέχρι τῷ θανάτῳ τῷ Η' φαίσε, τὸ ὁποῖον
 ἀνεπληρώθη ὑπό τινος ἀνωνύμου. ἐπομικῶς δὲ, ἕνεκεν τῶν
 μεγάλων μύθων, καὶ τῷ ἀχρείᾳ ὕψους, ἴσεται εἰς κακῶν
 ἀπόληψιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Ἰωάννης Ἀντιοχείας τῷ Μαλέλα Χρονικὴ Ἰσορία, ἐξεδόθη
 ἐν Οξονίᾳ τῷ 1691. εἰς 8. e Theatro Sheldon.

Ἐ' τι ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1733. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώ-
 ματι τῆς Βυζαντίδος.

 Η Η Η Π Δ Δ Δ Δ Π Π .

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ .

Περὶ τὸ 904 .

Ἰωάννης Καμνριάτης ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης, Πατέρι ἔχε τὸν
 ἕξαρχον Ἐλλάδιον, χρηματίσας Ἀναγνώσης, καὶ Πειμυ-
 κήειος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὗτος ὑπῆρχεν ἐν Θεσσα-
 λονίκη κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὐτὴ ἡ πόλις ἠχ-
 μαλωτίσθη ὑπὸ τῆς Σαρακηνῶν, ὅσοι τῷ 904. ἔτει ὑπὸ
 τῆς ὀποίων καὶ ὡς αἰχμάλωτος ἐφέρθη εἰς Ταρσόν. Ἐνταῦ-
 θα λοιπὸν διατείνων, διὰ προτροπῆς Γρηγορίου τῷ Καπ-
 παδοκέως, συνέγραψε τῷ Ἰσορίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς
 Πατρίδος τῆς.

Ε' κ δ ὀ σ ε ι ς .

Ἰωάννου Καμνριάτου Θεσσαλονίκης αἰχμάλωσις ἐ-
 ξεδόθη ἐν τοῖς συμμίκτησι Λέοντος τῷ Ἀλατίῃ τῷ 1653.
 Ἐ' τι ἐξεδόθη ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

 Η Η Η Π Δ Δ Δ Δ Π Π .

Λ Ε Ω Ν .

Ἀπέθανε τῷ 911 .

Λέων ὁ Δ'. ὃς καὶ σοφὸς λέγεται, υἱὸς ἦν τῷ Καίσαρος
 Βασιλείῃ τῷ Μακεδόνης, καὶ διαδοχὸς τότε τῆς Βασιλείας

τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως, τῷ ὁποίῳ καὶ ἐκράτισεν ὑπὸ τῷ 889, μέχρι τῷ 911. ἔτος. Οὗτος εἶχε τὸν πολυμαθῆ Φώτιον διὰ διδάσκαλον, ὃς τις ἐδίδαξεν αὐτὸν ὅλας τὰς ἐπιστήμας καὶ τῷ Φιλοσοφίαν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Οἱ Λέων ἔχων ἑὴν ἐπιπέδειον, καὶ ὑπὸ τῷ ποιῆτε διδασκάλῳ διδασκόμενος, ἐφθασε χεῖρον τὸν διδάσκαλόν τε, διὰ καὶ Σοφὸς ἐπεκλήθη. Οὗτος ἐτελείωσε τὰς νόμους, τὰς ὁποίας ὁ Πατὴρ τε ἀρχισεν, καὶ ἔφερεν εἰς τάξιν τῷ Νομικῷ Βίβλον τῷ ἐπιγραφουμένῳ, Τῶν Βασιλικῶν Διατάξεων, διὰ τῆς σωματοφύλακος αὐτῆς Σαββατίς, ἢ Συμβατίς, τῷ ὁποίῳ αὐτῷ Βίβλον μετέπειτα Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογενήτης ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐπιθεώρησε καὶ ἐπιδιόρθωσεν. Αὕτη δὲ εἶναι ἄλλο πᾶσι μία συνάξις δεφόρων Βασιλικῶν Διατάξεων, ἣτις συνίσταται ὑπὸ ἐξ Τάξι, καὶ ἀπὸ ἐξήκοντα Βιβλία, διὸ καὶ Ἐξάβιβλος, καὶ Ἐξήκοντάβιβλος καλεῖται. Ἐκ τῶν τινὰ μὲν ἐξεδόθησαν διὰ τῆς Τύπης, τινὰ δὲ ἔπω. Οἱ περίφημοι Σωδικοὶ ἐν Ρώμῃ καὶ Μέρματ ἐξέδωκε τὸ μδ'. τὸ ν'. καὶ τὸ νβ'. ὡς εἰς λείπουν ἀκόμη τὸ ιδ'. τὸ λ'. μέχρι τῷ λζ'. τὸ μγ'. μδ'. καὶ μέ. καὶ τὰ ἀπὸ νγ'. ἕως τὰ ξ'. Μετὰ ταύτῃ τῷ Συλλογῷ τῆς Διατάξεων ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος ἐδημοσίωσε καὶ τῷ Ἐκλογῆν τῶν νόμων μὲν τῷ Προχείρου τῷ Πάππῃ αὐτῆς Βασιλείς, ἐκ τῆς ὁποίῳ ὁ Φραίερ εἶναι μέρος μόνον ἐξέδωκε. Τὰ ἐπιλοιπα συγγράμματα τῆς Λέοντος εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Τῶν ἐν πολέμοις Τακτικῶν συνώπιμος πᾶσι δόσεις.

Β'. Ομιλίαι δεκαεξ.

Γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ὀμαρον Ἀρχηγὸν τῆς Σαρακηνῶν περὶ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Δ'. Στίχοι Ἰαμβικοὶ περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἐ'τι δὲ καὶ Κάρκινοι εἰσοσιεπτά.

Ε'. Διάταξις περὶ τῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Θρόνου.

ς'. Ἐπίγραμμα εἰς τὸ Μονημέριον.

Ζ'. Χρησμοὶ δεκαεξ περὶ τῆς Μελλόντων, περὶ ὧν καὶ ἀμφιβολία, ἀν' ἀληθείας τῆς Λέοντος ὑπάρχασιν.

Η'. Μέλη ἢ Ὑμνοὶ τινὲς Ἐκκλησιαστικοί.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Βασιλειῶν Βιβλία Ε'. ἐν ἐπιτὰ τόμοις ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ. καὶ αὕτη εἶν ἡ ἀρίστη.

Τακτικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λαυδόνῳ τῷ 1612. εἰς τέταρτον. Καί τινες ἀφοδῆται εἶτι ἐν τῇ τῆ Φαυρικής Βιβλιοθήκῃ.

Ἡ πρὸς Ὀμαρον Ἐπιστολὴ ἐξεδόθη ἐν τῷ τῆ Μερσίε Orr. τόμ. Ε'. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῆ Πατέρων τόμῳ ΙΖ', σελ. 55. καὶ τόμ. ΙΒ', σελ. 747. καὶ δὲ λαϊκὰ τότε δόρισκονται ἐν τῷ Νέῳ Αὐστιαρ. Τόμ. σελ. 1605. καὶ ἐν τῇ τῆ Λέοντος Αἰατίου σελ. 854. καὶ σελ. 398. καί τινα ἐν τῇ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

Η Η Η Π Δ Δ Δ Π Ι Ι Ι .

Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ .

Μετὰ τῷ 911.

Βασίλειος ὁ Πατριμίας, σωμαποφύλαξ ἦν τῆ Βασιλείας Κωνσταντίνου τῆ Περφυρογεννήτου. Συναέγραψε Ναυμαχικά, καὶ ὅποια πρῶτον ἐξέδωκεν ὁ Φαβρίκιος ἐν τῇ αὐτῆ Βιβλιοθήκῃ Τόμ. Η', σελ. 136.

 ΗΗΗ ΠΠ ΔΔΔ ΔΠΠΠ.

Α Ρ Ε Θ Α Σ.

Περὶ τὸ 914.

Ὁ Ἀρέθας Ἀρχιεπίσκοπος ἦν Καισαρίας τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. Οὗτος συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν τῶν Ἀποστόλων Ἰωάννη Ἀποκάλυψιν ἐκ διαφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὰτο συλλεξάμενος, καὶ περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ζήτησε κατωτέρω εἰς τὸ Ἄρθρον, Οἰκουμενίος. Ἔτι δὲ καὶ Λόγον περὶ τῶν Μαρτυρίων τῶν Σαμωνᾶ, Γερίᾳ, καὶ Ἀβίβου.

 ΗΗΗΗ.

Λ Ε Ω Ν.

Μετὰ τὸ 949.

Λέων ὁ Γραμματικὸς, πιθανῶς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις καὶ Ἀσιανὸς καὶ Καρ, ὅ ἐστιν, ἐκ τῆς Καρίας ἐπονομάζεται. Συνέγραψε χρονικὴν Ἱστορίαν τῶν Βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τῶν 813, μέχρι τῶν 949, ὅ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας Λέοντος τῶν Ἀρμενίου, ἕως εἰς τὸν Δαυῖτον Ῥωμανὸν τῶν Λαλαπηνῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς.

Λέοντος Γραμματικοῦ Χρονογραφία, ἐκδόθη μὲν τῆς τῶν Θεοφανῆς ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος ἐν Παρισίῳ τῷ 1655. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

 ΗΗΗΗΙ.

Ν Ο Ν Ο Σ.

Περὶ τῷ 959.

Νόνος ὁ Γατρός Χατρίβων ἐν Κωνσταντινῆ πόλει ἔλαβε προσαγωγὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, καὶ συνέγραψε μίαν Ἐπιτομὴν περὶ τῆς Γατρικῆς τέχνης καὶ τῆς Θεραπείας τῶν νόσων, ἣτις ἐξεδόθη ὑπὸ Γερεμίου Μαρτίου ἐν Ἀργεντινῶν τῷ 1568. εἰς 8.

 ΗΗΗΗΙΙ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἐγεν. τῷ 905. Ἀπέθ. τῷ 959.

Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος υἱὸς ἦν Λέοντος τῷ Σοφῷ; τῷ ὁποίῳ καὶ διάδοχος τῆς Βασιλείας ἐγένετο, τῷ ἑβδόμῳ χρόνῳ τῆς ἡλικίας τε, διοικήσας πρῶτον μέρος μετὰ ἑπιτρόπων, μέρος μὲν τῆς Μητροῦς τε, καὶ μὲν τῷ πενθερῷ αὐτῷ Ρωμανῷ τῷ Ἀρχιερατῆγι, καὶ τέλος μόνος τε πεσάρακοντα ἑπτὰ ἔτη, ὅτε καὶ φαρμακείῃς ἀπέθανεν. Ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε μίαν μεγάλην κλίσην εἰς τὴν ἀσθεδίαν καὶ φιλομαθείαν· ἐζήτηει πανταχόθεν τὰς Παιδαγωγίους καὶ Τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτῷ, καὶ παροτρυνῶν εἰς τὴν ἀσθεδίαν τῆς παιδείας, καὶ εἰς τὸν φωτισμὸν τῷ ἔθνει τε, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ μόνος τε ἔδιδε τὸ ἀσθεδίαιγμα συγγραφῶν,

ἐπαγορεύων καὶ διορίζων ἄλλας εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία ἀκατάπαύτως· ἀλλ' οἱ ὀκνηροὶ καὶ δεσίδαίμονες ὑπήκοοι αὐτῷ εἰς ἔδον ταῦτα ἐλογίζοντο, διὸ καὶ ὑπολαμβάνουσι πῶρα οἱ ἄπόγονοι αὐτῶν τὴν καρπὸν τῆς ὀκνηρίας καὶ ἀμελείας αὐτῶν. Τὰ συγγραφοθέντα ὑπὸ τοῦ Λέοντος Βιβλία εἰσὶ τὰ ἐπόμενα.

Α'. Περὶ καταστάσεως τῆς Βασιλείας πρὸς τὸν ἰὸν αὐτῷ Ῥωμαίων. Τὸ τοῦ συγγράμματος περιέχει ἐξαιρέτως εἰδήσεις περὶ τῆς δυναμείας καὶ ἀδυναμίας αὐτῆς πρὸς τὰ ἔξω ἔθνη.

Β'. Περὶ διοικήσεως τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Βασιλείας. Ἐν τῷ τῷ δίδει εἰδήσεις περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαρρέσεως αὐτῶν καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἄλλων ἔθνων.

Γ'. Τακτικὰ περὶ τῆς θαλασσίας καὶ τῆς καὶ ξηρᾶς πολεμικῆς τέχνης.

Δ'. Στρατηγηματικὰ διαφόρων.

Ε'. Νεαραὶ διατάξεις ΙΖ'.

ς'. Περὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀξιοματίων τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς.

Ζ'. Βίος Βασιλεῖς τοῦ Μακεδόνοιο.

Η'. Διήγησις περὶ τοῦ ἀγίου Μανδηλίου.

Θ'. Λόγοι περὶ τῆς ἐν βίῳ διαρρηγμένων.

Ι'. Συλλογὴ διαφόρων Ἱστορικῶν καὶ Πολιτικῶν συγγραμμάτων.

ΙΑ'. Γεοπονικῶν Βιβλία εἴδεκα.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Κωνσταντίνου Πορφυρογεννήτου τὰ σωζόμενα, ἐξεδόθησαν ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1617. εἰς ὄγκον ὑπὸ Γεωργίου Μετρώου. Ἐξεδόθησαν ἔτι καὶ μέρος ἐν διαφόροις ἄλλαις συλλογαῖς, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου· καὶ ἐν τοῖς τοῦ Βανδερίου Περὶ τοῦ Ἀνατολικῆς Βασιλείας.

Περὶ τῆς Γεοπονικῶν ὅρα ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ σελ. 64.

 ΗΗΗΗΙΙΙ.

Ν Ι Κ Ω Ν.

Α'πέθανε περὶ τὸ 998.

Νίκων ὁ ἐκ τῆς Ἀρμενίας Μοναχὸς, ἐπάνυμον ἔχει σὺ Μεσανοεῖσις, ἐπειδὴ καὶ πάντοτε ταύτῃ τῷ λέξις εἶχεν ἐν τῷ σώματι αὐτῆ. Οὗτος περμελθὼν ὄλλω τῷ Ἑλλάδα, καὶ κηρύσσων, ἀπέθανε τῷ 998. Νοεμβρίῳ, 26. Σώζονται καὶ δὲ τὸ τέτον μικρά τινα συγγραμμάτια.

Περὶ Ἀρμενίων. Περὶ Αἰρέσεων. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐγκλυσον τινα, καὶ ἄλλα τινα, ἅτινα ὀξεδόθησαν ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῆς Πατέρων.

 ΗΗΗΗΙΙΙ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣ.

Πρὸ τῆς 1000. ἔτης.

Οἰκουμένης ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θράκῃ Τρίκῆς συνέγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὰς πράξεις τῆς Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῶ Παύλου, καὶ εἰς τῷ Ἀποκάλυψιν, τὸ ὁποῖον εἶναι συλλογὴ ἐκ διαφόρων Πατέρων τῆς Εκκλησίας.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Οίκουμερίου κ' Ἀρέθα τὰ σωζόμενα ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Βερόνα 1532. εἰς φύλ.

Ἐ' τι Οἰκουμερίου ὑπόμνημα εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, κ' Ἀρέθα Καισαρείας Ἐπισκόπου ἐξεδόθησαν ἐν δυοῖς τόμοις τῷ 1630. εἰς φύλ. ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῷ Μορέλλῳ.

ΗΗΗΗΠ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν :

Περὶ τὸ 1030.

Σιμεῶν ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῷ Μάμα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅστις κ' νέος Θεολόγος καλεῖται, συνέγραψε πολλὰ ἐκκλησιαστικά, θεολογικάτε, καὶ ἀσκητικά, τὰ ὅποια μετέπειτα Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀνέκρωσε. Τῆς τὰ συγγράμματα ἐξεδόθησαν ἐν Ἰγγολσαδίῳ τῷ 1603. εἰς 4.

ΗΗΗΗΠ.

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ :

Περὶ τὸ 1054.

Νικήτας ὁ Στηθάτος, ἢ Πεκτοράτος, Μοναχὸς ὑπῆρχεν ἐν τῇ Μονῇ τῶν Σπεδιτῶν, κ' μαθητὴς τῷ ἀνωτέρῳ Σιμεῶνος

Οὕτως ἦτον ἐνθερμος αὐτίδικος τῆς Λατίνων καὶ Ἀρμενίων, καὶ τῆς ὁποῖων καὶ συνέγραψε τὸ περὶ Ἀζύμων Βιβλίον, καὶ ἕτερα ἄλλα, πρὸ ὁποῖα δεῖ προτροπῆς τῆς Πρέσβευς τῆς Πάπας Χυμβέρτε τῷ πυρὶ παρεδόθησαν. Τὰ σωζόμενα ἀπὸ τῆτον εἰσὶ τὰ ἐπόμενα. Στίχοι τινὲς Γαμβικοὶ πρὸς Σιμεῶνα τὸν διδάσκαλον τε, οἵ τινες ἐξεδόθησαν ἐν τῇ τῆς Ἀλματίε Διατριβῇ σελ. 168. Σώζεται Λατινιστὶ καὶ ὁ Λίβελος καὶ Λατίνων ἐν ταῖς τῆς Κανισίε, τόμῳ γ. σελ. 308.

ΗΗΗΗΠΙΙ.

Κ Ε Δ Ρ Η Ν Ο Σ.

Περὶ τὸ 1057.

Γεώργιος ὁ Κεδρινός ἦτον Μοναχός, περὶ τῆ ὁποῖου ἐδεμίαν ἄλλω εἶδησιν ἔχομεν. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς 1057: τὸ ὁποῖον εἶναι μία συλλογὴ ἐκ δεφόρων ἄλλων συγγραφέων, καὶ μάλιστα τὴν ἰσατέραν Ἱστορίαν τὴν ἔλαβον ὁλόκληρον ἀπὸ Ἰωάννου τὸν Σκυλίτζην. Τὸ ὕφος τῆς εἶναι ἀχρεῖστατον, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἀποδεικνύει τὴν ὀλίγην γνῶσιν τῆς Παλαιᾶς Ἱστορίας, καὶ τῆς κριτικῆς τῆς διωάμεως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίος Κεδρινός Χρονικὸν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Σουλτανοῦ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1566. εἰς φύλ.

Ἐτι ἐξεδόθη μετ' ἧς τῆς Σκυλίτζην ἐν Παρισίοις τῷ 1647. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντινῆς.

ΗΗΗΗΠΙΙΙ.

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ,

Περί τὸ 1070.

Νικήτας ὁ Σερρώνειος, Διάκονος ἦτο κατ' ἀρχὰς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ταῦτα δὲ ἐχημάτισε καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας. Οὗτος φαίνεται ὅτι κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, διότι εἰς τινὰ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν ὀνομάζεται Φιλόσοφος. Περί τὸ 1070. ὅποτε καὶ ἀλληλογραφίαν εἶχε μὲν τὸν Ἐπίσκοπον Θεοφάνην, περὶ τῶν ὁποῖα ἐπαμειβόμενος ρηθῆσεται, κατεγίνετο εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς θείας Γραφῆς καὶ τὴν μέθοδον τῶν τότε καιρῶν, ὅ ἐστι σιναῶν ἁεφόρων ρήσεις ἀπὸ τῶν παλαιότερας, καὶ συρράπων αὐτῶν, διό καὶ ἡ τοιαύτη συλλογὴ σειρά ἐπονομάζεται. Ἐκ τῶν πλείων λοιπὸν ἀρίθμηται ἐν ἀντιγράφοις ἐν πλῆθος, εἰς τὸν Νικήταν ἀποδίδονται· διὰ τῶν τύπων δὲ ἐξεδόθησαν τὰ ἀκόλουθα. α'. Σειρὰ εἰς τὸν Γ' αὐθ. β'. εἰς τὸν Ματθαῖον, γ'. εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν. δ'. ὑπόμνημα εἰς τὰς Λόγους Γρηγορίου τῶν Θεολόγων καὶ εἰς τὰ Τετράστιχα αὐτῶν. ε'. Ἀπόκρίσις κανονικὴ πρὸς τινὰ Ἐπίσκοπον Κωνσταντινον, καὶ ς'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀρμενίους περὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, ἣτις καὶ ἰσχυρῶς ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν.

Ἐ κ δ ὁ σ ε ι ς.

Σειρὰ εἰς τὸν Γ' αὐθ. ἐξεδόθη ἐν Λονδίῳ τῷ 1637. εἰς φύλ.

Σειρὰ εἰς Ματθαῖον ἐξεδόθη τῷ 1647.

Σειρὰ εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν, ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ 1738. εἰς ὄγδον.

Ἐπιστολή πρὸς Ἐπίσκοπον Κωνσταντινον ἔξεδόθη ἐν τῷ
τῷ Δευνκλαβίε Jure Graeco Τόμῳ α. σελ. 310.

Ἐπιστολή πρὸς Ἀρμενίαν ἔξεδόθη ἐν τῇ τῷ Ἀλλατίου
Graecia Orthodox. Τόμῳ α. σελ. 663.

ΗΗΗΗΠΙΙΙΙ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ.

Περὶ τῶ 1801.

Ἰωάννης ὁ Σκυλίτζης ἐν τῆς Θράκης, ἀξιοματικὸς ἐσάθη
εἰς τὴν Βασιλικὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ παρῶ-
τον ἦτον Πρωτοβησιλέως, μὲν ταῦτα δὲ μέγας Δρεγγάριος,
ἢ Κεροπαλάτης. Οὗτος συνέγραψε συνοπτικῶς Ἱστορίαν ἀ-
πὸ τῷ 801, μέχρι τῷ 1057. ἔτος, ὅ ἐστιν ἀπὸ τὸν θάνα-
τον τῷ Νικηφόρῳ, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας Ἰσαα-
κίῳ τῷ Κομνηνῷ, τῶ ὁποίῳ παύτῳ παύτῳ συνόψιν ἔ-
λαβε Γεώργιος ὁ Κεδρλώος. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Σκυλίτζης
ἔπιδιορθώσας ἢ ἐπαυξήσας τῶ Ἱστορίαν αὐτῆ μέχρι Ἀ-
λέξιῳ τῷ Κομνηνῷ, συνέγραψεν ἔτι καὶ τινα ἄλλα πρὸς
τὸν αὐτὸν Ἀλέξιον τὸν Κομνηνόν.

Ἐ κ δ ὁ σ ε ι ς.

Ἰωάννης Σκυλίτζης Κεροπαλάτης Ἱστορία Χρονικὴ ἔξεδόθη
ἐν Παρισίοις τῷ 1647. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυ-
ζαντιδος. ὁμοίως μὲν ταῦτα ἢ ἐν Βενετία.

 ΜΗΗΗΔ.

Ι Ω Α Ν Ν Η Σ,

Πρὸ τῆ 1100.

Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος ἔκαμε μίαν Ἐπιτομὴν εἰς τὴν Ἰσορείαν Δίανος τῆ Κασίας. Πολλοὶ θέλουσιν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς μας νὰ ἐσάθῃ καὶ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ὄχι ὀρθῶς, διότι ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ, ὅτι ἦτον ἀνεψιὸς ἔξ ἀδελφῶ τῆ Πατριάρχου Ξιφιλίνου. Ἐκ τῆς ρηθείσης ὀπιτομῆς σώζονται μόνον τὰ ἀπὸ τῆς λέξ. μέχρι τῆς ὕ. βιβλίων. Ἐν αὐτοῖς ἔδειξεν ὁ Ξιφιλῖνος μεγάλῃ ἀμέλειαν εἰς τὴν Χρονολογίαν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Δίανος μεγάλῃ φροντίδα εἶχεν. Ἐπίστε πειρατίζει τὰς ἀρχὰς τῆ Δίανος, καὶ θέλει νὰ ὀπιδιορθώσῃ τὴν συγγραφήν, ὡ καθ' ἑαυτὸν ἀδιόρθωτος.

Ἐ κ δ ὁ σ ε ι ς.

Ἰωάννης Ξιφιλῖνος Ἐπιτομὴ τῆς Δίανος τῆ Νικαέως Ρωμαϊκῆς Ἰσορείας ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Ἀσπείᾳ τῷ 1551. εἰς 4. ἔξεδόθη ἔτι καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ρωμαϊκῶν μικρῶν Ἰσορικῶν ὑπὸ Φριδερίκου Σουλβεργίου τῷ 1590. ἐν Φραγγοφόρτῳ. Ἐτι ἐν Ἀμβέργῳ μετ' τῆς τῆ Δίανος τῷ 1752. ἐν δυοῖς τόμοις εἰς φύλ.

ΗΗΗΗΔΙ.

Μ Ι Χ Α Η Δ.

Περὶ τὸ 1105.

Μιχαὴλ ὁ Ψελλός, ἢ Μιχαὴλ Κωνσταντῖνος Ψελλός μᾶς εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Παιδείας, ὡς ἀνὴρ τις γεννημένος ἢ διατριψόμενος ὑπὸ τῆς φύσει δὲ νὰ ἐπισηρεύῃ τῷ ἁπλοῦς τὸν κρημνισμόν φθάσασαν παιδείαν μεταξὺ εἰς τὰς Ἑλλάδας. Κατήγετο λοιπὸν ἕως ὁδοῦτερος Ἀτλας εἰς ἐπισήμην γένεσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατὰ τῷ μαρτυροῦν τε, ὅχι ἐκ πλεονεξίας. Ἐπιτιμὸς ὑπὸ τὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας τε μὲ μίαν ἰδιαίτεραν ἐπιθυμίαν ἁπλοῦς τὰς μαθήσεις, ἐμβύηκεν εἰς τὸ γάδιον τῆς ἀσθεῖας, παρατηρήσας δὲ τὸτο κάθε ἄλλω ἐπιθυμίαν καὶ ἡδονῶν. Μετ' ὀλίγου χρόνου καταλιπὼν καὶ πατρίδα καὶ συγγενεῖς ἀπύλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ ἐσπεύδατο μὲ ἐπιμέλειαν κάθε εἶδος μαθήσεως, ὡς καὶ ἐφθασεν εἰς μεγάλῃ φήμῃ, τῆς ἀσθεῖας εὐεκα, τῷ ὁποίῳ δὲ ἀπέκτησε τὸσον μὲ τὰς ἀδελφεοὺς διδασκαλίας τῶν διδασκάλων τε, ὅσον μὲ τὰς ἰδίους τε κόπας καὶ μὲ τῷ φυσικῷ δόξῃαν τε. Ἀναχωρήσας δὲ ἐκεῖθεν ἐπανῆλθον εἰς τῷ πατρίδα τε, ὅπου καὶ ἀνεδέχθη τῷ Καθέδραν τῆς Φιλοσοφίας. Τὸτο ἐγένετο ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντῖνος τῷ Μονομάχῃ. Ἐκτοτε λοιπὸν ἔζη ὁ Ψελλός μὲ μεγάλῃ ὑπόληψιν, ὡς ἐφθασε καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ὁποῦτε καὶ ἁπλοῦς τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἐζήτει νὰ ἀνάβῃ πάλιν τὸν ἐσβεσμένον ζῶπυρον τῆς μαθήσεως, διδάσκων μὲ μεγάλῃ ζῆλον τῷ Ρητορικῷ καὶ Φιλοσοφίᾳ, καὶ μάλιστα τῷ Διαλεκτικῷ, καὶ ἔχων μὲν μεγάλῃ ἀειδμόν ἀκροατῶν. Ἐζήτει ἔτι νὰ ἐνώσῃ τῷ Φιλοσοφίᾳ τε μὲ τῷ Χαλδαϊκῷ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῷ Ἀ-

λεξανδρινῶ, καταγινόμενος ἔτι καὶ εἰς τὴν Γαλιλιῶν.
 Κωνσταντῖνος Δεκάς ὁ βασιλεὺς ἐνεπιστάθην ἔπειτα εἰς αὐ-
 τὸν τὰς δύο ἕως τὸν Ἀνδρόνικον καὶ Μιχαὴλ ἕνα τὰς
 διδάξῃ, ὁ ὁποῖος Μιχαὴλ μετέπειτα ἕνα τῆς κρυφῆς προσ-
 σίας τῆ Φελλῆ ἔλαβε καὶ τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας. Ὁ
 Φελλῆς ὅμως ὀλίγην ὑπολήψιν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τῆς δύο
 μαθητῶν διότι ὁ λαὸς τὸν ἐκατηγόρει, ὅτι τὸν μαθη-
 τῶν τὸν δὲν τὸν ἐδίδαξε Βασιλικῶς, ἀλλὰ τὸν ἀφῆσε νὰ ἀ-
 μελῇ τὰ πολιτικά. Κατὰ τῆς τῆς χρόνος ἔλθων εἰς Κων-
 σταντινούπολιν Γωάννης ὁ Ἰταλός, φερατότερον ἕνα τῆς πο-
 λυλογίας τῆ, ὡσαύτῃ ἕνα τῆς μαθήσεώς τῆ ἐκέρδησε τὴν εὐ-
 νοίαν τῆ ἀρχόντων, καὶ μέρος τῆς ὑπολήψεως τῆ Φελλῆ.
 Διὰ τῆτο δυσαρρηθεῖς ὁ Φελλῆς, καὶ μάλιστα διὰ τὴν
 ἀνοσίαν τῆ ἀρχόντων, παραιτήσας τὴν Φιλοσοφικὴν Κα-
 θέδραν εἰς τὸν Ἰταλὸν Γωάννην, ἀπῆλθεν εἰς Μοναστῆ-
 ριον. Εἰς τῆτο λοιπὸν τὸ διάστημα ὁ Φελλῆς ἔζησεν ὑπὸ
 τὴν Βασιλείαν Νικηφόρου τῆ Βοτανιάτῆ, μέχρι Ἀλεξίου τῆ
 Κομνῶν, ὅπῃ τῆ ὁποῖε ὡσαύτῃ τὸ 1105. ἔτει, ὅ ἐστι, τὸ εἰ-
 κοςὸν ἔκτον ἔτος τῆς Βασιλείας τῆ Κομνῶν, ἔγραψε τὸ
 Προσίμιον καὶ τὰς σημειώσεις εἰς τὴν Δίοπτραν Φιλίππου
 τῆ Σολιταρίου (α). Πόσον ἔπειτα ἔζησεν ὁ Φελλῆς μας, καὶ
 πότε ἀπέθανε δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν.

Συγγραμματα.

Ἀπὸ τὰ Συγγραμματα τῆ Φελλῆ σώζεται ἀκόμη οὐκ
 μεγάλος ἀριθμὸς περιεκτικὸς παντὸς εἶδος μαθήσεως.

(α) Φιλίππος ὁ Σολιταριεὺς Μοναχὸς ἦν τὸ Τάγμα, ἔῃ ἔζη εἰς τὸ
 τέλος τῆ 14. αἰῶνος. Τῆς ἢ Δίοπτρα ἐγράφη εἰς πολιτικὰς εἰς
 οἱ τινες ἀκόμη δὲν ἐξεδόθησαν διὰ τῆ τύπε, ἀλλὰ μόνον ἢ Λατι-
 νικῇ πάντων μετὰφρασις ἐξεδόθη ἐν Γγγολσατίῳ τὸ 1604. εἰς 4. καὶ
 ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῆ Πατέρων τόμῳ κα. σελ. 553. καὶ ἐν
 τῇ τῆ Φελλῆ Βιβλιοθήκῃ τόμῳ 5. σελ. 342. ἀλλὰ καὶ εἰς παντὶ
 τῶ μετὰφρασιν λείπει τὸ α. βιβλίον.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Τὴ Σοφία καὶ ὑπερτίμη Φέλλε Ἑρμινεία εἰς τὸ Ἀ-
σμα τῆς Ἀσμάτων δεξιάν πολιτικῶν πρὸς τὸν Βασι-
λέα Κόσμον Νικηφόρον τὸν Βοποιάτην, ἐξεδόθη ὑπὸ Γαβ-
νη Μεκρσίε μὲ τὴ Εὐσεβίε καὶ Πολυχρονίε ἐν Λαγδόνη
τῷ 1617. εἰς 4. καὶ τῷ 1746. ἐν ταῖς συγγραμμάσι τῆ
Μεκρσίε τόμ. Η'. σελ. 289. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθή-
κῃ τῆς Πατέρων.

--- Πρὸς Μιχαὴλ τὸν Κομνητὸν Κεφάλαια Θεολογικὰ
εἰκόνα ἐξεδόθησαν ἐν τῷ τόμῳ τῆς Ἀγάπης ἐν Γασίῳ τῷ
1698. ἐν σελ. 490.

--- Εἰς τὰς ἀγίας ἐπιτὴ Συναόδους ἐπιγράμματα ἐξεδό-
θησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1632. εἰς 8.

--- Σωφίε Νόμων δεξιάν πολιτικῶν καὶ ἰαμβικῶν
ἐξεδόθησαν ἐν τῷ Νέῳ Θησαυρῷ τῆς Νομικῶν Γερμανοῦ
Μέερμαν τόμῳ α'. σελ. 37.

--- Διδασκαλία πανόδοτη πρὸς Μιχαὴλ τὸν Δῆκον ἐ-
ξεδόθη ὑπὸ τῆ Φαβερίε ἐν τῇ αὐτῇ Εἰλ. Βιβλ. τόμῳ ε'.

--- Πραγματεία εἰς τὰς πεσάρας μαθηματικῆς διδα-
σκαλίας εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν διδλ. Μισικῶν, Γεωμετρικῶν,
καὶ Ἀστρονομίαν, ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1532. εἰς 8. καὶ
ἐν Παρισίοις τῷ 1545, εἰς 12. καὶ ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1556.
εἰς 8.

--- Εἰσαγωγή εἰς τὰς Εἰς φιλοσοφικὰς τρόπους. Σωφί-
ε τῆς πέντε φωνῶν, καὶ τῆς δέκα Κατηγοριῶν τῆς Φιλο-
σοφίας. ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1532. εἰς 8.

--- Σωφίε τῆς Ἀριστοτελικῆς Ὀργάνε. ἐξεδόθη ἐν Βι-
πεμβέργη, τῷ 1592. εἰς 8.

--- Ὑπόμνημα εἰς τὴν οὐτὴ βιβλίαν τῆς Φυσικῆς τῆς Ἀ-
ριστοτέλεος. ἐξεδόθη ἐν Βενετία τῷ 1554. εἰς φύλ.

--- Εξήγησις Χαλδαϊκῶν τινῶν Χρισμῶν. Ζήτ. τὸ Ἀρ-
θρον Ζωροάστρης, Τόμ. Α'. σελ. 101.

--- Περὶ λατρείας δαιμόνων Διάλογος. ἐν Βενετία τῷ
1615, εἰς 8. καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῆς Πατέρων
Τόμ. 18. σελ. 589. καὶ ἐν Κολονία τῷ, 1688. εἰς 12.

--- Γνώμαι ἁφ' ὀρων ἐξ ἑ ψυχῆς. ἔξεδ. ἐν τῇ τῷ Ω' εὐγενῆς Φιλοκαλίᾳ, ἐν Παρισίοις, τῷ 1624.

--- Ἰαμβοὶ εἰς Ἀρετὰς καὶ Κακίας. Ἀναγωγὴ εἰς Ταύταλον. Ἀλληγορία τῆς Σφιγκός, Ἀναγωγὴ εἰς Κίρκω, ἔξεδόθ. ἐν Ρώμῃ, εἰς 8. Ἐτι δὲ καὶ μὴ τῆς τῷ Η' ραυλείδου Ἀλληγοριῶν ἐν Βασιλ. τῷ 1544. εἰς 8.

--- Περὶ τῆς τῆς λίδων ἀρετῆς, ἐν Ὀλοσίᾳ. τῷ 1615. εἰς 8. καὶ ἐν Λαγδόνῳ τῷ, 1745, εἰς 8.

--- Περὶ Δικαίων βιβλία, Β'. ἐν Βασιλείᾳ, τῷ 1529, εἰς 8.

--- Μονωδία εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἀγίας Σοφίας, ἐν Παρισίοις ἐν τοῖς τῷ Λ. Ἀλλατὶς σημειώμασιν εἰς Γεώργιον τὸν Ἀκροπολίτην.

--- Κεῖσις εἰς τὰ τῷ Η' λιοδώρῳ Αἰθιοπικὰ καὶ Ἀχιλλέως Τατίᾳ, ἐν τοῖς Συμμίκτοις καὶ Παρατηρήσεσι Κριτικοῖς, ἐν τῷ Ζ'. σελ. 367.

--- Περὶ Ἀρχαιότητος τῆς Κωνσταντινουπόλεως βιβλία Δ'. ἔξεδόθ. ἐν τῷ τῷ Ἀνσέλμῳ Βανδερὶς Imperio Orientali ἐν Παρισίοις, τῷ 1711.

Σώζονται ἔτι καὶ τινὰ ἄλλα ἐν Χειρογράφοις.

Η Η Η Η Δ Ι Ι.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Σιμειὼν ὁ Μάγιστρος, Πρωτοβυσιάειος ἦν τῷ Παλατίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς βασιλείας τῷ Ἀντιόχῳ. Ἦνθε εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τῷ Δέκα, ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τῷ 1071. μέχρι τῷ 1078. πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ σφωέγραφε. Σφωάγμα κατὰ σοιχεῖον περὶ Τροφῶν δυνάμεων, τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἄλλοι τῆς πεπαιδευμένων σφωέτεμον, δι' ὃ καὶ ἀποδίδεται ἔτι καὶ εἰς τὸν Φελλόν. Τέτο ἔξεδόθ. ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1538. εἰς 8. ὑπὸ Λιλίᾳ Γρηγορίᾳ Γυράλδῳ. καὶ ἐν Ἀσπείᾳ τῷ, 1658. εἰς 8. Σώζονται τέττα καὶ τινὰ ἄλλα ἐν Ἀντιγράφοις.

ΗΗΗΗΔΙΙΙ.

Θ Ε Ο Φ Υ Λ Α Κ Τ Ο Σ .

Ε΄ΖΗ ἔτι τῷ 1107.

Θεοφύλακτος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Βεργαίας, ἦτοι τῆς Ὀχρίδας ἢ Ἀχριδόνας, νομίζεται κοινῶς ὡς Κωνσταντινουπολίτης, ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐπιστολῆς τε πρὸς τὴν Βασιλισσαν Μαρίαν· ἀλλ' ἐκ ταύτης ἡμεῖς δὲν ἀρέπει νὰ τὸν νομίσωμεν Κωνσταντινουπολίτην, ἀλλ' ὅτι διέτριψεν αὐτῆ ἰκανὸς χρόνος. Ἡ καθ' αὐτὸ πατεῖς τε ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἢ Εὐρείπος, καθὼς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ εἰς μίαν ἄλλω τε ἐπιστολῷ· ὅς τις μικρὸς ἔτι ὢν ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδιδάχθη τὰς τῆ τότε καιρῶ μαθήσεις. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχημάτισε καὶ διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ διδάσκαλος τῆς Ρητορικῆς. Ἡ πολυμαθεία τε τὴν ἀπεκατέστησε καὶ διδάσκαλον τῆ Βασιλέως Μιχαὴλ Δέκα, καὶ Μαρίας καὶ Κωνσταντίνου τῶν Πειγνίπων αὐτῆ. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχημάτισε καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀχριδόνας, Βηκί πάσης ἑλλαδείας· ὧρ' δὲ τῆ θανάτου αὐτῆ εὐθείαν βεβαίαν εἶδησιν ἔχομεν.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Τὰ Συγγράμματα τῆ Θεοφύλακτου συνίστανται τὸ περισσότερον ἄπὸ Ἑρμηνείας εἰς τὴν θείαν Γραφὴν, ἐρανισμένα εἶναι ἄπὸ πολλῶν Πατέρων, καὶ μάλιστα τὰ περισσότερα ἄπὸ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, καὶ ὅποια εἰσὶ τὰ ἀκόλουθα.

- Α'. Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια.
- Β'. Εἰς τὰς Ἐπιστολάς τῆ Ἀποστόλου Παύλου.
- Γ'. Εἰς τὰς Πράξεις τῆ Ἀποστόλου.
- Δ'. Εἰς τὰς καθολικὰς Ἐπιστολάς τῆ Πέτρου.

- Ε'. Λόγοι τινές , ἢ ἐγκώμια .
 ς'. Ἑρμηνεία εἰς τὰς δάδευα ἐλάσσονας Προφήτας .
 Ζ'. Ἐπιστολαί .
 Η'. Ομιλίαι εἰς τὰ ἕνδεκα Ἑωθινὰ , ἢ ἄλλα τινά .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θεοφυλάκις Ἐπίσκοπος Βαλγαρίας τὰ σωζόμενα ἅπαντα ἔξεδόθησαν ἐν Βενετία ἐν τρισὶ τμήσις Ἑλληνο-λατινισί . ὁ μὲν Α' τῷ 1754 . ὁ δὲ Β' τῷ 1755 . ὁ δὲ Γ' τῷ 1758 . ὑπὸ Βονιφατίου Φινέτι .

Η Η Η Η Δ Ι Ι Ι .

Α Ν Τ Ω Ν Ι Ο Σ .

Πρὸ τῆς Ι Ι Ι Ι .

Ο Ἀντώνιος ἅγιος Μοναχὸς ἦν τὸ χῆμα , ἔ τὸ ἐπίθετον Μέλισσα , τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἄπο ἐν βιβλίον Μέλισσα καλέμενον . Περὶ τῆς ἐδὲν ἄλλο βέβαιον ἐξέδρομὸν πᾶσι ὅτι συνερράφθη τῆτο ἄπο τὰ ἀξιολογώτερα ρητὰ τῶν Ἱερῶν Βίβλων εἰς ἐν τεύχος , καθὼς σιωάζει ἡ Μέλισσα τὸ γλυκὺ μέλι ἄπο τὰ ἀῖθη τῆ ἀγρῆ .

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μέλισσα , ἦτοι συλλογὴ ἑξαφόρων Θεολογικῶν Κεφαλαίων ὑπὸ Ἀντωνίου καὶ Μαξίμου τῶν Μοναχῶν , ἐξεδόθη ἐν Τιγρείῳ τῷ 1546 . εἰς φύλλον . ἔτι δὲ καὶ ἐν Βενετία .

ΗΗΗΗΔΠ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ.

Μετὰ τὸ 1118.

Εὐθύμιος ὁ Ζιγαβινὸς, ἢ Ζιγαδινὸς Μοναχὸς ἦν τῆς Μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Περιβλέπτου ἐπονομαζομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅστις διὰ τῆς πολυμαθείας τῆς περιφιμῶς ἐγκύριετο, καὶ γνωστὸς εἰς τὴν βασιλίαν Ἀντωνίου Κομνηνῶν. Ἀλέξιος δὲ ὁ Κομνηνὸς ἐτίμα αὐτὸν μεγαλῶς, ὅς τις διὰ προσαγωγῆς τῆς σωτέρας ἐκ τῶν Ἀγίων Πατέρων τὸ ἐπιγραφόμενον βιβλίον Πανοπλία Δογματικῆ, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἐκ 28. Κεφάλαια. Συνέγραψε δὲ καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα εἰσὶν εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Ε' κ δ ὅ σ ε ι ς.

Πανοπλία Δογματικῆ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνῆ περιέχουσα ἐν σωφεί τὰ τῶν μακαρίων καὶ θεοφόρων Πατρῶν συγγραφεύτων, εἰς τάξιν δὲ καὶ ἀρμονίαν τεθεωρητά ὑπὸ Εὐθυμίου Μοναχοῦ τοῦ Ζιγαδινῆ, ἐξεδόθησαν ἐν Τεργοβύσῳ τῆς Οὐγγροβλαχίας τῷ 1710.

 ΗΗΗΗΔΠΙ.

Ζ Ω Ν Α Ρ Α Σ.

Μετὰ τὸ 1118.

Ἰωάννης ὁ Ζωναρᾶς ἦτον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπόγονός
 ἐκείνου τῆ Ζωναρᾶ, ὃς τις ἐχρημάτισεν αὐλικὸς Κωνσταντι-
 νου τῆ Πορφυρογεννήτου. Οὗτος δὲ ἐχρημάτισε μέγας Δρεγ-
 γάειος Ἀλεξίῳ τῆ Κομνῆνῶν. Ἡ δυσυχία τῆς οἰκίας τῆς,
 ὁ χωρισμὸς τῆς γυναικὸς τῆς, ὁ θάνατος τῶν τέκνων τῆς, πα-
 ρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῆ τὸν κόσμον, καὶ νὰ δεχθῆ τὸν
 μοναχικὸν βίον, ὅθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆ Ἀθω-
 νος, ὅπου καὶ ἀπέθανον ἐπὶν ὀγδοήκοντα ἐνέα.

Συγγράμματα.

Ταῦ ἀξιολογώτερα τάδε Συγγράμματα εἰσι.

Α'. Χρονικόν, τὸ ὁποῖον συνίσταται ὑπὸ δεκάοκτὴ Βιβλίᾳ,
 ἀρχόμενον ὑπὸ κτίσεως Κόσμου, μέχρι τῆ 1118. Τὸ Σύγ-
 γραμμα τῆτο διαιρεῖται εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ πρῶτον ἐκ-
 θέτει τὴν Ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, καὶ τὴν τῆ Ἰω-
 σήπτος· μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, καὶ
 τὴν τῆς Δημοκρατίας τῆς Ῥωμαίων. Εἰς τὸ δεύτερον ἐκθέ-
 τει ἐκείνῃ τῆς Καيسάρων, τὴν ὁποῖαν σχεδὸν ἔλαβον ὀλο-
 κληρον ὑπὸ Δίωνα τὸν Κάσιον, ἐκ τῆς ὁποίας δυνάμνται νὰ
 ἀναπληρωθῶσι τὰ ἐλλείποντα τῆ Κασσίῃς, καθὼς τὸ ἐσο-
 χάθη καὶ ὁ Ἰταλὸς Φάλκων.

Β'. Ἑρμηνεῖα εἰς τὰς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων,
 καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων, καὶ ἄλλα τινὰ Ἑκκλησιαστικά.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γωάννε τῷ Ζωναρᾷ Χρονικὸν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βασι-
σιλέᾳ τῷ 1557. ἔτι ἐν Παρισίοις τῷ 1686. ἐν δυοῖν τό-
μοις ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, καθὼς μετέπειτα καὶ
ἐν Βενετίᾳ.

Ἐρμηνεία εἰς τὰς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ
τῶν Ἀγίων Πατέρων, ἐξεδόθη ἐν Λατινίᾳ τῷ Παρισίῳ τῷ
1618. εἰς φύλλον.

ΗΗΗΗΔΠΙΙ.

Α Ρ Ι Σ Τ Η Ν Ο Σ .

Περὶ τῷ 1130.

Ἀλέξιος Ἀριστῆνός ἦτον Νομοφύλαξ καὶ Οἰκονόμος τῆς μεγά-
λης Ἐκκλησίας ἐν Κωνσταντινπόλει. Οὗτος διὰ προσταγῆς τῆ
Βασιλέως Γωάννε τῷ Κομνηνῷ ἔκαμε μίαν σωφίν τῶν Ἰε-
ρῶν Κανόνων, ἣτις ἐξεδόθη μετὰ χολείων ἐν τῇ Πανδέκτη
τῷ Βεβεργίῳ.

ΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Ν Ι Κ Η Φ Ο Ρ Ο Σ .

Ἀπέθανε τῷ 1137.

Νικηφόρος ὁ Βρυέννιος ἦτον ἐκ τῆς Πόλεως Ὀρесьιάδος τῆς
ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ αὐτοῦ τῷ ἐπέτρη Νικηφόρος, τῷ τυφλω-
θέντος. Οὗτος διὰ τὰς μεγάλας πράξεις καὶ ἐτιμᾶτε μεγά-

λας ὑπὸ τῆ Βασιλείας Ἀλεξίου τῆ Κομνηνῆ, καὶ τῆς Βασι-
 λίσσης Ἀννης, οἱ τινες δὲ τὰς πολεμικάς τε ἀνδραγαθίας
 τὸν ἀνόμασαν Ὑπερσέβασον. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων μεγάλων
 κατορθωμάτων τε, ἐσάθη καὶ Συγγραφεὺς περίφημος. Παρα-
 κληθεὶς ὑπὸ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς Εἰρήνης τῆς Βασιλίσσης,
 συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, καὶ ἰδίως τῆ Βασιλείας
 Ἀλεξίου, τῆ ὁποίας καὶ Ὑλιν Ἱστορίας ἀνόμασεν. Ὁ θά-
 νατος ὅμως τὸν ἐμπόδισε καὶ δὲν συνέγραψε περὶ αὐτὸν
 πρὸς τὰς πέντε βιβλία, τὰ ὅποια ἀρχονται ἀπὸ Ἰσαὰκ τὸν
 Κομνηνὸν, μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Βασιλείας τῆ πενθερᾶς
 αὐτῆς Ἀλεξίου, ὅ ἐστιν ἀπὸ τῆ 1057. ἕως τῆ 1081.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς

Νικηφόρος τῆ Βρυσηνίης Χρονικὸν ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ
 1661. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

Η Η Η Η Δ Π Ι Ι Ι.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Περὶ τῷ 1140.

Σιμεῶν ὁ Μεταφραστὴς, Μάγιστρος καὶ Λογοθέτης ἐχρημά-
 τισεν ἐν τῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Αὐλῇ, τῆ ὁποίας ἄλ-
 λως ἡ Ἱστορία εἶναι πολλὰ συγκεχυμένη, ἐπειδὴ τινὲς μὲν
 θέλουσιν αὐτὸν ἀξιωματικὸν τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς, τινὲς
 δὲ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, ὅπερ καὶ πιθανώτερον· ἀλλ' ἐκ τῆς
 γεννάται πάλιν καὶ ἄλλη τις ὑποεῖα, διότι δύο Σιμεῶνες
 ἐσάθησαν, ὁ μὲν περὶ τὸν δέκατον αἰῶνα, ὁ δὲ περὶ τὸν
 δωδέκατον. Τίς λοιπὸν ἐκ τῶν δύο τῶν εἶναι ὁ Συγγρα-
 φεὺς μας; ἀπορῶμεν. Τῆτο μόνον ἐξέδρομεν ὅτι ὁποῖα
 Σιμεῶνα ἔχομεν τῶν συλλογῶν τῶν βίων τῶν Ἁγίων ὅλου
 τῆ χρέου, ἧτις δὲν εἶναι ὅλη ἐκδεδομένη δὲ τῆ τύπε, ἀλλ'

λά μόνον ἑκατὸν τελέκοντα. Ἐκτὸς ταύτης τῆς συλλογῆς ἔχομεν ἔτι ὑπὸ αὐτὸν Κ Δ'. Λόγος ἠθικῆς, συναγμένους ὑπὸ τῶ συγγράμματι τῶ ἀγίῳ Βασιλεῖς, μίαν ὀπισθομὴν Κανόνων, ἕν ἡσυχιακὸν ἐκ ἑσφορῶν Ἰσοεικῶν, ἑπτὰ Ἐπιστολάς, καί τινας ἄλλας δύο Λόγους, καὶ Δ'. Τμῆς.

Ἐξοδοίσις.

Τὰ τῶ Σιμεῶνος Συγγράμματα δὲν ἐξεδόθησαν ἀκόμη εἰς ἕν σῶμα, ἀλλὰ ξεχωριστὰ εἰς ἑσφορὰς πόλεις, καὶ ἐν ἑσφορῶν συλλογαῖς, δι' ὅ καὶ δὲν σημειῶμεν ἑδεμίαν ἔκδοσιν τέτων διὰ τὸ σῶτομον. Τὰ ἠθικὰ μόνον ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις τῷ 1558. εἰς 8.

ΗΗΗΗΔΔ.

Ν Ε Ι Λ Ο Σ.

Περὶ τὸ 1143.

Νεῖλος ὁ τῶ ἐπωνυμίαν ἔχων Δοξαπατρῆς, ἦτον κατ' ἀρχὰς Ἀρχιμανδελίτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, μετέπειτα δὲ ἐχρημάτισε καὶ Νοτάριος τῶ Πατριαρχεῖς καὶ Πρωτοπρόεδρος τῶν Συγγέλων, καὶ ἐν ταύτῳ ἦτον Νομοφύλαξ τῶ βασιλικῶ ἑθρόνῃ. Ἡ πατεῖς τέττε δὲν μᾶς εἶναι γνωστὴ, ἀλλ' ἐκ τῶν συγγραμμάτων τε φαίνεται ὅτι ἔζησεν ἀρκετὸν καιρὸν καὶ εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Σικελίας, καὶ ὁ ἐκεῖ βασιλευσάν Ρογέλιος ἐζήτησεν ὑπὸ αὐτὸν τὰς εἰδήσεις περὶ τῶ πέντε Πατριαρχῶν· ὁ δὲ Νεῖλος ἔβη νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ζήτημα τῶ βασιλέως τέττε σπέγραφε τὸ Σύνταγμα περὶ τῶν πέντε Πατριαρχικῶν ἑθρόνων, περὶ τὸ, 1143. ἐν ᾧ παραματῶεται περὶ τῆς ἀρχαιότητος, συστάσεως, καὶ τάξεως αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐξηρητημένων μητροπολιτῶν, ἀρχιεπισκόπων, καὶ ὀπισκόπων, κ. τ. τ. πε-

εἰ τοῦ ὁποῖα ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησίαι δὲν ἔμεινον δ' χα-
εισημένη .

Ἐ κ δ ὄ σ ε ι ς .

Νείλου Δοξαπατρῆ Σιώταγμα ἐξ ἡ' Πατριαρχι-
κῶν Ὁρόνων, ἐξεδόθη Ἑλληνο-Λατινισὶ ὑπὸ Στεφάνου λε-
Μούνη ἐν τῷ αὐτῷ Variis Sacris, τόμ. Α'. σελ. 211.

Η Η Η Η Δ Δ Ι .

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ :

Ε' ζ η ἀκόμη τῷ 1143.

Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἔζη ἐν Κωνσταντινπόλει, ἡ δὲ
ἐξ ὀπισθίου γενεᾶς, καὶ ὡς ἐκ πῶν συγγραμμάτων τε γίνε-
ται δῆλον, ἡ μήτηρ αὐτῆ ἀδελφὴ ἦν Ἐπισκόπου τινός. Τὰ
Συγγράμματά τε μᾶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐγ-
κρατῆς ἡ ἀφ' ὁρίων γλωσσῶν, Ῥήτωρ καὶ Θεολόγος, ἐκ πῶν
ὁποῖων τὰ περὶ αὐτῶν δέξονται εἰσέτι ἀνεύδοτα ἐξ τῆ
τύπῃ. Εἰς τὴν Ποιητικὴν ὁμῶς ἐσάθη ὀλίγον δ' τυχεῖς,
καὶ ἐξ τῆτο, ὡς οἶμαι, ἔλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμον, Πτωχός,
μὴ ὅλον ὅτι, καθὼς φαίνεται, ἔζησεν εἰς τὸν μοναχικὸν
βίον. Ἐκ τίνος τῶν Συγγραμμάτων τε φαίνεται ὅτι οὗτος
ἐσύχναζεν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῆς Κωνσταντινπόλεως,
καὶ ὅτι ἦτον διδάσκαλος εἰς αὐτό. Πρὸς τοῖς ἄλλοις συ-
νέγραψεν ἕτος καὶ μίαν Μοναδίαν πρὸς τὸν Πορφυρογέννη-
τον καὶ Σεβαστοκράτορα Κύριον Ἀνδρόνικον τὸ Κομνηνόν.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις.

Ἐκ πῶν Συγγραμμάτων αὐτῆ ἐφάνησαν διὰ τῆ τύπῃ τὰ
ἐπόμενα .

Κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου, ἐπιγράμματι εἰς τὴν Κτίσιν τῶ Κόσμου, καὶ εἰς ἄλλας δεφόρας ὑποθέσεις τῆς θείας Γραφῆς, ἐξεδόθη ἐν Βασιλείᾳ τῷ 1536. εἰς 8.

--- Φιλία ἐξέριτος. ἐξεδόθη μετὰ τῶν τῶ Σποβαίῃ, καὶ ἐν τοῖς τῶ Μαιτταίρῃ Συμμίτοις, καὶ ἰδίως ἐν Παρισίοις τῷ 1549. εἰς 4.

--- Ροδαῦθης καὶ Δοσμηλέας Ἑρωτικῶν βιβλ. Θ'. ἐξεδόθησαν Ἑλληνο-Λατινισί ἐν Παρισίοις τῷ 1625. εἰς 8.

--- Ἰπόμνημα περὶ Σοφίας, ἐξεδόθη ὑπὸ τῶ Μορέλλῃ τῷ 1608. εἰς 8. ἐν Λατινίᾳ.

--- Ἐπιστολαὶ ΙΔ'. καὶ ἔτι, Τρεῖς, ἐξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ ἐν τοῖς Συμμίτοις τῶν Ἰησοῦτων, τῷ 1754.

Η Η Η Η Δ Δ Ι Ι.

Α Ν Ν Α.

Ἐγνή. τῷ 1083. Ἐζή ἀκόμη τῷ 1148.

Ἄννα ἡ Κομνηνή, θυγάτηρ ἦν Ἀλεξίῃ τῶ Κομνηνῶ, καὶ Εἰρήνῃ τῶ βασιλέω τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐγνήθη τῷ 1083. ἔπει μετὰ Χρυσόν. Ὁ πατήρ αὐτῆς ἔδωκε μεγάλῃ προσοχίῃ εἰς αὐτὴν εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ βασιλικῶς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἀσθεδίῃ τῶ μαθημάτων, ἕσα δὲ καὶ αὐτὴ φύσεως ἐπιπιδείας, ἔλαμψε μεγάλας προσόδους εἰς τὰ μαθήματα, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ρητορικῶν καὶ Φιλοσοφίαν· ἀλλ' ὅσον μὲν αὐτὴ πρότερον ἔθαυμάζετο διὰ τὸ φυσικὸν ἐξωπερικὸν κάλλος, καὶ διὰ τὴν ἐπιπιδείωσιν τῶ νοός τῆς πρὸς τὰς μαθήσεις τῆς, τόσον περισσότερον ἔγινε μετὰ ταῦτα μισήσῃ διὰ τὴν δολιότητάς τῆς, καὶ τὴν ἐναντίαν τῆς φύσεως ἀπαιθροπλίαν πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς Ἰωάννην τὸν Κομνηνόν, τῆς ὁποίας ἡ κακία μαρτυρεῖται διὰ παντὸς ὑπὸ τῆς ἰσορείας, ὡς μιᾶς δούτερας Σεμιράμιδος καὶ τῶ ἀδελφῆς.

Σ υ γ γ ρ α μ μ α τ α.

Περὶ τὸ 1148. ἔτι ἐπλείωσεν αὐτὴ τὸ Σύγγραμμα αὐτῆς τὸ ὀπιγραφομένον Ἀλεξιάς, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα τῶν πατρῶν αὐτῆς Ἀλεξίᾳ τῷ Κομνηνῷ, τῆς ὁποίας ἡ Ἱστορία εἶναι πάντῃ ἀσύμφωνος μετ' ἐκείνῃ τῶν συγχρόνων τῆς Ἱστορικῶν. Ταῦτο συνίσταται ὑπὸ ΙΒ'. Βιβλία.

Ἐ κ θ ὅ σ ε ι ς.

Ἀγγελος Κομνηνῆς, Ἀλεξιάς, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Δυβέρῳ τῷ 1610. εἰς 4. Ἔτι δὲ καὶ ἐν Παρισίοις τῷ 1651. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντινῆς, καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729.

Η Η Η Η Δ Δ Ι Ι Ι.

Σ Ο Υ Ι Δ Α Σ.

Περὶ τὸ 1150.

Σείδας ὁ συγγραφεὺς τῆς Λεξικῆς, εἶναι τόσον ὀλίγον γνωστὸς ὥστε ἀμφιβάλλεται ἡ ὑπαρξίς τε. Τινὲς θέλουσιν ὅτι ἐσάθη παρὰ τῷ Στράβωνος, ἄλλοι δὲ ὅτι ἠκμαζε παρὰ τὸν Ι'. ΙΒ'. καὶ ΙΔ'. αἰῶνα, καὶ ἄλλοι ἄλλως, ὥστε καὶ αὐτὰι αἱ γνώμαι πάλιν δὲν μένουν ἀπὸ ἀμφιβολίας, εἰς τὸ νὰ πισθώσωμεν ὅτι τὸ τοιοῦτον Λεξικὸν δὲν συνεπέθη ὑπὸ κυρίως τινος Σείδα, ἀλλ' ὑπὸ διαφορῶν καλῶν, καθὼς γίνεται δῆλον καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν τῶν ἐκδόσεων. Ἐγὼ λοιπὸν κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ουδίνων τάσω αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ΙΒ'. αἰῶνος, ἐπειδὴ καὶ ἀναφέρει ὁ Σείδας ῥήσεις τινὰς Μιχαὴλ τῷ Φελλῷ, καὶ Σιμεῶνος τῷ Μεταφραστῆ, καὶ ἐξ ἐναντίας πάλιν ἀναφέρεται αὐτὸς ὑπὸ τὸν Εὐστάθιον Θεσσαλονίκης, ὅστις

ἔστι περὶ τὸ τέλος τῆς αἰῶνος. Τὸ Λεξικὸν τῆς ἐκείνης ἐρανισμοῦ ἀπὸ ἁφ' ἑαυτῶν Συγγραφεῖς, ἀλλ' ὅχι μὲν μεγάλῳ προσοχῇ καὶ ἀκρίβειαν, ὥστε καὶ ἡ τάξις τε εἶναι ἀτακτος, καὶ συχνάκις ἁφ' ἑαυτῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἰσοθέσεις συγχεύονται μεταξὺ των, ἀγλαὰ καὶ πολλοί, θέλοντες καὶ ὑπερασπιδῶσι τὴν κυρίως συγγραφήν τῆς τῆς λέξεως, λέγουσιν, ὅτι αὕτη ἡ ἀταξία προήλθεν ἀπ' ἐκείνας, οἱ τινες ἀπέκτισαν τὸ βιβλίον τῆτο, καὶ θέλοντες καὶ τὸ ἐπαυξήσωσι, τὸ ἔφερον εἰς ταύτην τὴν ἀταξίαν, καὶ σύγχυσιν. Τὸ Λεξικὸν τῆτο περιέχει κυρίως βίαις τινῶν ἐνδόξων αἰδῶν, Παροιμίας τινάς, καὶ ἑρμηνείας τινῶν λέξεων καὶ ἰδιωτισμῶν.

Ε' κ θ ὁ σ ε ι ς .

Σουίδα. Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τῷ 1498. Ἐλληνιστὶ ἐν Μεδιολαίῳ, εἰς φύλ. ἐν ᾧ καίτις Διάλογος μετὰ τοῦ Βιβλιοπώλῃ καὶ τῆ ἀγοραστῆ. Αὕτη ἡ ἐκδοσις εἰς μερικὰς ρήσεις εἶναι ὀρθότερα, ὡσαύτ' ἡ ἀκόλουθος.

--- Ἐξεδόθη τὸ δεύτερον Ἐλληνο-Λατινιστὶ ἐν δυοῖς τόμοις εἰς φύλ. ὑπὸ τῆ Λίμνις Πόρτε ἐν Κολλωνία τῷ 1619.

Σουίδα Λεξικὸν, Ἐλληνο-Λατινιστὶ, ἐξεδόθη ὑπὸ Λεδώφου τῆ Κεσερὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ 1705. ἐν τρισὶ τόμοις εἰς φύλ. Τύποις Ἀκαδημαϊκοῖς. Ὁ Κεσερὶς ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει ἔλαβε μεγάλας ἐλέγχους ὑπὸ τῆς Κετιῶν, μ' ὅλον τῆτο εἶναι ἡ ὀρθότερα καὶ ἡ ἀρίστη. (α)

(α) Ὅρα τὰς κατὰ τὴν Κεσερὶς ἐλέγχους καὶ τὰς φιλονεικίας ἐν τῇ τῆ Φαβερκίη Βιβλιοθήκῃ Τόμ. Θ'. σελ. 646.

 ΗΗΗΗΔΔΙΙΙΙ.

Τ Ζ Ε Τ Ζ Η Σ.

Εΐζη ἀκόμη τῷ ΙΙδς.

Γωαίνης ὁ Τζέτζης Γραμματικὸς περίφημος τῷ καιρῷ, ἐγενήθη ἐν Κωνσταντινπόλει. Ὁ πατήρ τε Μιχαὴλ καλέμενος ἔδωκε μεγαλῶν προσοχῶν καὶ τὸ χρέος τε διὰ τῶν ἀνατραφῶν τε, ὅστις μὴ φειδόμενος ἐξέδωκε εὖρε τῆς πλέον πεπαιδευμένους διδασκάλους, καὶ παρέδωκε τὸν υἱόν τε εἰς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος διὰ τὸ ἐπιδέξιον τε νοός τε χαρὸν τῷ δασκῶν πέμπτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τε, ἐγκρατῆς ἐγένετο ἀπάντων τῶν μαθημάτων. Ἡ πολυμαθεὶα τότε τῷ ἀνδρὶ ἐκτείνεται καὶ μέχρι τῆς Ἑβραϊκῆς, καὶ Χαλδαϊκῆς ἐξέλικε. Ὁ Συγγραφεὺς μας ἐσπέδαξε τῶν Ποιητικῶν, Ῥητορικῶν, τὴν Ἱστορίαν, Γεωμετείαν, καὶ Φιλοσοφίαν μὲ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ἀτυχῆ ἀκολυθίαν, ὥστε ἐν τοῖς συγγράμμασι τότε φαίνεται μία πολλὰ ἐκτεταμένη πολυμαθεὶα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ μία μεγάλη ματαιότης, ἀλαζονία καὶ καταφρόνσις ἐναντίον τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων. Εἰς πόσῳ δὲ ἡλικίᾳ ἐφθάσε δού μᾶς εἶναι γνωστόν. Τῷ μόνον μᾶς φανέρονει ὁ ἴδιος, ὅτι ἑκατὸν χρόνων νεώτερος ἢ τὸ Μιχαὴλ τὸν Ψελλόν.

Συγγραμματα.

Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῷ Τζέτζη πολλὰ ὀλίγα ἐξεδόθησαν ἢ τῷ τυπῷ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐξέλιπον.

Α'. Ἀθηγοεῖαι μυθολογικαί, φυσικαί, καὶ ἠθικαί. Αὐταὶ εἰσιν ἐν τεμμάχιον ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἀθηγοεῶν, πᾶς ὁποίας πρὸς τῶν Βασιλισσῶν Εἰρήνῳ ἔγραφον.

Β'. Ἰπόμνημα, ἢτοι χόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον.

Γ'. Ἰπόμνημα, ἢτοι χόλια εἰς τὸν Λυκόφρονα.

Δ'. Χιλιάδες, ἕπι Ἰσορικῆ Βίβλος. Τῆτο εἶναι τὸ ἔξαι-
 ρετον Σύγγραμμα τῆ Τζέτζη εἰς εἴχες πολιτικὰς γεγραμ-
 μένον, τὸ ὁποῖον συνίσταται ἀπὸ ἑξακοσίας ἐξήκοντα Ἰσο-
 ρείας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἐξήκοντα ἐχάθησαν ἔτι εἰς τὸν και-
 ρὸν τῆ ἰδίας. Τῆτο τὸ Σύγγραμμα εἶναι κυρίως μία ἐξήγη-
 σις τῶν ἐπισολῶν τε (α), ἐν αἷς περιλαμβάνεται ἡ παλαιὰ Ἰ-
 σορεία, ἡ Μυθολογία, καὶ Φιλοσοφία.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Ἰωάννη Τζέτζη Ἀθηγορεῖαι Μυθολογικαί, Φυσικαί, καὶ
 Ἠθικαί ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῆ Μορελλίε ἐν Λακεδαικίᾳ τῆ Πα-
 ρισίῶν τῷ 1616. εἰς 8.

Χιλιάδες, ἕπι Ἰσορικῆ Βίβλος ἐξεδόθη ἐν Βασιλέᾳ τῷ
 1546. εἰς φύλλον.

Ε'τι δὲ καὶ ἐν τῷ σώματι τῆ Ἐκκλιῶν Ποιητῶν ἐν Γε-
 νέβρη τῷ 1614. ἐν πύμῳ β'. σελ. 274.

ΗΗΗΗΔΔΠ.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ .

Ε'ζη ἀκόμη τῷ 1192.

Θεόδωρος ὁ Βαλσαμῶν ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει,
 χρηματίσας Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, Νομοφύ-
 λαξ, καὶ Χαρτοφύλαξ. ἔπειτα δὲ προεχειρίσθη καὶ Πατριάρ-
 χης τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλ' εἰς τῆτο ἀπέτυχε, διότι κατ' ἐκεί-
 νης τῆς καιρῆς ἡ Ἀντιόχεια ἦτον ὑπὸ τῷ ἔξασίῳ τῆς Λα-
 τίνων, διὸ καὶ ἔμεινε ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡσυχάζων. Περι-

(α) Αὐταὶ αἱ ἐπισολαὶ δεῦ ἰφραίησαν ἀκόμη διὰ τῆ τύπε.

τάτε ἑδερμίαν ἀλλῶ εἶδησιν ἔχομεν, ἀλλὰ μόνον εἰδήσεις συγκεχυμένας, καὶ ὑποκειμένας εἰς διαφορὰς ἀμφιβολίας, ὡσεὶ τινὲς τῆς Κριτικῶν θέλουσιν, ὅτι ὑπῆρχον εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ Ζωναράς, ἔχων καὶ τῆτο τὸ ἐπίθετον.

Συγγράμματα καὶ Ἐκδόσεις .

Τὰ Συγγράμματα τάτε σωζόμεναι ὑπὸ Κανόνας Ἐκκλησιαστικῆς, καὶ ὑπὸ Ἑρμηνείας εἰς τὰς Κανόνας τῆς ἁγίων Συνόδων, καὶ ὅποια ἐξεδόθησαν τὸ πρῶτον ἐν Λατινίᾳ τῆς Παρισίων τῆς 1620. εἰς φύλλον, καὶ ἐν Οὔζονίᾳ τῆς 1672.

Η Η Η Η Δ Δ Π Ι .

Ε Υ Σ Τ Α Θ Ι Ο Σ .

Ε΄ζη ἀκόμη τῆς 1194.

Εὐστάθιος ὁ πολυμαθέστατος, πατερίδα εἶχε τῆς Κωνσταντινέπολις. Κατ' ἀρχὰς ἦτον Μοναχὸς ἐν τῇ Μονῇ τῆς ἁγίας Φλώρας· μετὰ ταῦτα δὲ ἐτιμήθη Μαγιστρός τῆς Ρητόρων, καὶ ἐπομείβως ἐχημάτισε Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας περὶ τῆς 1155. ἔτος. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐκλέχθη Ἐπίσκοπος τῆς Μύρων τῆς Λυκίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς ναὶ ἀναδεχθῆ τὴν Ἐπισκοπικὸν τῆτον θρόνον, ὅθεν προσερχθῆς τῷ Βασιλεῶς Μανουὴλ τῷ Κομνηνῷ ἐγένετο Μητροπολίτης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἐκκλησίας. Οὕτως πρὸ τῆς 1180. ἦτον παρὰν εἰς τῆς Σύροδος τῆς ὑπὸ τῆς ρηθούτος Βασιλεῶς συμμαχθεῖσαν πρὸς ἑξάλειψιν τῆς βλασφημίας καὶ τῆς Θεῶς τῆς Μωάμεθ, ἡ ὅποια τότε εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κατ' ἡμεῶν τῆς Ἐκκλησίας μας· τῆ δὲ 1185. ὄρεθεὶς ὁ Εὐστάθιος ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατ' ὄν καιρὸν οἱ Σικελοὶ ἐκυβέρησαν ταύτῃ τῆς πόλιν ἀπέδειξαν εἰς αὐτὸς τῆς εἰς τῆς Πολιτικῆς φρόνησιν καὶ ἐπι

παιδείότητά τε, δι' ἧν ἔξημέρωσε τὴν Θεραϊάδα καὶ ἀπαύθρων-
πον αὐτῶν μυρίαν καὶ τῆς ἐγκατοίκων τῆς Πόλεως ταύτης·
καὶ ἔξ τῆς γλαφυράς τε ρηπρείας, ἔξέφυγον ἀπὸ τὰς χεῖρας
αὐτῶν, τὸ ὅποιον ἐγένετο ὡς τὸ 1194. Ἄλλω βεβαιωτέ-
ραν εἶδησιν ὡς τὰ τε μεγάλα ἀνδρὸς δού' ἔχομεν, καὶ
τὸ σφάλμα εἶναι τῆς πεπαιδευμένων τε καιρῶ τε, διότι αὐ-
τοὶ μῆτε ὡς τῆς παιδείας ἐφρόντιζον, μῆτε ἔξ τῆς βίβης
τῆς πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, τῆς ὁποῖαν καὶ ἡ διδασκαλία,
καὶ ἡ Βιογραφία εἶναι ἐπωφελεστάτη εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον
τῶ κόσμου.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἡ πολυμαθεῖα τῆς τῶ ἀνδρὸς ἀποδεικνύεται εἰς τὸ ἀ-
θάνατον τε Σύγγραμμα, δηλ. εἰς τὰς εἰς τὸν Ὀμηρον Πα-
ρικβολαίς, καὶ εἰς τὸ ἄλλο εἰς Διονύσιον τὸν Περικηγιῆν,
περὶ τῆς ὁποῖαν ἐδώσαμεν εἰδήσεις ἐν τόμῳ Α'. σελ. 125.
καὶ σελ. 329. Ἐπιτὸς τῶτων ὁ Εὐστάθιος συνέγραψε καὶ ἄλλα
τινὰ διάφορα, ἐκ τῆς ὁποῖαν εἰδήσια ἀκόμη ἐφαίνε διὰ τῶ
τύπῳ. Ἀποδίδασιν ἔτι εἰς αὐτὸν καὶ τὸ καθ' Ἰσμηνίαν καὶ
Ἰσμηνίαν Δράμα φιλώδῳς, ἐπειδὴ τῶτων εἶναι ἄλλα τινὸς ἔρ-
γον Εὐμαθίς τὸ ὄνομα, τὸ δὲ γένος Αἰγυπτίς, ὃς τις καὶ
μέγας Χαρτοφύλαξ ἐξημέρωσε. Τῶτων ἔξεδόθη ἐν διαφόροις
τόποις, ἀλλ' ἡ τῆς Λειψίας ἔκδοσις ἐστὶν ἡ ἀρίστη.

Η Η Η Η Δ Δ Π Ι Ι .

Ι Ω Η Α .

Περὶ τὸ, 1204.

Γωὴλ ὁ Ἰσοεικός, περὶ τῶ ὁποῖου ἄλλας εἰδήσεις δού' ἔ-
χομεν, συνέγραψεν Ἰσογίαν Χρονικὴν, ἀπ' ἀρχῆς κόσμου

μέχει τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων αλώσεως τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐν Παισιόις τῷ 1651. μὲν Γεωρ-
γίῳ τῷ Ἀκροπολίτῃ ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

ΗΗΗΗΔΔΠΙΙ.

Ν Ι Κ Η Τ Α Σ.

Ἀπέθ. μὲν τὸ 1206.

Νικήτας ὁ Ἀχομινάτος εἰς τῶν Ἰσορικών τῆς Βυζαντίδος,
ἦτον ἄπὸ τῆς Χώρας πόλεως τῆς Φρυγίας, ἥτις ἄλλως καὶ
Κολλασαί ἐλέγετο ὅς τις νέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς Κωνσταν-
τινούπολιν, ὅπερ καὶ ἀνεξέφη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆ Μιχαήλ
τῷ μὲν ταῦτα Μητροπολίτῃ τῶν Ἀθηναίων χρηματίσαντος (α).
Ὁ Νικήτας μὲν ταῦτα εὐεκεν τῆς φρονήσεως καὶ πολυμαθείας
τῆς ἐτιμῆθι μέγας Λογοθέτης, καὶ διοικητῆς τῆς Φιλιππου-
πόλεως ὑπὸ τῷ Βασιλέως Ἰσαακίῳ τῷ Ἀγγέλῳ· εἰς δὲ τὸν
καιρὸν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων αλώσεως τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως ἀπῆλθε μὲν τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτῆ εἰς τὴν
Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, ὅπερ καὶ ἀπέθανε.

Συγγράμματα.

Ὁ Νικήτας συνέγραψε τὴν Ἰστορίαν τῶν Βασιλέων τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ἄπὸ τὸν καιρὸν τῷ Βασιλέως Γεωργίου
τῷ Κομνηνῷ μέχρι Εὐρρίκου τῷ Βαλδουίνῳ, εἰς δέκα Τμή-
ματα· ἔτι δὲ καὶ Θεσαυρὸν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως ἐν βι-
βλίοις Κς'.

(α) Οὗτος συνέγραψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Νικήταν, ἥτις δι-
είσκηται ἐκδεδομένη ἐν τῇ μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων σφραγισμένη
σελ. 180. ἔστι μίαν Ὁμιλίαν εἰς τὰ Βαίκα, ὅτις δεῖσκηται ἐν τῇ τῷ
Κομβερνίῳ Βιβλιοθήκῃ.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικήτα Αχομιάτα Χωνιάτα Ἰσορία Χρονικὴ ἔξεδόθη τὸ
πρῶτον ἐν Βασιλέα τῷ 1557. εἰς φύλλον· καὶ ἔτι τῷ 1647.
ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος. Οἱ δὲ ὀρθό-
δοξος Οησαυρὸς αὐτὴ ἔξεδόθη μόνον Λατινισί ἐν ταῖς Βι-
βλιοθήκαις τῆς Πατέρων.

ΗΗΗΗΔΔΠΙΠΙ.

Ν Ι Κ Η Φ Ο Ρ Ο Σ .

Περί τὸ 1255.

Νικηφόρος ὁ Βλεμμύδης μᾶς εἶναι γνωστὸς, ὡς εἰς τῆς πε-
παιδευμένων. Θεόδωρος Λάσκαρης ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταν-
τινῆ πόλεως ἐπέφισεν αὐτὸν Πατριάρχην, ἀλλ' αὐτὸς μὴ
δεχθεὶς τὴν ψῆφον ταύτην, ἔμεινε μόνον μὲ τὸ μοναχικὸν
χῆμα εὐδεδυμένον ἔχον καὶ τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα. Οὗ-
τος κατ' ἀρχαίς ἦτον εἰς τῆς ζηλοτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
κλησίας, καὶ ἐναντίος ἐκείνης τῆς Λατίνων, καὶ τῆς ὁποίας
καὶ πολλὰ συνέγραφε· μετέπειτα δὲ καὶ τὴν γνώμην τῆ
Ἀλλατῆς θέλει τινὲς, ὅτι ἐλατινοφρόνησε, πλὴν αὕτη ἡ
γνώμη τῆ Ἀλλατῆς, καθὼς καὶ ἄλλαι παλαιαί, δὲν ἔχει τὸ
κύρος. Τὰ συγγράμματα τῆτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Α'. Λόγοι δύο περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίας Πνεύματος.

Β'. Ἐπιστολὴ ἐγκύβλιος.

Γ'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς καὶ Φυσικῆς.

Ε' κ θ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρος Βλεμμύδου περί τῆς ἐμποροπόλεως τῆ ἀγίας
Πρόματος, καὶ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς τῷ
Ἀλλατίῳ Ὁρθοδόξοις.

... Ἐπιτομὴ Λογικῆς καὶ Φυσικῆς ἐξεδόθησαν ἐν Αὐγύ-
στῃ τῷ 1605. εἰς 8. καὶ ἐν Λειψία τῷ 1775.

ΗΗΗΗΔΔΔ.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΗΣ.

Ἐγεν. τῷ 1220. ἀπέθ. τῷ 1282.

Γεώργιος ὁ Ἀκροπολίτης κατήγετο ἐξ ὀπίσθιας γένεως τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, συγγενῆς ὦν καὶ μὲν τῆς βασιλικῆς φα-
μίλιας. Ἐγεννήθη τῷ 1220. σωτηρίῳ ἔτει, πὺν ὁποῖον ὁ
πατὴρ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Λατίνων ἀλώσει τῆς Κων-
σταντινουπόλεως τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἔσει-
λεν εἰς τὴν Νίκαιαν, ὅπου ὁ βασιλεὺς Δουκάς εἶχε πὺν
θρόνον αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἐδίδασκε μόνος τε πὺν νέον Γεώργιον
χρόνος ἐπὶ τὰς μαθήσεις. Ἐχων δὲ ἐπιτήδειον νῦν ἐπρο-
χώρησε πόσον εἰς αὐτὰς, ὥστε καὶ μίαν ἔκλειψεν τῆς Ἡ-
λίας περὶ ἔγραψε σαφῶς εἰς τὴν Βασιλίαν Εἰρήνην. Ὁ
Γεώργιος μὲν ταῦτα ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς βασιλικῆς
αὐλῆς, καὶ ἐσάλην εἰς διαφόρας πρεσβείας, τὰς ὁποίας μὲν
δόξης ἀποτέλεσας, ἠξιώθη τῆς ἀξιώματος τῆς μεγάλης Λο-
γοθέτης. Περὶ δὲ τὸ 1274. ἐσάλην ὑπὸ τῆς Μιχαὴλ Πα-
λαιολόγου εἰς τὸ Λιόν, εἰς τὴν ἐκεῖ συνεδρουθεσαν Λα-
τινικὴν Σύνοδον, ὅπου ὡς ἐκ μέρους τῆς βασιλείας τε ὁμο-
λόγησεν ἀψόδῃ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν
ταῦτην ὁμολογίαν ὡς ἐναντίαν τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας
ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τὴν ἀπέρριψεν. Ἀπέθανε

τῷ, 1282, ὀλίγοντι προητέρα ὑπὸ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον.

Συγγραμματα.

Ἡ πολυμαθεῖα τῷ Ἀκροπολίτῃ ἐτιμᾶτο μεγάλας εἰς τὸν καιρὸν τῷ. Ἡ Φυσική τε ᾤθεβάλλεται μὲ τῷ τῷ Ἀεισοτέλῃς, καὶ ἡ Θεολογία τε μὲ τῷ τῷ Πλάτωνος, ἐκ τῶν ὁποίων ἀκόμη εἰδὼ ἄλλο ἐφαίνετο τῷ τύπῳ εἰμὴ μόνον ἡ Χρονικὴ Συγγραφὴ αὐτῆς, ἥτις ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῷ Λατίνων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μέχρι τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τῷ Παλαιολόγου.

Ἐκδόσεις.

Γεωργίου Δογοδέστου Ἀκροπολίτου, Χρονικὴ Συγγραφὴ, ἐξέδοθη ἐν Παρισίοις τῷ 1651, εἰς φύλ. ἐν τῷ σάματι τῆς Βυζαντινῆς.

ΗΗΗΗΔΔΔΙ.

ΙΩΑΝΝΗΣ.

Πρὸ τῷ 1300.

Γαλιῆς υἱὸς ἦν τινος Ζαχαρίου Γαβρῆ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅστις μαθὼν τῷ τέχνῳ τῷ πατρὸς τε, ἐποχωρήσεν εἰς τὴν βασιλείαν ἀξιωματῶν ὑπὸ τῷ παλαιῷ Ἀνδρονίκῳ τῷ βασιλέως τῆς ἀσίας τῷ Ἀικαγίῳ, τῷ ὁποίῳ ἔδιδον ἡ Αὐλὴ εἰς τὰς μεγάλας Γαβρῆς. Οὕτως λοιπὸν ἐσάδῃ ὁ ἕχαστος Γατρός τῷ Γραικῶν, ὅστις ἔλαμψεν ἐπ' ἀρετῇ καὶ μαθήσει εἰς ἐκείνας τὰς δυσυχεστάτας χρόνας, κατ' ἕξ ἡ Ρωμαϊκῆ βασιλείαν ἐκλονεῖτο ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς. Ἐκ τῷ συγγραμμάτων τότε πολλὰ παρετήρησαν εἰ μεταγενέστεροι,

ἢ εὐρον αὐτὰ ἀληθέστατα, καθὼς π. χ. ἡ περιγραφή τῆς κτυπήματος τῆς καρδίας, μερικά τινὰ καθάρτικα τῆς κοιλίας, ὡς ἡ Κασία, ἡ Μαύνα, ἡ Σεναμικὴ, τῶ ὁποίων ἡ χρῆσις τῆς Ἀποσάξεως αὐτῶν διὰ τῆ ὕδατος ἦτον ἐν χρῆσει τότε μεταξὺ τῶ Γραικῶν.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ἐν τῶ Συγγραμμάτων τῆ Ἰωάννου μόνον εἷα ἐξεδόθη Ἐλληνισί διὰ τῆ Τύπῃ, Περὶ Ἐνεργειῶν ὀπιγραφομένου, ἐν Παρισίοις τῶ 1557. εἰς 8. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐξεδόθησαν μόνον Λατινισί, πὰ ὁποῖα ὀπιγράφονται, Α'. Libri septem de Urinis. Β'. De methodo medendi Libri VI. Ταῦτὰ τὰ βιβλία ὀποτελέσιν ἐν ἐπιτελὲς πρακτικὸν ἰατρικὸν σύστημα, διὰ τὰ ὁποῖα καθυκαλεῖνται ὅσοι τῶ ὁμογενῶν ἔτυχεν νὰ ἔχασιν αὐτὰ ἐν Ἀντιγράφοις εἰς τὸ Ἐλληνικόν, νὰ τὰ κοινώσωσιν εἰς τὸ Γένος.

Η Η Η Η Δ Δ Δ Ι Ι .

Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ .

Πρὸ τῆ 1301.

Νικόλαος ὁ Μυρέφός, Ἀλεξανδρινός Ἰατρός ἢ πελοπόννησος τῶ Γραικῶν τῆ τότε καιρῆ Ἰαφός ἦν. ἔχονεν ὑπὸ τῆτον τὸν Ἰαφόν ἐν σύγγραμμα περὶ Συνθέσεως τῶ Ἰατρικῶν, εἰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ τμήματι, ἐν οἷς δέξινονται καί τινες δυσειδαιμονίαι περιπλεγμένα. Τῆτο τὸ Σύγγραμμα ἐξεδόθη τῶ 1541, ἐν Βεϊασεβόρν, εἰς 4, ἢ ἐν Βασιλίᾳ τῶ 1549. εἰς φύλ.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ .

Περί τὸ 1308.

Γεώργιος ὁ Παχυμέρης ἐγεννήθη εἰς Νίκαιαν τῷ 1242, κα-
ταγόμενος ἀπ' ἐκείνας τὰς φαρμιλίας τῆς Γραικῶν, αἱ ὁποῖαι
κατέφυγον ἐκεῖ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὑπὸ τῆς Λατίνων ἀλώ-
σεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τῷ 10. ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς
ὁ Γεώργιος ὑποσρέφας εἰς Κωνσταντινούπολιν, εὗρεται τῆς
φρονήσεώς τε καὶ ἀποκοπῆς ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆ Βασιλείως
Μιχαὴλ τῆ Κομνηνῆ, καὶ τῆ Παλαιολόγῃ, καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκ-
κλησίας· διότι ἐκ μὲν τῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῆ
Διακόνου, τῆ Ἱερομνήμονου, καὶ τῆ Πρωτοκλήτου· ἐκ δὲ τῆς Βα-
σιλικῆς Αὐλῆς, τὸ, τῆ Δικαιοφύλακος. Οὗτος ἐναντιώθη
μεγάλως διὰ τὴν τότε μελετωμένην Συνοδὸν περὶ τῆς σώ-
σεως τῆς Ἐκκλησιῶν. Πότε ὁμοῦς ἀπέθανεν ἀκόμη δεῦν μᾶς
εἶναι γνωστὸν· τῆτο μόνον ἐξέβρομεν ὅτι ἔζη ἀκόμη μέχρη
τῆ 1340. σωτηρία ἔτις.

Σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α .

Ὁ Γεώργιος ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλι-
σα εἰς τὴν Ἀριστοτελικήν, τὴν ὁποίαν καὶ παρέφρασε χε-
δὸν ἄλλω, ἣτις ἀείσκεται ἐν Ἀντιγράφοις εἰς ἁφόρους Βι-
βλιοθήκας, ἐκ τῆς ὁποίας Ἐλληνιστὶ εἶδεν ἀκόμη ἐξεδόθη
ἁ τῆ τύπη. Α'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς τῆ Ἀριστοτέλους. Β'. Ἰ-
σοεῖα Βυζαντινὴ, ἐν 117. βιβλίοις, ἐν ἣ παραγματοῦεται
ᾧ τῆ πολιτικῶν συμβεβηκότων ὑπὸ τῆς γεννήσεως Ἀν-
δρονίκου τῆ Παλαιολόγῃ, ἣτοι ὑπὸ τῆ 1258, μέχρη τῆ 1308,
σωτηρία ἔτις. Τὸ ὕφος ταύτης τῆ Ἰσοεῖας εἶναι τεχνικόν, καὶ

Δ'. Ἐπιστολαί, Η'.

Ε'. Τὰς βίβλ. Πινδάρου, Εὐριπίδου, καὶ Ἀριστοφάνους.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Θωμά του Μαγίστρου, Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων. ἔξεδόθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 1517. εἰς 8. Ἐ'τι ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1757. ἐν δυσὶ τόμοις εἰς 8. Ἐ'τι τῷ Βαυ δέρ Ε'υκ, μετὰ διαφόρων σημειώσεων καὶ ἀναπλήσεων πολλῶν Κριτικῶν, καὶ αὐτὴ ἔστιν ἡ ἀρίστη.

Θεοδῶλε Μοναχῶ, Ἐγκώμια καὶ Ἐπιστολαὶ ἔξεδόθησαν ἐν Οὐφάλλῃ τῷ 1693. εἰς 4.

 Η Η Η Η Δ Δ Δ Π

Φ Ι Λ Η Σ.

Πρὸ τῷ 1321.

Μανθὴλ Φιλῆς ἐξ Ἐφέσου, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγου τῷ νεωτέρου. Οὗτος συνέγραψεν ἐν Ποίημα περὶ Ζώων ιδιότητος εἰς Γαμβρικὰς σίχας, τὸ ὅποιον ἔξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1533. εἰς 8. καὶ ἐν Τραϊέκτῃ τῷ 1730. εἰς 4. ὑπὸ τῷ Πάβ. καὶ ἐν τῷ σώματι τῆς Ποιητῶν. Ἐ'τι δὲ συνέγραψε καὶ Περὶ Ναυτίλου, καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα, τὰ ὅποια δέξονται ἐν τῷ σώματι τῆς Ποιητῶν, καὶ ἐν ἄλλοις διασπαρμένα.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ.

ΕΨη ἀκόμη τῷ 1341.

Νικηφόρος Καλλίστος ὁ Ξανδοπέλος, εἰς ἣν τῆς Ἱσοριῶν ἡ ὅς τις ἠμαζον εἰς τὸν καιρὸν τῆ Βασιλέως Ἰωάννη τῆ Κατακοζῶν· σωέγραφε μίαν ἐκκλησιαστικῶ Ἱσορίαν εἰς δεκαοκτὼ Βιβλία, σωάξας αὐτῶ ἐπ τῆ παλαιῶν ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, τῶ ὁποίαν ἐφόσφερε πρὸς Ἀνδρόνικον τὸν Παλαιολόγον. Οὗτος ἀπῆλαυσε μὲ τῶ φήμῳ διὰ τὸ δῖγενὲς ἢ καλλωπισμῶν ἕφος τε, δὲν ἐφόσεξεν ὅμως τῆ νὰ ἀποφύγη τὰς κατηγορίας, τὰς ὁποίας δικαίως προσάπτισι πρὸς αὐτὸν οἱ Κριτικοὶ διὰ τὰς μύθους τὰς ὁποίας σῖτείδιξεν εἰς τῶ Ἱσορίαν τε. Ἐκτὸς ταύτης, σωέγραψεν ἔτι Κατάλογον τῆ Βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἕτερον τῆ Πατριαρχῶν, ἕτερον τῆ ἁγίων Πατέρων, ἢ ἕτερον τῆ Ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας. Σωοπτικῶ σωόφιν τῆ Ἁγίων τῆ χρόν. Εὐχῶ τῆς ἐξομολογήσεως, ἢ Ἐπιτομῶ ἁγίας Γραφῆς.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρος Καλλίστος τῆ Ξανδοπέλος Ἐκκλησιασ. Ἱσορίας Βιβλία ΙΗ'. ἐξεδόθησαν ἐν δυσι τόμοις ἐν Λατινία τῆ Παρισίῶν τῶ 1630.

Κατάλογος τῶν Βασιλέων ἢ Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν Γάμβοις ἐξεδόθησαν μὲ τῆς ὀπηρεαμμάκων Θεοδώρου τῆ Προδρόμου ἐν Βασιλέα τῶ 1536. εἰς 8. Ὁμοίως ἢ τὰ λοιπὰ ἄλλα ἐξεδόθησαν αὐτόθι ἐν τῶ ἰδίῳ τόλχει.

 ΗΗΗΗΔΔΔΠΙ.

Ν Η Λ Ο Σ.

Μετὰ τὸ 1341.

Νῆλος ὁ Καββάσιλας Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης ἦν, καὶ ἔζη εἰς τὸν καιρὸν Ἰωάννης τῷ Κατακοζῶν, τῷ ὁποίῳ τὰ συγγράμματα συγχέονται μὲν τῷ τῷ Ν. κολάα Καββάσιλα. Οὗτος συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τῷ Πάπῃ, καὶ περὶ τῆς αἰτίας τῷ χίσματος τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀνοβεργίᾳ τῷ 1608. καὶ ἐν Λεγδόνῳ τῷ 1645. εἰς 4.

 ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ.

Β Α Ρ Λ Α Α Μ.

Ἀπέθανε τῷ 1348.

Βαρλαάμ Μοναχὸς ὁ Καλαβρὸς, ἦν ἐκ τῶ τάγματος τῶ ἀγίου Βασιλείου. Οὗτος ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἔκδοτος ἦν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθημάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Θεολογίαν, Φιλοσοφίαν, Μαθηματικῶν, καὶ Ἀστρονομίαν, καὶ ὄψεκεν τῶν τῶν Μαθημάτων ἀπῆλθεν εἰς Αἰτωλίαν, καὶ εἰς Θεσσαλονίκην. Μετὰ ταῦτα δὲ τὸ 1327. ἀπελθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσεκολλήθη εἰς Ἰωάννην τὸν Κατακοζῶν τὸν ἡγαπημὸν τῷ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τῷ νεωτέρῳ, εἰς τὸν ὁποῖον δίδων ὑπεράσπισιν, καὶ μίαν ἀρετικῶν Βιβλιοθήκην, ὅχι μόνον ἐγχαρὰς ἔγινεν ἀπαύτων τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ 1331. καὶ ἡ γένητος ἀπικατέστη τῆς Μονῆς

τῆ ἀγίῃ Πνεύματος. Μ' ὄλον τῆτο ἡ μεγάλη τῆ φαντασία, καὶ ἡ πρὸς τὰς Γραικὰς καταφρόνισις, ἐβίασαν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου πάλιν περὶ τὸ 1336. ἄρχισεν τὰς φιλονεικίας τῆς, καὶ τῶν Μοναχῶν τῆ Ὁρθῆς τῆ Ἀΐθου, οἱ τινες πρὸ τὸ 1341, συναθροίσαντες μίαν Συνόδον κατέκριναν αὐτὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Βαρλαάμ λυπηθεὶς μεγάλως, ἀφίσας τὴν Ἑλλάδα, ἀπῆλθεν ἐπίσω εἰς Ἰταλίαν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως Ρομπέρτου, ὅστις τὴν παρέδωκε τὴν ὀπισθεσίαν τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, καὶ τότε ὁ Βαρλαάμ ἀναδεχθεὶς πάλιν τὰ δόγματα τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἐχθρὸν ἀσπονδὸν τῶν Γραικῶν, συγγράφας ἄπειρα καθ' ἡμῶν, διὸ καὶ Κλήμης ὁ 5'. ἐτίμησεν αὐτὸν μὲν τὴν Ἐπισκοπὴν τῆ Γερακίε ἐν τῇ Νεαπόλει.

Συγγραμματα.

Τὰ διὰ τοῦ τύπου ἐνδεδομῆρα συγγραμματα τῆτοι εἶναι καὶ ἐπόμενα.

Α'. Αἰρηματικὰ, καὶ Ἀλγεβραϊκὰ βιβλία 5'.

Β'. Ἠθικά.

Γ'. Περὶ τῆς τῆ Πάπα ἀρχῆς.

Δ'. Λόγοι δύο πρὸς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ε'. Ἐπιστολαί.

ς'. Ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίῃ Πνεύματος, καὶ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατρῶν.

ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΠΙ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη τῷ 1351.

Γρηγόριος, ὁ Παλαμάς ἐξ Ἀσίας εἶχε τὸ γένος· καταλι-
πὼν δὲ πᾶσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς μὲν δύο ἀδελφῶν αὐ-
τῷ, ἀπελθὼν ἐν τῷ Ὄρει τῷ Ἀ΄θωνος, τὴν μοναδικὴν ἠσά-
σατο βίον. Μετὰ ταῦτα ἔζη ἀσκητικῶς εἰς Βέρροϊαν καὶ εἰς
Θεσσαλονίκην, ἕως ἃ ὁ Βαρλαάμ ἐκίνησε τὸν καὶ τῆς Μονα-
χῶν πόλεμον. Περὶ τὸ 1347, ὁ Βασιλεὺς Κατακοζυνοὺς δεῖξας
τῷ Πατριάρχῃ Ἰσίδώρῳ ἐψήφισεν αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον
τῆς Θεσσαλονίκης, μὴ δεχθεὶς δὲ αὐτὸν ὁ ἐκείσε διοικητὴς,
ἀπελθὼν εἰς Λῆμον ἠσύχασεν. Ἦτον δὲ παρὼν καὶ εἰς τὴν
ἐν Κωνσταντινπόλει καὶ τῷ Βαρλαάμ Σύνοδον. Ἄλλας εἰ-
δήσεις βεβαιωτέρας ὡς ἐπὶ τῆς δυνάμεως.

Συγγράμματα.

Ὁ Γρηγόριος συνέγραψε πλεῖστα καὶ Λατίνων, ζηλωτῆς
ἐν θερμότητι τῷ ὀρθῷ δόγματι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας, τὰ ὅποια σώζονται ἐν χειρογράφοις ἐν ταῖς Βιβλιο-
θήκαις τῷ Ὄρει τῷ Ἀ΄θωνος, καὶ μερικὰ μόνον δεῖξας τῷ τύ-
πῳ ἐφάνησαν, ἐκδοθέντα ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῆς Πατρῶν.

 ΗΗΗΗΔΔΔΔ.

ΜΑΞΙΜΟΣ Ο ΠΛΑΝΟΥΔΗΣ.

Ε΄ζη ἀκόμη περὶ τὸ 1353.

Μάξιμος ὁ Πλανέδης Μοναχὸς ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ εἰς τῆς πεπαιδευμένων τῶ ἀιώνος τῆς, τὸν ὁποῖον Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔσειλον ὡς παρῆσβυν εἰς Βυβεντίαν τῷ 1327. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπανελθὼν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἔζη ἀκόμη, μέχρι τῶ 1353.

Συγγραμματα.

Ε΄χομεν ὑπὸ τὸν Πλανέδην ἑξήκοντα Συγγραμματα, Συλλογὰς ἑξαφῶρων ἑτέρων συγγραμμάτων καὶ μεταφράσεις, ἐκ τῆς ὁποῖων τὰ πλεονάτα διασώζονται ἐν ἀντιγράφοις τὰ ἐκδομένα εἰς τὰ ἐπόμενα.

Α΄. Κεφάλαια τέσσαρα περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῆ ἀγίου Πνεύματος.

Β΄. Λόγος εἰς τὰς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον.

Γ΄. Λόγος εἰς τὴν Θεόσωμον πατρὶ τῆ Σωτῆρος.

Δ΄. Ἐπιγράμματα τέσσα εἰς τὸν Ναὸν τῆ ἀγίας Ἀνδρέας.

Ε΄. Βίος Αἰσάπε καὶ Μῦθοι, περὶ τῆς ὁποῖων ὄρα Τόμων α΄. σελ. 144. Οἱ τῶ Αἰσάπε βίος ἔχει πολλὰ ὀλίγον τὰ ἀξιόπιστον.

ς΄. Σωάξις Ἀνθολογίας Ἑλληνικῶν Ἐπιγραμμάτων.

Ζ΄. Κάπωνος δίστοιχα ἡθικά.

Η΄. Τῶ ἀγίῃ Ἀγγελίῃ περὶ τῆς ἀγίας Τριάδος.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΙ.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Α Σ.

Ἐγεν. τῷ 1295. ἀπέθ. μὲ τὸ 1359.

Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς, πατερίδα εἶχε τῷ Ἡράκλειον τῷ Πόντι. Ὁ Πατεiάρχης Γεωvάννης Γλυκὺς ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν Ρητορικῶν, ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ Μετοχίτης τῷ Ἀστρονομίαν, ὅσις δεξιὸν νῦν ἔχων, ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς αὐτῶν, καὶ τῷ Ἐορτῶν τῷ Πάχα δι' αὐτῆς σερῶς ἐδέσπισε, καὶ συνέκων τότε Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος μεγάλως αὐτὸν ἐτίμησε, καὶ τὸ ἀξίωμα τῷ Χαρισφύλακος ἔλαβε. Μετὰ ταῦτα εἰς τὸν καιρὸν τῷ Βαρλαάμ περιπλεχθεὶς καὶ ἔτος εἰς τὰς φιλονεικίας τῷ Βαρλαάμ καὶ Παλαμᾶ, καὶ μὴ ὄλον ὅτι ἠγωνίσθη μεγάλως καὶ τῷ πρώτῳ, ἔπρεπε νὰ κλεισθῆ εἰς φυλακῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ εἰς ἣν ἑκατοῖκει· ἐλόδθερωθεὶς δὲ πάλιν τῆς φυλακῆς, ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ πολλὰς δυσυχίας. Ἐν ποσῶν ὅμως, καὶ μὴ ὄλον ὅτι ἔζη μίαν τοιαύτην δυσυχῆ ζωῶν, δευ ἔλειψε τῷ νὰ συγγράψῃ πλεῖστα συγγράμματα, ὅντων τὰ κυριώτερα εἰς τὰ ἐπόμενα.

Α'. Ἰσορία Βυζαντινῆ, εἰς λή. βιβλία, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐτυπώθησαν μόνον τὰ κδ'. τὰ δὲ λοιπὰ μόνον εἰσέτι ἀνεκδοτα. Ἡ Ἰσορία αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τῆς αλώσεως τῆς πόλεως τῆς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, ἕως τῷ 1351. τὰ δὲ λοιπὰ ταύτης μέχρι τῷ 1359. μόνον εἰσέτι ἀνεκδοτα.

Β'. Λόγος ἐπιτάφιος εἰς Θεόδωρον τὸν Μετοχίτην.

Γ'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τῷ Σωσεῖς ἐνύπνιον.

Δ'. Μαρτύριον τῶν ἁγίων Κοδράτε Κορινθίῳ, καὶ ἄλλων μαρτύρων τῆς Ἀχαΐας.

Ε'. Πάχάλιον.

ς'. Ἐπιστολὴ εἰς Θεόδωλον Μοναχόν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Νικηφόρου Γρηγορά Ιστορία Βυζαντινή, Ξεδόθη εν Βασιλέα, τῷ, 1562. εἰς φύλ.

Ε' τι Ξεδόθη εν Παρισίοις κ' εν Βενετία εν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος. Ο' εἰς τὸν Μετοχίτῳ, Ξεδόθη εν Λαγδόνω τῷ 1618. εἰς 8. Τὸ Παχάλιον Ξεδόθη εἰ τῷ Οὐραρολογίῳ, ἡ δὲ πρὸς Θεόδωρον, εν Ο'φάλη, τῷ, 1693.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ.

ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ε' ζη ἀκόμη τῷ 1375.

Γωάννης ὁ Κατακουζηνὸς υἱὸς ἐπῆρχε τῆ Διομητῆ τῆς Πελοποννήσου Κατακουζηνῆς. Οὗτος ἐν νεαρῆς τῆ ἡλικίας ἐδόθη ὄλος εἰς τὴν ἀσπιδίῳ τῆς ἑπισημῶν, καὶ εἰς τὰ τῆς Πολεμικῆς, ὡσε μὲ ταῦτα, εἴκεν τῆς προποπῆς τῆ, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τῆ νεωτέρη Ἀνδρονίκα τῆ Παλαιολόγε, ὅς τις δὲν ἐτίμησεν αὐτὸν μόνον μὲ ἀξιώματα πολιτικά, ἀλλὰ κ' συμβουθὸν αὐτὸν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Βασιλείας ἔλαβεν, κ' εἰς τὴν θάνατὸν τῆ ἐπίτροπον τῆ υἱῆ αὐτῆ ἀπεκατέστησεν. Ἀποθανόντος δὲ τῆ Ἀνδρονίκα, ἐκηρύχθη Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὸ 1342. πολέμῳ τινὸς βιάσαντος αὐτὸν· μὲ δὲ πενταετίῳ ἀυξηνηθείτος τῆ υἱῆ τῆ Βασιλέως, παρέδωκεν εἰς τὸν ἀληθῆ ἑξέδοχον τὴν Βασιλείαν, διδὼς αὐτῷ κ' τὴν θυγατέρα αὐτῆ εἰς γυναῖκα· περὶ δὲ τὸ 1355. καταλιπὼν τὰ Βασιλεία, ἀνεδέξατο τὸν μοναχικὸν βίον. Ταῦτ' ἔπο ποιήσας καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ Ματθαῖος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆ Ἀθῶνος περὶ τὸ 1354.

Συγγράμματα.

Κατέλιπον δὲ ἔτσι οἱ Κατακλιζήνοι Συγγράμματα τὰ ἑ-
πόμενα.

Α'. Βυζαντινῆς Ἱστορίας βιβλία τέσσαρα, ἀρχομένης ἀ-
πὸ τὸ 1320. μέχρι τῆ 1354. μ' ὄλον ὅτι κατηγορεῖσιν εἰς
εὐτὴν τινὲς τὸν Κατακλιζήνον, ὅτι ὀμιλεῖ μὲ ληψομερίας,
μ' ὄλον τῶτε τράντι αὐτῇ ἡ Ἱστορία εἶναι ἡ ὀρθότερα εἰς τὴν
χρόνον. Ἐν ταύτῃ δέρεσκονται ἔτι καὶ δύο Ἐπιστολαὶ τῷ Κα-
τακλιζήνῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Νείλου, καὶ Χεισοδάλα.

Β'. Ἀπολογίαί, ἧτοι ἀπὸδείξεις περὶ τῆς Χριστιανικῆς Πί-
στεως καὶ Μοαμετάνων.

Γ'. Λόγοι Δ'. κατὰ Μοαμετάνων.

Ε' κ δ ὁ σ ε ι ς.

Γεωάννης Κατακλιζήνῳ Βυζαντινῆ Ἱστορία ἐξεδόθη ἐν Ἰγ-
γολσαδίῳ τῷ 1603. εἰς φύλ.

Ἐτι ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βουετίᾳ ἐν τῷ σώμα-
τι τῆς Βυζαντιδος.

--- Κατὰ Μοαμετάνων ἐξεδόθη ἐν Βασιλέᾳ τῷ 1543.
εἰς φύλ.

Ματθαῖος Κατακλιζήνῳ ἐρμηνεία εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμά-
των ἐξεδόθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1624. εἰς φύλ.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΗ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἐγχι. 1320. Ἀπέθ. τῷ 1383.

Κωνσταντῖνος ὁ Ἀρμενόπυλος, εἰς τῶν περιφώμων Νομι-
κῶν, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινῶν πόλει τῷ 1320. Ὁ Πατὴρ αὐ-

τῷ ἐκαλεῖτο Κερροπαλάτης, ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῷ Μεζελανή ἦν δὲ καὶ ἐξαδελφος τῷ Βασιλεῶς Γωάννε τῷ Κατακλιζῶν. Ἀφ' ἧς ἐδιδάχθη ὄλιγῳ τῷ Ἑλληνικῷ παιδείαν ὑπὸ τινος Μοναχῆς Φιλάσειον καὶ Λέοντα, ὁ Πατήρ αὐτῷ ἔφερε καὶ ἄλλου τινὰ ὑπὸ τῷ Καλαβερίαν Ἀσπάσιον λεγόμενον, ὃς τις ἐδίδαξεν αὐτὸν καὶ τῷ Λατινικῷ διάλεκτον. Μετὰ ταῦτα ἐδόθη ὅλος εἰς τὰ νομικά, καὶ ἔκαμε τοιαύτας προσόδους, ὥστε τῷ ΚΗ' ἔτει τῆς ἡλικίας τῷ ἔλαβε τὸν τίτλον τῷ Ἀντικλήσσορος, ὁ ὁποῖος ἐδίδετο μόνον εἰς τὰς παλαιὰς καὶ δοκίμους Νομικὰς. Τῷ δὲ τεριακοσῷ ἔτει ὁ Κωνσταντῖνος ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τῷ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ μὴ ὅλον ὅτι ἦτον νεώτερος τῶν λοιπῶν, εἶχε τῷ πρωτοκαθεδερίαν εἰς τὰ βασιλικὰ Συμβέλια. Τῷ δὲ τεσσαρακοσῷ ἔτει ἔγινε διοικητὴς καὶ πρῶτος τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανε τῷ 1383. μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δούτης.

Συγγράματα.

Ὁ Κωνσταντῖνος κατεγίνετο πάντοτε εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν Νομῶν καὶ εἰς τὸ συγγράφειν βιβλία, δι' ὧν ἐξωγράφισε τὸ ὄνομα αὐτῷ εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἀθανασίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτῷ ἐξεδόθησαν διὰ τῷ τύπῳ τὰ ἐπόμενα.

- Α'. Ἐξάβιβλος, ἦτοι πρόχειρον τῶν Νόμων.
- Β'. Ἐπιτομή τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.
- Γ'. Περὶ Αἰρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν.
- Δ'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίσεως.
- Ε'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τῷ Παλαμᾶ.

Ἐκδόσεις.

Πρόχειρον τῶν Νόμων, ἡ Ἐξάβιβλος ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1540. εἰς δ'.

Ἐ'τι ἐξεδόθη ἐν Λουζδόνῳ τῷ 1656. εἰς δ'. καὶ αὕτη ἔστιν ἡ ἀρίστη. Σπανὸς δὲ τις ἐν Ἀνδριανουπόλει διδάσκαλος παραφράσας τὸ βιβλίον τῷτο ἑσπαίισεν αὐτὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῷ ὠραιότητος, ὡς μὴ ὠφείλεν. Ἡ τοιαύτη ἑσπαρισμένη παράφρασις, ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ πολλακίς.

Ἐπιτομή τῶν Δείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἐξεδόθη ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Νομικῶν. Τὸ δὲ πρὸ Αἰρέσεων καὶ περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἐξεδόθησαν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τῷ Παλαμᾷ ἐξεδόθη ἐν τοῖς τῷ Ἀλλατίῳ Ὁρθοδόξοις.

 ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙΙ.

Χ Ρ Υ Σ Ο Λ Ω Ρ Α Σ.

Α'πέθανε τῷ 1415.

Ἐμμανὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς, ἰππὸς τῆ βασιλείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γέννημα ἦν τῆς αὐτῆς πόλεως. Φημίζεται μεγάλως ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, διότι ἕτος ἐσάθη ὁ παρῶτος ἑστὶς εἰσέφερε πάλιν τὴν σπαρδίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἣτις πρὸ χρόνων ἰκανῶν ἦτον ἡμελημένη. Ἀποσαλεῖς οὗτος ὑπὸ Ἰωάννη τοῦ Παλαμολόγου ὡς παρῆσβυς εἰς τὰς ἡγεμόνας τῆς Ἰταλίας διὰ τὰ παρῆκινύση αὐτὸς ἵνα βοηθήσῃσι τὸν Ἰωάννην κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Τούρκων, τῶν ὁποῖων ἡ ἐφοδος ἐπαπειλῆσε φθορὰν τῆ βασιλείας, ὁ Χρυσολωρᾶς ἀφ' ἑ ἐπείσειωσε τὰ τῆς παρῆσβείας τῆ, ὑποσρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀναγγείλας ἅπαντα τὰ παρῆσβεία τῷ Βασιλεῖ, ὑπέσρεψε πάλιν εἰς Ἰταλίαν, διότι ἄρην ἀρῆσκειαν, καὶ ἡσυχίαν εἰς τῆτον τὸν τόπον. Ἐλθὼν δὲ κατὰ παρῶτον ἐν Βενετία, ἄρῆς τὸν ἐπαρῆσκάλεσαρ ὑπὸ τῷ Φλωρεντίῳ καὶ τὰ διδάξῃ ἐκεῖ ὅτι μισθῷ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ λέκτορ. Μετὰ χρόνον τινὰ ἔπειτα, ἀνεδέχθη τὸ ἐν Παύῳ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, παρῆτροπῇ τῷ Ἀρχιδιῆκος τῶν Μεδιολάνων Ἰωάννη Γαλεάτῳ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπαρῆσδῶν εἰς Βενετίαν, παρῆτροπῇ πάλιν τῷ μαθητῆ αὐτῆ Λεωνάρδῳ Ἀρετίῳ, ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην. Περὶ δὲ τῷ 1413. ἀπῆλθεν ὁ Χρυσολωρᾶς μετὰ τῷ Καρδινάλῳ Φραγγίσκου Ζαβαρέλλῳ πρὸς τὸν Καίσαρα Σιγισμῦνδον, καὶ τὰ διορί-

θώσι τὸν τόπον εἰς ὃν ἔμελλε νὰ συναχθῆ ἢ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Σαύδος. Μετὰ ταῦτα ὑποσέφασ εἰς Κωνσταντινῶν, ὁ Βασιλεὺς ἔστειλεν αὐτὸν μετὰ καὶ ἄλλων πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντία Σαύδον, ὅπε καὶ ἀπέθανε τῷ 1415, τῇ 15. Ἀπριλ. καὶ ἐτάφη ἐκεῖ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Δομοκινῶν (α).

Συγγράμματα.

Ἀπὸ τὸν Χρυσολωρᾶ ὀλίγα τινὰ Συγγράμματα εἰσῆσαν ἕξ τῶ τύπε:

Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικά.

Β'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννη Παλαιολόγον.

Γ'. Ἐπιστολαὶ δύο πρὸς Ἰωάννη καὶ Δημήτριον Χρυσολωρᾶν.

Ἐκδόσεις.

Ἐρωτήματα Χρυσολωρᾶ, ἔξεδόθη ἐν Βενετία τῷ, 1507. καὶ ἐν ἄλλοις διαφόροις τόποις τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν Παρισίοις τῷ, 1549. εἰς 4.

Αἱ Ἐπιστολαὶ ἔξεδόθησαν ἐν τῇ τῷ Λαμβερτίου Ἀρχαιολογία.

(α) Κατ' αὐτὴν πρὸς χρόνους πολλοὶ τῶν ἐν Κωνσταντινῶν καὶ Ἐλλάδι διαφανῶν ἀνδρῶν ἐν παιδείᾳ, φοβόμενοι τὴν Τυρκικὴν ἀστυλαγχίαν καὶ τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς εἰς χημαλωτισμὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, ὑπήγαγον εἰς Ἰταλίαν, φέροντες μετ' ἑαυτῶν ἕ ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία, τῶν ὁποίων κατεκόμισαν μὲ πᾶσι μαθήσεσι. Μεταξὺ πάντων ἡ Γεώργιος ὁ Τραπεζεντιός, Θεόδωρος ὁ Γαζής ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅστις σωέγραφε διάφορα εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἔ μετέφρασε διάφορα εἰς τὸ Λατινικόν, Μανθῆλ ὁ Μοσχόπτελος, Ἰωάννης Ἀργυρόπτελος, Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις, ὅστις ἐν Σικελίᾳ ὦν σωέγραφε τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν αὐτῶ, Μάρκελος ὁ Βυζαντιός, καὶ ἄλλοι. Ἐκποστὴ λοιπὸν ἀρχισε νὰ φωτίζεται ἡ Εὐρώπη μὲ πᾶσι ὡς πᾶσι τῶν Μαθησῶν.

ΗΗΗΗΔΔΔΠ.

Σ Ι Μ Ε Ω Ν.

Α'πέθανε τῷ, 1429.

Σιμεών ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, ἀπέθανε τῷ 1429, κατ' ὃν καιρὸν ὁ Σιλταὺ Ἀμκράτης ἐκυρίωσεν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὅσις ὠθημένους ὑπὸ τῶ Σιλταῦν δι' ὑποχέσεων, καὶ δι' ἀπειλῶν διὰ τὰ παρακινήσει τὰς Γραικὰς νὰ διώξωσι τὰς Λατίνους ἐκ αὐτῆς τῆς πόλεως, καὶ νὰ τὴν παραδώσω εἰς αὐτὸν, ἐσάδη τὸσον σαθερός καὶ ἀνίκητος, ὥστε ἐπρόκεινε τὸν θάνατον. Τοιαύτην σαθερότητα ἔδειξεν ἀκόμη καὶ πρότερον εἰς τὰς κατὰ τῶν Λατίνων φιλοφεικίας. Οὗτος σινέγραφεν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, περὶ τῶν ἱερῶν Τελετῶν, περὶ Μυστηρίων, καὶ κατ' Αἱρέσεων, κ. τ. τ. τὸ ὁποῖον σύγγραμμα προσφέρει μίαν μεγάλην τιμὴν πρὸς αὐτὸν.

Ε' κ ὁ σ ε ι ς.

Σιμεών (ἢ ὡς τινες γράφουσι Συμεών) τοῦ μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης καὶ σωζόμενα ἅπαντα, ἐξεδόθησαν ἐν Γασίῳ τῆς Μολδαβίας, τῷ 1683. εἰς φύλ. Παραφραδοῦται δὲ, χάριν ἱερῶν κοινῶν, ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον ἐν Βισνῆ τῷ, 1793. εἰς 4.

 Η Η Η Η Δ Δ Δ Δ Π Ι .

Γ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Σ .

Μετὰ τὸ 1441.

Γεώργιος ὁ Γεμισὸς, ὅσις ἔτι καὶ Πλέθων ἄνομάδι, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς δὲ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, καὶ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, διδάσκαλον ἔχων Βησσαρίωνα τὸν Καρδιάλην. Οὗτος ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου. Περὶ τὸ 1426, καὶ ὅθι τὸ 1438. ἦτον παρὼν καὶ εἰς τὴν ἐν Φλωρεντία Σχολὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Γραικῶν, ὅσις τότε ἠγωνίζετο μεγάλως καὶ τῶν Λατινοφρονέντων, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, ὡς τινὲς θέλωσιν, ἐκλίνε καὶ ἔτος εἰς τὰ δόγματα τῶν. Ἐπειτα ἐπαπελθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ περὶ τὸ 1441, διαείδη διοικητὴς τῆς Πελοποννήσου. Θέλουσιν ὅτι ἐμακρύνθη ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῶν ἑκατὸν χρόνων. (α)

Συγγραμματα.

Ο. Γεμισὸς συνέγραψε Α'. ὅθι τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης βιβλία δύο, λαβὼν τὴν ὕλην ὑπὸ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην, καὶ ὑπὸ τὸν Πλέταρχον. Β'. Λόγου δύο πρὸς τὸν βασιλέα Ἐμμανὴλ καὶ Θεόδωρον τὸν Δεσπότην, περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πραγμάτων. Γ'. Σχόλια εἰς τὸς Χρισμᾶς τοῦ Ζωροάστρου. Δ'. Ἐπιτομὴ τῶν τοῦ Ζωροάστρου καὶ Πλάτωνος Δογμάτων. Ε'. Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα διαφερέ-

(α) Κατ' αὐτὰς τὰς χρόνους ἦν καὶ Βησσαρίων ὁ Καρδιάλης, ὁ Μάρκος ὁ Ἐφέσιος Μητροπολίτης, Γεωργίου Εὐγενικοῦ, Θεόδωρος Ἀγαλλιανός, καὶ Σίλβεστρος ὁ Συρόπουλος.

ται. 5'. Περὶ Εἰμαρμόνης, Ζ'. περὶ Ἀρετῶν, Η'. Περὶ
τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ἁγίας Πνεύματος, Θ'. Περὶ τάξεων τῆς
Μηνῶν, Χρόνων, καὶ ἡμερῶν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίᾳ Γεμισῆ, περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης, ἐξεδόθη
ἐν Βασιλείᾳ τῶ 1540. εἰς 4.

--- Περὶ τῆς Ζωροάστρου καὶ Πλάτωνος Δογμαμάτων, ἐ-
ξεδόθη ἐν τῇ τῆς Φαβερκίου Βιβλιοθήκῃ, ἐν τόμῳ 14.
σελ. 137—144. καὶ ἐν Βιττεμβέργῃ τῶ 1719. εἰς 4.

--- Περὶ Μηνῶν καὶ χρόνων, ἐξεδόθη ἐν τοῖς Ἀλματίς
περὶ μέτρων τῆς χρόνου καὶ τῆς παλαιᾶς.

--- Περὶ αὐτῆς Αἰσοπέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται, ἐ-
ξεδόθη ἐν Βενετίᾳ, τῶ 1532. εἰς 8. καὶ 1540. εἰς 4. καὶ
ἐν Βασιλείᾳ τῶ 1574. εἰς 4.

--- Περὶ Εἰμαρμόνης, καὶ Ἐπιστολαί, ἐξεδόθη ἐν Λαγ-
δόνῳ τῶ 1722. εἰς 8. καὶ ἐν τῇ τῆς, Κιακκονίᾳ Βιβλιοθήκῃ
Καθολικῇ. Τὸ περὶ Ἀρετῶν ἐξεδόθη εἰς τοῖς τῆς Στο-
βαίς. Τὸ δὲ Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τῆς ἁγίας Πνεύματος
ἐξεδόθη ἐν Ἰασίῳ τῶ 1698.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠ.

Γ Λ Υ Κ Α Σ.

Μετὰ τὸ 1445.

Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς ἦν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅσιν καὶ εἰς
Σπερλίαν ἀρκετὸν χρόνον διέτριψε. Τινὲς τάσασιν τετον εἰς
τὸν 1Β'. αἰῶνα, ἀλλ' ἀπὸ μίαν τὴν ὑπερολίαν πρὸς τὸν Βα-
σιλέα Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον, καὶ διὰ ἄλλας ἰστο-
δείξεις, γίνεται δῆλον ὅτι ἤκμαζον εἰς τὰς χρόνας τότε, πρὶν
ἢ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον. Ὅτι δὲ ὁ Γλυκᾶς ἦταν καὶ Μοναχός,

ὡς τινες θάλασι, δεῦ ἔχομεν ἀποδείξεις. Τῆτο μόνον φανε-
ρεῖται ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τε ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλοις ἢ
ἢ εἰδήμων διαφόρων ἄλλων Γλωσσῶν, ἢ ἔκτινος Ἐπιστολῆς
τε, ὅτι διδάσκαλος ἢ τῶν Γραμματικῶν. Οὗτος σιωπῶν
ἐν Χρονικῶν, τὸ ὁποῖον ἀρχεται ἀπὸ κτίσεως κόσμου
ἢ λήγει, ἀπὸ ἀδήλας αἰτίας, μέχει τῆ 1118, ἢ Ἐπι-
στολῆς διαφόρες ἐξ ἧν Δέκα ἐξεδόθησαν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς

Μιχαὴλ Γλυκᾶ Χρονικῶν, ἐξεδόθη ἐν Παισιῶσι τῷ
1660, εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος, ἢ ἐν Βε-
νετίᾳ, τῷ 1729.

--- Ἐπιστολαὶ, ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς τῶ Γωάν. Λαμίου
Deliciis Eruditorum. Τόμ. Α'. ἢ, Ε'.

ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΠΠ.

Κ Ω Δ Ι Ν Ο Σ.

Μετὰ τὸ 1453.

Γεώργιος ὁ Κωδινός, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων,
τὸ ὁποῖον γίνεται δῆλον ἐκ τῆ Συγγράμματος αὐτοῦ, Πε-
ρὶ ἀρχῆς ἢ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ᾗ διηγεί-
ται καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Τέρκων καταστροφὴν τῆς βασιλείας
τῆς Γραικῶν, ἢ τὴν ἀλωσιν αὐτῆς, ὡς αὐτὰ ἦτον αὐτόπτης.
Ἦν δὲ ἐνδευμνός εἰς τὴν βασιλείον αὐτῶν μὲ τὸ ἀξίωμα
τῆς Κερροπαλάτι. Σώζονται ἀπὸ τῶν τῶ ἐπόμενα Συγ-
γράμματα.

Α'. Περὶ τῆς Ὀφφικίων τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς Πατριαρχείας.
Β'. Παραβολαὶ ἐκ τῆς Χρονικῆς αὐτῆς, Περὶ ἀρχῆς τῆς Κων-
σταντινουπόλεως.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

„ Τῶ σοφωπάτε Κουροπαλάτε Γεωργίου Κωδινῆ, περὶ
 Ορφικῶν τῆς Αὐλῆς, καὶ τῶ Πατριαρχεῖς τῆς Κωνσταντινου-
 πόλεως, ἐξεδόθη ἐν Λαγδόνῳ τῷ 1588. εἰς 8. καὶ ἐν Πα-
 ρισίοις τῷ 1625. εἰς φύλ.

--- Χρονικόν. Εἰξεδόθη ἐν Παρισίοις τῷ 1648. καὶ ἐν
 Βρυτείᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντίδος.

 ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΙΠΙ.

 Β Ρ Υ Ε Ν Ν Ι Ο Σ .

Α'πέθανε τὸ 1445.

Γεώργιος ὁ Βρυκίνιος Μοναχὸς ἰὼ τὸ χῆμα ἐκ Κωνσταντινου-
 πόλεως, ἀπὴρ πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον καὶ φιλόπατρις, συ-
 νέγραψε Θεολογικά, καὶ ἄλλας τινὰς Δόγας, οἱ τινες ἐξεδό-
 θησαν ἐν Λειψίᾳ ἐν τρισὶ τόμοις εἰς 8. ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ
 Βουλγάρεως.

 ΗΗΗΗΙΔΙ.

 Σ Χ Ο Λ Α Ρ Ι Ο Σ .

Μετὰ τὸ 1453.

Γεώργιος ὁ Σχολάριος, ὅστις καὶ Γεννάδιος μετὰ ταῦτα με-
 τωνομάθη, Πατριάρχης ἐχειμάτισε τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 εὐδύς μετὰ τὴν ἄλωσιν, τῷ 1453. Οὗτος συνέγραψε πολ-

λά Θεολογικά ἢ κατὰ Λατίνων, καθ' ὃν καιρὸν δὲ ἦτον πόλεμος τῆς Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ πόλεμος τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος καὶ κακοθείας, πρὸς τὰ ἐναντία τῶν, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Σχολάριος εἶχε τὴν εὐνοίαν τῆς καταδολώσαντος τὴν πατρίδα ἡμῶν Σελτῶν, εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ ὑπεράσπισιν καὶ κέφωσιν τῶν δεινῶν τῆς δυσυχῆς γούρας, εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ σύστασιν Σχολείων, καὶ δεφείτῳσιν τῶν πεπαιδωμένων, τῶν ὁποίων ἡ φυγὴ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐρήμωσε τὴν δυσυχὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν μαθησέων, ἢ προσετέθη ἔπι τὸν ζυγὸν ἄλλος ζυγὸς βαρύτατος ὁ τῆς ἀμαθείας· καθ' ὃν καιρὸν ὁ Σχολάριος εὐδύνατο διὰ Προνομίων νὰ ἀπολαύσῃ ταῦτα πάντα ἀπὸ τὸν Σελτῶνον.

Τὰ Θεολογικά Συγγράμματα τῶν Σχολαρίων ἐξεδόθησαν ἐν τῷ τόμῳ τῆς Ἀγάπης.

ΗΗΗΗΙΔΙ.

ΔΟΥΚΑΣ.

Μετὰ τὸ 1462.

Ἰωάννης ὁ Δέκας, ἐγγονὸς ἢ τῶν Ἰατρῶν Μιχαὴλ Δέκα, καὶ ἀπόγονος τῆς βασιλικῆς φιλίας τῶν Δεκάων. Οὗτος μετὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον πρὸς τὴν ἐκεῖ Χριστιανὴν Διοικητὴν Δομνίκον καὶ Νικόλαον τῆς Γατελέζιδος, οἱ τινες ἔσειλον αὐτὸν εἰς χαφὸρβος πρεσβείας πρὸς τὴν Τέρκην. Σωζέγραψε μίαν συνοπτικὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς Τέρκων ἀλώσεως ἢ ταύτης τῆς Νήσου, ἢ τις ἐγένετο τῷ 1462. τὴν ὁποίαν περιγράφει διεξοδικώτατα. Πόσον ἔζησεν αὐτὸς μετὰ ταῦτα δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν, διότι ἡ Ἱστορία αὕτη πρὸς τὸ τέλος εἶναι ἐλλιπής.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Μιχαήλ Δέκα χρονική Ιστορία, εβδόμη ἐν Παρισίοις τῷ 1649. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

ΗΗΗΗ |Δ| ΙΙ.

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ.

Μετὰ τὸ 1462.

Λαόνικος, ἢ Νικόλαος ὁ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος ἦτον τὸ γένος, ὅστις συνέγραψεν Ἱστορίαν χρονικὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 1298. ἦτοι ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀττομαν, ἕως τῆς 1462. ἦτοι Μωαμέτ τῆς β'. Ἐν αὐτῇ περιγράφει τὴν καταστροφὴν τῆς ὑπὸ τῆς Τέρκων βασιλείας τῶν Γραικῶν. (α)

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Λαόνικος Χαλκοκονδύλης Ἱστορία Χρονική ἐν βίβλοις Γ'. τῆς βασιλείαν Τούρκων, εβδόμη ἐν Παρισίοις τῷ 1650. καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1729. εἰς φύλ. ἐν τῷ σώματι τῆς Βυζαντιδος.

(α) Κατ' αὐτὴν αὐτὸν Χρόνος ἦν ἐκεῖ καὶ Ματθαῖος ὁ Καμαριώτης ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης. Τύπη μία ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ περὶ Καταστάσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ ἀλώσει, εβδόμη ἐν τῇ Τυρογραφικῇ.

ΗΗΗΗ | Δ | ΙΙΙ.

Φ Ρ Α Ν Τ Ζ Η Σ,

Περὶ τῷ 1477.

Γεώργιος ὁ Φραντζῆς, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἕκτος
 ἰος ὀπιφανῆς γένος περὶ τὸ 1401, ὅστις ὁ μόνος πατριώτης
 αὐτῶν εἰς ἐκείνους τὰς δυσυχεῖς χρόνας, τὸν ὁποῖον ὁ συγ-
 γενὴς αὐτῶν καὶ δυσυχὴς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, εἰς πολ-
 λὰς πρεσβείας ἔσειλε. Τέλος εἰς τὸν καιρὸν τῆς αἰχμα-
 λωσίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αἰχμαλωτιθεὶς καὶ αὐτὸς
 ἢ ἡ γυνὴ ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν, ἢ μετὰ ταῦτα ἐλόθθησαν,
 κατέφυγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, Κυριαθείσης δὲ καὶ παύ-
 τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων, κατέφυγεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖθεν
 ὑπέσπευεν εἰς Κερκύραν, ὅπου καὶ τὸ μοναχικὸν χῆμα ἐδέ-
 ξατο. Ἐνταῦθα δευτέρως, συνέγραψε τὴν χρονικὴν αὐτῶν
 Ἱστορίαν, καὶ ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδε καὶ ἔπαθε, τὰ ὁποῖα
 ἀσυνήθως τις οὐ δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ὅχι
 πόσον δεῖ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Γένος, ὅσον δεῖ τὴν ἠλιθιό-
 τητα τῶν πορροισαμείων αὐτῶν, οἱ τὸ ὑπέταξαν ὑπὸ τὸν βαρύ-
 τατον ζυγὸν τῆς τυραννίας. Ἀπέθανε δὲ ὁ Φραντζῆς τῇ 29.
 Μαρτίᾳ εἰς ἀθλιωτάτῳ καὶ ἐνδεεστάτῳ κατάσασιν.

Ε' κ δ ό σ ε ι ς .

Γεωργίος Φραντζῆ τῆς Πρωτοβησιαεῖς χρονικὴ Ἱστορία, ἐ-
 ξεδόθη Ἐκλιωσι τὸ πρῶτον ἐν Βιόνη τῷ 1796. ὑπὸ Φ.
 Α'λπερ, εἰς φύλ.

Τέλος τοῦ Β'. Βιβλίου,
 καὶ τελευταίου τόμου.

Π Ι Ν Α Ξ

Τῶν Συγγραφέων κατὰ Ἐπισήμας.

Α.

Γραμματικοί.

Ωραπόλων .
 Δίδυμος .
 Ζηνόβιος .
 Διογενιανός .
 Διονύσιος .
 Ἀπολλώνιος .
 Ἡρωδιανός .
 Ἀρποκρατίων .
 Ἡφαισίων .
 Ἀδριανός .
 Φρύνιχος .
 Πολυδύκης .
 Ἀθηνάιος .
 Ἡσύχιος .
 Ἀμμώνιος .
 Γωάν. Φιλόπονος .
 Σεΐδας .
 Τζέτζης .
 Εὐστάθιος .
 Θωμάς Μάγιστρος .
 Χρυσολωρᾶς .
 Θεόδ. Γαζής .
 Κωνσ. Λάσκαρις .

Β.

Διδάσκαλοι τῆς
Ῥητορικῆς .

Ἀεισοτέλης .
 Δημήτριος Φαληρός .
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσός .
 Ἐρμόγενης .
 Λογγίνος .

Γ.

Ῥήτορες .

Γοργίας .
 Ἀντιφών .
 Ἀνδοκίδης .
 Λυσίας .
 Ἀντιθρόνης .
 Ἰσοκράτης .
 Ἀλκιδάμας .
 Ἰσαῖος .
 Λυκᾶργος .

Δημοδοῦνης .
 Αἰχίνης .
 Δημάδης .
 Ὑπερίδης .
 Δείναρχος .
 Δημοβώναξ
 Δίων Χρυσόστομος .
 Ἡρώδης .
 Ἀρτεμίδης .
 Καλλίνικος .
 Γελιανὸς Βασιλ.
 Θεμισίος .
 Λιβαῖος .
 Συνέσιος .

Δ.

Ἐπιστολογράφοι

Ἀνάχαρσις .
 Φάλαρις .
 Θεανώ .
 Ἡράκλειτος .
 Θεμισοκλής .
 Σωκράτης .
 Δημόκριτος .
 Ἀρείσιππος .
 Διογένης Κυνικός .
 Χίων .
 Ἀλέξανδρος Μ.
 Κράτης .
 Αἰσαίνετος .
 Σύμμαχος .
 Συνέσιος .
 Ἰσίδωρος .

Νεῖλος .
 Διονύσιος Ἀντιοχ.
 Κασσιόδωρος .
 Θεόδωρος .
 Φώτιος .

Ε.

Ποιηταὶ

α.) Διδάσκαλοι τῆς
 Ποιτικῆς .

Ἀριστοτέλης .

β.) Λυρικοί :

Ὀρφύς .
 Ἀρχίλοχος .
 Ἀλκαίος .
 Στισίχορος .
 Σαπφώ .
 Ἡέριννα .
 Ἀλκαῖος .
 Ἴβυκος .
 Ἀνακρέων .
 Πίνδαρος .
 Βακχυλίδης .
 Πραξιλόχος .
 Κλέανθος .
 Καλλίμαχος .
 Συνέσιος .

γ.) Βακχολικοί.

Θεόκριτος.
Βίων.
Μόσχος.

δ.) Ηρωϊκοί.

Μεσαῖος.
Ησίοδος.
Ἀπολλώνιος Ρόδιος.
Νόννος.
Τρυφιδῶρος.
Κόλυβος.
Κοῖντος Σμυρναῖος.

ε.) Ἐλεγειοποιοί.

Τυρταῖος.
Μίμνερμος.
Θέογνις.

ς.) Ἐποποιοί.

Ησίοδος.
Φακυλίδης.
Πυθαγόρας.
Ἐμπεδοκλῆς.
Παρμενίδης.
Ἄρατος.
Νίκανδρος.
Ὀππιακός.
Μάξιμος Φιλόσοφος.
Γεώργιος Πισειδ.
Φιλῆς.

ζ.) Γνωμικοί
ἢ Μυθικοί.

Αἴσωπος.
Θέογνις.
Φαῖδρος.
Ἀγαπητός.
Βασίλειος Μακεδ.
Ἀντώνιος Μέλισσα.

η.) Ἐπιγραμματικοί.

Θεόδωρος Πρόδρομ.
Μάξιμος Πλανέδης.
Μελέαγρος.
Παλλαδάς, καὶ ἄλλοι οἱ ἐν
τῇ Ἀνθολογίᾳ ὑπὸ τοῦ
Πλανέδη ἀναφερόμενοι, ἢ
ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ
Βρέγκ.

θ.) Δραματικοί
Τραγικοί.

Αἰχύλος.
Σοφοκλῆς.
Αἰχάιος.
Εὐριπίδης.
Θεόδεκτος.
Φιλόξενος.
Χαιρέμων.
Κράτης.
Λυκόφρων.

ι.) Κωμικοί.

Ἐπίχαρμος.
 Φιλονίδης.
 Φρύνιχος.
 Κρατίνος.
 Εὐπολις.
 Ἀγάθων.
 Πλάτων.
 Λεϊσοφαΐης.
 Θεόφιλος.
 Φιλονίδης.
 Νικόχαρης.
 Νικόφρων.
 Τελεκλίδης.
 Θεόπομπος.
 Διογένης Οινόμαχος.
 Ἀστυδάμας.
 Ἐπικράτης.
 Φίλιππος.
 Φιλεταῖρος.
 Νικόστρατος.
 Ἐφιππος.
 Διονύσιος.
 Εἰβελος.
 Ἀγαξωδείδης.
 Ἀναξίλαος.
 Λεϊσόφων.
 Ἀντιφαΐης.
 Σώπατρος.
 Ἀλέξιος.
 Σωπαΐδης.
 Ἡγήσιππος.
 Φιλίσκος.
 Ἀνάξιππος.
 Φιλιππίδης.

Δίφιλος.
 Φιλέμων.
 Μενάνδρος.
 Ἀπολλόδαμος.
 Πασίδιππος.
 Δαμόξενος.
 Φιλισίων.

ι α.) Σατυρικοί.

Λακκιανός.
 Γελιαρός βασιλεύς.

ι β.) Μυθιστορικοί.

Παρθένιος.
 Ἡλιόδωρος.
 Θεόδωρος Πρόδρος.
 Εὐσάθιος ἢ Εὐμάθιος.

Ζ.

Ἱστορικοί.

α.) Καθολικοί.

Ἡρόδοτος.
 Διόδωρος.
 Νικόλαος Δαμασκηνός.
 Αἰλιανός.
 Φιλόστρατος.
 Εὐσέβιος Παμφίλος.
 Ολυμπιόδωρος.
 Προκόπιος.
 Θεοφύλακτος.

Γεώργιος Σύγγελος .
 Θεοφάνης .
 Νικηφόρος .
 Γεωάννης Μαλέλας .
 Κεδρινός .
 Γεωάννης Σκυλίτζης .
 Ζωναράς .
 Γαίλ .
 Γλυκάς .

β.) Μερικοί Ιστορικοί
 τῶν Ἰουδαίων .

Μαῦσῆς .
 Ἰησὺς Ναυῆ .
 Σαμψὴλ .
 Γαδ , ἢ Νάθαν .
 Γώσηπος .

γ.) Τῆς Ἀσίας .

Κτησίας .
 Μαγαθίνης .
 Βηρωσός .
 Μανέθαν .

δ.) Τῶν Ἑλλήνων .

Δάριος .
 Δίκτυς .
 Παλαίφατος .
 Ουκυδίδης .
 Ξενοφῶν .
 Ἡρακλείδης .
 Ἀπολλόδωρος .
 Κόνων .
 Ἀντώνιος Λιβ .

Κορινθῶτος .
 Πτολεμαῖος .
 Πλέταρχος .
 Φλέγων .
 Ἀπολλώνιος .
 Ἀρριανός .
 Γεμισός .

ε.) Τῆς Βυζαντιδος .

Περίσπος .
 Προκόπιος .
 Ἡσύχιος .
 Ἀγαθίας .
 Μείανδρος .
 Θεοφύλακτος Σιμ .
 Γεωάννης Καμιν .
 Νικηφόρος .
 Λέων
 Κωνσταντῖνος Πορφ .
 Γεωάννης Σκυλίτζης .
 Νικηφόρος Βρυέν .
 Ἄννα Κομν .
 Νικητάς Χαν .
 Νικηφόρος Γρηγ .
 Κατακισζηνός .
 Κωδινός .
 Δεκάς .
 Χαλκοκονδύλης .
 Φραντζῆς .

ς.) Ρωμαίων .

Πολύβιος .
 Διονύσιος Ἀλ .
 Πλέταρχος .
 Ἀππιανός .

Δίαν Κάσιος.
 Ηρωδιανός.
 Ευτρόπιος.
 Ζώσιμος.
 Ζιφιλίνος.

ζ.) Εκκλησιαστικοί
 Ισορικοί.

Πρόχορος.
 Ευσέβιος.
 Φιλοσόργιος.
 Παλλαδίου.
 Σωκράτης.
 Σωζόμενος.
 Γλάριος.
 Θεοδώρητος.
 Γελάσιος.
 Θεόδωρος.
 Επιφανίος.
 Κασσιόδωρος.
 Ευάγγελος.
 Μόχος.
 Άγγελος.
 Αναστάσιος.
 Σιμεών Μεταφρ.
 Νείλος Δοξαπ.
 Νικηφόρος Κάλλιςος.

η.) Περί τῶν Πεπαιδω-
 μένων.

Άρειέας.
 Διονύσιος Άλικαρν.
 Πλάταρχος.
 Διογενής Λαέρτ.
 Ευνάπιος.

Γεράνυμος.
 Γοννάδιος Μασ.
 Ολυμπιόδωρος.
 Γισίδωρος.
 Ησύχιος.
 Γελιανός.
 Φώτιος.
 Σειδάς.
 Θωμάς Μάγιστρος.
 Νικηφόρος Κάλλιςος.

θ.) Γεωγράφοι.

Άνων.
 Άγαθαρχίδης.
 Σκύμνος.
 Στράβων.
 Διονύσιος Περηνγ.
 Γισίδωρος.
 Μέλας.
 Άρρίανός.
 Πτολεμαῖος.
 Πανσανίας.
 Άγαθήμυρος.
 Στέφανος Βυζ.
 Κοσμάς.
 Μελέτιος.
 Θεοτόκης.

Η.

Μαθηματικοί.

Άρειόζωνος.
 Ευκλείδης.

Ἀρχιμήδης .
 Ἀπολλώνιος .
 Σηρῆνος .
 Εὐτόκιος .
 Πάππος .
 Γέρων .
 Βίτων .
 Ἀθήναιος .
 Φίλων .
 Μενέλαος .
 Νικόμαχος .
 Θέων .
 Ἀπολλόδωρος .
 Πλέπαρχος .
 Διόφαντος .
 Πολυαινός .
 Γάλιος Ἀφρικ .
 Μόδιςος .
 Ἀνατόλιος .
 Θέων .
 Πάππος .
 Πρόκλος .
 Εὐτόκιος .
 Διονύσιος .
 Γέρων .
 Βασίλειος .
 Πορφυρογεννήτος .
 Φελλός .
 Μπαλλαῖος .
 Θεοτόκης .
 Εὐγενίος .

 Θ.

Ἀστρονόμοι ἢ Ἀ-
 στρολόγοι .

Ἐμπεδοκλῆς .
 Αὐτόλυκος .
 Ἄρατος .
 Μανέθων .
 Ἀείσαρχος .
 Μέλαμπος .
 Ἐρατοσθένης .
 Γ' παρχος .
 Γεμῖνος .
 Θεοδόσιος .
 Πτολεμαῖος .
 Ὑψικλῆς .
 Μάξιμος .
 Θέων .
 Κλεομήδης .
 Πρόκλος .
 Μελέτιος .

 Ι.

Φιλόσοφοι .

Πυθαγόρας .
 Ἡράκλειτος .
 Ἐμπεδοκλῆς .
 Παρμενίδης .

Ωκέλλος .
 Σωκράτης .
 Δημόκλειτος .
 Ξενοφών .
 Αίχινος .
 Κέβης .
 Δείσιππος .
 Αντιδοχίης .
 Πλάτων .
 Τίμαιος .
 Αρχύτας .
 Διογυρής .
 Αεισετέλης .
 Θεόφραστος .
 Επίκυρος .
 Επίκτιτος .
 Απολλώνιος Τυαν.
 Πλάταρχος .
 Αρρίανός .
 Αντωνίνος .
 Μάξιμος Τύρ.
 Σέξτος Εμπυρ.
 Αλέξανδρος Αφρ.
 Πλωτίνος .
 Πορφύριος .
 Χαλκιδίος .
 Γάμβλιχος .
 Δήξιππος .
 Μάξιμος .
 Ίβλιανός .
 Θεμισσιος .
 Γεροκλής .
 Συριανός .
 Αινέας .
 Πρόκλος .
 Στοβαῖος .
 Αμμώνιος .

Βοίδιος .
 Ζαχαρίας .
 Σιμπλίσιος .
 Ολυμπιόδωρος .
 Γεωργίου Φιλόπ.
 Βασίλειος Μαν.
 Ψελλός .
 Νικηφόρος Βλεμ.
 Γεμισός .

 Κ.

Φυσικοί ἢ Γεω-
 γικοί .

Θεόφραστος .
 Αντίγονος .
 Διοσκορίδης .
 Αρτεμίδωρος .
 Αιλιανός .
 Οππιανός .
 Νεμεσιανός .
 Νεμέσιος .
 Θεοφύλακτος .
 Ίσίδωρος .

 Λ.

Γατροί.

Γπποκράτης .
 Πόλυβος .

Νίκανδρος .
 Ξενοκράτης .
 Διοσπερίδης .
 Ανδρόμαχος .
 Αρεταῖος .
 Ρεφρος .
 Γαληνός .
 Αιατόλιος .
 Θεόδωρος .
 Οειβάσιος .
 Μάρκελλος .
 Αέτιος .
 Αλέξανδρος .
 Παλλάδιος .
 Θεόφιλος .
 Παῦλος Λίγιν .
 Γωάννης Δαμασκ .
 Νόννος .
 Ράζης .
 Σεραπίων .
 Κωνσταντῖνος .
 Γωάννης Α' κτ .
 Νικόλαος Μυρα

 Μ.

Νομικοί.

Σόλων .
 Ούλπιανός .
 Παῦλος .
 Μοδεστῖνος .
 Γρηγόριος .
 Ερμογενειανός .
 Αντίοχος .

Θεόφιλος .
 Τειβενιανός .
 Γελιανός .
 Βασίλειος .
 Αέων .
 Ισιδωρος .
 Αδρειανός .
 Φώτιος .
 Ζωναράς .
 Βαλσαμων .
 Αρμενόπυλος .

 Ν.

Ε'κακλησιαστικοί.

Πρόχορος .
 Βαρνάβας .
 Αβδίας .
 Κλήμης .
 Γιγνάτιος .
 Ακύλας .
 Πολύκαρπος .
 Ερμαῖς .
 Ιεστῖνος .
 Τατιανός .
 Θεοδοτίων .
 Αθναγόρας .
 Θεόφιλος .
 Σίμμαχος .
 Ερμείας .
 Ειρηναῖος .
 Κλήμης .
 Ιππόλιτος .
 Αρμώνιος .

Ωριγίνης •
 Κυπριανός •
 Διονύσιος •
 Γρηγόριος •
 Αρχέλαος •
 Αρνόβιος •
 Πάμφιλος •
 Μεθόδιος •
 Πέτρος •
 Ευσέβιος •
 Αντώνιος •
 Σεραπίων •
 Γρηγόριος •
 Ευσάθιος •
 Επιφάνιος •
 Εφραίμ •
 Βασίλειος •
 Κύριλλος •
 Γρηγόριος Μ.
 Μακάριος •
 Απολλινάριος •
 Χρυσόστομος •
 Γρηγόριος Νύσ.
 Αμφιλόχιος •
 Αρσένιος •
 Αμβρόσιος •
 Αστέριος •
 Ευάγγελος •
 Θεόφιλος •
 Κύριλλος •
 Πρόκλος •
 Ισίδωρος •

Νεΐλος •
 Θεοδώρητος •
 Βασίλειος •
 Διονύσιος •
 Προκόπιος •
 Καισάριος •
 Κασσιόδωρος •
 Ευσράτιος •
 Γρηγόριος •
 Ισίδωρος •
 Ιωάννης Φιλ.
 Ολυμπιόδωρος •
 Άναστάσιος •
 Ιωάννης Δαμ.
 Νικηφόρος •
 Φώτιος •
 Νίκων •
 Οίκεμούνιος •
 Σιμεών •
 Νικητάς •
 Φελλός •
 Εὐθύμιος •
 Νικητάς Χων.
 Νικηφόρος •
 Νεΐλος •
 Βαρλαάμ •
 Γρηγόριος Παλ.
 Μάξιμος •
 Κατακλιζηνός •
 Σιμεών Θεσ.
 Βρυένιος •

Π Ι Ν Α Ξ

Ὀνομαστικὸς τῶν Συγγραφέων
Κατὰ Ἀλφάβητον.

Α.		Ἄγνα .	275
		Ἀντώνιος ὁ	268
Ἀγαθημήρης .	20	Ἀπολλινάριος .	119
Ἀγαθίας .	217	Ἀρέθας .	254
Ἀγαπητός .	194	Λεισαίνετος .	90
Ἀδριανὸς Σοφιστῆς .	10	Ἀρισεΐδης .	16
Ἀδριανὸς Ἐκκλησιασ.	162	Ἀριστίνος .	271
Ἀέτιος .	184	Ἀρσένιος .	124
Ἀθανάσιος .	103	Ἀρχέλαος .	71
Ἀθηναγόρας .	6	Ἀσέριος .	132
Ἀθήναιος .	32	Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος .	8
Ἀιλιανός .	41	Ἀχμέτης .	243
Αἰνέας .	175	Ἀΐνης .	48
Ἀκροπολίτης Γεώργιος .	284	Β.	
Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισ.	34	Βαρλαάμ .	291
Ἀλέξανδρος ὁ Ἰατρός .	214	Βασίλειος ὁ Μέγας .	109
Ἀμμώνιος Χεισιανός .	54	Βασίλειος Σελεύκίης .	171
Ἀμμώνιος Γραμματ.	115	Βασίλειος Βασιλῶς Κων-	
Ἀμμώνιος Ἑρμείης .	188	σαντιναπόλεως .	247
Ἀμφιλόχιος .	122	Βασίλειος ὁ Πατείκιος .	253
Ἀνατόλιος .	74	Βίκτωρ .	141
Ἀναστάσιος Ἐπίσκοπος		Βρυσηνῖνος .	305
Ἀντιοχείας .	221		
Ἀναστάσιος Σιναΐτης .	236		
Ἀνδρέας .	186		

		Ε΄ραν .	225
Γ.		Εὐάγγελος ὁ ἄπὸ τὴν Γ΄- βηριν .	133
Γαλινός .	26	Εὐάγγελος Σχολαστικός .	218
Γελάσιος .	174	Εὐθάλιος .	172
Γέμισος .	302	Εὐθύμιος .	269
Γερμανός .	237	Εὐάπιος .	138
Γεώργιος ὁ Πισεΐδιος .	228	Εὐνόμιος .	128
Γεώργιος Μοναχός .	241	Εὐσέβιος ὁ Παύφιλος ὁ ἐν Παλαιστίνης .	85
Γεώργιος ὁ Παχυμέρης .	287	Εὐσέβιος Ἐπίσκ. Ἐ- μέσης .	92
Γλυκᾶς .	303	Εὐστάθιος ὁ ἐκ τῆς Σίδης τῆς Παμφιλίας .	91
Γρηγοῦτιος .	208	Εὐστάθιος ὁ ἐκ Κωνσταντ. .	280
Γρηγοῦρας .	295	Εὐστράτιος .	216
Γρηγόριος ὁ Θαυμαστρ. .	65	Εὐτρόπιος .	105
Γρηγόριος ὁ Θεολόγος .	116	Ἐφραίμ .	107
Γρηγόριος Νύσσης .	120		
Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς .	293		
	Δ.		
Δαμάσκιος .	203		
Δέξιππος .	84	Ζ.	
Διάδοχος .	163	Ζαχαρίας Ἐπίσκοπος Μυτιλήνης .	197
Δίδυμος .	129	Ζωναρᾶς .	270
Διογάνης .	55	Ζώσιμος .	145
Διονύσιος Ἐπίσκ. Ἀλεξ. .	61		
Διονύσιος Ἀντιοχείας .	176	Η.	
Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης .	186		
Δίων .	45	Ἡλίοδαρος .	127
Δέκας Γωάννης .	306	Ἡρωδιανός .	49
Δωρόθεος .	93	Ἡσύχιος ὁ ἐν Μιλίτῃ .	213
	Ε.	Ἡσύχιος ὁ Ἀλεξαν. .	72
Εἰρηναῖος .	28		
Ἐπιφάνιος .	135	Θ.	
Ἐρμίας .	21	Θεμίστιος .	113
		Θεοδοτίων .	5

Θεόδοτος.	154
Θεοδώριτος.	167
Θεόδωρος Αναγνώστης.	192
Θεόδωρος Ηγούμενος.	233
Θεόδωρος ὁ Ἀβελκάρης.	240
Θεόδωρος ὁ Στεδίτης.	244
Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος.	274
Θεόδωρος ὁ Βαλσαμών.	279
Θεοφανής.	242
Θεόφιλος Ἐπίσκ. Ἀντιοχείας.	15
Θεόφιλος Ἐπίσκ. Ἀλεξανδρείας.	143
Θεόφιλος Νομικός.	195
Θεόφιλος ὁ Φιλόσοφος.	226
Θεοφύλακτος ὁ Συμοκάτ.	227
Θεοφύλακτος Βελγάρ.	267
Θέων.	99
Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος.	288

I.

Γάμβλιχος.	82
Γερονκλῆς.	161
Γήμελος.	98
Γορναύδης.	209
Γελιανός.	95
Γέλιος Ἀφρικανός.	43
Γιππόλυτος.	39
Γοσίδωρος.	160
Γωάννης ὁ ἐκ Καππαδ.	220
Γωάννης ὁ Σχολαστικός.	223
Γωάννης Γραμματικός ὁ καὶ Φιλόπονος.	229
Γωάννης ὁ Δαμασκηνός.	238
Γωάννης Μαλέλας.	250
Γωάννης Καμνηνιάτης.	251

T. II.

Γωάννης ὁ Συυλίτζης.	261
Γωάννης ὁ Ξιφιλίνος.	262
Γωάννης Ἰατρός.	285
Γωήλ.	281

K.

Καισάειος.	109
Καλλίνικος.	61
Κατακλιζηνός.	296
Κεδρηνός.	259
Κλεομήδης.	147
Κλήμης.	36
Κόιντος.	191
Κόλαθος.	189
Κοσμάς.	202
Κύριλλος Ἱεροσολύμ.	112
Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.	155
Κωδινός.	304
Κωνσταντῖνος.	255
Κωνσταντῖνος ὁ Ἀρμενόπελος.	297

Λ.

Λέων Ἐπίσκ. Ρώμης.	173
Λέων ὁ Δ΄.	251
Λέων Γραμματικός.	254
Λιβανίος.	124
Λογγίνος.	67
Λεκιανός.	22

M.

Μακάριος.	118
Μάλχος.	181
Μάξιμος Ὁμολογητής.	234

X

Μάξιμος ὁ ἐκ Τύρου .	12
Μάξιμος Βυζαντίας .	94
Μάξιμος ὁ Πλανεθῆς .	294
Μάρκος .	135
Μεθόδιος .	79
Μετάνορος .	219
Μιχαήλ .	263
Μόχος .	224

N.

Νεῖλος Δοξαπατρῆς .	273
Νεῖλος Ἄγιος .	164
Νεμέσιος .	134
Νῆλος ὁ Καββάσιλας .	291
Νικήτας ὁ Σπιδάτος .	258
Νικήτας ὁ Ἀκομινάτος .	282
Νικήτας ὁ Σερράνειος .	260
Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινεπόλεως .	245
Νικηφόρος ὁ Βρυσηνίος .	271
Νικηφόρος ὁ Βλεμμύδης .	283
Νικηφόρος Κάλκισος .	290
Νικόλαος .	286
Νίκων .	257
Νόνος ὁ Γατρός .	255
Νόνιος Ποιητής .	142

O.

Οἰκουμενός .	257
Ὀλυμπιόδωρος Διάκον .	232
Ὀλυμπιόδωρος Πλατω- νικὸς Φιλόσοφος .	207
Ὀλυμπιόδωρος ὁ ὑπὸ τὰς Θήβας Αἰγύπτου .	145
Ὀππικινός .	30
Ὀρειβάσιος .	130

Π.

Παλλάδιος ὁ ἐκ Γαλα- τίας .	148
Παλλάδιος ὁ Γατρός .	222
Πάμφιλος .	78
Πάππος .	111
Παῦλος Ἀλεξανδρῆς .	107
Παῦλος Σιλοντιάρχης .	210
Παῦλος Αἰγυπτίης .	235
Πέτρος Ἐπίσκ. Ἀλεξαν. Ἰεροσολύμων .	80
Πέτρος ὁ Χρυσολόγος .	170
Πέτρος Ρήτωρ .	206
Πλωτίνος .	62
Πολυδύμης .	13
Πολυχράσιος .	153
Πορφυρίου .	74
Πρίσκος .	173
Πρόκλος Ἐπίσκ. Κων- σταντινεπόλεως .	157
Πρόκλος Φιλόσοφος .	177
Προκόπιος ὁ ἐκ τῆς Γάζης .	193
Προκόπιος ὁ ἐκ Καισα- ρείας .	211

Σ.

Σέξτος .	18
Σεραπίων .	89
Σόληριανός .	141
Σιμεὼν Ἡγέμενος .	258
Σιμεὼν ὁ Μάγιστος .	266
Σιμεὼν ὁ Ἀρχιεπίσκ. Θεσσαλονίκης .	301
Σιμεὼν ὁ Μεταφραστής .	272
Σιμπλίσιος .	204

Σειδᾶς .	276	Φιλόστρατος ὁ Νεώτερος .	53
Στέφανος .	182	Φιλόστρατος ὁ Παλαιό-	
Στοβαῖος .	183	τερος .	51
Σύμμαχος .	21	Φλαυιανός .	159
Συνέσιος .	149	Φραντζῆς .	308
Συριανός .	163	Φρόνιχος .	11
Σχολάειος .	305	Φώτιος .	248
Σωζόμενος .	158		
Σωκράτης .	154		
		X.	
T.		Χαλκίδις .	81
Τζέτζης .	278	Χαλκοκονδύλης .	307
Τίτος .	102	Χρύσιππος .	166
Τειβωνιανός .	198	Χρυσολωρᾶς .	299
Τρυφιδῶρος .	190	Χρυσόσομος .	139
		Ω.	
Φίλης .	289	Ωρειγνίης .	57
Φιλοσόργιος .	144		

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

Ο Πανοσιώτατος Γεράσιμος Ζυγέρας ἐφημέριος τῆς ἀγίας Γεωργίας ἐν Βενετία.	Σώματα.	1
Μιχαὴλ Γλυκός.		10
Παῖος Θεοδοσίε.		20
Γεώργιος Λαζάρε.		2
Μαρίνος Μαυρογιαίνης.		2
Ἀδέλφια Ζωσιμᾶ ἐν Νίζνα.		2
Κωνσταντῖνος Μαρίνογλε.		2
Ἀθανάσιος Νικολάε Λάμπαρε.		2
Ἀλέξιος Νικολαΐδης.		2
Γεωάννης Χεισοδέλε.		2
Γεώργιος Βελῆδος.		1
Κωνσταντῖνος Φλέβας.		1
Δημήτριος Γεζέλης.		1

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ.

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ἁγίου Οὐγκροβλα- χίας Κύριος Δοσίθεος.	Σώματα.	15
Ο Θεοφιλέστατος Ἁγίος Μπαζαΐε Κύριος Κων- σάντιος.		5

- Ο Θεοφιλέστατος Ἅγιος Ἀρτζεσίε Κύριος Γωσήφ. 2
 Ο Πανιερώτατος Ἅγιος παῖς Βράτζας Κύριος
 Σωφρόνιος. 1
 Ο Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρείτης τῆς Ἀγιοτάτης
 Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας Κύριος Νικόδημος. 2
 Ο Ἐκλογιμώτατος Ἀρχιδιάκονος τῆς Ἀγιοτάτης
 Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας Κύριος Γλαρίων. 1
 Ο Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρείτης Κοτροτζιανίε Κύ-
 ριος Βιαγκρίων. 2
 Ο Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρείτης τῆς Γεράς Λαύρας
 τῆς Πατρῶν, ἢ ἑρμηνούτης τῆς Γεράς Ἀποκαλύ-
 φτως Κύριος Κύριλλος. 1
 Ο Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρείτης τῆς Σιναίου ὄρους
 Κύριος Κύριλλος. 1
 Ο Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρείτης Κύριος Γεννάδιος. 1
 Ο ἐν ὄχλοις Παρασκευᾶς Γεωργίε. 1
 Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος. 3
 Ο ἐν ὄχλοις Δημήτριος Χρυσοσκελαῖος. 1
 Ο ἐν ἔκλογίμοις Στρατώνης Σορέσκελος Πρωτεψάλ-
 τῆς τῆς Ἀγιοτάτης Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχ. 1
 Γεώργιος Σκόβας Βυζάντιος. 1
 Γρηγόριος Γιαγκελαῖος. 1
 Βασίλειος Νικολάε δ' ἐκ Ρ'ετζεκίε. 1
 Ο ἐν ὄχλοις Νικόλαος Γορριανός. 1
 Χρῆστος Νικολάε Ἀλβανοχωρείτης. 1
 Ο ἐν ὄχλοις Νικόλαος Λογοθέτης τῆς Ἀγιοτά-
 τῆς Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας. 1
 Ο μισμοιολογιώτατος Ψάλτης τῆς Μητροπόλεως Οὐγ-
 κροβλαχίας Παῦλος. 1
 Νικόλαος Γωάννε Τζαούγλε. 1
 Κωνσταντῖνος Π. Ζώνη. 1
 Πέτρος Η'πίτης. 1
 Βασίλειος Κυριακίδης Τραπεζέντιος. 1

- Ο Πανοσιώτατος Πρωτοσύγκελλος τῆ παρῶν Τερ-
 νόβα Ἀνθιμος Μιτυληναῖος . Ι
- Ο Ἐκλογιμώτατος Παρθένιος Γεροῤακονος ὁ ἐκ
 Μεγατερνάβα . Ι
- Μιχαὴλ Γεωργίε Σχινᾶς ὁ Βυζαῖτιος . Ι
- Νικόλας Σάββα ὁ ἐκ Τερνάβα . Ι
- Ο Ἐγκνέσατος Νικόλαος τῆ Ἀρχοντος Μεγάλου
 Βισιάρη Γωάνε Βακαρέσκε . 2
- Γεώργιος Παπαῖ Ἀναστασίε ὁ ἐκ τῆς κατ' Ἡ' πείρου
 κωμοπόλεως Δολιανᾶ . Ι
- Ἀγγελῆς Θεοδώρε Κοντῆ Ἡ'πειρώτης . Ι
- Κωνσταντῖνος Ἀθανασιάδης Πελοποννήσιος . Ι
- Νικόλαος Παπαῖ Γωάνε Τερικαῖος . Ι
- Ο ἐν Ἐγκνέσι Γαβειλὴ τοῦ Ἀρχοντος μεγάλου
 Χατμαῖε Ἀντωνίε . Ι
- Ο ἐν Ἐγκνέσι δούπερος Βισιάρη Παναγιώτης Πα-
 πιαῖος . Ι
- Κωνσταντῖνος τῆ Ἀρχοντος Παχαρνίκε Ἀλέκε Βυ-
 ζαῖτιος . Ι
- Μαρολάκης τῆ Ἀρχοντος μεγάλε Βορνίκε Φλωρέσκε . Ι
- Κυριακὸς Ἀναστασιάδης Ζῆκας Ἡ'πειρώτης . Ι
- Γρηγόριος Δημητριάδης Ἀλβαντοχωεῖτης . Ι
- Δημήτειος Μεσακὸφ Γαβροβαλλῆς . Ι
- Πέτρος Θεοδώρε Βυζαῖτιος . Ι
- Κωνσταντῖνος Ποπόφ Φιλιππεπολίτης . Ι
- Σφέτιμος Ἀναγνώσης Φωξιαλῆ . 4
- Ο Ἐκλογιμώτατος Κύριος Σεραφεῖμ Γεροῤακονος ὁ
 ἐκ Ρ'αιδεσῆ . Ι
- Θεοδόσιος Γεωργιάδης . Ι
- Κωνσταντῖνος Περειδέρης . Ι
- Κωνσταντῖνος Σπυρίδανος . Ι
- Ο Ἐγκνέσατος Δημήτειος Πλαγινὸς Μ. Γράμ-
 ματικὸς τῆ ὑψηλοτάτε Ἀυθέρτε Τ'φιλανῆ . Ι

- Ο' Εὐγενέσατος Ἀλέξανδρος Θεολόγος β'. Βισιάρης. Ι
 Ο' Εὐλαμπρότατος Πειζαδὲς Ἀλέξανδρος Χαν- Ι
 τζαρήσ. Ι
 Ο' Εὐλογιμώτατος Κύριος Ἀποστόλης Σιφνειός. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Νικόλαος Βαρδαλάχος Σερδάρης. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Μέγας Κλωτζιάρης Γωά- Ι
 νης Μαυροκορδάτος. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Μ. Παχάρνικος Στέφανος Ι
 Καταρτζής. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Σλατζιάρης Στέφανος Θεο- Ι
 δάρης. Ι
 Ο' Εὐλογιμώτατος Κωνσταντῖνος Χάφτας. Ι
 Ο' Πανοσιώτατος Ἡγούμενος Ἅγιος Γωάννης Κύ- 2
 ριος Νεόφυτος ὁ ἐν Ζίτζης. Ι
 Ο' Εὐλαβέσατος Κύριος Γερομόναχος ὁ ἐν Πρέσης. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Σαρλάτος Σλατλίωσιός. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Σερδάρης Μεκὲς. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Παχάρνικος Στέφανος Μπέ- Ι
 λιος. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Σπόλνικος Γωάννης Γκιελ- Ι
 πεάζης Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Παχάρνικος Γρηγόριος Ρ'ω- Ι
 μανίτης. Ι
 Ο' Τιμιώτατος Κύριος Βασίλειος Κωνσταντῖνε Ζε- Ι
 πανιώτης. Ι
 Ο' Κύριος Δημήτριος Νικολάος Μιμῆ. Ι
 Ο' Εὐλαμπρότατος Μπειζαδὲς Γρηγόριος Γκήκας. Ι
 Ο' Εὐλογιμώτατος ἐν Διδασκάλοις Γωάννης Ἀνα- Ι
 σασίς ὁ ἐν Ζαγορείς. Ι
 Ο' ἐν Εὐγενέσιν Ἀναστάσιος Κορυδαλόβς. Ι
 Ἀλέξανδρος Πανακοπάτης ὁ ἐν Ζαγοράς. Ι
 Ο' Εὐγενέσατος Ἀρχ. Μ. Κλωτζιάρης Θωμᾶς Ι
 Κετζελέκος. Ι

- Ο' Πανοσιώτατος Η' γάμενος Μαρκετζιανός Κύριος
 Δαμιανός. I
 Ο' Εντιμώτατος Κύριος Γεωάννης Κοτοπέλης. I
 Ο' μισικολογιώτατος Ρίζος ὁ εἰς Γεωαννίωων ἐκ χω- I
 ρεῖς Βεζδανίς. I
 Ο' Εὐλαβέστατος Θεοδόσιος Τραπεζέντιος. I
 Ο' Ἀρχ. Πολκόβνικος Διαμαντῆς Πελοποννήσιος. I
 Γηνάτιος Γερομόναχος ὁ ἐκ τῆς Νήσου τῆς Ἀγίου I
 Εὐκρατίας. I
 Ο' Εὐγενέστατος υἱὸς τῆς Ἀρχ. Μ. Παῖς Μαυρο- I
 κορδάτῆς Κωσάκης. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Καμαράσιος Ἀλέξαν- I
 δρος Νέγρης. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Μ. Κόμισος Κωνσταντίνος. I
 Ο' Εὐγενέστατος Ἀρχ. Καμινάρης Ἀλέξανδρος ὁ I
 τῆς Ἀρχ. Παῖς Σκαρλάτῆς Γκίκα. I
 Σκαρλάτος Γκίκας ὁ τῆς Ἀρχοντος Μπαῖς Κωσά- I
 κη Γκίκα. I
 Νικόλαος Μαῦρος Γεωργίος Χατμαῖς. I
 Ο' Εὐλογιμώτατος Γεώργιος Θεοχαρόπαλος ὁ ἐκ I
 Πατρῶν τῆς Πελοποννήσου. 3
 Ἀλέξανδρος Φύγας. I
 Ο' Ἀρχων β'. Λογοθέτης Στέφανος Παλατζιανός. I
 Ο' Ἀρχων β'. Λογοθέτης Ἀλέξανδρος Βηλαρᾶς. I
 Ο' Ἀρχων β'. Βισιάρης Νικόλαος Γεπᾶς. I
 Ο' Ἀρχ. Διβικτάρης Γεωάννης. I
 Ο' Ἀρχ. Μεχκερδάρης Ἀλέκος. I
 Ο' Ἀρχ. β'. Βισιάρης Κωσάκης Κεϊτζελέσπος. I
 Ο' Ἀρχ. Μ. Λογοθέτης Γεωργίος Ραλέτος. I
 Ο' Ἀρχ. Σπύλιος Νικολάκης. I
 Κωνσταντίνος Γεωάννης Θεοχάρη. I

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Ο' υψιλότατος Αὐθούτης Ἀλέξανδρος Χαντζερῆ.	2
Ο' Πανιερώτατος Μητροπολ. Ξαύθης Σερραφείμ.	1
Ο' Πανιερώτ. ἅγιος Φιλαδελφίας Κύριος Δωρόθεος ὁ Πρώτος ὁ καὶ Σχολάρχης.	1
Ο' λογιώτατος Κύρ Γωάνης Παλαμαῆς Μισολογγίτης.	1
Φραγγέλης Καρβεῆς Μισολογγίτης.	1
Γρηγόριος Τζάλας.	1
Ο' πανιερ. ἅγ. Γκονίε Κύριλλος.	1
Ο' πανιερ. ἅγ. Ἀγαθιπόλεως Γαβριήλ.	1
Διονύσιος Διδάσκ. τῆ Γραμματικῆς.	1
Γεωργάκης Σελτζάρης Κωνσταντίνος.	1
Νεόφυτος Βάμβας Χίος.	1
Παΐσιος Καραπατάς.	1
Σπυρίδων Γωάνης Βαλέτας.	1
Κύριλλος Λιβέριος.	1
Σταυράκης Πόσιας.	1
Δημήτριος Σῆτζος.	1
Δημήτριος Σκαναβίς.	1
Σπυρίδων Λεονάρδος Βαλέτας.	1
Α'γάπιος καὶ Διονύσιος οἱ τῆς κατ' Ἀριτζῆς Σχολῆς Διδάσκαλοι.	2
Χρισόθελος ὁ τῆ Δραγομανίς τῆς Κύπρου υἱός.	1
Μιχαήλ τῆ αὐτῆς.	1
Μανυὴλ Δημητρίε ἐκ Σηλυμβείας.	1
Μιχαήλ Νεοχωεῖτης.	1
Στέφανος Κεῖος.	1
Γωσήφ Διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς Σχολῆς τῆς Κων- σταντινουπόλεως.	1

Βασίλειος Βολτῆς Ἀνδρίας.	Ι
Δωρόθεος Γεροδ. Νάξιος.	Ι
Δημήτριος Τζαάνης Βυζάντιος.	Ι
Παντολέον Χῖος Φραγκιάδης.	Ι
Γεώργιος Κεῖος.	Ι
Λεόντιος Καισαρδῆς.	Ι
Ἀλέξανδρος Κεῖος.	Ι
Μαργαρίτης Μελάνθιος ὁ ἐκ τεσσαράκοντα Ἐκκλησιῶν.	Ι
Νικόλαος Κωνσταντῖνος Ἀσλάνογλα Βυζάντιος.	Ι
Νικόλαος Χατζῆ Κωνσταντῖνος.	Ι
Γωάννης Σίφνιος Ἀργυρός.	Ι
Γεώργιος Αἰνεϊῶ.	Ι
Γεώργιος Πελοπον. Δημητρίε.	Ι
Στέφανος Τζαπῆ ἐκ τῆ μεγάλης ρόδου.	Ι
Δημήτριος Γωάννης Νέλλα Ζαγοραῖος.	Ι
Νικόλαος Εὐστράτιος Χῖος Πετροκόκκινος.	Ι
Ἀναστάσιος ὁ ἐκ τεσσαράκοντα Ἐκκλησιῶν.	Ι
Κωνσταντῖνος Φεταλᾶς ἐκ Μεντανίων.	Ι
Στέφανος Χῖος Γιαλέσης.	Ι
Πανάγος Πελοπον. Ἀθανασιάδης.	Ι
Χάτμανος Δημήτριος Σχινᾶς.	2
Κωνσταντῖνος εἰς Ἀγράφων.	Ι
Κωνσταντῖνος Παχάρνικος ἐκ Μεντανίων.	Ι
Ἀδὰμ Παναγιωτίδης εἰς Ἀγχιάλου.	Ι
Γαβριὴλ Ἀρχιμανδρείτης Κρής.	Ι
Δοσίθεος Γεροδιάκ. Τεικιδῆς.	Ι
Γεώργιος ἐκ Βρυελλῶν, ὁ καὶ Λογοθέτης τῆ γωνικῆ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.	Ι
Ὁ πανιερ. παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός.	Ι
Θεοδόσιος Γερομόν. Βυζάντιος.	Ι
Ζαχαρίας Ἀρχιμανδρείτης ἐκ κώμης Τειγλίας.	Ι
Νικόλαος Λογάδης.	Ι

 ΕΝ ΛΙΒΟΡΝΩ.

Γεώργιος Δρόσα.

Μιχαήλ Ζωσιμάς ἐπιστάτης τῶ Σχολείου.

Ἀλέξανδρος Πατερινός.

Γρηγόριος Διδάσ. τῆς Ἑλλην. Σχολῆς.

I

6

I

I

EN ALBORN O

Elaborate text block, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and difficult to decipher but appears to be several lines of a letter or document.

Vertical text or stamp on the left side of the page, possibly a signature or a reference mark. It is oriented vertically and is quite faint.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000085540